O poveste de dragoste care începe
când se oprește o inimă.

Inimă salvată

EVA CARTER

LITERA

Blue MOON

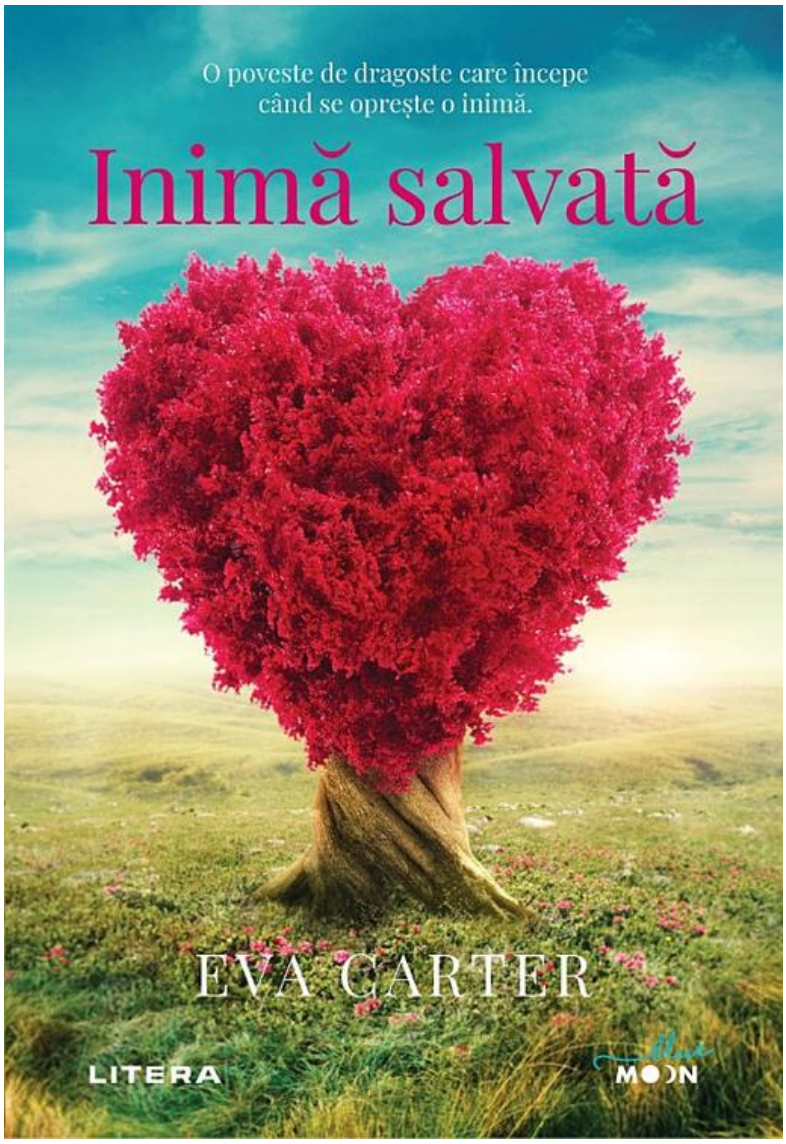
O poveste de dragoste care începe
când se oprește o inimă.
Inimă salvată
EVA CARTER
LITERA
MOON

blue
MOON

EVA CARTER

Inimă salvată

Traducere din limba engleză și note
ADINA PINTEA

LITERA
București

How to Save a Life
Eva Carter
Copyright © 2021 by Kate Harrison
Toate drepturile rezervate, inclusiv acela de reproducere
în întregime sau parțială în orice formă
Copyright © Elena Schweitzer / Trevillion Images
pentru imaginea de pe copertă

Editura Litera
tel.: 0374 82 66 35; 021 319 63 90; 031 425 16 19
e-mail: contact@litera.ro
www.litera.ro

Inimă salvată
Eva Carter

Copyright © 2021 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Dragoș Ghițulete
Corector: Ionel Palade
Copertă: Bell Studio
Tehnoredactare și prepress: Laura Carîp

Seria de ficțiune a Editurii Litera este coordonată
de Cristina Vidrașcu Sturza.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
CARTER, EVA
Inimă salvată / Eva Carter ;
trad. din lb. engleză şi note: Adina Pintea . -
Bucureşti : Litera, 2021
ISBN 978-606-33-7470-8
ISBN EPUB 978-606-33-7423-4
I. Pintea, Adina (trad. ; note)

821.111

Această carte le este dedicată salvatorilor de pretutindeni, celor care dau piept cu pericolele ca să-i salveze pe cei care au cel mai mult nevoie de ei.

Ghid pentru lanțul supraviețuirii.

Partea întâi

AȘA SE SALVEAZĂ O VIAȚĂ.

Imaginați-vă o încăpere în care sunt o sută de oameni: poate fi o cârciumă ticsită, plină de oameni pe care îi cunoști și care-ți sunt dragi. Unul câte unul, pe neașteptate, toți – prieteni, rude – încep să cadă la pământ. În cele din urmă, doar șase sau șapte mai rămân în picioare.

Acesta este adevărul despre stopul cardiac. Fără ajutor urgent, mai puțin de o persoană din zece supraviețuiește.

Se poate întâmpla oricui, oriunde.

Și-atunci când se întâmplă, începe numărătoarea inversă. Inima nu mai pompează sângele spre creier și corp, iar organele rămân fără oxigen.

Cu ajutorul cuiva ca tine, mult mai mulți pacienți pot supraviețui. Imaginați-vă că treizeci de persoane la care țineți se ridică înapoi în picioare și se șterg de praf, sunt vii și nevătămate, gata să se bucure de a doua șansă primită.

Oamenii simpli, ca noi, nu doctorii, se nimeresc să fie în preajmă atunci când se întâmplă ce poate fi mai rău. La birou, în parc, acasă, chiar și într-un bar.

Șansa de recuperare a unei persoane depinde de ce urmează să se întâmple, iar asta depinde de tine.

Acesta este Lanțul Supraviețuirii. Prima verigă din lanț este cea mai ușoară, dar și cea mai importantă.

Pur și simplu, recunoști semnele unui un stop cardiac și suni după ajutor.

1. Dacă vezi că cineva nu reacționează în nici un fel și nu respiră normal, sună la 112. Fiecare secundă contează.

Capitolul 1. Kerry

31 decembrie 1999

Șase minute. Au mai rămas șase minute până când o să fiu sărutată.

Trei sute șaizeci de secunde și numărătoarea inversă continuă dacă nu vreau să mai treacă un an, să recunoaștem, un întreg mileniu de fapt, și să rămân singura tânără de șaptesprezece ani din Brighton care nu s-a pupat cu altă ființă umană.

Majoritatea fetelor din ultimii doi ani de liceu[1] au mers până la capăt. Îți dai seama după cum se mișcă: dansează dezlănțuit prin prundiș, poartă tocuri care se tot înfundă printre pietricele, nesigure pe picioare și sexy și...

– Ce crezi că va face implozie mai întâi, compania de gaze sau controlul de trafic aerian? mă întreabă Tim în timp ce-mi întinde o doză de cidru.

Când o duc în dreptul buzelor, constat că nu a mai rămas în ea decât spuma de mere. Îmi ridic ochii spre cer.

– Poate n-ar trebui să fii atât de entuziasmat că vine sfârșitul lumii.

El zâmbește.

– Ce să fac dacă tânjesc după niște dramatism din când în când...

Mie-mi spui.

– Nu mai avem mult de așteptat și ne luăm și noi porția noastră.

Anul viitor în decembrie, pe vremea asta, o să fiu la Universitatea din Manchester. Și, indiferent cât de imposibil pare acest lucru acum, există șanse ca până atunci să fiu sărutată – poate, cu puțin noroc, chiar mai mult decât atât. Perspectiva de a-mi pierde în sfârșit virginitatea nici măcar nu este cel mai grozav lucru din anul 2000. Deoarece, într-un an, mă voi pregăti să devin doctor. Cu puțin noroc și cu întrebările potrivite la examenul de fizică, Tim va face același lucru.

– Dacă nu ne rade virusul mileniului de pe fața pământului în..., se uită la ceasul Swatch, cinci minute începând de acum. Faptul că stau în pragul dezastrului mă face să mă simt cam nesăbuit.

Nesăbuit nu este felul de-a fi al lui Tim, dar ochii îi sunt strălucitori: văd cum se reflectă în ei focurile de pe plajă aprinse de hipioți. Doar că nu sunt doar flăcările. Mai este ceva pe chipul său, o intensitate...

Rahat.

O să-ncerce să mă sărute.

Nu trebuie.

Poate nu ar fi cel mai îngrozitor lucru dacă l-am face departe de ochii lumii. Am exersat împreună cum se prinde o curea fixă și cum se bandajează o arsură, de ce nu ne-am săruta? Amândoi vrem să fim pregătiți pentru momentul când va conta cu adevărat. Repetiția e mama învățării.

Doar că eu nu cred că el se gândește la asta ca la o repetiție...

Mă trag mai în spate ca să-i fie imposibil să mă atingă și întrerup contactul vizual, zgâindu-mă cu înverșunare peste umărul lui, acolo unde Joel și amicii lui se zbenguie pe peluza luminată de lămpile victoriene, aliniate de-a lungul promenadei. Pământul a înghețat, dar băieții nu par să fie deranjați de asta. Sunt prea ocupați să-l întreacă la alergare pe Joel, deși știu că nu vor reuși niciodată. Se mișcă de două ori mai repede, cu mingea de fotbal mereu la picior. A fost în aceeași clasă cu mine și cu Tim, dar noi am continuat studiile pentru *A Level*, în timp ce el a semnat un contract de pregătire la clubul Dolphins. Tipul e unu la un milion. Toți vor să fie ori *ca* el, ori *cu* el. Inclusiv eu. Cred că Tim e singura persoană pe care o cunosc căreia nu-i pasă de Joel din nici un punct de vedere.

– Știi, am putea da vina pe păgâni. Știi tu, pentru că au stabilit că Anul Nou ar trebui să aibă loc în decembrie, spune Tim, lansându-se într-o nouă prelegere. Las cuvintele să mă învăluie. Sau poate au fost romanii.

– Poate.

Mă mișc din nou ca să măresc distanța dintre noi. Totul trebuie să fie clar pentru Tim: este unul dintre cei mai deștepți copii din clasa a șasea, dar uneori este și cel mai profund și nu pot să-l las să se convingă că este o idee bună să mă sărute.

Sărută-mă.

Îmi imaginez cum ar fi să-i spun aceste cuvinte lui Joel. Mă iluzionez că, doar pentru o clipă, chiar ar face ce îl rog în loc să-mi râdă în față.

Pe faleza Lawns, Ant încearcă printr-o mișcare stângace să-l pună la pământ pe Joel, dar cade împleticindu-se în propriile picioare mari, iar Joel

sare peste picioarele celui mai bun prieten al lui și înscrie din nou. Mingea zboară peste două tricouri Gap, întinse pe post de stâlpi de poartă.

Șase la zero pentru Joel. Am ținut scorul.

– Dar de ce nu au ales solstițiul de vară ca să marcheze începutul unui an nou?

Pe buza lui Tim mai e puțină spumă de cidru și dau să mă aplec spre el ca să i-o șterg. Dar... dacă o să creadă că flirtez?

Vreau ca lucrurile să fie din nou ca pe vremea când amândoi aveam șapte ani: când eram în curte, când eram în casă, ba la el, ba la mine; în fiecare marți, verificându-ne unul celuilalt semnele vitale în Sala Cercetașilor. Nu-mi place deloc de noi acum: nici cum râde în hohote la glumele mele când nu sunt amuzante și nici cum îmi aruncă priviri piezișe de parcă numai acum a observat că sunt femeie.

– Solstițiul de vară ar fi fost mai potrivit pentru petrecere. Sacrificare de virgine, porci la proțap. Sau invers.

Devin așa de agitată când îi ascult monologurile complicate. Îmi imaginez că plec de lângă el. Că îmi arunc din picioare pantofii cu toc care-mi rănesc picioarele. Că mă îndrept spre terenul de joc și firele de iarbă înghețate mă înțeapă ca niște săbiuțe prin colanți. În această realitate paralelă, sar pe minge ca Bambi. Înscriu. Joel o să-mi dea o îmbrățișare triumfătoare.

Louise Norman, care și-a pus aparat dentar, dar căreia, din nefericire, sârmele nu-i țin gura închisă, o să rămână cu gura căscată, uimită de îndrăzneala mea.

De *grația* mea.

M-aș mulțumi să fiu surprinzătoare. Să fiu *remarcată*. La școală, acasă, aici. Oriunde ar fi bine. Văd cu coada ochiului cum Joel aleargă. Apoi nu mai aleargă. Nu se împiedică și nici nu-și ridică brațul ca să se îndrepte sau ca să-și amortizeze căderea. În schimb, cade lat, cu fața-n jos, cu picioarele întinse. Băiatul care a căzut pe pământ.

Ceilalți joacă mai departe: lui Matt Grasul nu-i vine să creadă când intră în posesia mingii și strigă de bucurie când înscrie un gol neașteptat.

Aștept ca Joel să se ridice. Ce-și închipuie că face? Nu e un clovn, ca Ant, și nu-mi vine să cred că ar risca să se rănească într-o căzătură atât de stângace. În timpul ultimului an de școală, înainte să dea lovitura cu clubul Dolphins, Joel a fost singurul dintre copiii *cool* din școală care nu a fumat și nu a băut niciodată. Și în seara asta a băut doar suc de portocale...

Ant se răsucește pe călcâie și strigă:

– Hai, Joel, podoabă ce ești.

Când ajunge în dreptul prietenului său, îl împunge cu vârful pantofului mare și negru. O dată. De două ori. A treia oară chiar îl lovește. Joel nu se mișcă.

Certitudinea mă lovește ca fulgerul. Arunc doza de cidru din mână, Tim bate câmpii în continuare despre originile satanice ale ritualurilor și, deși intenționez să merg în direcția în care e, picioarele mele au alte idei.

Alerg pe Lawns și-mi vine să-mi dau cu pumnii în cap că mă dau de gol, dar nu mă pot opri. După ce am ținut secretă pasiunea mea pentru el aproape șapte ani, sunt pe punctul să mă trădez. Grăbesc pasul. Aproape am ajuns.

Simt că mi se taie respirația când văd că Joel nu se clintește. Ceilalți băieți se învârt în jurul lui, strigând la el să se ridice. Ant se încruntă și când intru în mijlocul lor privirile ni se întâlnesc. Mă pregătesc să fiu luată peste picior... Ant mă mai tachina din când în când în timpul școlii... dar observ că toți sunt panicați.

– Ce e cu el? întreabă Ant.

– Se prostește, răspunde unul dintre băieți.

Mă așez în genunchi lângă Joel. Iarba îmi înțeapă tibia.

– Nu, nu se prostește. Vocea mea puternică îi surprinde pe toți. Faceți liniște. Trebuie să ascult, să verific cât de des respiră.

Dacă respiră.

ABC. Îmi vin în minte primii pași pe care trebuie să-i facă cei care acordă primul ajutor și mă liniștesc. Am fost pregătită pentru asta. Mă aplec și mă apropii de fața lui Joel. Dacă doar și-a pierdut cunoștința, ar trebui să-i simt căldura respirației. Dar în afară de mirosul dulce al sucului de portocale nu simt nimic.

Pasul unu, verificarea căilor respiratorii. Îi ridic bărbia și simt cu vârful degetelor barba țepoasă. Îi depărtez buzele fără să mă mai uit la el ca la băiatul de care sunt îndrăgostită, ci, mai degrabă, ca la un puzzle pe care trebuie să-l rezolv. Nu pare să-i blocheze nimic gâtul. Ar trebui să respire.

– Ant. Trebuie să-l mutăm pe spate.

Joel e greu. Greu ca un cadavru. Dar în timp ce ne luptăm să-l mutăm, mă simt puternică. Joel stă pe o parte pentru o clipă înainte să cadă înapoi pe iarbă cu un plescăit dezgustător.

– Vezi ce faci! spune Matt Grasul. Picioarele lui sunt asigurate pentru zece mii fiecare.

O să valoreze o ceapă degerată dacă e mort.

Pasul doi, respirația. Pieptul nu i se mișcă. *Nimic* nu se mișcă. Timpul a încetinit, dar gândesc mai rapid și mai clar ca niciodată până acum.

Îmi ridic privirea.

– Unul dintre voi trebuie să fugă la cabina telefonică și să sune la 112. Chemați o ambulanță. Spuneți-le că nu respiră. Spuneți-le să vină repede.

Cei cinci băieți stau cu gurile căscate de parcă aș vorbi într-o limbă străină.

– Paddy, du-te tu.

Ridică din umeri și lovește cu piciorul în pământ, nehotărât dacă să facă ce îi spun sau nu și să riște apoi să fie bătaia de joc a tuturor restul anului.

– Vorbesc serios. Du-te *acum*. Mă întorc și îi așez lui Joel mâinile lungi și slabe pe lângă corp. Fugi. Și Matt, du-te și stai lângă șosea. Încearcă să faci semn unei mașini de poliție.

După ce ei fac tot ce le-am spus, rămânem cu toții șocați.

– Tim, strig.

Vine în față dând din coate. În timp ce trag de tricoul lui Joel ca să-i eliberez pieptul, aștept ca Tim să îngenuncheze lângă mine și să preia acțiunea. În timpul exercițiilor, mereu se luptă să intervină. Dar când îmi ridic privirea, observ că nu face decât să se uite fix la mine. Nu am timp să încerc să înțeleg de ce.

Pasul trei este pentru... circulația sângelui.

Chiar o să fac asta?

Nu e nimeni altcineva.

– Spune-le tuturor să se îndepărteze, îi spun lui Ant în timp ce mă trag mai aproape de Joel până când genunchii îi ating brațul.

Pielea lui măsliniu-aurie e acoperită de un strat subțire de transpirație. Încerc să găsesc cel mai bun loc între coaste; mâinile mele străvezii arată ca cele ale unei fetițe în comparație cu pieptul lui lat. Unghiile mele sunt neîngrijite și roase. Mă copleșește îndoiala. Nu *se poate* să moară. Din clipă în clipă o să sară în picioare. O să mă ia peste picior. Voi rămâne pentru totdeauna fata care a căzut în plasa glumelor proaste ale lui Joel. Dar când îmi cobor privirea și trec de bust, observ o pată închisă la culoare în dreptul

șlițului. Apoi simt izul înțepător de urină și îmi dau seama că nu este o glumă.

– Te rog, Ant, nimeni nu trebuie să vadă asta. Trimite-i de-aici.

– Hei, gașcă, plecați de-aici. Faceți-i loc fetei.

Îmi pun mâna dreaptă peste cea stângă și apăs. Nu. Prea precaută. Manechinul de plastic pe care îl folosim ca să învățăm sare întotdeauna spontan în sus și în jos. Coastele și mușchii lui Joel par să-mi opună rezistență.

O fac din nou. Cu mai multă putere. Nu se întâmplă nimic. Trebuie să fiu mai brutală. A treia oară pare să fie mai bine. Fac ce am fost învățată să fac, ascultându-mi cu atenție vocea în timp ce număr cu voce tare.

– Unu și doi și trei și patru și cinci și șase și...

Ne-au învățat ritmul corect și susținut cu ajutorul cântecului pentru copii *Nellie Elefantul*, dar acum ritmul cântecului de grădiniță pare inoportun. Mai dezinvolt, de la capăt. Mucaliții din programul de tineri voluntari de la ambulanță încercau să găsească cele mai nepotrivite cântece care să aibă același tempo.

– *Stayin' Alive*.

Îmi repet în minte versurile ca să cronometrez ce fac, dar sunt atât de nepotrivite că îmi provoacă greață. Am impresia că mâinile mele nu au forța violentă de care este nevoie ca să pună rapid în mișcare sângele în corpul atletic al lui Joel. S-a fracturat o coastă? Va fi teribil de învinețit când se va trezi.

Dacă se trezește.

Nu suntem în filme. Rareori supraviețuiește cineva în viața reală. Nu trebuie să gândesc așa. Trebuie să apăs cu mai multă putere. Să încerc cu un alt cântec.

– *Another One Bites the Dust*. Dar versurile acestuia sunt și mai crude.

Paisprezece, cincisprezece, șaisprezece, șaptesprezece...

Îmi dau seama că îmi țin respirația. Încerc să trag cât mai mult aer în piept ca să i-l dau lui Joel.

Douăzeci și opt, douăzeci și nouă, treizeci.

Îi ridic capul spre spate, pielea netedă de pe gât îi este bine întinsă și caldă încă. Îi prind nasul între degete la fel de tare cum am învățat să țin nările manechinului de plastic, ca să opresc oxigenul prețios să iasă.

Mă aplec. Îmi lipesc buzele de ale lui. În apropiere aud un chiot, apoi o rafală de fluierături și strigăte entuziasmate. Undeva în Brighton explodează artificii. E anul 2000.

Simt gust de suc de portocale. Mă uit în jos în stânga, la corpul lui Joel, așteptând să i se ridice pieptul, să i se umple plămânii cu aer. Și mă rog, cu toate că împreună cu Tim am dezbătut îndelung acest subiect și nu suntem siguri că Dumnezeu există, ca acest lucru odios și primitiv pe care-l fac să fie suficient, în ciuda așteptărilor.

În Marea Britanie reprezintă perioada de doi ani după obținerea certificatului GCSE (Certificatul General pentru Studii Secundare), în care elevii (cu vârstele între 16 și 17 ani) se pregătesc pentru examinările *A Level*, program ce se desfășoară pe durata ultimilor doi ani de liceu și în care se studiază trei sau patru materii la alegere, în funcție de preferințe, abilități și cerințele universităților la care elevul vrea să se înscrie.

Capitolul 2. Tim

1 ianuarie 2000

Nu pot să mă mișc.

O privesc încremenit pe Kerry cum stă în genunchi, în iarbă, lângă Joel, și știu că are nevoie de mine, amândoi au nevoie de mine, dar nu pot să mă mișc. *Nu* intra în panică. Fă o evaluare inițială: Pericol? Nu există nici unul. Reacție la stimuli? Reacționez, pot să respir, nu sunt rănit. Dar nu mă pot mișca nici de-al naibii. Ce-i cu mine? Nu am suferit vreo sincopă, pentru că dacă aș fi leșinat, aș fi zăcut întins lângă Joel, dar sunt în poziție verticală. În jurul meu, lumea e în mișcare, la fel ca înainte de miezul nopții. Luminile de la semafor se succed în ordine, muzica răsună din cluburi, pe cer nu e nici urmă de resturi de avioane în flăcări. Și cu asta s-a cam terminat și cu Armageddonul...

Iar Kerry îi face lui Joel resuscitare cardio-pulmonară. Dar eu nu pot să mă mișc. De ce? Gândește, Tim.

Semne și simptome. Nu este paralizie generală pentru că pot să respir și să înghit, să îmi simt corpul din vârful degetelor de la mâini până la degetele de la picioare. Așa că, probabil, nu este nici atac cerebral – și nici leziune a coloanei vertebrale.

Virusul mileniului trebuia să aducă sfârșitul lumii, în schimb eu sunt defecțiunea. Ar fi trebuit să fiu *eu* cel care face compresiile și respirațiile salvatoare. Poate Kerry e mai deșteaptă decât mine la ore, dar întotdeauna e pe locul doi, după mine, în concursurile de prim ajutor ale cadeților. E mult prea repezită, ceea ce poate duce la erori cu efecte catastrofale, pe când eu analizez întotdeauna cu eficiența capului limpede. De aceea ea ia medalia de argint, iar eu iau aurul. Am ajuns chiar și în finala pe țară.

Dar corpul nu mă lasă să fac nici o mișcare. Îmi simt picioarele ca de plumb. Parcă trăiesc un coșmar. Transpirația mă furnică la subsuori și în zona inghinală. Simt că miros ceva mai nasol. Am făcut pe mine sau mirosul vine de la Joel?

Chiar și când încerc să deschid gura, să strig după ajutor, fălcile par să-mi fie blocate. Dar poate că e un lucru bun. Nu trebuie să atrag atenția asupra mea și nimeni nu trebuie să vadă cum am rămas stană de piatră, cu atât mai puțin Kerry. În plus, nu trebuie deranjată. Nimic nu este mai important decât ce face ea acum.

Capitolul 3. Kerry

Când mă pregătesc pentru următoarele respirații de salvare, o horcăială oribilă se aude din gâtul lui Joel. Parcă e un sunet scos de un animal, nu de un om.

– Joel, Joel, te trezești? Mă auzi?

Opresc compresiile, dorindu-mi să văd cum i se umflă cutia toracică de una singură și el deschide ochii și mă dă la o parte.

Nu se întâmplă nimic.

Îmi amintesc ceva ce ne-a spus instructorul de prim ajutor. Respirația agonizantă este un semn că creierul moare din cauza lipsei de oxigen.

Reîncep compresiile.

Câteva fete adunate în jurul nostru încep să plângă. În depărtare, pe Promenadă, hipioții bat din tobe și cântă, iar artificiile umplu cerul de scântei pline de culoare. Asta, dacă nu cumva previziunile lui Tim s-au împlinit și, de fapt, sunt avioane care cad din cer.

– Ce-i face Kerry? Nu e doctor încă, nu-i așa? o aud pe Louise Norman întrebând sâsâit pe cineva.

– Joel a murit? întreabă altă fată.

– Nu te prosti, spune Ant. Acum câteva clipe alerga cu mingea. Bineînțeles că nu e mort.

Doar că Ant s-ar putea să se înșele. Joel nu pare să fie mort... încă.

Dar, dacă am dreptate, inima lui s-a oprit, ceea ce înseamnă că mâinile mele sunt singurele care îi mențin sângele în mișcare, respirația mea, singura lui sursă de oxigen.

Este imposibil să fie suficient. Nu aud nici o sirenă, dar iarba din jurul meu își schimbă culoarea: albastru, portocaliu, albastru, portocaliu. Ritmul luminii intermitente mă derutează, mă scoate din ritm, așa că mă întorc la *Nellie Elefantul* și apăs, apăs, apăs...

Pentru prima dată, brațele mele sunt obosite. Când ajung la treizeci de compresii și mă aplec ca să-i dau lui Joel încă o respirație salvatoare, îmi

dau seama cât de neregulată a devenit a mea. Dar epuizarea nu este o scuză.

Îmi lipesc din nou buzele de ale lui Joel. Expir. Îmi joacă imaginația feste, sau fața lui este mai rece?

– Kerry. Ascultă-mă. Preiau eu compresiile după două respirații ale tale.

Vocea lui Tim.

Unde naiba ai fost până acum?

Nu-mi ridic privirea. Nu pot întrerupe ciclul. Fiecare secundă contează.

Îmi ridic capul după respirațiile salvatoare, corpurile ni se ating și Tim se strecoară în poziție. Ca și mine, este surprins de cât efort este nevoie ca să apese cu forță în jos cutia toracică. Apasă cu putere o dată. *Nu e suficient de tare.* Oare am greșit că l-am lăsat pe Tim să-mi ia locul? Apasă a doua oară.

– Băieți, faceți loc. Lăsați-ne să trecem.

O voce de bărbat obosit de viață. Cu coada ochiului observ strălucirea de lămâie a jachetei fluorescente. Cred, sper că este paramedic.

– Ce avem aici? Încă unul care a băut prea mult și ne cheamă în noaptea de Anul Nou sau... Paramedicul se oprește brusc. Mă uit la el exact în momentul în care expresia de pe chipul său arată că înțelege.

– Jeff! Răcnește. Cred că avem un stop cardiac. Adu defibrilatorul.

Înțelege.

– În regulă, amice, îi spune paramedicul lui Tim. Ai făcut o treabă extraordinară. Ai pregătire pentru acordarea primului ajutor, nu-i așa?

Pentru că Tim nu-i răspunde, vorbesc eu în locul lui.

– Este cadet la Saint John[2]... La fel ca mine. Pacientul... noi credem... că e în stop cardiac. Vorbesc de parcă am alergat la maraton. Și-a pierdut cunoștința... Îmi amintesc artificiile. Chiar înainte de miezul nopții. I-am făcut... câte două respirații gură la gură la fiecare... treizeci de compresii toracice.

Paramedicul încuviințează dând din cap.

– Foarte bine, drăguță, faceți loc acum să ne facem treaba.

Nu mai am nici un strop de putere ca să mă mișc.

– Pacientul se numește Joel. A început și Tim să vorbească, cu o voce care imită tonul calm folosit de paramedic. Are șaptesprezece ani. E la începutul carierei de fotbalist profesionist la clubul Dolphins. Cel puțin, a fost.

Bărbatul tresare.

– În regulă. Numele meu e Roger. Tu cine ești?

– Tim.

– Foarte bine, Tim. Preiau eu după următoarele cincisprezece compresii toracice. Colegul meu, Jeff, aduce un defibrilator din ambulanță. Ai făcut o treabă minunată.

Roger îmi aruncă o privire grăbită când își face loc între mine și Tim. Mă trag înapoi și paramedicii preiau resuscitarea. Tim pare lovit de bombe, deși a făcut resuscitare mai puțin de un minut. Eu am făcut zece minute, poate chiar mai mult. Simt o mână care mă ajută să mă sprijin și să mă ridic.

– O să fie bine? Mâna lui Ant este puternică, dar vocea abia i se aude. Kerry?

Sunt surprinsă că-și amintește numele meu adevărat, după ce ani de zile mi-a dat numai porecle nesuferite.

– Sper.

Ant e tot cu ochii la mine, dar mâna lui a căzut pe lângă corp.

– Ce i-ai făcut? Parcă eram într-un episod din *Casualty*[3].

– I-am...Pare de necrezut ceea ce tocmai am făcut. M-am asigurat că sângele lui Joel continuă să circule în organism. Ca să-i ajungă oxigenul la creier.

Ant dă din cap.

– La televizor se trezesc. De ce nu s-a trezit?

Mâinile încep să-mi tremure. Paramedicul continuă resuscitarea cardio-pulmonară. Un al doilea membru al echipajului vine în fugă lângă corpul întins pe jos al lui Joel, cu o geantă voluminoasă.

– Resuscitarea cardio-pulmonară nu e suficientă ca să trezească pe cineva. Tim își șterge mâinile pe blugi. Trebuie să se aplice șocuri electrice cu un defibrilator, ca să ajute inima să reintre în ritmul corect.

Nu cred ca Ant să fi înțeles răspunsul lui Tim.

– Toată lumea să se dea înapoi, vă rog, strigă unul dintre bărbații de pe ambulanță.

– L-ați auzit! strigă Tim, ușuindu-i pe ceilalți băieți.

– De unde ai știut să faci asta? mă întreabă Ant clătinând din cap.

– Fac cursuri de prim ajutor. Ca hobby. Amândoi facem, și eu și Tim.

– Ciudat hobby.

Aud un țiuit electric, urmat de o voce feminină de robot. Zăresc un loc liber unde ceilalți băieți au rupt cercul, așa că mă duc acolo ca să îl văd din nou pe Joel.

Se analizează... se analizează.

Recomandare-șoc.

La o parte.

E imposibil să nu te uiți. Va avea efect? Sunt eu de vină dacă nu are?

Corpul lui Joel se arcuiește în sus din iarbă când i se aplică șocul. Câte mii de volți sunt? Ne-au spus la programul cadeților. Destui cât să creeze mișcare acolo unde nu mai este. Îmi țin respirația când el se prăbușește înapoi pe pământ.

Se analizează... se analizează.

Recomandare-șoc.

Nu a avut efect. Joel e mort.

Pentru prima dată aud sirene. Probabil că au sunat și înainte, dar am fost prea preocupată ca să le aud. O a doua mașină de ambulanță și una de poliție urcă pe trotuar și se îndreaptă pe iarbă spre noi. La o parte. Câțiva băieți ascund dozele de băutură pe sub haine și se trag înapoi, un gest reflex la vederea poliției care se apropie. Corpul lui Joel se arcuiește și apoi cade a doua oară. Îmi țin respirația.

Se analizează... se analizează.

– Avem puls, strigă unul dintre bărbații de pe ambulanță.

Ant face ochii mari.

– O să se facă bine?

Au trecut optsprezece minute după miezul nopții: atât au fost lipsite de oxigen creierul și corpul lui Joel. Chiar dacă acum corpul răspunde, există totuși posibilitatea ca ceea ce am făcut eu să nu fi fost destul.

Se holbează la mine, cu furie în priviri.

– Are puls înseamnă că îi bate inima, nu-i așa?

Personalul din a doua ambulanță organizează pe faleza Lawns un fel de mini-spital de campanie dintr-o trusă. Tim vorbește cu polițiștii; aceștia se încruntă când eu și Ant ne apropiem.

– Păstrează distanța, tinere, spune polițistul.

– Este cel mai bun prieten al pacientului, îi spune Tim femeii ofițer.

Este slăbuță și de sub chipiu i se vede părul grizonant și cârlionțat. Colegul ei are o burtă imensă și e ud pe față de transpirație, de parcă drumul de la mașină până la noi a fost un efort prea mare pentru el. Cu toate acestea, Joel, cel mai în formă copil pe care-l cunosc, este cel care zace pe pământul rece. Femeia ofițer ne conduce spre mașină, dar Tim rămâne în

urmă. Văd cât este de hotărât: cred că speră să meargă și el la spital. N-are decât.

– Sunt sigur că e prima dată când mergi cu mașina poliției, îmi spune Ant când urcăm.

Reușesc să zâmbesc cu chiu, cu vai: încearcă să ne facă să uităm ce-am făcut eu, ce a văzut el. Categoric, seara asta nu a fost cum m-am așteptat să fie. Parcă au trecut secole de când eram fata îngrijorată că o s-o sărute Tim.

– Vom merge după ambulanță, spune femeia polițist.

Ne uităm pe geam și vedem un grup de femei trecând pe lângă noi clătinându-se, îmbrăcate în haine scurte de blană și sandale cu toc. Arată ca niște dansatoare de *music-hall*. În spatele lor, luminile de la Digul Palatului se înceţoşează și atunci îmi dau seama că plâng. De ce? Nu însemn nimic pentru Joel. De-abia dacă mă recunoaște, chiar dacă am mers pe același drum de la școală acasă timp de cinci ani. Dar tot vreau să fiu la spital când se trezește. Dacă se trezește.

Saint John Ambulance, organizație cu sediul în Marea Britanie și cu peste 200 de sedii pe teritoriul ţării, care organizează cursuri de acordare a primului ajutor.

Serial britanic al cărui prim episod s-a difuzat în 1986 și care mai rulează încă săptămânal la BBC, fiind cel mai longeviv serial despre doctori. Acțiunea se concentrează asupra vieților personalului medical din cadrul unei secții de urgențe.

Capitolul 4. Tim

Oamenii îi venerează pe eroi, dar totul se reduce la amigdală. Credem că facem alegeri bazate pe rațiune, dar, în cele din urmă, această migdală de celule, îngropată adânc în creierul nostru, este cea care stabilește dacă suntem curajoși sau lași, dacă luptăm sau dacă înghețăm pe loc. Așa că nu a fost vina mea. *Nu-i așa?*

– Stai bine, Tim? întreabă Jeff sau Roger. Mi-a spus deja de două ori numele lui, dar nu reușesc să-l reține și nu-i văd ecusonul. Roger sau Jeff e în spate cu Joel.

– Ai făcut mare lucru pentru amicul tău. Are noroc, mulțumită ție.

– Știu.

Știu că mai puțin de unu din zece pacienți care suferă de stop cardiac supraviețuiește în afara spitalului. Va fi oare Joel norocosul?

– Și fata care era lângă noi? E prietena tânărului?

Kerry. Ce are în plus amigdala ei de a ajutat-o să acționeze când eu am încremenit? Mereu a fost mai impulsivă decât mine, dar și așa, ar fi trebuit să fim amândoi pregătiți.

– Nu, nu e deloc genul lui. Eu și Kerry suntem... prieteni. Și dăm primul ajutor. Amândoi ne-am înscris la medicină.

– Doctori în devenire, ei? Măcar nu te temi să treci la fapte atunci când contează, ceea ce nu pot să spun despre alții.

Sunetul sirenei m-a scos din starea de paralizie în care bălteam. La momentul acela Kerry era probabil extenuată, compresiile pe care le făcea devenind tot mai ineficiente, reducând astfel șansele lui Joel. A fost cel mai bun lucru să facem schimb ca să creștem șansele unui rezultat bun. Când am preluat resuscitarea, am adus cu mine energie proaspătă. Pe cine păcălesc? Am dat chix. Am eșuat. Am cotit spre stânga și Jeff/Roger calcă accelerația.

– Care e situația, Roger?

Șoferul, Jeff, trebuie să reține asta, strigă peste umăr.

– Stabil. Rezistă.

Mi-aș fi dorit să fiu în spate cu Joel, acolo unde se află toate lucrurile de care e nevoie ca să menții viața, aranjate frumos pe rafturi, gata să fie folosite. După haosul de nesuportat de pe faleza Lawns, tânjesc după ordine.

– Știi, indiferent de urmări, începe să vorbească șoferul, aruncându-mi rapid o privire, indiferent ce se întâmplă până la urmă cu tânărul ăsta, nu trebuie să te simți vinovat. Trebuie să-ți spui: *Am intervenit.. Când toți ceilalți se uitau cu ochii căscați de pe margine, am fost cel care a încercat*.

Deschid gura ca să-mi mărturisesc paralizia: acele minute rușinoase când am lăsat-o pe Kerry să-l resusciteze singură pe Joel. Acest bărbat mă va ierta, îmi va da asigurări că nu contează cine a făcut resuscitarea cardio-pulmonară, că tot ce contează este că cineva a făcut-o. Incapacitatea mea de a acționa ar putea-o ajuta chiar și pe mama să accepte că este peste capacitățile mele să devin doctor. E în faza de negare după ce am primit scrisori de respingere de la trei școli de medicină din patru, la câte am aplicat. *Nu e nevoie decât de una, Tim*.

– Tim? Îmi promiți asta, Tim? continuă șoferul.

Încerc să articulez cuvintele prin care să explic ce s-a întâmplat de fapt, în schimb îmi vine în minte chipul mamei mele. Nu vreau să afle ce ratat demn de milă sunt: ar omorî-o. *Data viitoare voi fi mai bun.* Închid gura. În față se văd luminile de la urgență A & E[4]. Spitalul este singura speranță a lui Joel ca să revină din morți. Și singura speranță care mi-a mai rămas să devin doctor. Am primit garanția unui interviu la medicină în orașul meu natal doar pentru că sunt asistentul medical al mamei. Pentru asta m-am străduit până acum, asta este și ce și-a dorit mama mereu. Mama mă cunoaște mai bine decât oricine altcineva, în afară de Kerry, iar dacă ea crede că pot reuși, atunci ar trebui să cred și eu asta. Sunt sigur că nu m-ar ierta niciodată dacă nu o s-o fac. Ar trebui să iau ceea ce tocmai s-a întâmplat ca pe o lecție. Data viitoare, n-o să mai țin seama de amigdală. O să învăț din propriile mele greșeli. Și chiar am intervenit, în cele din urmă. Pot să povestesc despre asta la interviu, să transform gândirea mea strategică într-un lucru pozitiv. Cei cinci ani de pregătire mă vor face doctorul care m-am născut să fiu, nu cele câteva minute de nehotărâre.

– Promit, Roger.

– E Jeff, spune el, dar date fiind condițiile, cred că poți fi iertat.

A & E = Accidents and Emergency Service, Departament Primiri Urgențe din Cadrul Spitalului Royal Sussex County Hospital din Brighton

Capitolul 5. Kerry

La urgențe e pustiu. Starea de agitație pe care am simțit-o pe bancheta din spate a mașinii de poliție se transformă în panică în toată regula. Unde e Joel?

– Alo? E cineva aici?

Mâinile și brațele mă dor și îmi sunt amorțite din cauza manevrelor de resuscitare. Senzația de neputință însă este mai groaznică. Trebuie să fac mai mult. Bat în geamul separator de la recepție, dar nu apare nimeni. Mai bat o dată, fără să-mi pese câtuși de puțin dacă sparg sticla. Măcar asta o să le atragă atenția. Femeia ofițer mă trage ușor de braț.

– Nu vrem să te tai și tu după toate câte s-au întâmplat, nu-i așa? Nu este nimeni deoarece este liniștea dinaintea furtunii. Prietenul tău a avut noroc că a ajuns aici înainte să înceapă zarva de Anul Nou.

Noroc.

Se duce să caute pe cineva din conducere. În sala de așteptare sunt câțiva pilangii care-și dau unii altora doze de bere și râd mult prea zgomotos. Urgențele nu m-au speriat niciodată până acum. Chiar dimpotrivă: am venit aici de trei ori, din cauza unor belele diferite, și de fiecare dată mi-a plăcut mai mult agitația de aici. Chiar am pomenit despre experiențele mele ca pacient la unul dintre interviurile pentru facultatea de medicină. Prima dată a fost după ce am căzut dintr-un copac în grădina lui Tim. Îl ignorasem când mi-a zis să nu urc prea sus. Durerea agonizantă după ce umărul meu a atins pământul mi-a consumat și ultimul strop de energie.

Dar când am venit la spital și m-au dus după ușile batante care fâșâie, o femeie tânără, cea mai tânără dintre medicii tineri, s-a uitat la mine, și-a pus mâinile pe mine și m-a avertizat că va fi foarte intens pentru trei secunde, dar că apoi totul va fi bine din nou.

Am spus membrilor comisiei de la interviu: *A avut dreptate. A fost magic felul în care a știut cum să facă asta. Vreau să pot să fac și eu asta pentru oameni.*

– Kerry.

Îmi ridic privirea și îl văd pe Tim care se îndreaptă spre mine împreună cu Ant. Bețivii se uită fix la noi, gata să ne ia la șuturi dacă sărim peste rând. Când Tim mă ia în brațe, îmi amintesc cât de puțin a lipsit să ne sărutăm și mă retrag.

– Au spus că avem voie să folosim încăperea rezervată membrilor familiei. E mai liniștită.

Și mult mai claustrofobă: două rânduri a câte cinci scaune fiecare, față în față. Mă așez lângă Ant, care în sfârșit nu mai trăncănește încontinuu despre toate fleacurile. Tim se așază în fața noastră.

– Așadar, Joel a fost dus la terapie intensivă. A fost stabil în ambulanță. Ceea ce am făcut împreună cu Kerry l-a ajutat să rămână în viață, dar acum totul depinde de doctori.

– Nu s-a trezit încă? întreabă Ant.

Fac un schimb de priviri cu Tim.

– Probabil că nu se va trezi pentru o vreme, explică Tim.

Dacă se mai trezește.

– Aș putea vorbi cu el, așa cum fac în filme. Ant pornește spre ușă. Are cineva un walkman? Nu-i place deloc Westlife, așa că dacă îi pun „Flying without Wings“ sau altă piesă, sigur se va trezi.

Tim îi taie calea.

– Nu se va trezi deoarece este sedat ca doctorii să poată să-i facă analize, să-și dea seama ce a cauzat problema de la inimă.

Vreau să spun ceva ca să-l fac pe Ant să se simtă mai bine, dar nu-mi vine nimic în minte.

– Îți tremură mâinile, spune Ant.

Privesc în jos. Are dreptate. Mă prind de genunchi prin materialul cu paiete al rochiei, dar mâinile îmi tremură în continuare. Ant se întinde și îmi ia mâinile într-ale lui ca să nu mai tremure.

– Joel Greenaway? UNDE ești?

Vocea se aude de pe coridor. Ne întoarcem în sala principală de așteptare, unde Matt Grasul încearcă să scape de un polițist.

– Matt, suntem aici.

Ant se îndreaptă spre el și-și îmbrățișează prietenul și sunetul bătăilor lor prietenești pe spate reverberează. Văd lacrimi în ochii lui Ant, pe care însă le șterge cu rapiditate. Își trece mâna prin păr.

– Tatăl lui Joel e cu voi?

Matt Grasul dă din cap. Îmi dau seama că nici măcar nu e gras, doar voinic și musculos. Presupun că porecla îi va rămâne mereu, o amintire pe viață a scurtei perioade din clasa a noua în care a fost mai rotofei.

– Doctorii l-au dus imediat să-l vadă pe Joel.

– Asta-i o veste bună, nu? întreabă Ant. Așa că de ce arăți ca și cum ai fi văzut o stafie?

– Nu o stafie. O *femeie*, spune Matt. Domnul Greenaway era cu o femeie care *în mod cert* nu era doamna Greenaway. Polițistul a trebuit să bată mult timp în ușă și, într-un final, tatăl lui Joel a deschis și am putut s-o văd în spatele lui. Nu e cu mult mai mare ca noi. În halat de casă!

Ant exclamă enervat.

– Destul, bine? Nu spui nimănui despre asta, cu atât mai puțin lui Joel. Ai auzit?

Matt pare enervat că nu a putut spune toată povestea. Mă decuplez de la realitate în timp ce Tim face din nou pe adultul explicând una-alta. Dintr-odată mă simt atât de obosită încât m-aș putea întinde pe podea și să dorm douăzeci și patru de ore. Dar nu voi pleca până când nu aflu că Joel a scăpat.

Pe măsură ce se aglomerează la urgență, se intensifică și zgomotul: râsete, cântece, plânsete. Încă doi prieteni ai lui Joel au venit la spital și stăm înghesuiți în sala mică de așteptare. Unul dintre tipi mă întreabă ce fac acolo, dar Ant îl reduce la tăcere doar cu o privire amenințătoare. Pe la două, încerc să sun acasă de la telefonul public, dar nu răspunde nimeni. Probabil că încă sunt cu toții la petrecerea de Revelion de la Digul Palatului. Sora mea mai mare, Marilyn, a încercat să mă convingă să merg: *Haide, e și bal mascat și multe altele*, iar faptul că a crezut că un carnaval e un argument demonstrează cât de puțin mă cunoaște. Dacă *m-aș fi dus cu ei?* Mi se taie respirația și palmele încep din nou să îmi amorțească. Nimeni altcineva nu ar fi știut ce să facă... Cu excepția lui Tim, bineînțeles. Dar el a înghețat pur și simplu. Eram eu sau nimeni altcineva.

O asistentă vine și ne spune, în sfârșit, că nu are nici un rost să așteptăm, că pe Joel îl așteaptă o noapte lungă și că doar familia va avea voie să-l viziteze. Ceilalți se fac nevăzuți, dar eu, Ant și Tim ne înghesuim sub portal, în frigul ce ne înroșește obrajii ca niște palme primite pe neașteptate.

– Nu vreau să merg acasă, le spun. Acum, că este aici.

Ant își aprinde o țigară.

– Ai putea veni la cafeneaua alor mei. Sunt încă treji. Au pregătit mâncare pentru o petrecere mai mare din seara asta.

– Mama mea va vrea să mă duc acasă, spune Tim.

– E bolnavă de lupus, adaug eu, înainte ca Ant să înceapă să-i spună că e băiatul mamei. Are nevoie de scaun cu rotile câteodată și Tim are grijă de ea deoarece tatăl lui nu stă cu ei.

Ant ridică din umeri și mai trage un fum din țigară. Dacă știa asta deja, nu a lăsat să se vadă.

Ușile spitalului glisează și se deschid, iar un bărbat iese împiedicându-se. Îmi ia o clipă să-mi dau seama de ce mi se pare atât de cunoscut. Când Joel a semnat contractul pentru pregătire cu Dolphins în clasa a zecea, au publicat în *Argus* o fotografie cu el și cu familia sa. Toate fetele din clasă au căzut de acord că tatăl lui Joel e drăguț pentru un tip în vârstă și că fiul lui îi moștenește aspectul plăcut. Bărbatul este tatăl lui Joel, doar că acum arată de cel puțin o sută de ani. Își duce mâna la buzunarul de la blugi, dar când scoate pachetul de țigări se uită pierdut la ele, de parcă a uitat la ce folosesc.

Ușile automate dau să se închidă din nou, dar se opresc din cauză că domnul Greenaway stă încă în mijlocul lor. Se întâmplă acest lucru de două ori până când Ant se îndreaptă spre el. Scoate o țigară din pachet, o aprinde, apoi i-o întinde.

– Vino cu mine, Graham, spune Ant.

Mi se pare ciudat să-l aud folosind prenumele pentru tatăl cuiva. Dar domnul Greenaway face cum i se spune și stăm cu toții la grămadă, ca niște copii în dreptul magaziei cu biciclete în timpul pauzei de masă. Țigara arde până la capăt și Ant o ia și o stinge sub talpa pantofului ui. Observ că în canelurile din talpă are iarbă de când a dat, mai devreme, cu piciorul în pământ.

– Dacă nu-și revine? întreabă domnul Greenaway. Dacă Lynette nu ajunge acasă la timp?

Ant se încruntă.

– Nu ai voie să spui asta, Graham. Nici unul dintre noi nu putem să ne pierdem încrederea în el. Nu acum. Niciodată. Nici ei nu au făcut-o. Arată spre mine și spre Tim.

Domnul Greenaway se uită la noi. Nu cred că ne observase până acum. Pe chip îi apare un zâmbet palid. În trăsături, îl recunosc pe Joel.

– Sunteți prieteni de-ai lui Joel? întreabă cu voce răgușită.

– Tipii ăștia i-au salvat viața! anunță Ant, iar eu aștept ca Tim să clarifice ce s-a întâmplat cu adevărat.

– Suntem instruiți ca să acordăm primul ajutor, îi spune Tim tatălui lui Joel. S-a nimerit să fim la locul potrivit în momentul potrivit. Acum este pe mâini bune. Când încerc să-i surprind privirea, se uită în gol. Măcar își dă seama că a mințit prin omisiune?

– Joel e un luptător, da? Totul o să fie bine, spune Ant.

Vreau să spun și eu ceva, pentru că nu mi se pare cinstit să îi dăm domnului Greenaway speranțe deșarte. S-ar putea ca Joel să nu mai fie Joel pe care îl știe toată lumea. Dar prefer să tac. Uneori e o dovadă mai mare de bunăvoință să lași oamenii să-și dea seama singuri de adevăr.

Capitolul 6. Joel

2 ianuarie 2000

Nu cred că vreți cu adevărat să auziți prea multe despre trezitul din comă fiindcă n-o să mai credeți în finaluri fericite. Atenție, urmează dezvăluiri: am supraviețuit. Potrivit tabloidelor, sunt „Miracolul mileniului“.

Să revii din morți nu seamănă deloc cu ce vezi în filme. Nu pășești spre lumină cerească, în fața unei voci dulcege care să-ți spună că *nu ți-a sosit vremea*. Nu deschizi ochii ca să-i vezi pe cei dragi plângând de bucurie adunați lângă patul tău, în timp ce pe fundal se aude Robbie Williams cântând „Angels“. Cu certitudine, nici o asistentă drăguță nu îți șterge fruntea de transpirație.

În schimb, ai parte de un coșmar plin de butoane și bipuri și beznă tulburată din când în când de lumini neîndurătoare. Este un ciclu de trezire, cădere și trezire. Ca și cum ai fi într-un joc vechi și riscant de computer, doar că în loc să te țină țintuit la pământ Lara Croft, aici ești pe mâna unui grup de medici periculoși. Îmi spun că, de fapt, m-am trezit de două ori până am vorbit. Nu-mi amintesc asta. Sunt *atât* de multe lucruri care mi s-au șters din memorie.

Dar primul lucru pe care chiar mi-l amintesc de când m-am trezit e că ea a fost acolo.

– Joel?

La început trăsăturile îi apăreau în ceață, ca și cum aș fi avut zăpadă în ochi.

– Joel! strigă. Rămâi treaz. Bine? Sunt Kerry. Kerry Smith. De la școală.

A spus-o de parcă nu se aștepta să o recunosc, nici măcar să-i știu numele. Dar știam destule despre Kerry Smith. Când eram în clasa a șasea i-am urmărit pe ea și pe amărâtul ăla de Tim Palmer de la școală până acasă, în fiecare zi.

Uneori, în loc să merg direct spre aleea cu pomi și spre casa mea uriașă, cu porți electronice și garaj pentru trei mașini, rămâneam în spate și o

urmăream pe Kerry. Casa ei, cu coșurile de plastic atârnate și cu acea mașină Fiesta de culoare galbenă parcată prost, mi s-a părut întotdeauna că este definiția „normalului“. Și normal era ceea ce îmi doream.

În zilele de marți și miercuri mama ei nu mergea la serviciu, așa că o întâmpina pe Kerry cu o îmbrățișare și un pahar de suc de portocale. Pe vremuri, Kerry se uita la *Casualty* sau la *Spitalul de urgență*. Odată, Kerry s-a certat îngrozitor de tare cu sora ei mai mare, Marilyn: am văzut cum au zburat prin dreptul geamului perne, reviste și un pantof roșu aprins. Nu am putut să aud ce spuneau din cauza geamului dublu, dar s-au împăcat în câteva minute. Le-am invidiat. Acasă nu aveam pe nimeni cu care să mă cert, deși frigiderul era mereu plin și am avut Sky Sports cu câțiva ani înaintea tuturor celor pe care-i cunosc.

– Joel? a repetat Kerry.

În spatele ei, zombii îmbrăcați în alb se mișcau atât de încet, că aveam impresia că pluteau. Era raiul, iadul, sau un alt loc, complet diferit?

– Ce s-a întâmplat? Parcă m-a frecat cineva pe gât cu șmirghel. Nu-mi simțeam restul corpului, doar mâna care-mi pulsa de parcă fusesem înțepat de o albină.

– Ar trebui să-l chem pe tatăl tău. E aici, în camera de așteptare.

Tata e aici? Înseamnă că e serios.

– Și mama ta o să ajungă aici la prima oră. A căutat disperată să găsească bilet de avion de întoarcere, dar toate zborurile din Australia erau pline.

Mama voia să plece de la o transmisiune live, primul ei contract de prezentare după ani de zile, ca să fie cu mine? Nu se putea să fie mai serios decât atât.

– Cât e ceasul?

Kerry a privit deasupra mea. Am încercat să-mi mișc capul, dar nu s-a clintit.

– Este zece și jumătate. Noaptea.

De ce mă mințea? Nu rămăseseră decât câteva minute până la miezul nopții când jucam fotbal lângă Pilonul de Vest. Și tata? Tata era acasă, cu un pahar de șampanie, probabil trăgându-i-o vreunei fete care nu era mama. Pentru că mama era în avion, la capătul celălalt al lumii... Creierul meu funcționa la fel de încet ca internetul prin telefon încercând să înțeleagă unde eram, așteptând, pixel cu pixel, să se încarce toată imaginea. Am încercat să întind mâna spre Kerry, dar ceva oprea mâna mea să se miște.

Eram în spital, dar de ce? M-a agresat cineva? Uneori, mardeiașii sa mai iau în clanță cu mine pentru că sunt în echipa sportivă sau pentru că am o mașină frumoasă sau doar ca să se dea mari cât sunt ei de masculini în fața prietenelor lor. Ea s-a apropiat de mine. Obrajii îi erau roz, dar sub ochi, pielea era albastru-închis, de parcă nu mai dormise de câteva zile.

– Nu. Ai avut o problemă la inimă. Ai jucat fotbal, îți mai amintești?

– Bineînțeles că-mi amintesc. O să-mi dea drumul la timp ca să prind artificiile?

Kerry a clipit.

– Joel... le-ai ratat. Știu că o să sune nebunește, dar e deja 2 ianuarie. Noaptea. Ai dormit.

– Timp de *două* zile? Nu mă enerva.

– Bine. Nu se poate spune dormit; ai fost în comă. Doctorii te-au ținut așa ca să-ți protejeze creierul. A început să se uite în jur după cineva care să o ajute. Pot să-l aduc pe medicul specialist. Îți va explica situația mai bine decât mine...

Dar am auzit destul. Am încercat să-mi dau picioarele jos din pat. Dar în loc ca picioarele mele să atingă pământul, partea de sus a corpului meu s-a zguduit în timp ce restul a rămas pe loc. O durere ascuțită la îndoitura cotului m-a făcut să gem. Alunecam spre podeaua care se afla la un metru sub mine și m-am pregătit pentru durerea cruntă ce aveam să o simt când fața mea urma să se izbească de linoleumul gri și lucios...

– Asistentă! Încearcă să se dea jos din pat!

Zombii în uniforme albe au venit călare pe mine. Dușmanul! O grămadă de dușmani. Am lovit cu pumnul, cu coatele și am încercat să mușc ca să mă eliberez, dar nimic nu a funcționat cum trebuia. Dădeam din mâini și din picioare și...

Tata.

L-am recunoscut după miros înainte să-l văd, espresso și Aramis, iar corpul lui mi-a împiedicat căderea, capul mi-a rămas pironit în pieptul lui, brațele lui puternice m-au prins într-o îmbrățișare și-am auzit murmurul cuvintelor rostite cu blândețe în creștetul capului meu.

Joel, Joel, Joel, asemenea unui imn de fotbal, băiatul meu, băiatul meu, Joel al a meu.

Am început să fiu mai puternic decât tata de la treisprezece ani. Probabil că tot de atunci nici nu l-am mai îmbrățișat. Surpriza acelei îmbrățișări a

făcut ca până și ultimele resurse de împotrivire să se risipească. Corpul meu nu m-a dezamăgit niciodată până acum. Toată viața mea a făcut ce i-am cerut, m-a făcut să fiu mai puternic și mai rapid decât oricine altcineva. Și-acum, din senin, era un trădător.

Capitolul 7. Kerry

5 ianuarie 2000

– Am pastă de dinți pe față?

Tim mă verifică în timp ce traversăm locul de joacă.

– Ești bine.

– Și de-aia se holbează toată lumea la noi?

Aruncă o privire de jur împrejur și observă cum un elev de-a noua chiar *mă arată* cu degetul, de parcă mi-ar fi crescut un cap în plus.

– Ai dreptate. Cât de..., caută cuvântul cât mai potrivit pentru „ciudat".

Atenția pe care o primesc mă sperie. Ultimul lucru pe care-l doresc este să rămân închisă în casă după ce am stat patru zile în atmosfera închisă de spital, dar urcăm în fugă scările spre încăperea rău mirositoare, făcută din prefabricate, care servește pe post de sală a elevilor pentru al doilea ciclu de liceu, ca să scăpăm de ochii holbați. Înăuntru este mai frig decât afară, dar măcar ne-am ascuns de privirile celorlalți. Golesc ibricul de apă care era acolo de când am intrat în vacanța de Crăciun și mă uit cum dispar prin scurgerea de la chiuvetă fulgii albi-murdar de depuneri de calcar. Să fi fost apa dură cauza pentru care inima lui Joel nu a mai funcționat bine? Nu pot să nu mă tot întreb același lucru. De ce i s-a întâmplat lui? De ce atunci? De ce am fost acolo? Și cea mai importantă dintre întrebări: am făcut greșit resuscitarea cardio-pulmonară? De aceea este Joel copleșit de furie de când s-a trezit: pentru că nu am reușit să dau suficient oxigen creierului său?

Răspunsurile nu sunt clare; după cum tot spun și medicii, nu mai putem decât *să așteptăm și să vedem*.

Mă concentrez să pun cu lingura granulele de cafea în căni, să torn apă fierbinte peste și să adaug zahăr. Când întind cafelele, ultimele picături de apă din ibric reîncep să fiarbă. Familiaritatea acelui sunet gutural îmi dă fiori. Inima îmi bubuie și închid ochii pentru că îmi dau seama ce este: Joel, întins în iarbă, gura i se deschide, încetează să respire, aceeași horcăială

agonizantă... Aud cum se sparg cănile înainte să conștientizez că apa opărită mi se varsă pe picioare.

– Ai grijă, două mâini stângi! strigă Tim, dar este prea târziu. Lichidul s-a îmbibat în pantaloni, pe picior, adunând toată căldura pe pulpele mele.

În ciuda durerii, mă ghemuiesc ca să adun cioburile de porțelan.

– Kerry, ești rănită! El e lângă chiuvetă, umplând vasul pentru spălat cu apă. Tibiile mă ustură tot mai tare, pe măsură ce pe piele se formează tot mai multe bășici, dar nu mă opresc.

– Pentru numele lui Dumnezeu, Kerry, oprește-te.

Mă ridic de jos, cu cănile sparte în mâinile lipicioase din cauza cafelei. Fără să spună nimic, Tim aruncă apa din vas spre mine. Un val de apă rece mi se revarsă peste genunchi, peste picioare, în jos, direct în ghetele Doc Martens pe care le-am primit de Crăciun.

– De ce *dracu'* ai făcut asta?

Ghetele îmi sunt pline de apă, dar arsurile nu mă ustură mai puțin.

– Eu... Clipește, de parcă e și el la fel de uimit de comportamentul său ca și mine. Asta trebuie să faci când ai arsuri. Nu am putut să stau cu brațele-n sân și să nu fac nimic.

Îmi stă pe limbă să-i spun: *Adică așa cum ai stat în noaptea de Anul Nou?*

Ne privim intens unul pe celălalt. Oare să-i spun totuși cât de îngrozitor a fost pentru mine? Cât de singură m-am simțit când am împins și am suflat și am știut că viața cuiva e la propriu în mâinile mele? Mai vreau să-l întreb și de ce își arogă merite în egală măsură cu mine pentru resuscitare, când am fost doar eu aproape tot timpul. Pe măsură ce lichidul face o baltă pe podea, mă hotărăsc că nu mai pot să tac. Îl văd că tresare, de parcă ar ști ce urmează.

– Tim, în legătură cu noaptea aceea...

– Te rog, Kerry. Mi-am învățat lecția, data viitoare va fi altfel.

Îl privesc stăruitor. Trebuie să-l iau ușor. Nu e ceva de care să-ți fie rușine. Și nu înseamnă că nu ești făcut să fii doctor. Dar poate ar fi mai bine să clarificăm lucrurile, mai ales că nu știm dacă ce am făcut am făcut bine și nici dacă Joel o să-și revină cum trebuie.

Ochii lui se fac mari cât cepele. Pare la fel de speriat ca atunci, pe faleza Lawns.

– Mama nu trebuie să afle, șoptește el. Ar distruge-o dacă ar ști ce s-a întâmplat cu adevărat. Acesta e singurul motiv pentru care nu am explicat...

Clopoțelul sună anunțând începerea orelor. Precum cățeii lui Pavlov, reacționăm după cum am fost antrenați să reacționăm. Conversația noastră mai poate aștepta. În timp ce ne îndreptăm spre zona unde sunt laboratoarele de științe, picioarele ude se freacă de pantofi și mi se irită. După oră, o să vorbesc din nou cu Tim, înainte ca lucrurile să scape și mai mult de sub control. Înțeleg de ce nu vrea ca oamenii să afle. Elaine Palmer nu este tocmai mama singură drăguță și curajoasă pe care o văd ceilalți. Va fi supărată. Furioasă. Cu toate acestea, adevărul contează mai mult. Am intervenit. Indiferent că furiile lui Joel rămân sau nu permanente, nu ar fi avut nici o șansă dacă nu aș fi acționat eu. Nu cred despre mine că sunt vanitoasă. Dar poate că sunt, pentru că există în mine o părticică ce își dorește ca oamenii să afle că sfioasa Kerry a fost cea care a salvat situația. A preîntâmpinat un dezastru.

* * *

Pe măsură ce mă las absorbită de ora de chimie, sentimentul de familiaritate pe care îl am în laborator mă face să mă simt firesc, pentru prima dată în cinci zile. Colegii noștri ne privesc stăruitor, dar îmi spun că e din cauză că fusta și picioarele îmi sunt ude leoarcă. Domnul Sykes se ițește din dulapul laboratorului și clipește de parcă în ultimele două săptămâni ar fi stat numai aici ca să păzească vasele Petri și becurile Bunsen.

– Ei bine, iată-ne din nou împreună. Vă amintiți că am fost sceptic față de ideea că așa-zisul virus al mileniului ar aduce sfârșitul lumii. Încântarea că am avut dreptate este temperată doar de faptul că în loc să adun cioburile unui peisaj post-Armageddon, îmi este destinat să petrec această dimineață împreună cu voi, încercând să vă explic mecanismul de adiție nucleofilă și legătura sa cu aldehidele.

Își schimonosește fața în ceva ce aduce a zâmbet.

– Totuși, înainte de a ne îmbarca în această aventură sortită eșecului, mai e ceva.

Întinde mâna sub catedră și ia de acolo o sacoșă veche Marks & Spencer: scoate o cutie dreptunghiulară și ne-o înfățișează de parcă ar fi o descoperire crucială în chimia organică. De fapt, este un tort turtit de ciocolată în formă de buturugă.

– Trebuie să vorbim despre elefantul din această încăpere. Deoarece două persoane din cele prezente aici au realizat ceva absolut extraordinar în

Ajunul Anului Nou, mi-am permis să cumpăr tort, la jumătate de preț din motive estetice și pentru că e deja expirat de două zile. Propun să ne petrecem următoarele douăzeci de minute disecând buturuga și bombardându-i pe domnul Palmer și pe domnișoara Smith cu întrebări, apoi subiectul va fi închis. De acord?

Când mă uit la cei șase colegi ai mei, care majoritatea nu mi-au dat niciodată atenție până acum, observ și la ei aceeași curiozitate pe care am întâlnit-o și în privirile celor din anul șapte când am traversat zona de joacă. Vor să vorbească cu mine. Așa ar fi arătat viața mea la școală dacă eu și Tim nu am fi fost niciodată vecini? Nu am fost mereu fata neinteresantă.

În școala generală, eram invitată la petreceri, chiar și la ziua de naștere a lui Louise Norman care a împlinit șapte ani și s-a sărbătorit în parcul de distracții Lumea Aventurilor din Chessington.

Nu am câștigat niciodată un concurs de sosii Barbie, spre deosebire de sora mea, dar eram acceptabil de drăguță. În clasa a treia, am primit chiar două felicitări de Sfântul Valentin de la băieții din clasă.

Dar imediat cum faza idilică a lumii mele mult asemănătoare cu cea a animăluțelor din jocurile Sylvania s-a încheiat, Tim s-a mutat într-un bungalow, peste drum. Tatăl lui a stat cu ei o perioadă, la început, dar după un an a plecat în Hazelmere Crescent și Tim s-a transformat dintr-un copil timid într-un mini-adult. La început, mi-am petrecut timpul împreună cu el fiindcă mi-era milă de el, dar apoi legătura dintre noi a devenit tot mai strânsă datorită pasiunii comune pentru cursurile de prim ajutor și a truselor de chimie și am ajuns să nu mă mai jenez că suntem diferiți de colegi și de familii.

Când oamenii îl judecă pe Tim, ei nu înțeleg de fapt cum este viața lui cu adevărat. Nu este vorba doar despre obligația apăsătoare a grijii permanente care implică lucruri pe care nici un copil nu ar trebui să le facă pentru un părinte. Mai este și faptul că trebuie să facă față vârtejului de emoții al toanelor mamei sale. Obsesia ei ca el să se facă doctor a fost motivul pentru ne-am înscris la cursurile de la Saint John. Totuși, ne place amândurora. El e silitor și dornic să ducă acasă medalii, în timp ce mie îmi plac simulările după filme despre dezastre pentru fracturi compuse sau despre o hemoragie catastrofală. În general, nu mă deranjează că sunt ciudată, deși uneori îmi doresc să mi se „îngăduie“ să flirtez cu Ant, Matt Grasul și Joel, mai ales Joel. Sau să merg îmbrăcată ca Ginger Spice la petrecerea la care Louise

Norman e Baby Spice cu codițe. În timp ce domnul Sykes împarte felii perfect calibrate de tort pe prosoape de hârtie de culoare verde, ca de spital, întrebările încep să curgă.

– De unde ai știut că e pe moarte?

– Cum a fost să îl săruți pe Joel Greenaway?

– Veți primi o medalie?

– Câte o întrebare pe rând, gălăgioșilor, spune domnul Sykes, dar acum chiar zâmbește. De ce nu începi cu începutul, domnișoară Smith?

Tim îmi aruncă agitat o privire. Este ocazia să spun adevărul: versiunea cea nouă are să circule prin școală până să sune ultimul clopoțel. Doar că mama lui nu a fost niciodată mai mândră de el decât este acum. Contează oare mai mult adevărul decât fericirea lor? Poate că nu a reușit o dată, dar când mă gândesc la ce face în fiecare zi, din zori la apus, îmi dau seama că este cea mai curajoasă persoană pe care o știu. Așa că încep să spun o nouă versiune a poveștii noastre, cea care nu este adevărată, dar care este credibilă. Dacă mă străduiesc suficient de mult, va înlocui ce s-a întâmplat cu adevărat și în mintea mea.

– Eram pe faleza Lawns, așteptând miezul nopții, împreună cu un grup de tineri din fosta noastră grupă comună. Și, așa cum se întâmplă de obicei când Joel Greenaway este prin preajmă, s-a lăsat cu câteva lovituri de minge...

Capitolul 8. Joel

5 ianuarie 2000

Le spun tuturor că sunt niște mincinoși atunci când îmi zic că am murit. Doctorilor, asistentelor, farmaciștilor, lui tata, mamei, chiar și lui Ant. Toți fac parte din aceeași conspirație care vrea să mă țină în spital inventând lucruri care mi s-au întâmplat. Spun că am „murit“ pentru optsprezece minute și că doar Tim mă apăsa cu pumnii pe piept ca să mă țină în viață. Prostii. E adevărat, coastele îmi sunt rupte și fiecare respirație doare ca dracul. Uneori nu îmi pot controla corpul, așa că membrele mele fac mișcări spasmodice, tresărind și zguduindu-se cu toată puterea loviturilor mele cele mai bune. E rău, mda, dar nu se poate să fi murit. Și cel mai tâmpit fotbalist știe că acesta este un drum cu un singur sens. Afară, în lumea reală, zilele de duminică sunt urmate de cele de luni, care sunt urmate de cele de marți, și acum e miercuri, iar eu am fost deja părăsit. Părinții mei au renunțat să stea de veghe zi și noapte fără întrerupere și când vin la prânz sunt călare unul peste celălalt de parcă trauma mea i-a făcut să-și reaprindă pasiunea, nu alta. Ant a plecat la colegiu pentru industria de catering, iar Kerry s-a întors la școală, așa că nu mai e nimeni care să mă protejeze de angajații spitalului care vin încontinuu ba să mă împungă, ba să mă înțepe, ba să-mi scaneze corpul care nu mai arată ca al meu și pe care nici nu-l mai simt să fie al meu. Acum se înserează. A venit Kerry, îi recunosc pașii. Mă simt în siguranță când e ea alături de mine.

– Ce fac nesuferitele de spasme? mă întreabă când ajunge lângă patul meu.

– Mă înnebunesc, îi răspund.

– Of, nu. Se încruntă. E îngrijorată. Mi s-a părut că arăți mult mai puțin... spasmodic.

– Credeam că vorbim despre asistente. Nesuferite ca un spasm dureros. Înțelegi?

Îi ia un moment, dar acum zâmbește atât de larg, că arată de parcă are cinci ani.

– E o glumă! Joel, ai făcut o glumă.

– Mda, și?

– Glumele sunt greu de făcut. E nevoie să te joci cu cuvintele, să înțelegi sensurile lor, e nevoie de un simț al umorului. Înseamnă că... ei bine, înseamnă că ai rămas același tu.

De fiecare dată când vine, repetă întrebarea despre spasme și eu îi dau același răspuns: e gluma noastră. Ea este singura în care am încredere, despre care nu cred că face parte din conspirație.

– O să mă mute, îi spun.

Vineri. Sau e sâmbătă? Nu, și cea mai mică celulă din corpul meu ar ști dacă e zi de meci.

– Era cazul. Nu prea ai ce căuta printre cei de aici. Se uită peste umăr la ceilalți pacienți care în general sunt mai mult sedați. Mă gândesc că subiectele de conversație nu sunt tocmai grozave.

– Nici ale mele nu sunt, Kerry. Dau cu piciorul în minge și uneori mai bombăn și nu am trecut nici un examen. Nu că mi-ar fi păsat vreo secundă de examene. Fotbalul este singurul lucru care contează pentru mine.

Kerry începe să râdă.

– Nu ai nevoie de diplome ca să fii un megastar și elevul cel mai aproape de celebritate pe care școala noastră l-a avut vreodată.

Îmi dau seama că roșește. De ce ar roși când ea e cea care îmi face *mie* un compliment? Mintea îmi e în ceață și încerc să mă gândesc ce aș putea să spun în continuare. Oare ar trebui să spun: *Nu, nu sunt chiar atât de bun*? Pentru că asta ar fi o minciună. Sunt bun. Sunt al naibii de bun.

Tăcerea e parcă prea lungă și sunt în pericol să spun ceva care demonstrează cât de tâmpit sunt. De când m-am trezit din comă, nu mai pot să controlez întotdeauna ce îmi iese pe gură. Înainte, era atât de simplu să mă înțeleg cu oamenii, să mă distrez. Kerry se înșală: nu mai sunt eu însumi. Noul Joel este imprevizibil și grosolan. Un străin. Urăsc situaţia asta.

Își face apariția asistentul meu. Vine din Cehia și e un uriaș cu părul blond și cu simț al umorului negru.

– Sper că o să fie mai vesel la secția de cardiologie. Acolo mă duci, nu-i așa, Vaclav? Abia aștept.

– O să-ți fie dor de noi când n-o să mai fii aici. Aici ești ca în clasa întâi în avion. Jos este clasa economică, nu o să mai ai servicii personalizate. Și nici panorama nu e de cinci stele.

Panorama este ceea ce îmi place la Terapie Intensivă: parcă sunt într-un elicopter care planează deasupra orașului. Vaclav a mutat patul ca să pot vedea plaja și cele două cheiuri de pe apele cenușii.

– Important e că asta înseamnă că ei cred că te simți mai bine, spune Kerry.

Ridic din umeri, ceea ce doare al naibii. Când Tim a venit în vizită, mi-a explicat că asta se întâmplă din cauză că probabil mi-a fracturat coastele când a făcut resuscitarea. I-am interzis să mai vină din cauză că el e de vină pentru durerea pe care o simt ori de câte ori respir, mă răsucesc sau râd.

– În primul rând, nu cred că a fost ceva în neregulă cu mine.

Ea se apleacă spre mine și simt mirosul parfumului floral pe care obișnuia să-l folosească prima mea iubită. Ciudat. Nu am privit-o niciodată pe Kerry ca pe o fată preocupată de chestii de-ale fetelor. De fapt, nu am privit-o deloc ca pe o *fată*.

– Sigur a fost ceva. Oamenii de vârsta noastră cad lați din senin, trebuie să fi fost o cauză, iar ei trebuie să o găsească. Am vorbit despre asta, Joel...

Am vorbit? Oamenii îmi tot spun că am discutat despre tot felul de lucruri și când le spun că nu mi le amintesc, ei dau vina pe medicamentele care mi-au indus coma.

Dar dacă nu sunt medicamentele? Dacă mintea mea, creierul meu au fost afectate de cele optsprezece minute în care eu nu am respirat?

– Deci și tu crezi că am murit, nu-i așa?

– Păi... Kerry își ronțăie unghia inelarului de la mâna stângă. Celelalte unghii sunt scurte, dar aceasta este jupuită până la sânge și roasă în carne de parcă a vrut să-și descarce tot stresul nenorocind biata unghie. Doar în principiu.

Piciorul începe să tremure sub cearșaf. Urmărim amândoi ce se întâmplă... Vaclav ridică privirea din acte, mereu vigilent. După câteva secunde jenante, mișcarea se oprește de la sine, așa cum a început.

– Oamenii nu se reîntorc din morți, asta se întâmplă doar în cărțile lui Stephen King.

– Nu a fost așa.

– Dar cum a fost? Tim mi-a povestit ceva, dar... am uitat.

Doar trei oameni au văzut tot ce s-a întâmplat de aproape: Ant, Tim și Kerry. Ant nu vrea să povestim despre asta pentru că e „o adevărată demență“ și pe Tim nu vreau să-l mai văd niciodată.

– Îți amintești că ați început să jucați pe Lawns în seara aceea? mă întreabă, așezându-și palmele sub picioare, ca să nu mai provoace durere degetului care oricum sângerează.

Așa să fi fost?... Sau e doar o amintire pe care am pus-o cap la cap din alte amintiri?

– Sigur că da.

– Era aproape miezul nopții și... s-a întâmplat să mă uit spre plajă și să observ când ai căzut. Se îmbujorează din nou. Am fugit spre tine și am observat că nu respirai, așa că Matt Grasul s-a dus să cheme o ambulanță în timp ce eu... se oprește. În timp ce eu ți-am făcut respirație gură la gură, Tim a făcut compresiile toracice pentru că inima ta încetase să mai bată.

– Și afurisitul mi-a rupt coastele, mda, mi-a povestit asta. Dar ce te-a făcut să crezi că am murit?

– Au fost niște semne.

– Ce semne? Un tip cu coadă căruia îi ieșea foc pe fund și care a venit să mă care în iad? Încep să țip, dar se pare că nu mă pot opri. Chestia asta se tot întâmplă.

Ea oftează.

– Ochii îți erau opaci. Ai scos un sunet ciudat. Și mai e un lucru... ai făcut pe tine.

– Am făcut pe mine? În fața *tuturor*?

Kerry dă din cap posomorâtă.

– Doar eu am observat. Am încercat să fac lumea să nu se apropie suficient de mult să vadă. Nu te jena, mușchii se relaxează când cineva...

Când cineva moare. Închid ochii. Ceilalți sunt niște mincinoși nenorociți. Dar Kerry? Dacă spune Kerry asta, înseamnă că e adevărat.

– Am continuat să facem resuscitarea cardio-pulmonară și respirație gură la gură până a sosit ambulanța.

– Sărutul vieții vrei să spui? Un gând oribil îmi trece prin minte. *Tim* mi-a dat sărutul vieții?

– Nu, eu am făcut-o. Obrajii ei sunt din nou aprinși. Nu e chiar un sărut adevărat. Am făcut doar un transfer de aer din plămânii mei în plămânii tăi folosindu-mi... Ezită. Ei bine, folosindu-mi gura.

Acest detaliu nou este copleșitor.

– Nu mai suport așa ceva.

– Îmi pare rău, nu aș fi făcut-o dacă ar fi fost o altă...

– Du-te acasă, Kerry.

– Joel, doar ce am ajuns aici. Tata nu vine să mă ia decât la șapte.

– Atunci mergi pe jos. Ai nevoie de mișcare. Ești prea rotofeie.

Nu e rotofeie, e numai bine. Dar vreau să o rănesc, așa cum și ea m-a rănit când mi-a zis că am făcut pe mine ca un drojdier veritabil din parcul Level.

– Măcar tu poți să pleci de-aici. Eu nu pot nici de-al naibii.

– Dacă te simți jenat, nu e cazul, spune Kerry pe un ton hotărât. Toată lumea știe că ți-ai pierdut cunoștința. Nimeni nu crede că ai săruta vreodată o fată ca mine dacă ai avea de ales...

– Pleacă.

Ceva cade din senin pe pat: o revistă de sport. Mereu îmi aduce un cadou.

– M-am înșelat când am zis că ești același, Joel. E adevărat că m-ai ignorat înainte, dar niciodată nu te-ai purtat urât cu mine *în mod voit.*

Închid ochii. Își închide fermoarul și pașii ei se pierd în liniștea serii.

– Gata, a plecat, spune Vaclav.

Când deschid ochii, îl văd lângă pat, clătinând din cap și cu sprâncenele stufoase întâlnindu-i-se în mijlocul frunții din cauză că se încruntă.

– Vei vrea să-i spui că-ți pare rău data viitoare când o vezi; vei avea nevoie de cât mai mulți prieteni, continuă el.

Vaclav e un idiot. N-am avut niciodată probleme să-mi fac prieteni. La o adică, am prea mulți.

Toanele, oboseala, durerea... *schimbarea*... totul va fi mai bine, dacă mă străduiesc suficient de mult. Eu, cel adevărat, mă voi întoarce cât ai zice *Joel Greenaway este cea mai mare speranță a clubului Dolphins*.

A doua zi după ce am schimbat secțiile, antrenorul Coley și Murray, căpitanul echipei Under 23[5], și-au făcut apariția aducând cu ei ceea ce părea să fie întregul raion de fructe de la Tesco.

– Ești bine, Banana Man? Ți-am adus niște provizii.

M-am ales cu porecla aceasta deoarece sunt singurul fotbalist care ia în serios nutriția și mănâncă fructe în loc de ciocolată, care bea suc de portocale în loc de bere. Mă întreb acum: de ce m-am mai obosit? Îmbrăcat în pijamaua în carouri colorate, ca de bunic, mă simt ca un bolnav și îmi dau seama după mila din ochii lui Murray că și arăt ca unul. Să-l ia naiba.

Sunt un jucător mai bun ca el și, oricum, zvonurile spun că o să se renunțe la el sezonul acesta.

– Am pierdut azi meciul fără tine, floricică, spune Coley.

El este cel pe care trebuie să-l impresionez. Cariera lui sportivă s-a încheiat după o accidentare și mereu mi-a părut rău pentru el... e cel mai îngrozitor coșmar al meu.

– Pe Taylor l-au scos de pe teren pe targă după ce a fost placat de adversar.

Rânjesc.

– Vrei să vezi o placare nasoală?

Nici nu încep bine să-mi deschei nasturii de la bluza de pijama, că regret. Dar am comis-o deja. Îmi desfac bluza ca să le arăt pieptul.

– M-am trezit crezând că mă luptasem zece runde cu Tyson.

Dar ei nu râd, se strâmbă, îngroziți. Bustul meu este negru, cu nuanțe de albastru, mov și verde, asemenea hainei lui Joseph din *Joseph și uimitoarea haină a viselor colorate*. Murray face fețe-fețe.

– Cred că a durut.

A fost cât pe ce să-i spun că nu am simțit nimic pentru că fusesem mort la vremea aceea, dar mi-am oprit cuvintele să iasă de pe buze.

– Un fleac. O să fiu înapoi pe teren cât ai bate din palme.

Coley se holbează încă la pieptul meu.

– Nu trebuie să te grăbești cu recuperarea, bine, Joel?

Nu mi-a mai spus pe numele mic niciodată până acum. La club, elevii sunt tratați mai rău decât răcanii. În primul an ne-au dresat, ne-au pus să curățăm veceurile, să facem pe slujnicele jucătorilor adulți. Anul acesta ne transformă în mașină automată de fotbal. Strângem din dinți și nu spunem nimic pentru că nimic din lumea asta nu e mai minunat decât să joci fotbal. Eu și Coley ne uităm unul la celălalt și facem un schimb de priviri cu subînțeles. Iau o atitudine fermă.

– Sigur, domnule antrenor, dar nu vă voi dezamăgi. Sportul înseamnă totul pentru mine.

– În regulă, Greenaway. Te vom aștepta, indiferent de cât timp ai nevoie.

Capitolul 9. Kerry

12 ianuarie 2000

– Nu se uită nimeni, dar trebuie să te grăbești!

Simt cum îmi ard urechile când Joel se strecoară din rezerva din spatele meu, spre ușile duble. Nu vreau să iasă din secție. Aici e în siguranță, dar, dacă nu-l ajut, a amenințat că o să se furișeze de unul singur și nu pot să risc așa ceva. În plus, trebuie ca el să aibă încredere în mine în seara aceasta. Asistentele sunt ocupate cu o operație dificilă pe un tort cu glazură de lămâie adus de ruda unui pacient. Nu ne văd cum alergăm pe coridor ca să ieșim pe scările de urgență.

Am pus la cale să mergem împreună la cafeneaua WRVS[6].

Doar că acum gâfâie ca un pensionar care fumează optzeci de țigări pe zi.

– Poate că, totuși, ar trebui să luăm liftul, îi spun.

Nu mai are suflu nici măcar să mă contrazică, așa că așteptăm să poată respira cum trebuie din nou. Suntem la etajul cinci și stau de pază lângă treapta de sus, așa că, dacă Joel se prăbușește, măcar nu se rostogolește în jos pe scări. E ceva nou pentru mine: să fiu gata de acțiune. La coadă, la cină, în autobuz, în Churchill Square Shopping Centre, mă uit cu atenție la oamenii din jur ca să depistez semne de stop cardiac. Verificarea căilor respiratorii, respirația, circulația sângelui mi-au rămas întipărite în minte precum cuvintele înscrise în dropsurile de zahăr. Mușchii de la mâini nu mă mai dor, în sfârșit, dar sunt pregătiți să lovească și să izbească în pieptul cuiva, pe ritmul de la *Nellie Elefantul*...

– Kerry, va trebui... să-ți împrumut haina.

Dau să mă dezbrac, dar imediat îmi dau seama ce vrea de fapt.

– Ah, nu! În nici un caz nu mergi afară. Sunt sub zero grade.

Joel ridică din umeri și mișcarea îl face să se strâmbe de durere: cartilagiul dintre coaste mai are nevoie de încă o lună să se vindece, spun doctorii.

– În ultimele douăsprezece zile nu am mirosit decât mâncare de spital, ploscă și antiseptic. Am nevoie de aer proaspăt.

– Nu asculți niciodată ce ți se spune, nu-i așa?

– De obicei fac ce vreau pentru că sunt extrem de fermecător.

Numai fermecător nu a fost Joel în ultimele zile. Auzim clopoțelul liftului care ajunge la etajul nostru.

– Poartă-te normal, îmi zice în timp ce își îndreaptă spatele, dar văd pe fața lui că îl doare când trage de ușa anti-incendiu ca să o deschidă. În lift sunt deja câțiva pacienți și o asistentă. Ne privește bănuitoare. Parcă suntem picați din altă lume în spitalul acela: suntem prea tineri, prea plini de viață.

– Este o după-amiază minunată pentru o plimbare, spune Joel, iar asistenta îi privește cu subînțeles papucii de casă.

Așteaptă să iasă toată lumea din lift, apoi iese și el târându-și picioarele.

– Te rog, Kerry... Nici măcar nu am respirat aerul anului 2000 încă, nu?

Mă privește lung, cu ochii de culoarea chihlimbarului și galeși, ca de cățeluș. Încerc să-mi alung din minte imaginea acelorași ochi, fără viață, rămași încremeniți spre cerul întunecat. Iau o decizie pe care o să ajung să o regret.

– Ți-e foame?

Joel ridică din umeri.

– Am și uitat cum e mâncarea adevărată.

Cârciuma e goală, suntem numai noi. Geamurile sunt aburite până sus și, cât timp ne așteptăm comanda, șterg o bucată de geam cu palma, ca să văd luminile spitalului, sus, pe deal; deja încep să mă îngrijorez că Joel nu se va descurca să urce panta la întoarcere. I-a luat foarte mult să-și recapete suflul după ce am coborât dealul.

– Vezi, aerul e la fel ca în secolul trecut.

Ridică din umeri.

– Mda, dar mirosul acelor cartofi prăjiți nu se compară cu vânturile trase de bătrânii din secție.

Glumele lui îmi dau speranța că vechiul Joel ar putea să câștige, treptat, lupta împotriva versiunii sale noi, mai răutăcioase. E la fel de frumos, cuvinte banale ca arătos sau atrăgător nu-i fac nici pe departe dreptate. Dar tenul îi e cenușiu și ochii îi sunt în fundul capului.

Tânărul care ne-a luat comanda vine de după tejghea cu pachetul cald.

– Nu o să moară aici, de față cu noi, nu? mă întreabă el.

Eu și Joel facem un nou schimb de priviri: ceva cunoscut doar de noi. *Dacă ai ştii, amice.*

Încep să chicotesc și același lucru îl face și Joel, dar se transformă în acel râs înfundat din ultima bancă, acela pe care încerci să-l înăbuși, dar pur și simplu nu poți deoarece ilaritatea devine exagerată și trebuie să găsească o cale de ieșire. Joel râde și tușește, tușește și râde și tânărul din cârciumă ne aduce o cană plină cu apă.

– Ce-i așa amuzant?

– Simt că mă rup în două, spune Joel și asta ne face să izbucnim mai tare în râs.

În cele din urmă rămâne fără energie. Desfac punga cu cartofi prăjiți; aburul captiv în pachet i-a făcut moi și delicioși. Este mirosul familiar al orașului nostru.

Începem să mâncăm. Mai bine spus, mă uit la Joel cum mănâncă. Mie nu îmi este foame. Din cauza grijilor pe care mi le fac fiindcă mă simt responsabilă pentru el, dar mai ales pentru că deja am trișat cu o gustare copioasă la ceaiul de după-amiază. Părinții lui m-au luat de la școală mai devreme și am mers împreună la Grand[7]. Am crezut că este un gest prin care vor să-mi mulțumească, dar biscuiții pufoși mi-au rămas în gât în momentul în care mi-am dat seama ce voiau în schimb de la mine. *Joel trebuie să facă operația*, îmi tot repeta Lynette și mi s-a părut atât de ciudat să aud vocea atât de persuasivă, atât de cunoscută din emisiunile de televiziune și reclame, adresându-mi-se mie. Nu cred că este obișnuită ca oamenii să o refuze.

Apa se scurge, picurând de pe geam, iar Joel continuă să înfulece.

– Nu mai mânca atât de repede, îi spun. Nu sunt chiar atât de sigură pe mine la manevra Heimlich.

– Nu te descurci la fel de bine ca la sărutul vieții?

Mă privește insistent. Dacă n-aș ști, aș zice că flirtează cu mine. Dar *nimeni* nu flirtează cu Kerry Smith, cu atât mai puțin Joel Greenaway.

– Nu ești destul de mort pentru asta.

Își întoarce privirea și mai ia o mână de cartofi prăjiți.

– Deci chiar o să fii doctor, nu?

– Dacă iau notele care trebuie.

– Cum îmi dau drumul, n-o să mă mai prindă vreodată mort în spitalul ăsta. Rânjește.

– Ți-au spus când o să te externeze?

Mă uit fix înainte, ca să nu reușească să vadă nimic pe fața mea. Știu deja răspunsul. Părinții lui mi-au spus totul.

– În curând. Nu mai au ce analize să facă pe mine.

– Au descoperit ce a cauzat totul?

Pufnește.

– Nu. Doar ghinionul. Dar fulgerul nu lovește în același loc de două ori.

– Exceptând cazul în care, dacă nu au descoperit cauza, ce va împiedica inima ta să se mai oprească încă o dată, Joel? S-ar putea ca data viitoare să nu fie nimeni lângă tine să te ajute.

– La naiba. Parcă ești mama. Mă trimit acasă cu medicamente după mine, o să fie bine.

Trag adânc aer în piept și în gură îmi vine înapoi gust de bilă și de dulceață de căpșuni.

– Doar că... nu există vreo operație pe care să o facă? Am citit undeva despre asta. Este vorba de un dispozitiv care să îți repare inima dacă nu mai bate cum trebuie.

Mama lui Joel luase în mână un pachet de țigări ca să-mi arate cât de „micuț“ va fi implantul. Dar eu i-am văzut corpul lui Joel. Să-i agresezi organismul cu o cutie de metal ar fi ca și cum i-ai picta o mustață Mona Lisei. *Nu a făcut deja cineva asta?* Tim ar ști.

– Te-au convins, spune Joel. Părinții mei.

Nu pot să neg.

– Nu din cauza asta îți spun. Dar de când s-a întâmplat, îi spun în șoaptă, mă trezesc de fiecare dată chiar înainte de miezul nopții, din cauza aceluiași coșmar. Suntem pe faleză. Tu te prăbușești, dar eu nu pot alerga. Încep artificiile și tu zaci acolo, la pământ, și nimeni în afară de mine nu te vede.

– Treci peste asta, Kerry! Nu e decât un vis jalnic.

O străfulgerare de furie îmi dă foc pe dinăuntru.

– Știi ceva, nu o să te mai lase să joci niciodată dacă există și cel mai mic risc să mori pe teren.

El rămâne cu gura căscată.

– Hai să fim cinstiți, Joel. Fără operație, ești terminat ca fotbalist.

El cască și mai tare gura. Vreau să-mi retrag cuvintele, chiar dacă sunt adevărate.

– Să te ia naiba, Kerry. Dacă n-o să mai pot juca niciodată, atunci nimic nu mai are rost.

Se îndreaptă împleticindu-se spre ușă, dar nu are putere să deschidă nici măcar ușa. Mă duc după el și o deschid eu, detestând expresia de neputință de pe chipul său.

– Joel, îmi pare rău, nu ar fi trebuit să vorbesc așa...

Se uită în ochii mei.

– O să mă lase să joc cu chestia aia ca o cutie?

Nu am îndrăznit să-i întreb asta pe părinții lui, deși am îndoielile mele. Joel are un stil de joc foarte elegant, dar fotbalul este un sport dur. Oare există vreo echipă care să trimită în teren un jucător cu implant, vulnerabil la orice lovitură a mingii sau la un atac deliberat? Nu sunt sigură. Ceea ce știu este că acea cutie de metal este singura garanție că el va trăi. Așa că zâmbesc în timp ce întind mâna ca să îl prind de braț și să-l sprijin în timp ce urcăm dealul înapoi.

– Cred că va fi cea mai bună variantă pe care o ai.

În original, Women’s Royal Voluntary Service

The Grand Brighton Hotel – construit în timpul epocii victoriene și deschis în anul 1864 inițial pentru aristocrații care vizitau orașul, dar care a rămas unul dintre cele mai luxoase și scumpe hoteluri și astăzi.

Capitolul 10. Tim

14 februarie 2000

– Intră repede aici și o să te pudrăm puțin ca să nu lucești prea tare la cameră.

Joel ezită în cadrul ușii.

– Haide, Joel, îi spun. După coaste rupte și o operație pe cord, sunt sigur că te descurci să intri într-o emisiune la TV.

Se uită urât la mine, dar intră în încăpere. Stăm în fața unei oglinzi uriașe, înconjurată cu becuri, și arătăm tare palizi. Joel mai ales.

Documentarista deschide un sertar și scoate un prosop, un recipient cu pudră portocalie și un aplicator mare. Mă întreb câte bacterii și piele moartă de la alți oameni se găsesc pe perii aceia. Dar mă uit atent la fețele noastre în oglindă și nu se văd urme de leziuni și nici pete, așa că riscul de infecție este minim.

Documentarista aranjează prosopul peste partea din față a rochiei de catifea roșie a lui Kerry, ceea ce face ca sânii ei să pară și mai mari. Mă uit în altă parte. Mă torturează, mă fac să uit că ne este sortit să fim doar prieteni. Trebuie să aflu care parte a creierului este responsabilă de asta. M-ar ajuta să mă simt mai puțin pervers. Pudra miroase a vanilie și mosc, deși mirosul de mosc poate fi produs și de sebumul altor persoane. Fața lui Kerry e acum portocalie, dar arată mai matură, mai sigură pe ea.

Of, dacă aș putea da timpul înapoi la perioada în care aveam alte sentimente față de ea, înainte să începem clasa a șasea! Este deranjant că o găsesc atrăgătoare. Nu, e *agonizant*. Uneori cred că o să fim un cuplu excepțional în viitor, dar alteori o surprind că mă privește de parcă nu suportă nici să se uite la mine.

– Tu urmezi.

– Nu aveți oameni specializați care să facă asta? o întreb eu.

– Prezentatorii au. Și celebritățile. Dar voi sunteți niște copii, îmi răspunde documentarista. E doar cu câțiva ani mai mare decât noi. Acestea

sunt cele cincisprezece minute de faimă ale voastre. Bucurați-vă de ele, cât o să puteți.

Închid ochii când mă invadează norul de pudră și încerc să nu inhalez. Când deschid ochii din nou, văd în oglindă că tenul meu e mat, precum cadavrele din cartea mea de anatomie. Nici nu e de mirare că nu cad cu tronc nimănui.

– Acum, tu... ah.

Documentarista se uită la nuanța cam portocalie a pudrei și-apoi din nou la fața ca de stafie a lui Joel. Tocmai ce și-a dat seama cât de ridicol ar arăta nuanța pe el.

– Cred că tu poți intra nemachiat.

Sunt sigur că oamenilor de televiziune o să le placă asta. Cu cât arată mai bolnav, cu atât e mai interesantă știrea. Joel ridică din umeri. Nu prea pare să-i pese de nimic, cu atât mai puțin de faptul că urmează să intre într-un studio de televiziune ca să vorbească despre cum e să fii miracolul mileniului. I-au făcut un implant cu un stimulator cardiac care are și un defibrilator ce eliberează un impuls instantaneu dacă suferă vrea aritmie. Este o tehnologie extraordinară și am tot încercat să o conving pe Kerry să îl roage pe Joel să mă lase să arunc o privire, dar ea zice că sunt macabru. Ceea ce nu e adevărat: aș fi fost macabru dacă el ar fi fost mort.

Am vorbit despre clasificarea bolilor când am fost la interviu la Facultatea de Medicină din Sussex. Despre asta și despre resuscitare și implicarea mea și despre cum mi-a confirmat cât de mult îmi doresc să devin doctor. Sunt convins că a fost un factor hotărâtor.

Dar tot trebuie să iau notele potrivite – și dacă munca susținută te ajută să obții doar calificativul bine, mințile strălucitoare, ca a lui Kerry, îți garantează trei de foarte bine.

– Când ajungem în studio, vă rog să faceți liniște pentru că transmitem live, spune documentarista.

Înăuntru e mai mic decât mi-am imaginat. Aparate de filmat montate pe cărucioare cu roți glisează pe șine învârtindu-se în jurul platoului de filmare. În fața unui geam fals luminat de un soare fals se află o canapea în formă de L. Într-o parte, observ un podium circular, înălțat, și o zonă cu bucătărie unde un *chef* cu fața ca o lună plină le arată celor doi prezentatori cum să caramelizeze crema de vanilie dintr-un în bol în formă de inimă cu un arzător pentru crema de zahăr ars.

Fumul de zahăr ars mi se duce direct în gât.

– ...și revenim după pauză cu o cronică a filmului *Toy Story 2* și, în plus, cu povestea incredibilă despre cum un sărut de adolescent a salvat viața unui tânăr fotbalist strălucit.

O caut din priviri pe Kerry. De unde au venit cu chestia *asta*? Pentru prima dată după săptămâni întregi, îmi amintesc povestea pe care ne-am spus-o despre ce s-a întâmplat în noaptea aceea și care este exact asta: o poveste. Nu. E mai rău decât atât. E o colecție de minciuni.

– Și am ieșit din emisie. Aranjați platoul, vă rog. Poate cineva să facă ceva ca să dispară fumul ăsta nenorocit? Avem trei minute și șaisprezece secunde.

Angajați cu căști la urechi și cu planșete de scris apar ca din senin.

Unul dintre ei îl conduce pe *chef* afară, altul pornește un ventilator gălăgios de deasupra plitei. Documentarista ne spune unde să ne așezăm pe canapeaua galbenă.

– Kerry, în mijloc, te rog; Joel, mai aproape de prezentatori; Tom, în capăt.

– Numele meu e Tim, îi spun, dar încet.

În timp ce machiajul prezentatoarei este refăcut, pentru ea nu folosesc pudra portocalie, coprezentatorul, care este și soțul ei, ne întâmpină cu strângeri de mână ca de președinte.

– Dragilor, este grozav să vă avem alături. Mai ales pe tine, Joel. Ce poveste! Am lucrat cu mama ta de-a lungul timpului; nu ne-a venit să credem când am auzit că te-ai îmbolnăvit, dar pari să fii într-o formă grozavă, chiar grozavă.

Joel nu pare să fie *deloc* într-o formă grozavă. Au trecut doar șase săptămâni de când inima i s-a oprit și patru de când i-au implantat cutia. Prezentatoarea ni se alătură și ea. Mamei mele îi place la nebunie de ei, deși mama lui Joel a fost mai puțin laudativă pe drum încoace. Îi interesează doar să placă tuturor, dar măcar așa se va transmite mesajul pentru acordarea primului ajutor unei audiențe cât mai vaste.

– Nu aș fi fost în stare să fac ce ați făcut voi doi, se entuziasmează femeia, îmbrățișându-ne pe fiecare.

Obrazul ei îl atinge pe al meu, pielea ei este umedă.

– Terminăm cât ați bate din palme, spune bărbatul în timp ce își netezește părul cu degetele. Nici nu o să mai băgați în seamă camerele din jurul

vostru. E doar o conversație destinsă.

Se aude semnalul muzical și bărbatul cu cele mai mari căști cu microfon face numărătoarea inversă cu degetele.

– Începem, șoptește femeia prezentator din colțul gurii.

– Bine ați revenit la emisiunea noastră specială de Sfântul Valentin! Avem pentru voi cea mai incredibilă poveste, una care vă va reda încrederea în adolescenți, în Serviciul Național de Sănătate[8] și în puterea unui sărut.

O lumină roșie se aprinde la camera din fața noastră. Cineva ar fi trebuit să ne spună dacă să părem veseli sau foarte serioși.

– Cum vă spuneam, în timp ce noi toți sărbătoream noul mileniu, talentatul fotbalist adolescent Joel Greenaway se lupta, literalmente, pentru viața lui și, într-un mod extraordinar, acești doi tineri, colegi de școală, au fost cei care l-au salvat. Kerry Smith a fost prima care a observat că ceva nu este în regulă, nu-i așa, Kerry?

Nu mai pot respira. Ne-am ținut de varianta noastră de când am implorat-o eu să facem așa și martorii ne-au văzut pe amândoi încercând să-l salvăm pe Joel, iar amintirile sunt maleabile. Dar una e să spună Kerry o minciună nevinovată de dragul meu și alta e să o repete în fața a milioane de oameni...

– Eu și Tim am observat în același timp. Mergem toți la aceeași școală, așa că am ieșit împreună să sărbătorim, toată gașca. Băieții jucau fotbal și eu... Se înroșește, de la luminile din platou. S-a întâmplat să mă uit cum joacă în momentul în care Joel și-a pierdut cunoștința.

– Așa, din senin, fără nici un avertisment? întreabă bărbatul.

– Acum alerga și, în secunda următoare...

– Îți amintești momentul acela, Joel?

– Nu, nu mi-l amintesc.

Ei așteaptă mai multe detalii, dar el nu răspunde mai mult. Ai crede că ar putea să adreseze întrebări mai bune, după atâția ani în care au tot intervievat oameni.

– Probabil că ceea ce i-a salvat viața lui Joel a fost faptul că și Kerry și Tim sunt antrenați să acorde primul ajutor, nu-i așa?

Eu încuviințez.

– Da, suntem cadeți în cadrul Serviciului de Ambulanță Saint John. Vrem să ne facem doctori. Amândoi am primit oferte din partea facultăților de

medicină, așa că acum învățăm din greu ca să obținem notele de care avem nevoie.

Femeia îmi zâmbește, radiind de fericire.

– Uluitor! Și care dintre voi doi a pus diagnosticul?

Kerry îmi aruncă o privire îngrozită. Răspund eu în locul ei.

– Primul ajutor nu înseamnă să pui diagnostic, ci să evaluezi semnele vitale și să stabilizezi pacientul ca el sau ea să poată să ajungă la spital. Joel era în stadiul cel mai grav, nu mai respira și nu mai răspundea la stimuli. De fapt, era mort.

– Dumnezeule, dar îți știi meseria, Tim, spune femeia, aplecându-se în față. Ceea ce înseamnă că singurul mod în care îl puteați readuce la viață era să-i faceți respirație gură la gură, am dreptate?

Nu. Dau să o corectez, deoarece genul acesta de dezinformare îi poate pune în pericol pe pacienți, nu să îi ajute. Dar Kerry începe să vorbească, în sfârșit.

– Ei bine, asta și resuscitarea cardio-pulmonară. Compresia toracică, pentru a asigura circulația sângelui spre creier.

– Dar i-ai dat și tu sărutul vieții, nu-i așa? insistă bărbatul.

Kerry se îmbujorează.

– Le numim respirații salvatoare. Nu e... nu e ca un sărut normal...

– Asta, dacă nu cumva un sărut normal înseamnă să-l prinzi de nas pe partenerul tău și să sufli aer suficient de puternic cât să-i umfli plămânii, spun și eu ca să o ajut. O glumă, la televiziunea națională. Mama va fi mândră.

Prezentatorii râd, apoi tipul continuă.

– Și toate astea s-au petrecut în timp ce se apropia noul mileniu?

– Au început focurile de artificii, spune Kerry, deși noi de-abia dacă le-am observat.

– Am mai auzit că tot tu ai fost la capul patului acestui tânăr și când a deschis ochii.

Kerry dă din cap.

– Ai vrea să ne povestești despre asta, Joel?

Joel se încruntă.

– Nu aveam nici cea mai mică idee unde eram sau ce s-a întâmplat. A fost oribil.

După o altă pauză scurtă, femeia se apleacă din nou în față.

– Și acum ți s-a implantat un stimulator cardiac ca să fii sigur că inima nu îți mai joacă feste.

Simt că trebuie să o corectez.

– De fapt, e un defibrilator...

Privirea prezentatoarei e impenetrabilă în timp ce mă ignoră.

– Și, *Joel*, te-ai întors deja pe teren?

Liniște.

– Joel? spune Kerry cu blândețe.

– Încep să reintru în forma fizică. O să joc din nou până la primăvară.

Dacă el crede asta, e chiar mai prost decât credeam.

– Și-acum, începe bărbatul, aceasta este emisiunea noastră specială de Sfântul Valentin și telespectatorii noștri se întreabă, probabil, dacă acest Miracol al Mileniului, care ne-a mers direct la inimi, se termină cu o poveste frumoasă. Mi-a șoptit mie cineva că acel sărut din Ajunul Anului Nou s-ar putea să fie chiar primul sărut al lui Kerry...?

Nu. Vai, nu.

– Ești un bărbat tare rău, Alastair, să întrebi o fată așa ceva. Femeia îl lovește cu palma peste genunchi. Dar am să adresez o întrebare mai delicată. Plutește iubirea în aer? La urma urmelor, ea e fata care ți-a salvat viața.

Unde vor să ajungă cu asta? Joel oftează.

– Am fotbalul. Sunt prea ocupat ca să mai am și prietenă.

O mână fără trup îi dă prezentatorului cel mai mare buchet de trandafiri pe care l-am văzut vreodată.

– Ei bine, fotbalul e pe primul loc. Dar ne-am gândit că s-ar putea să vrei să-i mulțumești lui Kerry cu ajutorul acestor flori...

Îi dă buchetul lui Joel care face o față de parcă cineva i-a pus în brațe un pui de aligator. Numai că nu i le aruncă lui Kerry.

– Mersi pentru ce-ai făcut.

Femeia prezentator bate încântată din palme.

– Ce ziceți acum de un sărut pe obraz? Merită și fata măcar atât.

Dacă o sărută, nu știu dacă voi putea să mă opresc să sar pe el și să-l fac praf...

Kerry dă din cap.

– Florile sunt de-ajuns, mulțumesc.

Nu vrea să o sărute Joel. Îi zâmbesc peste buchetul de trandafiri. Luminile fac deja petalele să se onduleze pe margini, dar mirosul este intens. Poate că este un semn că *și* ea are aceleași sentimente ca mine. Că nu e totul pierdut.

NHS, National Health Service, în original

Capitolul 11. Joel

Emisiunea a fost cea mai umilitoare experiență din viața mea, pe lângă faptul că am făcut pipi pe mine, pe faleză, când am murit.

Trei milioane de oameni au văzut astăzi la televizor cum m-am făcut de râsul curcilor. Apoi, mama m-a târât după ea în camera de producție ca să povestească și să mai formeze câteva legături de afaceri. Trebuie să stau pe scaun ca un invalid, în timp ce ea, producătorul și regizorul își trimit pupici în vânt.

– Dragă, n-am uitat cum am scăpat ca prin urechile acului de mafie când am filmat *Holidaymaking* în Sicilia, în 1997, dar și cât ne-am mai distrat!

Îi felicită pe cei care ne-au intervievat pentru recentul lor premiu BAFTA.

Taxiul oprește în față la *The Ivy* și șoferul face tot felul de manevre ca să scoată din mașină scaunul cu rotile al doamnei Palmer, dar intervine Tim. El e puternic și eu sunt slăbit și detest chestia asta.

Am ieșit din spital doar de trei săptămâni. Doctorii mi-au spus că sunt tânăr și altfel sănătos, așa că ar trebui să-mi recuperez condiția fizică bună foarte rapid. Probabil că ideea lor despre condiție fizică bună este diferită de a mea. Cel mai rău lucru dintre toate este însă cutia. Îi văd marginile tari ori de câte ori fac duș, un extraterestru insinuat sub pielea de pe piept.

– Ești bine? mă întreabă Kerry în timp ce așteptăm să intrăm în restaurant, în spatele mamei mele și al lui Kerry care se agită toată, încântată că se află într-un loc atât de *fițos*.

– Abia aștept să ajung acasă. Tu?

Ea ridică din umeri.

– Vreau să emigrez. Toate bazaconiile acelea cum că n-am mai sărutat pe nimeni niciodată? Cred că nu mă mai pot întoarce în *veci* la școală după asta.

Partea aceea chiar m-a surprins și pe mine. Ca toată lumea de la școală, întotdeauna am crezut că Tim și Kerry sunt împreună. Ce m-a surprins și

mai mult a fost cum m-a făcut să mă simt faptul că am aflat că nu sunt un cuplu... într-un fel, bine.

– Oamenii vor uita în curând, o mint.

E imposibil ca mama să nu fi avut un amestec și să nu-i fi pus pe prezentatori să o întrebe asta. Nu există ceva ce ea n-ar face doar ca să se pună bine cu cine trebuie. Acum suntem la *The Ivy* doar ca ea să fie văzută.

Aș fi preferat să merg la Pizza Express. Nici mie și nici tatei nu ne place să facem paradă cu averea noastră, dar cred că asta e din cauză că noi doi am avut întotdeauna bani. Familia lui a finanțat casa de producție de televiziune căreia el i-a pus bazele pe când avea douăzeci și doi de ani, fără să se îndoiască vreo clipă de succesul ei. Când el și mama s-au îndrăgostit, chiar cred că s-au iubit *cu adevărat* odată, au devenit cuplul de aur și mama a creat un stil de viață pe picior mare. Alegea pentru amândoi numai hainele potrivite, a aranjat și a vândut apartamentul din Camden[9] și apoi a supravegheat renovarea de la Curlews, casa noastră cu porți ridicole, când era însărcinată cu mine în luna a opta. Eu am fost un alt proiect. A încercat chiar să-l convingă pe tata că eu ar trebui să merg la o școală particulară, nu la cea de stat, dar el nu a vrut să audă; s-a gândit că am nevoie de ceva care să mă țină cu picioarele pe pământ. A fost decizia bună. Singurul moment în care nu mă simțeam singur era atunci când dădeam cu piciorul în minge pe terenul de joacă sau în parcul Dyke Road. În perioada aceea am fost selecționat, iar restul e istorie...

– Cred că Dom Perignon, îi spune mama chelnerului și o văd pe doamna Palmer, care se uită la preț, cum se face din albă vânătă la față.

Mama mea insistă că ea face cinste.

– Pentru cei trei copii extraordinari ai noștri!

Mama își ridică paharul și noi toți îi urmăm exemplul.

– Bine zis, spune mama lui Kerry. Ani de zile am fost convinsă că mi-au dat copilul greșit când am plecat de la maternitate, ca niște prostănaci gălăgioși. Se dovedește că are talentele ei speciale. E vedeta noastră!

Kerry pare că vrea să se ascundă sub masă. Cunosc sentimentul.

– Și la fiul meu văd toate calitățile unei viitoare vedete. Mama mă înghiontește ușor. Cariera unui fotbalist este scurtă, dar va deveni un specialist de mare clasă la vremea potrivită. Are tot ce-i trebuie pentru asta, nu-i așa, Kerry?

Kerry se face roșie la față și își coboară ochii în farfuria cu *shepherd's pie* comandată de mama pentru că *asta mănânci când vii la Ivy*. Să însemne asta că lui Kerry i-ar plăcea de mine?

– E bine să fii chipeș, dar vrei ca un bărbat să aibă și minte, spune doamna Palmer, făcându-i cu ochiul lui Tim.

În regulă. Asta înseamnă că nu sunt genul lui Kerry. Ea categoric nu e genul meu.

Mama se uită la ea furioasă.

– Joel este extrem de deștept. Dacă nu ar fi fost junior la clubul Dolphins, ar fi fost la universitate.

Asta e ceva nou pentru mine. Nu am luat niciodată școala în serios. Știam deja pentru ce eram pregătit încă din naștere să fac.

– Nu mă mai pune în situații jenante, mamă.

– Of, dragă, nu se schimbă niciodată, nu-i așa? Râde, dar în ochii ei văd... nu reușesc să-mi dau seama ce... Teamă? Durere? Îmi e mult mai greu acum să citesc chipurile oamenilor sau să spun cuvintele potrivite. Uneori am impresia că ceea ce era mai bun în mine nu s-a întors odată cu restul.

Dar știu că și ea și tata au trecut prin iad când m-am îmbolnăvit. Nici nu-mi pot imagina ce simți când copilul tău zace într-un pat și nu știi dacă se va mai trezi vreodată sau nu. Doctorii încă nu pot spune ce a făcut ca inima mea să se oprească, dar tind să creadă că ar fi fost din cauza unei gene defecte moștenite probabil de la mama sau de la tata. Ei spun că nu schimbă acum cu nimic lucrurile, dar ne-au spus că putem merge la un specialist genetician când voi fi mai mare și o să vreau să am copii. Poate că nu știu ce-mi rezervă viitorul, dar de un lucru sunt sigur: nu o să fiu tată niciodată pentru că nu aș dori ce mi s-a întâmplat nici celui mai rău dușman al meu, ca să nu mai spun unui copil.

District în nord-vestul Londrei

Capitolul 12. Kerry

4 martie 2000

Optsprezece.

Cât de matur sună. Pot să votez, să mă pilesc legal cu votcă într-un bar, să mor pentru țară. Nu că m-ar interesa să fac vreunul din lucrurile astea. Dar ar fi o experiență nouă pe care *chiar* vreau să o încerc. Dau o petrecere. Mă rog, Tim o organizează, în numele meu. Nimic de proporțiile petrecerii lui Marilyn de acum patru ani, care a avut în prim-plan un bal mascat cu tema Spice Girls, un bar de votcă și sora mea care a ieșit dintr-un tort aniversar, asemenea tizei sale, cântând *La mulți ani să trăiesc*. (Nici măcar nu era ironic.)

Acum năvălește la mine în cameră, cu ondulatorul într-o mână și cu produse pentru păr în cealaltă.

– Îți vine perfect, spune analizându-mi rochia, în stilul anilor cincizeci, cu imprimeu roșu solzi de sirenă, pe care mama mi-a cumpărat-o dintr-un magazin din Lanes. Ți se potrivește. Chiar îți face sânii să pară la fel de mari ca ai mei. Tim nici nu o să știe unde să se uite.

– Suntem prieteni buni. Nu toți bărbații sunt obsedați de...

– Sex? Pentru un viitor doctor, mai ai multe de învățat despre biologie, dragă soră.

Marilyn mă ia de păr și mă trântește în scaun și, fără prea multe discuții, începe să-mi întoarcă o șuviță cu ondulatorul. Am fost cobaiul ei de când eram mică și ea mi-a tapat atât de tare părul fin de copilaș, încât jumătate mi-a căzut. Dar eu am râs la urmă: părul meu acum este castaniu și lucios și cel mai probabil singurul lucru pe care ea îl invidiază la mine.

– Probabil a organizat un club de lectură Harry Potter la bibliotecă, zice Marilyn. Tim nu a invitat-o și pe ea.

– Ești doar invidioasă.

– Mda, sunt sigură că ratez petrecerea secolului.

Este *a mea* petrecerea asta a secolului. Poate va fi cea mai grozavă petrecere pe care o s-o am vreodată. Nu sunt idioată. Știu că nimic din toate acestea nu s-ar fi întâmplat dacă n-ar fi fost *noaptea aceea*. Înainte de asta nu aveam destui prieteni să umplu un Mini. Tim nu e atât de dornic să-și facă prieteni noi, dar dacă acum sunt de una singură, alți copii întreabă dacă pot să stea lângă mine în sala elevilor. Și după ce depășim partea jenantă despre mine sărutându-l pe Joel, continuăm și povestim despre lucruri normale: muzică sau călătorii sau de ce nu a fost arestat încă nimeni pentru uciderea lui Jill Dando.

– Au! Ondulatorul fierbinte mă atinge pe gât. Ai grijă, Marilyn.

– Cine vine? Oaspetele de onoare o să fie *Joel*? întreabă cu o voce plictisită.

– Habar n-am.

Vreau să vină, evident. Dar Tim s-a ocupat de invitații și nu se numără neapărat printre admiratorii lui Joel. Din acest motiv nu i-am spus lui Tim cât de des merg încă pe la Joel ca să văd ce face.

Nu se întâmplă *nimic* între noi, nu sunt *deloc* genul lui, dar nu suport gândul că și el și tatăl lui se învârt de unii singuri prin casa aia uriașă, acum, că Lynette a plecat să filmeze o emisiune despre proprietăți în Spania.

La început, mai apăreau colegii de echipă ai lui Joel care încercau să-l convingă să mai iasă seara în oraș, dar de fiecare dată el a refuzat, așa că ei nu l-au mai chemat. Așa că tot ce i-a mai rămas ca să-și însenineze săptămânile sunt vizitele lui Ant și ale mele, programările la spital și ședințele de acasă cu fizioterapeutul care-l ajută să reintre în formă.

Mă îngrijorează accesele lui de furie. Odată s-a enervat atât de tare, că am crezut că o să i se declanșeze stimulatorul cardiac, dar s-a domolit la fel de repede cum a început, devenind somnoros asemenea unui copil care a făcut prea mult efort. În drumul spre casă am simțit din nou sentimentul de vină și de teamă că ar fi putut să fie într-o formă mult mai bună dacă aș fi intervenit cu treizeci de secunde mai devreme sau dacă aș fi făcut resuscitarea cu mai multă fermitate... E imposibil de știut. Dar el nu mai este Joel Greenaway, eroul local. Arată la fel, dar pare mult mai nesigur pe el și mai amețit, mai iute la furie și mai stresat. M-am documentat despre asta și am aflat că schimbările de comportament pot apărea la oamenii care au fost resuscitați câteva minute mai târziu după ce au rămas inconștienți. Situația s-ar putea îmbunătăți, dar nu există nici o garanție.

Soneria sună.

Tata strigă de jos:

– Caleașca te așteaptă, Kerry!

– Ar trebui să plec.

Marilyn scoate din priză ondulatorul de păr și mă dă repede cu fixativ.

– Presupun că nu trebuie să-l lăsăm pe Făt-Deloc-Frumos să aștepte.

Zâmbesc.

– S-a străduit foarte mult.

Sora mea mă analizează din cap până-n picioare.

– Te-ai aranjat bine. Ai putea să vrăjești pe oricine la cum arăți în seara asta.

Mă gândesc la Joel și mă îmbujorez. Marilyn îmi face cu ochiul. *Mi-a citit gândurile?* Cobor în grabă scările. Tata mă întâmpină fluierând în glumă, iar mama e cu gura până la urechi.

– Ia uite-o pe fetița mea!

Când mă urc în taxi, doamna Palmer, plină de entuziasm, îmi face cu mâna de la geam, de peste drum. Probabil că știe unde mă duce taxiul.

Șoferul pornește mașina, iar eu privesc în urmă cum și casa noastră și cea a lui Tim se fac tot mai mici în depărtare. Am sentimentul că, în sfârșit, o las în urmă pe Kerry, școlărița cea timidă. Trăiască noua Kerry.

În timp ce taxiul parchează în fața cafenelei părinților lui Ant, emoțiile confuze și neclare sunt tot mai intense. Mi-a trecut prin cap că s-ar putea ca petrecerea să fie aici, dar am încercat să nu-mi fac prea multe iluzii. De-a lungul anilor, cele mai grozave petreceri s-au organizat la *Girasol* (cunoscut și ca *Arsehole*) după ora închiderii. Doar că până acum eu nu eram destul de *cool* ca să fiu invitată. Șirurile de beculețe decorative întinse între stâlpii de iluminat de pe stradă se leagănă și scârțâie în lumina apusului. În fața mea, literele luminoase de pe fațada Digului Palatului par să sclipească doar pentru mine. Noaptea mea.

– Să ai cea mai frumoasă zi de naștere, fată frumoasă, strigă șoferul în urma mea când mă dau jos din mașină.

Frumoasă? Nu. Dar poate că lucrurile care s-au schimbat în interior încep să se întrezărească.

Înainte aș fi făcut orice numai ca să nu intru într-o încăpere ticsită de lume. Acum, indiferent cu cine mă întâlnesc, simt că există undeva în mine acest sâmbure de cunoaștere, un iepure pe care îl pot scoate oricând din

pălărie dacă mă simt timidă. Bună, eu sunt Kerry, astăzi împlinesc optsprezece ani, fac cursuri intensive de biologie, chimie și fizică și, v-am mai spus?, am salvat viața cuiva.

Luminile sunt stinse în Girasol, deși mi se pare că întrezăresc un pâlpâit de lumânare. Ajung în dreptul ușii și ezit pentru că, dintr-odată, mă tem că acest moment s-ar putea să fie extraordinar. Această așteptare... Când mă gândesc cum ar arăta dezamăgirea, în minte îmi apare imaginea unei încăperi pline ochi, fără Joel.

Când deschid ușa, sunetul uralelor mă asurzește. Se pare că toată lumea este aici, observ decorurile cu temă medicală: cruci roșii și steguleț̦e făcute din pansamente. Din boxe răsună Dr. Beat. Îl văd imediat pe Tim îmbrăcat în halat albastru, căutând din priviri, plin de speranță, confirmarea că i-a ieșit.

Dar chiar în timp ce mă îndrept spre el, cercetez cu atenție celelalte chipuri și zâmbetul înțepenit pe buze dă să pălească, până când... Uite, acolo. Joel stă sprijinit de bar, la o oarecare distanță de ceilalți, poate pentru că încă îi este teamă că cineva l-ar putea lovi în abdomen. Zâmbetul mi se transformă într-unul cam nătâng, inima își schimbă ritmul în timp ce roșeața îmi urcă în obraji și căldura îmi cuprinde tot corpul. Pentru o clipă, expresia de pe chipul lui se schimbă și mă întreb: oare îi place și lui de mine?

Tim mă îmbrățișează și apa lui de colonie care miroase a plante mă face să strănut, dar nu-mi pot lua ochii de la Joel.

– E bine? îmi șoptește Tim în ureche. Mi-a ieșit?

– Dumnezeule, da! Mă cunoști atât de bine. Este *tot* ce mi-am dorit.

Capitolul 13. Joel

Trebuie să ies naibii de aici.

Departe de toți copiii ăștia deștepți și infatuați care nu știu să vorbească decât despre simulări, recapitulări și despre standardele de admitere la facultate.

Departe de Tim, care parcă e un motan care a ajuns la afurisitul de borcan cu smântână, așa stă cu brațul încolăcit ca un șarpe pe după talia lui Kerry.

De câte ori mă dor coastele sau mă mănâncă cicatricele, dau vina pe el. Numai când mă gândesc că și-a pus labele pe corpul meu în timp ce eu zăceam mort în iarbă, îmi vine să îl lovesc și eu n-am dat în nimeni, niciodată.

Dar mai ales trebuie să fug de *ea*. Până nu a intrat în seara asta în *Arsehole*, am crezut că nu va fi decât o amică bună și, cu toate acestea, în secunda în care am văzut cât de bine arată, mi-am dat seama... că nu este nici pe departe așa. Și lucrul acesta îmi pune mințile mele de doi bani pe jar. Mă răsucesc pe călcâie și mă întorc spre bar ca să-l caut pe Ant. El rânjește și îmi ia încă o sticlă de bere Sol. Dau din cap și spun din buze:

– Nu, mă duc acasă.

– Hei, slăbănogule, abia ai ajuns aici! strigă el, așa cum face de fiecare dată când beau sucuri sau când plec din club devreme în seara de dinaintea unui meci și mă simt ca pe vremuri când ne luam peste picior unul pe celălalt tot timpul. Dar se schimbă la față, dintr-odată e îngrozit.

– Ți-e rău?

– Nu. Locul meu nu e aici.

– Nici al meu, dar cum dovedesc câteva lăzi, o să fie mai... prietenoși.

Ant îmi face cu ochiul. Nu au trecut nici măcar opt săptămâni de când am pus chestia aia în mine și se presupune că totul a intrat înapoi în normal: sunt vechiul Joel, cel în jurul căruia roiesc fetele fără să facă vreun efort, cel căruia fanii clubului Dolphins îi fac cinste în cluburi și îi spun că este viitorul echipei.

De cele mai multe ori, am sentimentul că acel Joel a murit. Dar când a intrat Kerry, corpul meu a reacționat așa cum o făcea pe vremuri. O doream. Nu e mea ca să o doresc. Deja am primit prea mult din partea ei. Mă vizitează împreună cu Ant, îmi spune glume, mă obligă să-mi fac exercițiile și să mănânc mâncare sănătoasă. *Știu* că ar trebui să depun mai mult efort ca să mă înzdrăvenesc, dar mi-e greu să înțeleg rostul proteinelor și al legumelor pe care doar că nu mi le-am injectat direct în venă pentru că dieta aia perfectă nu m-a protejat.

– Vrei să vin să te ajut să chemi un taxi, Banana Man? mă întreabă Ant, cu toate că e singur în spatele barului.

Parcă mi-a dat foc. *Cum, nu mă mai crede în stare nici măcar să-mi chem un afurisit de taxi?* Închid ochii. *Nu-l urî, e cel mai bun prieten al tău, nu vrea decât să-ți fie bine.*

– Nu sunt invalid, îi spun.

E tot un grosolan necioplit, dar nici măcar nu se compară cu ce aș fi vrut să zic.

Muzica se schimbă. Afurisita aia de piesă oribilă de la Westlife, „Flying Without Wings“. Ajunge. Afară, pe faleza bătută de un vânt crâncen, furia dispare dintr-o răsuflare și mă uit după luminile unui taxi.

*

E trecut de două și fac niște pâine prăjită în bucătărie ca să iau cu mine în cameră, când cineva bate la ușă. În lumina de pe verandă, Kerry arată ca balerina de pe cutia muzicală pentru bijuterii a mamei mele.

– Ai plecat, spune ea.

– Îmi pare rău. Eram obosit.

Replica asta mă salvează din toate situațiile. Nimeni nu se contrazice cu cineva care a murit timp de optsprezece minute. Se încruntă nostim și face niște cute pe frunte.

– Nu pari obosit. Pot să intru? Nu-mi arde să merg încă în pat.

Pat. O străfulgerare cu ea în patul meu, goală.

Se împiedică de prag și cade spre mine și când o prind simt puterea din brațele mele, reflexul ascuțit care mă ajută să o împiedic să se lovească. Fața ei e atât de aproape de a mea, că îmi vine să o sărut, dar... Face o piruetă și se îndepărtează, mergând pe podeaua ca de tablă de șah spre bucătărie. Picioarele îi par incredibil de subțiri în pantofii argintii cu toc.

– Unde e toată lumea?

– Mama e în Magaluf[10], unde filmează o familie din Scoția care și-a găsit acolo casa visurilor, și tata a ieșit cu un „prieten“.

Dă din cap înțelegătoare. Nu i-am povestit direct despre aventurile lui, dar i-am spus mai multe decât prietenilor mei.

– Se întoarce în seara asta?

– Cel mai probabil, nu. Deseori rămâne cu „prietenii“.

Cu *ea*. O altă *ea* la fiecare câteva luni. Nu durează mult. Părinții mei nu par să se mai placă unul pe celălalt, dar au rămas legați de ideea de a fi un cuplu puternic.

– Deci ești singur acasă? mă întreabă. Voioșia din voce o face să vorbească mai răgușit.

– Eram în camera din curte, mă uitam la televizor. Vrei să vii şi tu?

Până acum nu am povestit decât în bucătărie. Ea clipește. Eu îmi țin respirația.

– De ce nu? îmi răspunde.

Camera din curte a fost construită pe post de birou șic cu care să se laude mama, dar când am intrat la club m-am mutat acolo pentru că mi-am dorit mai multă independență, iar ea nu voia ca eu să plec de acasă. Dormeam acolo, am dus și câteva fete mai demult. Dar de obicei veneau prietenii și ne jucam *Resident Evil* și *GTA*. Ei beau bere și fumau iarbă, dar eu nu am făcut asta niciodată.

Acum o fac. De ce n-aș face-o? E ceva temporar, totuși. Cum mă întorc la club, voi avea un motiv să am grijă de mine.

Apăs întrerupătorul de lângă ușa din spate și aleea se luminează, o duzină de becuri mărginind drumul până la camera care se află la o sută de metri de casă. Designul este feminin, geamuri cu șprosuri, acoperiș din ardezie albastră și un șemineu adevărat pentru lemne.

– Vai, arată tare drăguț.

La fel arată și Kerry în rochia ei înfoiată, cu ochii mari de la băutură și cu părul strălucind precum castanele din parcul Stanmer.

Fără să mai stau pe gânduri, o iau de mână și o conduc spre cameră. Atingem în mers florile roz plantate de-a lungul aleii și parfumul lor ne învăluie. După ce admiră șemineul, pereții verde-deschis și divanul de catifea verde-mentă, Kerry se trântește oftând pe canapea. Fusta rochiei i se ridică, dar nu pare să observe și ar fi jenant să aduc vorba. Îi aduc o bere.

– Cum e să ai optsprezece ani? Ziua mea e abia în august.

Kerry începe să râdă.

– La fel, doar că picioarele mă dor mai mult decât ieri.

Își întinde picioarele. Încerc să nu mă uit la pantofii ei, dar ochii îmi alunecă mai sus de glezne, spre gambe, spre pulpe... clipesc, gândindu-mă la brațul lui Tim pe după talia ei. Strâng pumnul.

– Ai dansat mult?

–Da. Nu știu deloc să dansez. Dar a fost petrecerea mea, așa că m-am gândit să încerc. Și oricum, nu mai conta după ce ai... Se oprește brusc, bea o gură serioasă de bere. De ce ai plecat atât de devreme?

– Obosit, cum am spus. Am ratat vreo bârfă? Ceva bătăi, și-a luat cineva zborul cu altcineva?

– Nu. Nu e deloc cinstit, nu-i așa? Eu sunt sărbătorita. Ar fi trebuit să fiu măcar sărutată. Dar mă gândesc că dacă tot știe acum toată lumea că nu am mai sărutat pe nimeni, nici nu mai e o perspectivă interesantă. S-ar putea nici să nu mă pricep la sărutat, cum nu mă pricep nici la dans.

Nu spun nimic. *Nu s-a întâmplat nimic cu Tim.* E o prostie, dar mă simt ca și cum acest lucru ar reprezenta o mică victorie.

– Joel, tu ai sărutat multe fete.

– Nu *chiar* atâtea. E o minciună, dar simt dintr-odată că îmi pasă ca ea să nu mă creadă un fotbalist banal care se culcă la fiecare sfârșit de săptămână cu altă femeie.

Sunt fete care nu se pricep deloc la asta? Așa cum sunt oameni care nu pot să cânte decât fals sau nu pot să tragă o linie dreaptă? Îmi trece prin minte că acesta ar putea fi felul ei prin care îmi cere să o sărut și apoi să îi spun dacă se pricepe. Nu. Ce idiot sunt. Oamenii deștepți s-au jucat mereu cu mintea mea, iar de când cu stopul cardiac, lucrurile s-au înrăutățit. Tot ce spun sunt fie o șaradă, fie un mister, pe care creierul meu nu e în stare să le rezolve. Vrea sau nu să mă sărute? Eu *vreau* să o sărut. Sticla mea e goală, așa că mă duc la frigider și iau încă două sticle cu care mă duc spre canapea, unde stă ea. *Tot vreau să o sărut.* Așez sticlele pe măsuța marocană din alamă. Am vrut să o sărut de când a intrat în Girasol, în seara asta. Ar mai fi venit aici, ar mai fi zis tot ce mi-a zis, dacă nu ar fi vrut și ea același lucru?

Încetișor, mă așez pe canapea lângă ea și îi întorc fața spre mine.

– Nimeni nu e varză la sărutat, dacă o face cu cine trebuie.

Mă aplec spre ea și simt izul de drojdie din bere în respirația ei, iar buzele noastre se întâlnesc pentru a doua oară de când ne știm. Măcar de data aceasta sunt treaz. Fața ei emană căldură mai ceva ca un foc de tabără. Îi depărtez buzele cu limba, tandru, pentru că vreau să fie bine pentru ea. Ea oftează și îmi răspunde la sărut. Îmi trec mâna prin părul ei des și simt miros de nucă de cocos. Mă îndepărtez pentru o clipă.

– E în regulă? îi șoptesc, privind-o direct în ochi.

– Da. Doar că... spune-mi. Sărut nasol?

– Cred că deja știi răspunsul la întrebarea asta.

De data asta ea e cea care mă sărută. Nu am mai atins o fată din 1999. Ant zice că o să vreau când o să „mă repar“. Dar dacă aș fi adus acasă o fată și ea ar fi fost dezgustată de cicatricea proaspătă de sub cutia toracică și de afurisita de umflătură acolo unde marginea implantului îmi împunge pielea?

În plus, ce i se va întâmpla inimii mele când o să am orgasm? Nu am îndrăznit nici măcar să mă masturbez, așa de speriat sunt că se declanșează defibrilatorul.

Dar cu Kerry sunt în siguranță. Ea e virgină, așa că nu o să se întâmple nimic mai mult. Ce se întâmplă acum este doar pentru ca ea să se simtă nemaipomenit. Mă las în voia sărutului și mă simt din nou ca la treisprezece ani. Nici o presiune, nici o așteptare.

Doar că ea îmi mută mâna spre sâni, lăsându-și rochia să-i alunece de pe umeri...

– Kerry, ai băut prea mult. E destul să ne sărutăm.

– Nu. Am așteptat al naibii de mult. Vocea ei este doar o șoaptă. Întinde mâna spre blugii mei și încearcă să-mi desfacă primul nasture.

– Ar trebui să aștepți până când ești absolut sigură sau măcar trează.

Nu sunt genul de tip care să profite de o fată care a băut prea mult, dar nici nu știu dacă mă mai pot opune mult timp.

– Mi-am imaginat că sunt cu tine de când te-am văzut, Joel.

Îmi ia cealaltă mână și își trage chiloțeii ca să o pot atinge. Expresia de pe chipul ei mă face să mă simt ca un zeu, nu ca un pacient cardiac demn de milă. Ca vechiul Joel.

Ea nu va fi șocată de corpul meu mutilat: în noaptea de după operație i-am arătat linia de cusături și umflătura unde iese în afară implantul. Kerry mă dorește așa. Și o doresc și eu. O prind de mâini ca să o ajut să se ridice de pe canapea. Se poticnește ușor.

– Ești sigură că nu o să regreți asta?

Mă sărută din nou, iar eu îmi duc mâna la spatele ei și îi desfac fermoarul de la rochia care cade pe podea. Pe dedesubt are un sutien roz pal, cu un mugur de trandafir în mijloc, între sâni, și care se asortează cu chiloțeii. O doresc *acum*, dar încerc să iau lucrurile încetișor. Îmi scot blugii, întind cuvertura de pe canapea pe podeaua din lemn și o trag spre mine, astfel încât îngenunchem unul în fața celuilalt. O sărut pe buze, pe gât, pe claviculă în timp ce îi desfac sutienul. Buzele mi se îndreaptă spre sfârcuri. Aud bătăile inimii ei și pe ale mele. Îi iau mâna și i-o conduc peste torace, peste urma firelor de la defibrilator. Pielea este încă sensibilă și mă doare în cele mai multe dintre zile, dar nu acum.

– O să fie în regulă? mă întreabă ea. E sigur?

– Sper. Dar nici nu îmi mai pasă.

Îi îndepărtez mâna de cutie, conducând-o mai jos de abdomen.

Mă atinge. Oare faptul că sunt atât de excitat va supune inima la un efort suplimentar?

La naiba. Mă întind spre sertarul unde țin prezervativele.

– Ești atât de frumoasă, Kerry. Nu o să te doară. Îți promit.

Zâmbește și ea.

– Și eu îți promit că nu o să te doară.

Stațiune de vacanță de pe insula spaniolă Mallorca

Capitolul 14. Kerry

O clipă sunt virgină și în următoarea nu mai sunt, iar durerea ascuțită trece în cel mai scurt timp, ca și cum ai smulge un leucoplast de pe carnea vie de dedesubt.

Mi se taie respirația.

– Ești bine? Te-am rănit?

În acest moment, corpul meu îmi pare necunoscut. El sunt eu și eu sunt el și așa trebuie să fie.

– Nu m-ai rănit.

– Să mă opresc?

Murmur un „nu“ pentru că sunt sigură că nu vreau ca Joel să se oprească. Joel începe să se miște mai repede, își găsește ritmul, iar eu mă mișc împreună cu el, găsindu-mi propriul ritm. Pe gâtul lui, o venă de sânge pulsează și mă gândesc: *Fără mine, asta nu s-ar mai fi întâmplat niciodată*.

Nimic din astea nu s-ar fi întâmplat.

Corpul lui îmi pare straniu lângă al meu, dar familiar deopotrivă. Mușchii de pe spate îi sunt netezi sub mângâierea mâinilor mele și încerc să nu îl strâng prea tare. Nu vreau să îi fac rău sau să exercit prea multă presiune pe implant. Lucește în lumina șemineului și știu că așa mi-l voi aminti când voi fi bătrână și asta nu va fi decât o amintire îndepărtată. Această strălucire extraordinară, nu paloarea vinețiе de sub mâinile mele întinse, pe plaja Hove Lawns.

Briza nopții face geamurile să zdrăngănească. Sentimentul care se înfiripă între mine și el începe să se intensifice, ca și cum un alt puls începe să bată între noi și concentrarea de pe chipul său devine tot mai profundă și știu ce este asta, cum se numește.

Dar nu m-am așteptat...

Nu am știut...

Nu am bănuit...

că

va
fi
atât
de
incredibil...

– Kerry!

Vocea lui pare să se audă de undeva de departe.

Deschid ochii. Nu mai sunt Kerry, sunt doar un mănunchi de senzații. Sunetul pe care îl scot nu are nici o legătură cu mine.

Pleoapele lui Joel tremură și pentru o clipă îmi amintesc cum arăta când nu respira.

– Joel?

Deschide brusc ochii, dar nu cred că mă vede, ejaculează și toată tensiunea dispare, apoi mă sărută, iar eu mă gândesc:

– Te iubesc, Joel Greenaway.

Instantaneu reformulez cu *Sunt o idioată*. Asta nu a fost iubire.

Întinde mâna ca să îmi dea din ochi o șuviță de păr umed și mă sărută pe frunte.

– Kerry Smith, nu ești fata care credeam că ești.

Încă e cu răsuflarea tăiată.

– Nu. Nu sunt nici fata care credeam eu că sunt.

Aud vocea lui Tim în minte. Biologia este înșelătoare.

Satisfacția de după nu este același lucru cu dragostea. Oxitocina, hormonul iubirii, ajută cuplurile să se împerecheze suficient de mult cât să reducă rata mortalității urmașilor lor. Nu-mi pasă.

Joel se ridică și mă ridică și pe mine.

Mai e bere în sticla lui și o împărțim. Mă sărută, se ridică, aduce încă două sticle și le lasă ușor pe spatele meu, sticla fiind minunat de rece.

– A fost bine pentru tine? îl întreb, deși știu că nu ar trebui s-o fac pentru că par să cerșesc afecțiune și atenție.

El zâmbește și, în loc să glumească, îmi spune:

– Nu credeam că o să mai am curajul să fac asta din nou, dar totul pare să funcționeze bine.

– Nu mă pricep, dar aș spune că așa este. Chiar ai fost speriat?

Pare să vrea să spună ceva, în schimb îmi dă berea și ia o înghițitură din a lui.

– Nu. Și atât timp cât încă mai pot să înscriu goluri, va fi ca și cum nici măcar nu am murit.

Înainte ca propriile mele îndoieli referitoare la viitorul lui să tulbure momentul, las sticla din mână.

– Câte prezervative ai?

Joel rânjește.

– De ce ai întreba așa ceva?

Nu da înapoi acum. Fii cool. Fii sălbatică.

– Păi... suntem amândoi aici. Eu am început târziu și tu nu ai mai avut parte de acțiune de prea mult timp.

– Sunt din nou în formă, categoric, dar măcar lasă-mă un minut să-mi trag puțin sufletul. Își lasă berea și se întinde ca să mă tragă mai aproape de el ca să mă sărute.

– La mulți ani, Kerry Smith.

Mă furișez în casă în jur de patru jumătate. Când mă dezbrac, chiloțeii mei arată atât de pedanți, parcă ar aparține unei fetițe, nu femeii de acum. Când mă urc în pat sunt sigură că nu o să adorm, dar o fac, adorm profund.

Dimineață fac un duș și-mi ating corpul într-o doară sub jetul de apă. Simt că mă dor mușchii în locuri necunoscute până acum.

De ce nu am lăsat-o mai moale azi-noapte? E ceva extrem să treci de la un prim sărut la sex din plin în nici o oră. Îmi amintesc o umbră de șoc pe chipul lui Joel, înlocuită apoi de dorință...

Mereu mi-am dorit mai multă aventură, dar simt acest impuls să-mi urmez dorințele de când i-am salvat viața lui Joel. Noaptea aceea ne-a schimbat atât de mult. El nu se mai simte ca vechiul Joel, iar eu aproape că nu mă mai recunosc nici pe mine.

– Kerry, vrei ceai? strigă sora mea de jos.

Mă duc și eu în bucătărie.

– Nu ca tine, care-ți începi ziua cântând, Kerry.

Nu mi-am dat seama că așa am făcut.

– Iubirea tânără e atât de adorabilă, spune Marilyn. Ți-a intrat în chiloței Făt-Deloc-Frumos azi noapte, în sfârșit?

Scutur din cap, dar simt că mă-nroșesc.

– Aha, dar tu ți-ai băgat mânuțele în ai lui?

Mi-ar plăcea să-i povestesc surorii mele ce s-a întâmplat, dar ar fi știrea zilei în rândul tuturor prietenilor ei până la amiază. La fel de bine aș putea

să dau un anunț în *Argus*.

– Unele lucruri ar trebui să rămână exclusiv între un bărbat și o femeie, îi spun.

– Ha! Am știut eu! sare ea, iar eu zâmbesc când mă ia în brațe ca să valsăm prin bucătărie.

Noaptea trecută a fost perfectă. Joel a fost atât de diferit de cum m-am așteptat: atent și drăguț și... ei bine, iubitor, presupun. Până în ultima clipă cât am fost împreună.

Când mă îmbrăcam înainte de plecare, deja făceam tot felul de speculații spunându-mi că s-a întâmplat o singură dată, poate chiar ca un soi de favoare, s-a culcat ca mine în schimbul faptului că i-am salvat viața. Doar că atunci când m-a condus acasă, ne-am oprit la colț și m-a sărutat ca și cum voia asta cu adevărat, apoi a șoptit: *Cât de repede te pot vedea din nou?*

Răspunsul la întrebarea lui Joel este unsprezece ore.

Aștept atât doar pentru că gândul să ies din casă și să dau nas în nas cu Tim este absolut înspăimântător. După toate eforturile pe care le-a făcut ca să-mi organizeze petrecerea, nu vreau să-i rănesc sentimentele.

Așa că stau cu ochii zgâiți la bungalow și aștept până când îl văd că vine împreună cu mama lui care împinge căruciorul de cumpărături ce o ajută la mers în zilele în care se simte în putere să se aventureze afară fără căruciorul cu rotile. În secunda în care nu se mai văd, fug repede la Curlews și porțile exterioare se deschid înainte să sun. Joel mă aștepta și el.

– Tata e în Londra, la o întâlnire, strigă el din ușă.

Aproape că am un orgasm numai când mă gândesc ce urmează. Cu siguranță am încă două până când, în cele din urmă, ne întindem pe canapeaua din camera din curte ca să ne potolim setea cu niște bere.

– Știi, încă îmi amintesc când te-am văzut prima dată, zice Joel. Stau cuibărită lângă el, atentă să nu mă sprijin pe partea lui stângă ca să nu apăs prea tare pe cicatrice sau pe cutia de dedesubt. Ziua în care am început gimnaziul.

Îmi întorc capul în sus și mă uit la el.

– Nu m-am gândit niciodată că m-ai fi observat.

– Chiar dacă te-am urmărit acasă de cele mai multe ori?

– Da, pentru că locuiești *aici*, așa că bineînțeles că treci prin zonă... Stai așa, vrei să zici că m-ai hărțuit, Joel Greenaway?

Faptul că îi rostesc numele mă face să mă înfior.

– Nu. Și nu a fost dragoste la prima vedere sau altceva de genul ăsta...

Cuvântul „dragoste“ declanșează un val de emoții care îmi încălzesc trupul din cap până-n picioare. *A spus că nu a fost dragoste, Kerry, revino-ți*.

– ...dar eram în clasă cu Ant și tu ai intrat cu Tim care era după tine ca un cățeluș. Mi-ai atras privirile și am știut că ești... altfel.

– Tocilară, adică!

– Nu asta am vrut să zic. Te-ai uitat în jur de parcă voiai să ne măsori pe toți din priviri. Când ai ajuns la mine, ochii tăi păreau să vadă totul despre mine. De parcă erai o bufniță înțeleaptă, nu alta.

Îmi amintesc ziua aceea. Am stat în fața clasei zece minute ca să-l conving pe Tim că totul o să fie bine, că poveștile pe care le-a auzit despre „școala cea mare“ erau exagerate, chiar dacă și eu eram speriată.

Într-adevăr, eu am intrat înaintea lui Tim în clasă. Joel stătea în bancă, fiind deja în centrul atenției. Când și-a ridicat privirea spre mine, m-am pierdut cu firea. Nu ne-am cunoscut niciodată, dar am simțit între noi un sentiment puternic de recunoaștere. Imediat cum mi-am întors privirea, m-am simțit încurcată, de parcă nu am avut dreptul să mă uit spre cineva atât de special, cu atât mai puțin să mă gândesc că între noi s-ar fi creat o oarecare legătură. Am înțeles, fără nici un dubiu, că, pe durata școlii, și el, și eu aveam să circulăm în lumi diferite. Îmi trec mâna peste brațul lui și simt puterea din mușchi, în ciuda a tot ce i s-a întâmplat.

– Bu-hu, sunt o bufniță înțeleaptă!

– Nu am vrut să zic *asta*.

– Fabulezi, Joel. Dacă m-ai remarcat vreodată, a fost atunci când ți-ai dat seama că sunt genul de fată cu care nu intri în vorbă niciodată decât în caz că-ți stric reputația printre colegi.

Strâmbă din nas.

– Drept. Dar eu am avut de pierdut.

Închid ochii și mă las în voia gândurilor, imaginându-mi cum ar fi fost dacă el s-ar fi ridicat din bancă și ar fi venit la mine ca să mă întrebe cum mă cheamă. Dacă am fi fost prieteni, iubiți...

E atât de ridicol, încât mă face să chicotesc.

– A meritat așteptarea, spune Joel și, când se apleacă să mă sărute pe frunte, mă gândesc că o face pentru că așa își dorește.

Iubirea nu este niciodată cum te aștepți să fie. Într-adevăr, este un sentiment intens și sexy și te simți ca și cum ai fi consumat un drog care te face să vrei ca toată lumea să fie la fel de fericită ca tine. Ecstasy, dar fără riscul unei crize în mijlocul lanului de porumb.

Pe de altă parte, iubirea este și caraghioasă: trebuie să mă furișez din casă de parcă aș fi într-unul din filmele *Carry On*, pentru că nu vreau să-i rănesc sentimentele lui Tim. Iubirea e și frustrantă. Îmi doresc să-mi petrec tot timpul cu Joel, să-l ating, să stau la pieptul lui, să-i ascult bătăile magice ale inimii. În loc să fac asta, trebuie să învăț pentru examene. Chiar și când mă forțez să vin acasă, nu pot să mă concentrez la ce am de făcut pentru că refac în minte momentele petrecute împreună.

Iubirea e năbădăioasă. Ori de câte ori vorbim despre ce i s-a întâmplat lui Joel, mă urăsc pentru că și eu și Tim am spus atâtea minciuni. Într-una din zile o să trebuiască să-i spun lui Tim ce s-a întâmplat cu adevărat. Că eu sunt cea care a făcut și resuscitarea cardio-pulmonară și respirația gură la gură. Și nu pentru că vreau să-mi atribui merite, ci pentru că acum suntem atât de apropiați, încât mi se pare complet greșit să am secrete legate de noaptea în care totul s-a schimbat.

Și mai presus de toate, iubirea e înspăimântătoare. Deoarece o parte rațională din mine știe că ce avem acum nu va dura. Chiar dacă rămânem împreună până plec la facultatea de medicină, o altă fată îl va agăța cât mă urc eu în trenul de Manchester.

Deocamdată, mintea mea încearcă să ignore ceea ce va fi inevitabil, și anume faptul că Joel mă va răni într-o zi.

Capitolul 15. Joel

9 mai 2000

Mă face mai puternic.

Să fie oare felul în care mă privește? De parcă aș fi vechiul Joel, cel puternic și talentat? Când mă văd prin ochii ei, pot crede că nu am pierdut totul.

– Ce facem vineri ca să sărbătorim? mă întreabă ea.

Suntem în camera din curte, ne petrecem majoritatea timpului aici, deoarece Kerry devine foarte agitată când ieșim, în caz că ne vede cineva împreună, și încercăm să nu facem dragoste, deoarece mâine am controlul medical.

Dacă reușim, va fi prima dată de când suntem împreună, de la ziua ei.

Unul dintre prietenii tatei îi dă casete video piratate, așa că am încercat să ne distragem atenția urmărind *Destinație finală*. Cu toate astea, de câte ori moare cineva, Kerry mă privește ciudat, ca și cum s-ar aștepta să izbucnesc în lacrimi.

Dar îmi e atât de greu să nu o ating. Poate că ar trebui să o facem, măcar ne scoatem chestia asta din minte, pentru că îmi place cum suntem după aceea. O ascult cum vorbește despre visurile ei, îi povestesc despre ale mele. Sunt extrem de diferite, dar ea încearcă să-și imagineze cum ar fi să fie pe teren, iar eu încerc să înțeleg cum de îi plac chestiile sângeroase într-atât încât să vrea să-și facă o carieră bazată pe ele.

– Ce ai face în situația asta? o întreb de fiecare dată când un actor își pierde o mână sau un picior sau sfârșește cu un stâlp de poartă străpungându-i creierii.

– Aplic un turnichet. Mă plesnește peste mâna care vă jur că a început să se strecoare în sus, peste bluza ei, fără știința mea. Nu până în weekend, bine? Vrea să se concentreze pe recapitulările pentru primul ei examen de joi.

Oftez. În weekend. Se poate foarte bine să fie și peste zece ani.

Dar mă așez peste mâini ca să le împiedic să se mai poarte necuviincios.

– Ce zici dacă ieșim în... nu știu, Concorde, ca să mă laud cu tine? Băieții mereu merg cu iubitele acolo vinerea; ne ducem în salonul pentru VIP-uri, le arătăm că sunt din nou pe picioare.

Ridică din sprâncene.

– Când se termină examenele.

– Ești sigură că nu ți-e rușine să fii cu un prost care nu a fost în stare să ia un amărât de C la examene?

– Ești la fel de deștept ca mine.

– Pe naiba, Kerry, dacă nu aș avea fotbalul, m-aș chinui să-mi găsesc de lucru să pun halbe pe masă în vreo crâșmă sau să mătur faleza.

– Păi, dacă trebuie, poți să mai dai o dată examenele.

Dacă trebuie. Subtextul acestor cuvinte mă face să mă cutremur: dacă nu-mi iese cu fotbalul, aș putea să stau din nou într-o sală de clasă împreună cu ceilalți ratați.

– Mai bine mor decât să mă întorc la școală.

Ea se încruntă și eu mă simt ca un rahat.

– Nu vorbești serios, Joel.

Ba da, vorbesc serios.

– Ai dreptate. Am emoții pentru mâine. Dar îți pot spune ce m-ar face să nu mă mai gândesc la asta.

Mă privește intens. Nu este genul acela de privire bosumflată pe care celelalte prietene ale mele le-au copiat de la fotomodelele de pe pagina a treia, ci o privire pătrunzătoare care mă face să vreau să văd ce e în mintea ei, deși asta m-ar cam îngrozi, fiindcă e atât de deșteaptă și mă înțelege mai bine decât m-a înțeles cineva vreodată, mai bine decât mă înțeleg eu însumi.

Acum o sărut și nu-mi mai pasă de ziua de mâine – și nici ei.

A doua zi tata mă duce cu mașina la teren. E ciudat pentru că niciodată nu a avut timp să facă asta când eram copil.

– Oprește aici, îi spun înainte de colț.

A trebuit să renunț la carnetul de conducere pentru șase luni din cauza problemelor de la inimă, dar nu vreau ca cineva din echipă să afle.

Stropi de ploaie rece mi se preling pe guler în timp ce fac ultimii metri și încerc să nu tremur. Iau beta-blocante și asta înseamnă că simt frigul mai intens ca niciodată, dar cum fac încălzirea în sală cu antrenorul Coley, nu mai simt atât de tare.

Astăzi e zi scurtă, așa că terenul e gol, dar mă întreb dacă vreunul dintre coechipierii mei a rămas să mă întâmpine. Îmi imaginez glumele din vestiar, asemănătoare cu cele făcute unui ofițer de poliție din New York care și-a recuperat insigna.

Conurile din plastic verde sunt așezate unele peste celelalte lângă porți.

Cunosc fiecare centimetru din terenul acela: locurile mai mocirloase unde Coley ne pune să facem flotări dacă i se pare că nu ne străduim destul. Locurile de unde am înscris cele mai uimitoare goluri la antrenamente.

Sunt pregătit pentru sesiune. Acel teren le va spune dacă sunt încă Joel Greenaway, talentul local al clubului Dolphins. Sau un nimeni. Când intru în clădirea mohorâtă, Coley apare brusc.

– Stai să mă uit la tine, Miracolul Mileniului. Cum îți mai sunt coastele, Joel?

Joel. Mi-aș fi dori să nu-mi spună pe numele mic.

– S-au vindecat toate, domnule antrenor. Abia aștept să mă întorc la antrenamente. Mi-e dor și de sarcinile pe care ni le dădeați. Profesioniștii mei vor avea cele mai strălucitoare ghete, iar veceurile o să fie mai curate ca niciodată.

Mă conduce în sala de consiliu. Mă aștept să văd acolo un fizioterapeut sau un medic, în schimb îl văd pe Lance Rossiter care stă lângă un dulap cu diplome și trofee. Nimănui nu-i place de președintele Consiliului de Administrație, dar banii pe care îi face din telecomunicații ne ajută să urcăm încet, dar sigur, înapoi în ligă. Nici măcar nu am vorbit vreodată cu el.

– Domnule Rossiter!

El îmi strânge mâna. Îi simt pielea rece și lucioasă, ca imitația de piele.

– Mă bucur că te-ai întors, tinere. Ne-ai făcut să ne îngrijorăm puțin. Poate o cunoști pe Diane de la Relații Publice?

O femeie slabă și blondă se întinde de pe partea cealaltă a mesei să-mi întindă mâna.

– Așază-te, spune Rossiter în timp ce trage un scaun. Dorești un fursec?

Farfuria e plină vârf cu fursecuri sofisticate, învelite în folie aurie.

– Nu, mulțumesc. Momentan cresc aportul de proteină, ca să-mi cresc masa musculară și să fiu pregătit pentru antrenamente.

Când mă întorc spre Coley, acesta încearcă să schițeze un zâmbet. Rossiter bate din palme.

– Așadar, Joel, am vrut să vorbim cu tine despre ceva puțin mai special. A fost ideea lui Coley, așa că îl las pe el să vorbească.

Face un gest cu mâna spre antrenor.

– Vrem să lansăm o campanie prin care să punem la dispoziție mai multe defibrilatoare. Când te-ai... îmbolnăvit, m-am documentat și nu mi-a venit să cred că ratele de supraviețuire sunt atât de scăzute. Doar cinci din o sută de persoane reușesc să scape în unele zone ale țării.

– De aceea sunt Miracolul Mileniului, îi zic.

– Mai multe defibrilatoare ar schimba totul, spune Coley, de parcă asta ar fi o noutate pentru mine. Mda, de-asta îl am pe-al meu, personal.

Rossiter și tipa de la PR dau din cap ca păpușile Muppets.

– Ne-am gândit că am putea începe chiar aici, să instalăm unul pe teren, cu tine ca imagine. Cum ți se pare?

Coley zâmbește așteptând să reacționez ca și cum aș fi fost ales în echipa principală.

– Grozav. Da, adică orice ca să salvăm vieți, nu?

Rossiter se ridică.

– Minunat. Vă las să puneți la punct detaliile. Diane va trimite comunicatul de presă despre cât de încântat ești să te implici alături de clubul pe care-l iubești etc. Vom acoperi toate cheltuielile...

Vocea i se stinge treptat când încep să procesez propoziția precedentă. *Să te implici.*

– Domnule Rossiter, mă bucur să fac parte din asta atât timp cât nu va mă va împiedica să-mi reintru în forma fizică.

– Sigur, sigur. Nu ar trebui să se suprapună cu vizitele la spital sau cu ce vrei să faci în continuare. Ai ceva planuri? Am putea să contribuim cu niște bani pentru vreun curs sau altceva...?

Se îmbracă. Mă ridic și eu.

– Voi reveni în echipă. Asta o să fac în continuare.

Oamenii sunt puși pe liber mereu; nouăzeci și nouă la sută din juniori nu reușesc să fie la înălțime fie din cauza accidentărilor, fie a comportamentului sau a lipsei de talent. Dar *nu* eu. Eu sunt acel unu la sută. Toată lumea știe. Rossiter mă privește o clipă.

– Cu o cutie metalică în piept? Chiar dacă noi am vrea să te trimitem înapoi pe teren, asigurătorii n-o să ne lase.

Dau din cap.

– Sunt indestructibil acum. O să vă îngrop pe toți. Un doctor mi-a spus că atunci când o să am nouăzeci de ani și o să fiu cu un picior în groapă, cineva o să trebuiască să oprească aparatul ăsta sau o să-mi tot aplice șocuri să mă readucă la viață.

Dau să explic când Rossiter oftează și își pune mâna pe brațul meu.

– Fiule, știi la ce viteză ajunge în medie o minge de fotbal? Peste 110 kilometri pe oră. Cea mai mare viteză înregistrată este de 182 de kilometri pe oră. David Hirst, acum patru ani. Asta îți va propulsa afurisitul de stimulator prin cutia toracică până în mijlocul stadionului.

– Cu siguranță ți-au spus și medicii, Joel, zice Coey.

Simt cum ceva începe să clocotească în mine mai ceva ca lava unui vulcan. *Furie*. Furie față de cele spuse, furie față de decizia luată fără mine, furie față de toată chestia asta care mi s-a întâmplat...

– Ce să-mi spună?

– Că aparatul acela pe care ți l-au pus nu este compatibil cu sportul profesionist.

– Nu. Nu aș fi făcut operația dacă mi-ar fi spus așa ceva.

– Poate că ai uitat, adaugă Coley. Tatăl tău ne-a spus că ai nevoie de ajutor ca să-ți amintești lucruri.

Îmi vine să-mi rup copcile și să smulg blestematul ăla de aparat din corp. Aș face orice pentru o ultimă șansă.

Rossiter își trage mănușile pe mâini, din acelea fandosite, cu găuri pe margine.

– Joel, și eu sunt la fel de dezamăgit ca tine. Ai fost unul dintre cei mai talentați jucători pe care i-am văzut vreodată. Dar fruntea sus, tinere. Mai gândește-te la campanie. Nu e obligatoriu să joci ca să păstrezi fotbalul în viața ta.

Nu schițez nici un gest când pleacă, iar Coley iese după el din încăpere.

– Nu mi-au zis nimic, îți jur, îi spun lui Diane. Nimeni nu mi-a zis.

Ea ridică din umeri.

– Doctorii nu i-au spus nici mătușii mele că e pe moarte. Nimeni nu vrea să fie cel care spune așa ceva cu voce tare.

Cicatricea mă arde, capul îmi pulsează. Chiar sunt singura persoană care nu a înțeles? Viața mea *chiar* s-a sfârșit în 1999. Tim și Kerry ar fi trebuit să-mi întoarcă spatele și să mă lase să mor acolo, pe faleză, la Lawns...

Ar fi fost mai bine decât așa.

Îi văd chipul lui Kerry, îi aud vocea în după-masa aceea în cârciumă când am vorbit despre operație. Parcă și simt mirosul de grăsime stătută și cum oțetul îmi pișcă degetele în timp ce ea îmi spune: *E cea mai bună variantă*. Știa că e o minciună? Mi-ar fi făcut ea una ca asta?

Indiferent dacă a știut sau nu, acum sigur știe, dar nu spune nimic. Trebuie să fi înțeles după cât timp am petrecut împreună: pentru mine, viața asta fără fotbal înseamnă moarte.

Nimeni altcineva nu ar putea să înțeleagă. Parcă-i și aud: *Ești atât de norocos că ești aici, concentrează-te pe asta.*

Dar ei nu au de unde să știe cum este să ai un dar care dă sens întregii tale existențe. Când eram pe teren, *străluceam* cu adevărat. Eram mai bun decât bun, eram un star. Eram viu.

Ce sunt dacă îmi iei fotbalul? Un nimeni.

Noaptea trecută Kerry a spus că pot să mai dau examenele o dată. *Încă o dată*. Probabil încerca să mă pregătească, dar să te gândești că m-aș mulțumi cu o viață ca a celorlalți nu e decât o afurisită de trădare în plus. Am crezut că mă cunoaște.

Cred că l-au sunat pe tata, pentru că vine să mă ia, să-mi ridice capul de pe masă, să mă ia de mâini și să traversăm parcarea. Nu pot să mă uit la Coley când plecăm.

După ce ajung acasă, nu mă duc în camera din grădină, ci în vechiul meu dormitor, cu afișele cu echipa și programele cu autografe lipite de perete cu gumă adezivă.

Kerry trece pe la mine, dar îi spun tatei să nu o lase să intre.

– Spune-i că sunt obosit. Spune-i că o sun dimineață.

Îi aud în pragul ușii, ea protestând, el repetând aceleași replici cu vocea pe care o folosește la telefon cu iubitele de care s-a săturat.

Când în sfârșit închide ușa, mă simt aproape ușurat. Ea nu a fost cine am crezut eu că era, iar eu nu voi mai fi niciodată Joel Greenaway.

Capitolul 16. Kerry

10 mai 2000

Mă duc acasă, dar nu dorm.

Dacă s-a terminat?

Nu. Nu se poate să se fi terminat, pentru că asta ar însemna sfârșitul lumii.

Tatăl lui a fost drăguț, dar ferm. *Joel a primit un refuz*, îmi tot repeta. *Sunt sigur că dimineață totul va fi mai bine*.

Dar îl cunosc pe Joel, înțeleg ce înseamnă asta.

Bineînțeles că am știut ce avea să se întâmple la club. O persoană mai curajoasă ar fi încercat să-l avertizeze, dar eu nu am putut să-i distrug speranța. Ar fi semănat cu o amputare. Îmi tot spuneam că, undeva, în sinea lui, știa că nu mai are nici un viitor în cariera de fotbalist. Cum s-ar fi putut să fie altfel?

În loc să-mi imaginez reacția lui atunci când i-au spus, încerc să-mi umplu mintea cu fizică, să mă pregătesc pentru examenul de mâine.

Dar nu îl văd decât pe el.

Mă duc la examen ca în transă, reușind, cumva, să umplu paginile din caietul de examen, deși, când l-am închis la sfârșit, din câte știu, puteam să fi scris la nesfârșit numai Joel Greenaway.

Domnul Greenaway îmi face vânt și în seara asta și o frică teribilă îmi stăpânește tot mai mult sufletul. Sun pe mobilul lui Joel de pe telefonul fix, dar sună și sună și apoi nimic.

Nu pot să mă liniștesc, așa că plec și merg spre faleză, cu pas grăbit, tot mai grăbit; când trec pe lângă toate locurile secrete în care am fost împreună, durerea devine și mai intensă. Bucata de vegetație crescută peste șinele de deasupra viaductului unde ne-am sărutat și eu am dus relația mai departe deoarece nu mai făcusem niciodată sex afară și noua mea latură sălbatică a făcut să pară că e cea mai bună idee.

Cârciuma motocicliștilor de peste drum de gară, cea în care știam că nu o să fim văzuți niciodată și unde am băut cidru ca să toastăm în cinstea

aniversării noastre de o lună și o femeie cu cele mai oribile tatuaje pe care le-am văzut vreodată ne-a cumpărat niște alcool pentru că și-a dat seama că suntem îndrăgostiți.

Săptămâna trecută, când era *foarte* târziu, ne-am dus din nou în locul de pe faleză, la Lawns, unde, practic, a murit. Am traversat faleza și ne-am îndreptat spre plajă, acolo unde apa mării lovește malul și ne-am plimbat alene prin apa mării și am admirat orizontul roșu întunecat și vechiul chei și am avut sentimentul că ne privim viitorul.

În seara asta mă uit din nou la apus, dar nu simt căldura, iar mintea mea nu recunoaște culoarea. Parcă cineva a setat lumea la nivelul cel mai mic de luminozitate. Suficientă ca să vezi pe unde mergi, dar toate punctele de reper și clădirile sunt reduse la forme cenușii, fără contururi.

Asta să fie tot? Număr zilele în care am fost împreună. Șaizeci și șapte.

Asta este toată fericirea pe care lumea crede că o merit?

A treia oară când merg la Curlews, un taxi tocmai pleacă și porțile se închid automat în urma lui. Doamna Greenaway are încă haina pe ea când răspunde la ușă. În spatele ei, în holul lor imens îi văd geamantanele, iar tenul ei are strălucirea dată de soarele de pe Costa de Sol.

– Bună, draga mea.

Simt compasiune în vocea ei, ceea ce mă sperie. Este evident că ceea ce s-a întâmplat între mine și fiul ei este suficient de important ca ea să știe deja.

– Te rog, spune-i lui Joel că nu plec până când nu vine să vorbim.

Mijește ochii și am sentimentul că sunt scanată ca la aeroport.

– Așteaptă aici, spune ea în cele din urmă.

– Nici o grijă, așa am să fac.

Ușa se închide ușor în fața mea.

Mă uit la casă pentru a-mi omorî timpul. În interior e o atmosferă plăcută și primitoare, canapele scumpe și covoare grele. Dar pe dinafară, cărămizile maro-închis sunt prea uniforme și reci, geamurile duble făcute să împiedice zgomotul și muzica grime care este sufletul și cartea de vizită a orașului.

Când se deschide ușa, Joel stă în fața mea și inima îmi crește prea mult ca să mai încapă în piept.

Dar nu mă invită să intru, nu mă sărută și fiecare fibră din corpul meu simte respingerea aceea, brațele îmi sunt goale, buzele neîndestulate. Iese pe criblura de marmură, închizând ușa după el. Îl privesc: față nerasă, privire pierdută, miros acru de alcool, deși e încă dimineață.

– Ești bine? îl întreb.

Întrebare idioată. Nu se obosește să-mi răspundă.

– De ce nu ai vrut să mă vezi?

– Ia ghicește.

– Te rog, vorbește cu mine. Indiferent ce s-a întâmplat, o să fie bine.

– Mă iei de tâmpit...

– Nu, nu e adevărat.

– Ba da. *O să fie bine*. Nu. Nu o să fie. Fotbalul era singurul lucru pentru care trăiam și acum s-a terminat, iar eu trebuia să fi murit, iar tu și afurisitul de Timmy ar fi trebuit să mă lăsați acolo, bine?

Tresar.

– Putem să trecem împreună prin asta. Ai avut un șoc...

– Nu. Sunt cât se poate de calm. Nu am vrut să te văd pentru că s-a terminat. A fost amuzant, dar oricum nu ar fi durat.

Simt în vocea lui o asprime pe care nu am mai sesizat-o. Parcă e tatăl lui.

– Asta e tot, atunci? Mi se pune un nod în gât și sper că el nu a auzit.

Joel ridică din umeri.

– Ascultă, nu ești genul meu, Kerry. Știai asta, nu-i așa?

– Și atunci... de ce s-a întâmplat?

Zâmbește, dar privirea îi este rece.

– Mi-a fost milă de tine, am vrut să fac un test de anduranță dispozitivului meu cel nou. Mersi că m-ai ajutat să fac un exercițiu fizic. Tu mi-ai salvat viața, eu te-am ajutat să nu pleci la universitate virgină. Suntem chit.

Se răsucește pe călcâie până să apuc să-mi găsesc cuvintele. De data aceasta ușa se trântește și marmura spartă mărunt devine tot mai neclară când încep să alerg spre poartă, hotărâtă ca el să nu mă vadă că plâng.

Capitolul 17. Kerry

17 august 2000

A. B. C.

Închid ochii, dar literele îmi rămân arse cu fierul în minte.

A la biologie, B la chimie, C la fizică. Ar fi putut la fel de bine să fie trei de F.

În jur, numai țipete de bucurie. Toți ceilalți merg la universitate. Eu nu.

– Kerry? Ale tale cum sunt?

Simt mâna lui Tim pe umărul meu, readucându-mă la realitate. Deschid ochii și încerc să citesc pe fața lui pentru că și el și-a deschis plicul.

– Tu primul.

Întind mâna și el îmi dă rezultatele lui. Mă pregătesc să fac față și dezamăgirii lui, pe lângă a mea. Dacă eu am picat, cel mai probabil a picat și el.

A. A. A.

Uau. A reușit. Efortul lui a dat roade. Slavă Domnului: unul dintre noi o să fie doctor.

– La naiba, Tim, ai reușit.

Îl iau în brațe ca să nu-mi vadă fața, dându-mi timp să-mi revin și să pot sărbători împreună cu el. Merită asta. Este o persoană atât de bună, m-a iertat cu totul pentru săptămânile în care l-am evitat, deși nu are nici cea mai vagă idee că s-a întâmplat din cauză că mă întâlneam cu Joel.

– Stai așa. Îmi dă drumul din brațe. Tu ce ai făcut?

– Nu strica momentul.

Dar îmi smulge bucata de hârtie din mână și se uită la ea.

Cu toate că mă așteptam oarecum să dau chix, tot e șocant să vezi asta în scris.

– E o greșeală.

Fața lui Tim este întruchiparea indignării pure.

– Nu e. Să spun drept, sunt chiar mai bune decât m-am temut că o să fie. Ți-am spus doar.

– Dar nu vorbeai serios. Toată lumea spune că a făcut mai rău decât a făcut de fapt.

Se uită intens la bucata de hârtie, de parcă ar putea să schimbe literele doar cu puterea gândului.

– Nu. Chiar am făcut-o de oaie.

Începe să se plimbe de colo colo pe terenul de sport, ca un urs polar închis prea multă vreme în grădina zoologică.

– O să facem contestație...

Pentru că nu răspund, încearcă altceva.

– Sau sunăm la universitate și vedem dacă acceptă notele acestea. Sau poți să mai dai o dată examenele și aplici anul viitor...

Dau din cap.

– Aveam nevoie de trei de A, nimic mai puțin. Și la medicină nu mai dai încă o dată examenele cu notele acelea, știi doar. Dar sunt bine. E în regulă.

– Nu, nu e-n regulă!

Nu-mi place să-l văd atât de supărat.

– Tim, viața nu se rezumă numai la cum să devii doctor.

– Pentru alții, Kerry. Nu pentru tine. Nu văd nici un motiv pentru care să nu intri.

Doar că există unul; doar că nu este un motiv pe care am să i-l spun vreodată lui sau oricui altcuiva.

– Nu putem lăsa asta să-ți strice bucuria. Haide. Să mergem la Arsehole până nu rămân fără băutură.

Ne luăm după șirul de liceeni din anii terminali care se îndreaptă spre faleză.

Tim încă nu a sunat-o pe mama lui ca să-i spună rezultatele, deși ea sigur e cu nervii întinși, nerăbdătoare să afle. Îl conving să intre într-o cabină telefonică de lângă chei să o sune și cât timp aștept afară îmi imaginez cum ar fi fost dacă aș fi reușit să iau și eu notele de trecere. Realitatea paralelă în care eu nu aș fi fost pe faleză, în fața la Hove Lawns în ajunul noului mileniu, unde Joel ar fi murit și nu ne-am mai fi culcat împreună, iar el nu mi-ar mai fi frânt inima.

Iar pe hârtia cu rezultate pe care am vârât-o în buzunarul blugilor ar fi scris A. A. A...

– Gata, spune Tim când iese din cabina telefonică.

– Ce a zis? îl întreb.

– A fost în culmea fericirii.

Dar pare abătut.

– Ce s-a întâmplat?

Ezită...

– Nu... nu știu. Nu m-am așteptat să am rezultatele astea. M-am gândit că urmează să sun la universități sau că o să mă gândesc chiar să mai dau o dată examenele. Va dura puțin să mă adaptez. Valabil pentru amândoi. Doar că sesizez ceva în tonul său ce mă face să mă întreb dacă nu e mai mult decât atât.

– Dar e de bine, nu? Îi arunc o privire din acelea cu sprâncenele ridicate și buzele strânse care întotdeauna îl fac să-mi spună adevărul. Adică, vrei în continuare să faci medicina, nu?

Tim rămâne stană de piatră, exact ca pe faleză, în urmă cu opt luni. Dacă are îndoieli, e mai bine să și le înfrunte acum.

– Știi, nimic nu e bătut în cuie. Mai poți încă să faci biochimie. Mama ta se va împăca în cele din urmă cu ideea. Spune-mi ce vrei.

El nu zice nimic. Un pescăruș se năpustește asupra noastră, de parcă e pe punctul să lanseze o bombă, și amândoi ne ferim, simțind curentul de aer. Trece la câțiva centimetri pe deasupra capetelor noastre.

– Ce *vreau* e să mă îmbăt, Kerry. Pentru că amândoi avem nevoie de asta! Dar înainte de asta trebuie să mai fac ceva...

Pentru o clipă am impresia că o să mă sărute. Și mă întreb cum ar fi.

– Ce e asta?

Acum e rândul său să se încrunte.

– Mai poate să aștepte.

Mă ia de braț și trecem drumul, spre cafenea. Nu am mai fost aici de la ziua mea și mă prind strâns de brațul lui Tim.

Ajungem cu greu înăuntru și la bar. Ant servește, aruncând sticle în aer ca și cum ar fi barman profesionist, dând din cap pe ritmul piesei lui Eminem.

– Nu mai avem Estrella, strigă spre bucătărie. Hei, Joel, m-ai auzit? Mai avem nevoie de Estrella.

Joel. Trebuie să plec. Mă răsucesc pe călcâie, dar deja în spatele meu s-au adunat oameni. Încerc să îmi fac loc, dar peretele de liceeni afumați nu se clintește.

El intră pe ușă cu o ladă de bere și parcă a știut că sunt acolo: se uită direct la mine.

În ciuda a tot ce s-a întâmplat, nu-mi pot dezlipi privirea din a lui.

Tu m-ai făcut să pic. Ți-am salvat viața și tu ai distrus-o pe-a mea.

El lasă lada să cadă zdrăngănind la picioarele lui Ant și pleacă repede înapoi în bucătărie. Oare e indicat să care sticle grele?

Oare m-a iubit vreodată?

– Oprește-te, spun cu voce tare și Tim se întoarce spre mine, îngrijorat.

– Ce s-a întâmplat?

Întind mâna după mâna lui, puternică, în a mea. Prietenul meu cel mai bun, persoana pe care mă pot baza întotdeauna.

– O să fim serviți aici la Sfântul Așteaptă, strig ca să acopăr muzica și rumoarea din jur. Să mergem pe plajă și sărbătorim doar noi. O să fii doctor!

– Trebuie să-ți spun ceva, spune Tim, câteva ore mai târziu, când stăm întinși pe plajă la apus, umflați de prea multă bere și cu ochii la cerul liliachiu de deasupra noastră. Nu cred că o să fiu doctor.

Mă întorc pe o parte ca să mă uit la el. E o glumă? De obicei îi sesizez poantele, dar nu acum. Poate că instinctul meu a funcționat și doar acum și-a făcut curaj să-și recunoască îndoielile.

– Spune.

El oftează.

– Suntem faliți.

E ultimul lucru pe care mă așteptam să-l spună.

– Cine zice asta?

– Banca. Și casa e vai de ea. Acoperișul are și el câteva probleme, iar instalația de canalizare face scandal și miroase urât. Râde.

Sar repede în picioare și regret în secunda în care toată plaja începe să se învârtă.

– Nu e foarte amuzant.

Tim se ridică și el; zâmbetul i-a pierit de pe buze.

– Nu-mi permit să merg la medicină, Kerry. Constructorii au venit să se uite la crăpăturile pe care le-am observat acum câteva săptămâni și sunt de părere că se lasă terenul, reparațiile o să coste mii de lire, iar fără ele, locul nu valorează nimic. În plus, nu am fost în stare să plătim ipoteca de trei luni și nu pot să plec la universitate dacă nu avem unde locui.

Plaja se învârte în continuare în jurul meu.

– Trei luni? Tatăl tău nu-ți mai trimite alocația?

– Din secunda în care am împlinit optsprezece ani, anul trecut în octombrie.

– OK, în cazul ăsta iei un împrumut pentru studii.

– Nici pe departe nu ar fi suficient.

– Mama ta ce părere are? Ar trăi și într-o cutie de carton dacă asta te-ar ajuta să studiezi la medicină.

– Nu i-am spus încă despre restanțe, știi că mi-a lăsat în grijă facturile de câțiva ani. Nu am crezut că o să am note suficient de bune ca să merg la medicină, așa că de ce să o îngrijorez? Tim rămâne cu privirea pierdută înspre mare. Am un plan, deși nu cred că o să-i placă.

După privirile piezișe pe care mi le aruncă, presimt că nici mie nu o să-mi placă.

– O să-ți vinzi corpul?

Pufnește.

– Mda, n-ar ajunge nici să repar robinetele de la baie. Nu. Trebuie să câștig niște bani și să încep să mă ocup de reparații până când nu cade cu totul. O să încerc să tencuiesc și să zugrăvesc de unul singur. Apoi o să o vând și cumpăr un apartament undeva mai departe.

– Un apartament? Și cum o să se descurce mama ta cu scaunul cu rotile? Și, nu glumesc, tu de-abia îți ungi felia de pâine cu unt fără să o găurești. Tencuit?

– Apartamentele au lifturi. Sau poate ne mutăm în Scoția, unde e familia mamei, e mai ieftin acolo. Oftează. Odată ce îmi găsesc un loc de muncă, o să plătesc datoriile și totul va fi mai clar.

Mă simt ca pe o navă pe cale să se scufunde.

– Ți-ai găsit deja o slujbă?

– Nu, dar... Am văzut o reclamă în newsletter-ul de la cadeți, pentru dispecer ambulanță. Banii sunt frumușei odată ce te specializezi, în plus, calificarea mea pentru prim ajutor îmi va prinde bine. Se lucrează în schimburi, așa că pot să fiu cu mama suficient în timpul zilei. Am interviu săptămâna viitoare.

– De cât timp pui la cale toate astea?

– De ceva vreme.

– Și acum îmi spui pentru prima dată ce ai de gând? Rostul prieteniei dintre noi înseamnă că îmi spui *totul*.

Cu toate astea, în secunda în care îmi ies cuvintele pe gură, mă simt cu totul și cu totul ipocrită.

– Ai fost ocupată.

Vina mă roade pe dinăuntru. Ar fi trebuit să-mi dau seama că e dat peste cap. Ar fi trebuit să fac ceva ca să-l ajut. În schimb, am fost mult prea preocupată să-mi plâng de milă din cauza lui Joel ca să-mi dau seama că prietenul meu trăiește un calvar.

– Îmi pare rău.

– De ce? Nu e vina ta, Kerry. Și nici responsabilitatea ta.

Se sprijină cu mâinile de pietricelele de jos și încearcă să se ridice, dar alcoolul i-a afectat echilibrul și tot cade înapoi. Întind mâna ca să-l sprijin și încerc să mi-l imaginez pe Tim luând apelurile 112. Urăște să vorbească la telefon și știu că se chinuie să prelucreze informații trunchiate sau contradictorii.

Trebuie să existe o altă soluție, doar că trebuie să o găsesc. Banii nu ar trebui să-l oprească pe Tim să devină doctor, dacă asta vrea să facă.

Tim mă prinde de mână și ne sprijinim unul pe celălalt ca să ne ridicăm în picioare.

– Tim, ascultă. Voi găsi o soluție. Văd în ochii lui o umbră de îndoială, așa că îi ard un pumn în brat, cu putere, iar el se strâmbă de durere. Să nu îndrăznești să renunți.

Zâmbește din nou.

– Ești mangă, Kerry Smith. Iar eu am trecut prin asta de mii de ori deja. Dar chiar și așa, te cred în stare să reușești imposibilul.

Capitolul 18. Tim

31 decembrie 2000

Nicăieri în cererea de înscriere pentru facultatea de medicină nu se evaluează capacitatea ficatului de a metaboliza alcoolul. În seara asta, mai mult ca niciodată, acest lucru mi se pare că este o omisiune periculoasă.

– Haide, Palmer, dă-o pe gât!

Flăcări albastre dansează deasupra paharului de Sambuca și, deși i-am văzut pe ceilalți cum o beau fără să sufere arsuri, instinctul meu de conservare mă oprește să fac la fel.

– Ah, la dracu' cu asta, dacă nu o bea el, o beau eu!

Harry Wilcox îmi smulge paharul și nu mai sunt în centrul atenției.

Estimez că puterea de metabolizare a ficatului meu e medie în gașca mea. În cele paisprezece săptămâni de când a început semestrul, cinci persoane au fost complet inapte din cauza băuturii, în diferite forme, majoritatea implicând voma. Poate că doar ne deprindem cu fluidele corporale nocive cu care ne vom confrunta în anii ce urmează.

– Șmecheră mișcare cu Sambuca, spune Laura. Am avut o prietenă în liceu care a respirat în momentul nepotrivit și a sfârșit cu nările pârlite și fără păr în nas.

– Chiar aș vrea să văd așa ceva, îi spun, gândindu-mă în special la Wilcox.

Imediat îmi dau seama cât de rău a sunat, dar ea râde.

Râde de mine sau cu mine?

– Ai chef să dansezi? zâmbește larg.

Încerc să-mi dau seama dacă sunt luat peste picior.

– Nu dansez.

– Toată lumea poate să danseze. Haide, Palmer. Arată-ne niște figuri!

Se dă la mine? Laura e deșteaptă și drăguță, dar nu foarte drăguță, așa că nu ar fi o nepotrivire prea mare în atracția noastră reciprocă. Statistic, relațiile în care unul dintre parteneri este mult mai neatrăgător decât celălalt nu funcționează niciodată.

Dar o femeie care îmi bate apropouri nu ar folosi numele de familie, nu-i așa? Sau poate că ar face-o. Adorația necondiționată a mamei mele nu m-a echipat suficient cât să înțeleg femeile care nu sunt rude cu mine.

Chiar și Kerry, pe care o știu de când aveam opt ani, mă zăpăcește în nenumărate feluri. De când s-a mutat în camera liberă, îi pot observa comportamentul mult mai amănunțit, așa cum ar face-o un biolog pe teren, dar e mai irațional ca niciodată. Merge la cumpărături, gătește și spală. Și mai este și extrem de nesăbuită. De când și-a luat carnetul, conduce peste tot de parcă e mereu în întârziere.

Dar cel mai mult mă năucesc bunătatea și curajul ei.

Felul în care zâmbește mereu când comentariile răutăcioase ale mamei sunt atât de perfect țintite. Cum a renunțat la facultate, s-a angajat la ambulanță și s-a mutat în bungalow, ca eu să pot veni la facultate, la medicină.

Încă nu pot să înțeleg cum și-a ratat examenele când ea a fost mereu mai deșteaptă decât mine...

Laura mă trage pe ringul de dans și simt cum ceilalți se uită la noi. Îmi zâmbește când începe următoarea piesă, „If This Ain't Love", o piesă bună, de altfel, și încerc să nu bag de seamă că cineva se uită la mine.

Pentru că dacă reușesc să-mi înving timiditatea, sunt mult mai bun la dans decât se așteaptă lumea. Oare ar fi valabil același lucru și la sărut?

– La naiba, Palmer, strigă Laura ca să acopere muzica, ai calități nebănuite!

– Ce pot să zic? Talente ascunse.

– Mă întreb ce altceva mai poți să faci! Când îmi zâmbește flămândă ca un lup, mă întreb dacă nu cumva se dă startul aspectelor fizice din viața mea. Era cazul, de mai demult.

Sunt la toaletă când ceasul bate miezul nopții. Anul Nou nu are nici un sens, dacă e să mă întrebi pe mine. Când mă întorc, ringul de dans e lipicios și brăzdat de fâșii colorate de hârtie aruncate din capsulele de petrecere și Laura pare dezamăgită că nu am fost acolo când a bătut Big Ben.

După ce toată lumea se întoarce în apartamentul lui Wilcox, plănuiesc să mă duc acasă, dar mă trage după ea. Castelul Wilcox (are pe ușă un kitsch de plăcuță pictată) este un apartament mare, la parter, la câteva minute de mers pe jos de spital, cu toate că o să mai treacă aproape trei ani până când

o să punem mâna pe pacienți. Părinții lui Wilcox i l-au cumpărat și el și-a luat sub acoperiș niște colegi care sunt deja în anii clinici: *Nu sunt acasă mai deloc, ceea ce-mi convine fiindcă am apartamentul numai pentru mine*.

Suntem la doar două străzi de mare, așa că grădina din curtea interioară miroase a ozon și vântul are gust de sare, dar măcar s-a oprit puțin ploaia. Suntem încălziți de băutură și astfel e generată și veselia. La capătul grădinii, lângă peretele din cremene, se află o cutie mare, iar Wilcox se îndreaptă spre ea cu pași mari, bătând din palme ca să fie sigur că toată lumea e atentă la el.

– Am reușit, dragilor. A trecut doar un semestru, dar suntem aici, viitoarea generație de doctori. Medici pentru noul mileniu. Tăietori de oase cu ferăstrăul, haioși care dau cu gazul sau taie în carne vie. Unii dintre noi o să facă istorie, o să inventeze chestii tari. Alții dintre noi o să trebuiască să ne mulțumim să ne îmbogățim nerușinat de mult îndepărtând ridurile doamnelor de o anumită vârstă.

Toată lumea începe să râdă. Trebuie să recunosc, e plin de el, dar e amuzant.

– Știu de la tatăl și de la unchiul meu și de la tatăl lor, înainte, că prietenii pe care ni-i facem acum vor fi alături de noi zeci de ani. Amicițiile formate în jurul cadavrelor durează întotdeauna. Așa că beți, înveseliți-vă și POC!

Scoate din buzunar o cutie de chibrituri și aprinde marginea cutiei, apoi vine în fugă înapoi spre noi, ceilalți din grădina interioară. Așteptăm. Wilcox pare enervat.

– Chestia aia a costat trei sute de biștari, ar face bine să...

Primele artificii sparg cutia, explodând pe cer ca o crizantemă albă uriașă, de parcă ar testa aerul pentru celelalte. Și acestea nu întârzie... trei minute de spectacol impresionant de culoare și zgomot. Mă întreb dacă pacienții din spital îl văd.

Și dacă îl vede și Kerry sau poate e prea preocupată de luminile jucăușe de pe ecranul ei, la nici o milă distanță, în dispeceratul ambulanței.

– Minunate, nu-i așa? spune Laura, lipindu-se de mine, pretinzând că e mai frig decât era de fapt.

Îmi dau seama că vrea să o sărut.

– Da. Deși nu sunt sigur că meritau trei sute de lire. Scuză-mă, trebuie să-mi mai iau ceva de băut.

Când mă îndepărtez, ușurarea se topește în regret. Toate canapelele din camera de zi sunt ocupate de cupluri care se sărută, dar în bucătărie e liniște și pace. Mă servesc cu votcă și cola.

– E totul în regulă, Palmer? Wilcox stă în dreptul ușii. Și-a înfipt Laura cea seducătoare dinții în gâtul tău?

E ciudat să-l văd singur: mereu e înconjurat de acoliți. Tânjesc după siguranța lui. E timpul să plec până când invidia nu începe să se transforme în ceva mai întunecat.

– E timpul să plec.

– Nu fi ăla care strică tot cheful! Îmi dă una peste umăr. Hei, dacă ți-e somn, s-ar putea să am o mică surpriză care să te învioreze.

Se bate cu degetul pe o parte a nasului.

Toți știm că Wilcox prizează cocaină. Eu nu am prizat nimic niciodată, nici măcar iarbă și *E* pe care o prizau copiii *cool* din liceu. Nici nu mi s-a oferit.

Dar acum stau și mă întreb: ar putea cocaina să mă ajute să fiu mai mult ca Wilcox?

– Bine.

Dormitorul lui e curat și ordonat, patul mare, gata aranjat frumos, pentru când se satură să facă pe gazda.

Wilcox deschide un sertar dintr-un birou de stejar. Cutia de aluminiu pe care o scoate, și care la un moment dat a fost cu caramele, conține acum o punguță cu pudră, pe care o răstoarnă pe tăblia încrustată a biroului și o împarte în două linii cu o carte de credit.

– Vrei să fii primul?

– Nu, tu, îi spun fiindcă habar n-am ce trebuie să fac.

Se așază pe scaunul de piele de lângă birou și rulează o bucată mică de hârtie pe care o ia dintr-un teanc din birou și își înfige un capăt în nară. Se apleacă și prizează, trăgând linia de pudră ca un aspirator.

Se ridică, își trage nasul, clipește și zâmbește.

– O-ho. Nu mă satur să fac asta.

Când îmi dă și mie o altă bucată de hârtie, îmi vine în minte cursul nostru introductiv de boli transmisibile și mă întreb dacă din acest motiv nu folosește bancnote. Nu mă descurc să rulez hârtia, așa că mi-o ia din mână.

– Prima dată, Palmer? Privește. O așază lângă nara mea ca să o pot împinge și îmi apleacă fața spre cocaină. Are o anumită blândețe în gesturi,

stilul de interacțiune cu pacienții pe care îl are în gene.

Când prizez, simt cum pudra îmi urcă în cavitatea nazală, o experiență oarecum medicinală. *A dispărut toată.* Unde e cocaina acum? Îmi imaginez cartea de anatomie. Poate că e undeva între cornetele inferioare și superioare.

Cât va dura până îmi ajunge la creier? Poate că nu o să simt nimic.

Dar imediat se întâmplă, un iureș ca o revărsare abundentă de ceva ce nu poate fi descris. Sunt tot eu, dar nu-mi pare rău de asta. Nu mai sunt elevul speriat care a înghețat pe faleză, în față la Lawns, anul trecut pe vremea asta, ci un bărbat care poate reacționa, care poate prelua controlul. Simt cum fața mi se întinde să plesnească din cauza zâmbetului larg.

Mă uit în sus la Wilcox, care rânjește și el.

– E bună, nu-i așa? întreabă el. Mai am. Serviciu contra serviciu.

– Așa e.

Nu știu ce vrea să zică, dar nu-mi pasă. Deocamdată, mă simt egalul lui. Ies în grădină, o găsesc pe Laura și o sărut direct pe buze până să apuce vreunul dintre noi să se răzgândească. Mă întorc acasă pe jos pentru că nu sunt taxiuri și, oricum, nu cred că am destui bani pentru tariful de Anul Nou. Efectul ultimelor picături de energie dată de cocaină a trecut și e târziu. Cinci dimineața. Unde a zburat timpul? Mult l-am petrecut sărutând-o pe Laura. M-a făcut să mă simt mai bine decât cocaina și ea a vrut să mergem mai departe, dar... ei bine, îmi place de ea, așa că nu am vrut să mă grăbesc. Mă întreb dacă am putea să ne dăm întâlnire.

Iubită, vacanță, un viitor.

Dar, în timp ce merg, vina încremenește în sufletul meu precum gheața: în timp ce eu mă distram, mama a fost singură zece ore și Kerry a lucrat în schimbul de Anul Nou de care fug toți. Lumina e încă aprinsă în casa părinților lui Kerry, dar bungalow-ul nostru e în întuneric. Pe ușa de la intrare e lipit un bilețel.

NU UITA DE CINE PĂȘEȘTE PRIMUL ÎN CASĂ.

Nu facem prea multe ca să marcăm originile scoțiene ale mamei, dar asta este sfântă, ca să alungăm ghinionul în 2001. Pe terasă, mama a lăsat o bucată de cărbune, mereu aceeași, care cu timpul se face tot mai mică, plus o bucată de pâine, o lingură de sare și un pahar de cristal pentru sherry, plin pe jumătate cu whisky. Îmi țin respirația când bag cheia în ușă, sperând că nu o s-o trezesc. Când trec cu obiectele peste pragul ușii, îi aud vocea.

– Tim?

Intru la ea în dormitor, temător. Va fi în stare să-și dea seama ce-am făcut? Ochii îi strălucesc de la lumina lămpii de citit.

– An Nou fericit, mamă.

Ea întinde mâna după daruri și eu le așez pe masă.

– Nu uiți niciodată. Ești un băiat bun.

Mă simt ușurat.

– Ah, nu știu ce să zic.

– Cum a fost la petrecere?

– Grozav.

Nu spun mai multe pentru că sunt prea obosit ca să mă mai fac diferența între ce ar vrea ea să știe și ce ar trebui să păstrez pentru mine.

– Asta e bine, fiule. Mi-am făcut griji când s-a făcut târziu și tu nu erai acasă, dar mi-am zis: e cu o grămadă de doctori, ce i s-ar putea întâmpla?

Mă aplec să o sărut pe obrazul uscat.

– Exact, mamă. Totul e bine. 2001 o să fie anul nostru.

Capitolul 19. Joel

1 ianuarie 2001

După ce au răsunat clopotele și s-a cântat „Auld Lang Syne“, mama mai are o surpriză.

– Haideți să cântăm „La mulți ani“.

Mă uit de jur împrejur în încăperea plină de vecini și de oameni de producție din Londra pe care i-a invitat la serata ei. Pentru prima dată în zece ani, a refuzat o transmisiune live de undeva de la capătul pământului ca să petreacă Anul Nou cu familia și, cum mi-am dat seama mai târziu, cu toți oamenii pe care vrea să-i impresioneze.

Aștept să-l facă remarcat pe amărâtul care s-a născut în prima zi a noului an.

– Astăzi, minunatul meu fiu împlinește un an.

Nu.

Îmi face semn să mă apropii. Caut o cale de scăpare, dar nu văd nici una.

Mama mă ia de după gât.

– Da, știu că *arată* de optsprezece ani, dar anul trecut, pe vremea asta, băiețelul meu plutea undeva între viață și moarte. Din fericire pentru el, a revenit lângă noi, așa că îmi place să cred că de fiecare dată, de Anul Nou, va sărbători în plus o zi de re-naștere.

– Mulți ani re-trăiască..., începe să cânte, iar invitații i se alătură.

Ciudat e prea puțin spus. Ant îmi aruncă o privire plină de milă, dar până și el își mișcă buzele în rând cu ceilalți. După ce se termină, nu m-am gândit niciodată că un singur vers din „Mulți ani trăiască“ poate să dureze atât, Ant are deja în mână o sticlă de Grey Goose.

– M-am gândit că o să ai nevoie de asta.

– Am nevoie de mai mult decât atât, îi răspund. Să mergem în camera din curte.

– La naiba, oamenii de televiziune sunt atât de plini de ei, spune Ant când închid ușa după noi.

Începe să ruleze o țigară cu marijuana. Ar fi trebuit să lucreze la Arsehole, dar i-a făcut capul calendar lui taică-său că trebuie să fie cu mine fiindcă îmi retrăiesc trauma, așa că i-a dat voie să plece înainte de miezul nopții.

– De aceea n-aș putea să lucrez niciodată în televiziune.

Mi s-au oferit câteva posturi de asistent de producție grație relațiilor tatei și a casei lui de producție, dar în loc să fac asta, ajut la cafenea bârfind cu Ant, bând espresso și încercând să anulez efectele de mișcare cu încetinitorul din cauza dozei zilnice de bisoprolol.

– Trebuie să găsești ceva. Ești plictisit. Și te îngrași. Ca un bebeluș mare. Îmi ridică tricoul ca să scoată la iveală o moliciune pe care o sug înapoi rușinat. Nu atât Banana Man, cât omul-gogoașă mai nou.

– Las-o baltă.

Ant ridică din umeri și aprinde jointul.

– Îmi fac griji pentru tine. E dificil să nu o fac când mi-am văzut cel mai bun prieten pe jumătate mort acum douăsprezece luni.

– Fii corect. Am fost sută la sută mort, conform actelor. Domnul Miracolul Mileniului, a doua sosire.

– Mda. Trage un fum prelung în piept și zâmbește. Am văzut-o pe Kerry alaltăieri, apropo. În Co-op.

Mă urăsc pentru ce i-am făcut lui Kerry, dar nu am avut de ales. Am pus capăt pentru că m-am înfuriat, dar furia nu a durat mult.

Ultima dată când a încercat să mă convingă să mă răzgândesc, am vrut să spun da, pentru că ea era singurul lucru de care îmi mai păsa.

Mai știam că merită pe cineva mai bun decât mine, un fotbalist ratat, fără viitor. Când a stat în fața mea și mi-a spus că totul o să fie bine, am știut că nu va renunța niciodată la mine, iar asta avea să ne tragă în jos pe amândoi.

Așa că a trebuit să spun lucruri pe care nu le-am simțit. Exact ca în cântec, *Crud, spre-a fi milos*[11].

– Ți-a zis cum îi merge la universitate?

Îi fac semn să-mi paseze jointul. N-am fumat până în iunie, dar este singurul mod în care mai pot dormi acum.

– Nu s-a dus! Nu-ș' de ce, dar acum lucrează la Ambulanță, răspunde la 112. Ah, și cea mai cea știre de ultimă oră? Locuiește cu Tim.

Simt că mi se acrește gura într-atât încât îmi vine să vomit.

– Tim?

– A jurat că nu sunt decât colegi de apartament, dar e ciudat, nu crezi? Părinții ei locuiesc peste drum. Trebuie să fie ceva acolo, cum am bănuit întotdeauna. Niște acțiune între tocilari!

Nu pot vorbi. Ant nu a observat.

– Știi, când Kerry tot venea la spital, m-am întrebat dacă nu cumva i-ai căzut *tu* cu tronc.

– Nu e genul meu.

– Da. Mult prea deșteaptă pentru tine! Ant începe să râdă. Dar trebuie să iei din nou hățurile în mână. Altfel, care mai e rostul să fii în viață?

Nu-i spun că mă întreb și eu același lucru în fiecare zi.

Ghid pentru lanțul supraviețuirii Partea a doua

ÎN MOMENTUL ÎN CARE CINEVA SUFERĂ UN STOP CARDIAC, TIMPUL ÎNCEPE SĂ SE SCURGĂ RAPID.

Fiecare minut care trece fără să primească ajutor crește riscurile de moarte ale acelei persoane cu zece sau chiar mai multe procente.

Dar poți să faci ceva și singurul echipament de care ai nevoie sunt mâinile tale. Ai văzut asta la televizor, la serialele despre medici sau în filmele despre dezastre naturale. RCP, acele lovituri nebunești în pieptul cuiva, este simplă și oricine o poate face. Copiii, pensionarii, tu.

RCP înseamnă resuscitare cardio-pulmonară. Apăsarea pieptului îți dă ocazia să preiei sarcina inimii oprite: să trimiți sânge și oxigen în corpul persoanei respective și, mai ales, spre creierul ei, care are nevoie cel mai mult de ele ca să supraviețuiască.

Trebuie să ai suficientă forță cât să învinețești sau chiar să rupi o coastă. S-ar putea să te îngrijorezi că faci mai mult rău decât bine. Dar dacă cineva a intrat în stop cardiac, e efectiv mort deja. Nu ai cum să înrăutățești lucrurile. Dar le poți îmbunătăți mult mai mult.

Vă amintiți lanțul de supraviețuire? A doua verigă din lanț necesită curaj.

2. Începe RCP cât mai curând posibil și nu te opri până când nu ajunge la fața locului ajutorul de specialitate care să preia manevrele.

Cruel to be kind, în original

Capitolul 20. Kerry

10 septembrie 2001

– Ambulanța! Pacientul respiră?

– Nu. Nu! E tatăl meu, făcea un ceai acum o clipă și am auzit o bubuitură și... Tată, tată, trezește-te!

Un apel de Categoria 1. De aceea existăm noi.

– Bine, vreau să rămâi calmă. Ajutoarele sunt pe drum. Cum se numește tatăl tău și câți ani are?

– Mike. Mike Purcell. Are șaizeci și șapte de ani. Veniți repede, vă rog! Tată!

În timp ce obțin informațiile de la ea, aud șuieratul ceainicului din bucătărie și o discuție despre tichetele de parcare într-o emisiune de seară de la radio.

– Cum vă numiți?

– Jane.

Jane este prima verigă din lanț.

– Ascultă-mă, Jane, ambulanța e pe drum, dar am nevoie să-l ajuți pe tatăl tău și să faci compresii toracice. Este pe jos, nu-i așa? Trebuie să îl așezi pe spate, pe o suprafață întinsă.

Instrucțiunile îmi apar pe ecranul computerului, deși le știu pe dinafară. Pe harta de lângă ele, un punct mic în mișcare îmi arată parcursul ambulanței pe care a trimis-o dispeceratul. Acum șase minute. Jane gâfâie.

– E pe o parte. Nu pot... e un bărbat solid.

– E cineva acolo care să te ajute?

– Nu. Of, rahat, tată...

– Bine, pune-l pe spate cât de repede poți.

– Dar dacă se lovește la cap?

Partea asta e dificilă: cum spui celui care sună că persoana pe care o iubește nu mai simte durerea, din câte știm noi?

– Te rog, fă cum îți spun.

Ea oftează, gura e lângă receptor; mi-o imaginez cu receptorul într-o parte, pe gât. Aud o izbitură înfundată când pacientul alunecă pe spate.

– E în poziția corectă acum, Jane?

– Da, cred că da. Dar de ce nu respiră?

– Trebuie să-l ajuți. Îngenunchează lângă el și dă-i la o parte hainele ca să-i vezi bine toracele.

Flashback: imaginea pieptului perfect al lui Joel când i-am tras în sus tricoul ca să fac ce i-am cerut și lui Jane să facă. Înlocuiesc această imagine cu cea a unui bărbat mai în vârstă, cu coaste mult mai fragile și cu pielea mai lăsată, dar cu încă atâta viață înainte.

Colapsul pacientului meu actual s-a petrecut cu martori. La fel ca și în cazul lui Joel, dar spre deosebire de mulți alții, el are o șansă.

– Acum pune-ți palma exact în mijlocul pieptului. E în regulă până acum?

– Cred că da.

La radio se aude cineva vorbind: *Scandalurile pe tema parcărilor ne împart în două tabere. Vecin contra vecin.*

– Acum pune-ți mâna peste mâna cealaltă și începe să apeși cu putere, cam cinci centimetri în jos, în ritmul pe care o să ți-l dau eu: unu și doi și trei și patru. Ține brațele drepte. Nu îndoi deloc brațele, unu și doi și trei și patru... Faci cum îți spun, Jane?

– O să îl rănească. Tată, trezește-te.

Nici nu mai știu de câte ori am citit acest indicații în ultimele unsprezece luni de când lucrez la stație. Nu a funcționat niciodată. Echipele nu au reușit să restaureze circulația spontană. Primul meu deces aproape că m-a doborât, deoarece faptul că îl salvasem pe Joel mă convinsese că eram invincibilă.

Dar mi-am revenit. Era singurul lucru pe care puteam să-l fac.

Un coleg stă lângă mine, amândoi cu ochii lipiți de ecran, dorindu-ne ca echipajul să ajungă mai repede acolo.

– Brațele încep să-mi obosească...

– Știu, Jane. Ajutoarele aproape că au ajuns, dar nu te opri. Păstrează ritmul, apasă cu putere.

– Dar ce se întâmplă... când ajung aici? Deja abia mai are suflu.

– Cum deschid ușa de la intrare?

Îmi amintesc cât de singur te simți, să știi că ești singura persoană care îi ține în viață.

– Fugi cu grijă la ușă și apoi te întorci la tatăl tău ca să reîncepi compresiile imediat. Acum parchează. Unu și doi și trei și patru...

O sonerie muzicală se aude în fundal: un cântec al formației Abba, „Take a Chance on Me“. Jane ia telefonul cu ea și o aud rugându-i pe membrii echipajului:

– Vă rog. Nu-l lăsați să moară.

Apoi reia numărătoarea: și unu și doi și trei și patru, când unul dintre paramedici îi spune:

– Preluăm noi resuscitarea, scumpo.

– Jane? îi spun, de data aceasta pe un ton mai blând. Te las cu echipa, bine?

– Dar... ce trebuie să fac acum?

– Te-ai descurcat de minune. I-ai oferit tatălui tău cea mai bună șansă. Ai grijă de tine.

– La revedere...

Cu toate că sunt încă două persoane cu ea și mai multe pe drum, pare mai singură ca înainte. Închid telefonul și oftez. Colegul meu dă din cap: știe multe despre deziluzie.

– Ca la carte, Kerry. Excelent lucrat. Nu e chiar atâta nebunie, așa că ia o pauză de câteva minute.

Eu scutur din cap.

– Aș prefera să trec la următorul apel.

El ridică din umeri.

– Cum vrei.

O oră mai târziu, dispecera vine la biroul meu. Zâmbește.

– Au reușit reluarea circulației spontane la stopul tău cardiac, a doua oară, cu defibrilatorul.

– Domnul Purcell?

Ea încuviințează.

– Și s-a trezit. Se pare că e *compos mentis*.

Jane a reușit.

– E primul meu ROSC[12].

– Știi cât de rare sunt. Fata s-a descurcat bine. A fost dus direct în laboratorul de cateterism, medicii cred că stopul cardiac a fost cauzat de un infarct.

Tura se termină cât ai clipi. Sentimentul a revenit, cel pe care l-am avut după ce Joel s-a trezit, euforia aceea. Chiar dacă nu l-am atins pe domnul Purcell, chiar dacă nu îi voi vedea niciodată chipul, am ajutat-o pe fiica lui să-i salveze viața.

Mă îndrept spre casă și simt miros de bacon prăjit. Când intru pe ușă, Tim mă întâmpină în șorțul hazliu pe care i l-a cumpărat mama mea de Crăciun, cu un abdomen cu pătrățele de mușchi și pantaloni minusculi de salvamar imprimați în plastic. Se aude radioul. Kylie cântă „Can't get you out of my head..."

– Un ou sau două?

– Două. Noaptea trecută am ajutat să readucem pe cineva la viață, Tim. ROSC în mai puțin de zece minute.

Se apropie de mine și mă îmbrățișează. Simt aroma proaspătă de cafea în respirația lui.

– Pentru asta primești o feliuță de bacon în plus.

E un ritual pe care l-am adoptat de fiecare dată când închei tura de noapte. Tim pregătește un mic dejun cald și stăm și povestim. În dimineața aceasta este destul de cald să mâncăm în grădină, ceea ce mai înseamnă că nu o vom trezi pe Elaine cu sporovăiala noastră. Arată mai frumos aici, afară: i-am convins pe constructorii care au reparat unde s-a lăsat terenul să pună și niște dale în curte, pe gratis.

El vine cu farfuriile afară. Îi spun povestea, deși las pe dinafară partea în care mi-a reamintit de Joel. Știu exact cum se simte Kylie.

– E incredibil că tu salvezi vieți în timp ce eu de-abia dacă am atins pielea unui cadavru.

– Nu când sunt pe punctul să mănânc!

E o glumă, pentru că nu sunt tocmai gingașă. Când tai primul ou, gălbenușul perfect cleios se scurge pe felia de pâine prăjită. Îi ies de fiecare dată acum, chiar dacă nu știa să gătească deloc când m-am mutat la ei.

Nu a învățat de dragul meu. Probabil că iubita lui, Laura, primește micul dejun în pat când stă la ea, la cămin. Nu rămâne niciodată peste noapte la el. Mama lui e de acord cu ea fiindcă e și ea studentă la medicină, dar Tim îmi spune că el nu ar suporta să facă chestia *aia* sub acoperișul ei.

– Laura se întoarce sâmbătă din State?

El ridică din umeri.

– Cred că duminică. Dacă mă trezesc la timp, aș putea să merg după ea la aeroport. Deși cam e de mers până la Heathrow.

– Romanticule de modă veche ce ești tu.

Se înroșește la față. E ciudat să avem amândoi iubiți. Dar drăguț în același timp. Am povestit îndelung despre Laura și despre Andy, paramedicul – asta, până când m-a părăsit el, luna trecută. Nu am suferit, ceea ce a fost o ușurare, dar, pe de altă parte... nu știu, mă tem că nu voi mai simți niciodată acea intensitate, acea pasiune pe care am simțit-o pentru...

– Presupun că ar trebui să mă hotărăsc dacă mă duc sau nu după ea. Cred că o să fie foarte recunoscătoare...

Lasă vorba neterminată și rânjește. Probabil își imaginează *cât* de recunoscătoare. În toate discuțiile noastre despre viață, moarte, medicină și toate mărunțișurile legate de întreținerea mamei lui, de care ne ocupăm amândoi, singurul subiect pe care nu îl atingem niciodată este viața noastră sexuală.

– Sunt sigură că i-a fost dor de tine. Simt în voce o nuanță acidă. A fost ciudat să cedez teritoriu acestei fete de care nici nu sunt sigură că îl merită pe cel mai bun prieten al meu.

Ne așezăm și mâncăm. Totul e minunat: păsărelele cântă, norii trec pe cerul albastru de toamnă, iar eu mă gândesc că *sunt din nou fericită*. Viața mea aici este bună, așa cum nu mi-aș fi imaginat-o în urmă cu un an. Familia mea și-a făcut griji că m-am mutat cu Tim ca să mă pedepsesc că nu am luat notele de trecere. Însă în momentul de față nici nu îmi doresc să fiu în altă parte decât în curtea interioară, așa cum e ea încropită din resturi, cu burta plină de mâncare prăjită și cu brațele mângâiate de soare, știind că am mai salvat o viață.

– Kerry! KERRY! Trezește-te. Trebuie să vii.

Până să deschid ochii, Tim e deja la mine în cameră și imediat mă mobilizez, fiindcă el întotdeauna îmi respectă intimitatea, deci sigur s-a întâmplat ceva grav...

Elaine. A căzut, a făcut un atac cerebral, un infarct, ca domnul Purcell?

– Mama ta?

Trag de pe mine plapuma și îmi amintesc prea târziu că mi-am dat jos tricoul în timpul nopții. Tim se holbează o fracțiune de secundă apoi întoarce jenat privirea, iar eu trag plapuma înapoi, în timp ce bâjbâi rapid după tricou pe sub așternuturi.

– Ai chemat ambulanța?

Încă nu pare să mă audă. Sunt pe punctul să-i trag o palmă ca să primesc un răspuns, când el spune:

– Nu. De ce aș face asta?

Strâng în mână tricoul de bumbac, îl trag pe cap și sar din pat, îndreptându-mă direct spre dormitorul lui Elaine. Dar ușa de la sufragerie e deschisă și o văd stând în fund pe canapea, fără să arate mai rău decât de obicei.

Televizorul este deschis și e un film despre un dezastru. Nici măcar nu-mi dau seama cât am dormit, dar știu că sunt nervoasă pentru că m-a trezit pentru *asta*.

Își pune o mână pe brațul meu și face un semn din cap spre televizor.

– Se întâmplă cu adevărat. E un accident sau... ceva mult mai grav. E în New York.

Rămân cu ochii pironiți în televizor și îmi dau seama că aceeași secvență, un avion care se ciocnește de un zgârie-nori, este redată repetat, în timp ce în colțul din stânga jos al ecranului este o transmisiune în direct cu clădirea în flăcări.

– Acolo unde e Laura?

Dă din cap. Sunt complet trează, dar nu știu ce să spun sau să fac și, în timp ce toți trei ne uităm la aceleași imagini ireale, prezentatorul exprimă în cuvinte consternarea noastră, singurul lucru pe care îl știu sigur este că vreau să fiu cu oamenii pe care îi iubesc.

Trec două ore până aflăm vești de la Laura: două ore în care au căzut amândouă turnurile și părinții mei, împreună cu Marylin, au venit de la serviciu direct la noi, în bungalow, unde am rămas cu toții lipiți de televizor.

Cu toate că nu putem face nimic, mă simt vinovată. Nu suntem responsabili de acest act, cine știe cine se află în spate, dar faptul că sunt martora unui astfel de eveniment, văd cum sute, poate mii de oameni își pierd viața în timp ce clădirile se prăbușesc, mă face să-mi doresc să pot face ceva. Orice.

Laura reușește să sune de la hotelul ei și când Tim răspunde la telefon chipul său se relaxează și ne face semn cu degetul mare. Izbucnim cu toții în lacrimi. Totuși, nu este un sentiment real de ușurare. Cum ar putea să fie?

Se face întuneric și noi încă ne uităm la televizor. În cele din urmă, tata spune că ar trebui să mâncăm, nu folosește nimănui dacă nu o facem.

Pleacă toți acasă, peste drum, apoi mama se întoarce cu o sticlă de coniac, medicamentul ei universal în caz de șoc, și un vas mare de paste. Elaine refuză să meargă la culcare, dar adoarme destul de repede, cât să o ducem pe brațe la ea în dormitor.

Rămânem din nou singuri și Tim oftează din tot sufletul.

– Dumnezeule, Kerry. Cine ar face una ca asta?

Scutur din cap. Mi-i imaginez pe dispecerii de la serviciile americane de urgență, paramedicii și pompierii, poliția, medicii și asistentele.

– Cred că ai simțit că îți pierzi mințile în legătură cu Laura.

Dă din cap și ia o gură din coniacul pe care și l-a turnat.

– Chestia e, Kerry, că am tot dat telefoane ca să aflu unde e... Închide ochii. Să nu mă înțelegi greșit. Mă bucur că e bine. Dar am știut că este o singură persoană pe care mi-o doream să o știu în siguranță, aici, pe canapea, alături de mine. Și asta ești tu.

– Bine, normal, eu...

Până să termin ce am vrut să spun, mă sărută, cu gust blând de coniac, dar adevărata blândețe e în sărutul lui delicat și în faptul că și eu vreau să îl sărut. Nu este doar dorință, deși dorința e prezentă. Mai presus de orice, este sentimentul de siguranță pe care îl am când sunt cu el.

Restabilirea circulației spontane, ROSC (Return of Spontaneous Circulation) în original

Capitolul 21. Tim

15 mai 2002

Pare ciudat să-mi iau la revedere de la Christine. Nu am vorbit niciodată, nu a știut nimic despre viața mea și, în afară de ce mi-am putut da seama după starea ficatului și arterelor ei, nici eu nu am știut nimic legat de viața ei.

Cu toate acestea, în tăcerea ei, m-a învățat aproape totul. Astăzi, în capela universității, îi mulțumim ei și celorlalte cadavre donate școlii noastre în acest an că ne-au lăsat să le disecăm.

– Generozitatea acestui gest se va simți timp de decenii, deoarece viitorii medici din această încăpere vor folosi cunoștințele și abilitățile dobândite astfel ca să trateze zeci, dacă nu sute de mii de pacienți, rostește pe un ton accentuat decanul.

Până și Wilcox i-a îngăduit sprâncenei sale mereu ridicate să se relaxeze și, fără această tușă de sarcasm, pare mai tânăr.

Laura stă jos între noi. Nu au existat reproșuri când i-am spus despre mine și Kerry. A spus doar atât: *mereu m-am gândit că o să fiți împreună*.

Wilcox e de părere că oricum și-a tras-o cu cineva în timpul vacanței lungi de vară și că probabil s-a simțit ușurată că nu a trebuit să-mi dea ea mai întâi mie papucii.

– E nevoie de oameni deosebiți, de familii deosebite, ca să poți alege să faci o astfel de donație.

Prima dată când am întâlnit-o pe Christine am râs mult, dar doar pentru a ascunde teama pe care am simțit-o toți când am văzut un cadavru pentru prima oară. Parcă am aterizat în mijlocul unui film de groază: mirosul înțepător și sufocant de formol, răcoarea din cameră și prezența cadavrului... sau ar trebui să spun prezența *ei*? Nu știam cum să vorbim corect despre un cadavru. Christine nici măcar nu era numele ei adevărat, ci unul pe care i l-am ales noi, deoarece trebuia să îi spunem *cumva*.

După prima sesiune, ne-am dus la cârciumă și am mâncat fiecare câte două porții, închipuindu-ne, greșit, că apetitul nostru neașteptat se datorează

unei cauze metafizice, până când Wilcox ne-a spus că este bine-cunoscut faptul că mirosul substanțelor chimice provoacă foame.

Mă întreb dacă Christine va rămâne pacientul meu preferat. În laboratorul de disecții, descoperind atâtea straturi și complexități ca de labirint ale corpului uman, aproape că am început să cred în Dumnezeu.

După terminarea ceremoniei, bem cafea slabă și mâncăm fursecuri din aluat fraged cu membrii familiei. Conversațiile de complezență nu sunt punctul meu forte și, în timp ce îmi storc creierii, îmi este greu să nu mă uit în jur după anumite trăsături care ar putea să trădeze faptul că rudele lui Christine sunt aici: un deget mare extrem de flexibil prins strâns de toarta unei cești de ceai de culoare verde pal, margini supra-orbitale proeminente.

– Mergem la bar? întreabă Wilcox după ce ultimul dintre invitați pleacă și începem să facem ordine în încăpere. Până și lui i s-a părut istovitor.

– La bar! confirmă Laura.

E tentant.

– Una mică?

– Mai degrabă paranghelie.

Wilcox se bate cu palma peste buzunarul de la costum. Am tot ce ne trebuie.

Gândul la cât îi datorez deja pentru marfa de până acum mă face să mă răzgândesc instantaneu. Am depășit stadiul de cocaină: Wilcox oferă o varietate extinsă de soluții farmaceutice, o pastilă pentru orice necaz. Nu-i dau niciodată bani, nu duce lipsă de asta, dar așteaptă plata în natură. Abia mă descurc cu eseurile mele, fără să mai trebuiască să mă ocup și de ale lui. Ceea ce însemnă în acest caz că am nevoie de mai multe medicamente ca să mă ajute să mă concentrez și de multe altele ca să mă ajute să dorm.

Nici cel mai perfid dealer de la colțul străzii nu ar fi reușit să pună la punct un cerc vicios mai bun decât atât.

– Dacă mă gândesc mai bine, ar trebui să merg...

– Înapoi la fata ta de la 112? Ce *drăguț*, spune Wilcox. Sprânceana ridicată a revenit.

Mă întorc spre Laura cât să zăresc o umbră trecătoare de durere în privirea ei.

– Nici măcar un toast pentru Christine și ficatul ei vioi? întreabă ea.

Pare într-adevăr o lipsă de loialitate să plec acum. Camaraderia bizară pe care o creează facultatea de medicină seamănă probabil cu ceea ce trăiesc soldații în centrele de pregătire ale noilor recruți. În laboratorul de anatomie, ne confruntăm cu brutalitatea corpului uman. Greșelile pe care le facem ne ajută să legăm prietenii, relații. Dar cea mai puternică legătură a mea nu este cu oamenii aceștia. Kerry a acoperit cea mai mare greșeală pe care am făcut-o vreodată și apoi generozitatea ei a făcut ca aceasta să nu-mi distrugă viața.

Acest soldat vrea să plece acum acasă.

Ea doarme înainte de schimbul de noapte, dar nu pot să rezist să nu mă așez în pat lângă ea; cu puțin noroc, mama doarme și ea, așa că nu trebuie să povestesc cu ea mai întâi. Prima dată când am făcut dragoste cu Kerry, dorința copleșitoare a înfrânt reținerea să o fac sub acoperișul mamei mele.

Acum stăm în aceeași cameră, dar avem deja multă experiență să facem dragoste într-o tăcere încântătoare și conspirativă.

Kerry se întoarce spre mine și mă sărută. Simt încă aroma pastei de dinți.

– Cum a fost?

– Ciudat, dar măreț.

Îmi plimb mâna tandru pe spatele ei gol. Laura m-a învățat multe lucruri, iar tânărul paramedic prieten cu Kerry a făcut și el același lucru. Multă vreme, în clasa a zecea, am crezut că suntem meniți să avem prima relație de iubire, dar asta s-ar fi putut dovedi terifiant.

Așa cum stau lucrurile acum, suntem foarte compatibili. Când Kerry are orgasm, mă simt mai capabil și mai priceput ca niciodată. Corectez: este posibil să fie *singura* dată când mă simt capabil.

– Mereu ești plin de pofte după ora de anatomie.

Mă mângâie și ea, trecându-și mâna peste pieptul meu în jos, mai jos.

– E chestia aceea legată de „carpe diem“.

Corpul ei este cald și cutia toracică i se mărește când râde.

– Totuși, nu clipa vrei să o trăiesc eu acum, nu-i așa, Tim?

Anul trecut pe vremea asta nici nu aș fi îndrăznit să visez că Kerry Smith va fi în patul meu, gata să facem dragoste.

O merit? Nu e firesc să ai secrete față de persoana pe care o iubești. Dar drogurile sunt doar o soluție temporară, doar până la finalul examenelor. Sau doar până când începe semestrul următor, pentru că deja am insomnii

numai când mă gândesc la pacienții care respiră și vorbesc și care mi-ar putea confirma temerea că nu sunt făcut pentru asta.

OPREȘTE-TE. ACUM.

Ea mă sărută din nou și eu las răspunsul biologic să-mi supună rațiunea.

Capitolul 22. Kerry

7 septembrie 2002

– Kerry, ești sigură că nu mai pot folosi acești pesetas?

– Kerry, ce e chestia asta ciudată de pe tapasurile mele? Am comandat langustine, dar astea au tentacule.

– Kerry, nu-mi găsesc poșeta! Crezi că am fost prădate? La naiba, mi-a dispărut și carnetul de conducere.

S-ar zice că sunt în vacanță, prima de la ultima vacanță all-inclusive cu familia, undeva în Grecia, când aveam paisprezece ani. Atunci am stat mai mult ascunsă în camera mea, ca să nu fiu obligată să dansez conga sau să particip în vreun spectacol de talente penibil.

Weekendul burlăciţelor, „Mergem în Barcelona, dacă nu, ai încurcat-o“, organizat de sora mea e un efort pentru mine din punct de vedere financiar, dar Tim a insistat să merg și să mă simt cât poate un om să se simtă mai bine. Problema e, că deși sunt cea mai tânără din grup, se pare că am devenit părinte din oficiu.

Cât timp am ajutat-o pe domnișoara de onoare a lui Marilyn, Naomi, să declare la poliție furtul poșetei pline cu bancnote noi și strălucitoare de euro, toate celelalte erau afumate deja în barul de pe plajă. Mă aplec să o sărut pe mama și mă înghesui lângă ea pe bancheta de piele albă.

– Ați început fără mine?

Ea prinde de braț un chelner.

– Dă-mi voie să te ajut să ne ajungi din urmă.

Dau rapid pe gât primul pahar de Mojito regal, iar bulele trimit alcoolul în creier cu viteza luminii. Mă hotărăsc să mă îmbăt suficient cât prietenele lui Marilyn să trebuiască să aibă singure grijă de ele. Mi-aș fi dorit să fiu aici mai degrabă cu Tim. A fost o vară de vis, deși acum e puțin mai țâfnos deoarece are mai multe stagii.

– În general, de zile de naștere și ocazii speciale. Ah, și când câștigă echipa Dolphins. Dar dacă ne străduim puțin, încă suntem plini de

imaginație, spune mama.

Doamne, numai să nu vorbească despre sex.

O singură privire aruncată spre Marilyn îmi confirmă temerile. Părinții mei, spre deosebire de alții, nu s-au sfiit niciodată să-și arate în public afecțiunea și, în sufletul meu, eram mândră că încă se iubeau atât de mult. Dar nu vreau să știu detalii.

– Mamă, chiar crezi că e necesar?

– Of, Kerry. Devii așa o mironosiță.

Oare? N-ai mai zice asta dacă ai auzi apelurile pe care le preiau și au legătură cu organele genitale sau cum pretind că au pierdut anumite lucruri în tot felul de orificii.

Toată lumea vrea să povestesc mai multe despre oamenii care „cad“ în mături, sticle și perii pentru vasul de toaletă.

– Ce e și mai uimitor e că reușesc să cadă pe aceste obiecte după ce, întâmplător, au pus un prezervativ în capătul lor. Tot nu e sex în siguranță!

Poate că mi-a mai trecut din entuziasmul față de locul meu de muncă, dar nu-l bate nimic altceva când vine vorba de distracție la o petrecere a burlăcițelor.

Inevitabil, cu cât bem mai mult, cu atât devenim mai slobode la gură.

Naomi a avut parte de ceea ce ea numește „o căsătorie aperitiv“ urmată de un „divorț în grabă“.

– Dar acum sunt singură și am parte de mai multă acțiune decât am avut când am fost măritată. Așa se întâmplă. Chiar și voi doi o s-o faceți mai rar din secunda în care ai inelul pe deget, Marilyn.

– Niciodată! Neil e ca iepurașul Duracell.

Logodnicul surorii mele este instalator, robust și chipeș, dar tăcut, așa că ea poate fi în centrul atenției.

– Urmați tu și cu Tim, nu-i așa? întreabă Naomi.

– Nici măcar nu suntem logodiți!

Deși îmi pot imagina cum ar fi să fim căsătoriți. Deja ne purtăm așa, spunându-ne unul celuilalt domnule, doamnă, grădinărind și meșterind mai mult în glumă, tachinându-ne de parcă am fi într-un episod din serialul *The Good Life* și apoi făcând sex, deloc în glumă.

– Promite-mi, soro. Nu. Te. Mărita. Cu. Tim cel Plictisitor, spune Marilyn încruntată. De când i-am spus că Tim s-ar putea să nu ajungă la nuntă din

cauză că începe stagiile, a început să facă scenarii cu ce bărbați singuri să mă așeze la masă.

Mereu a fost destul de drăguță ca să obțină ce sau pe cine a vrut fără prea mare efort, inclusiv pe viitorul ei soț. Nu m-ar crede niciodată dacă i-aș spune că nu e așa pentru toată lumea. Totuși, mă simt puțin mai fermecătoare aici, acum, că m-a prins puțin soarele. Vreo doi tipi chiar m-au agățat să povestim. Sau poate au vrut doar să-mi fure poșeta când nu eram atentă. Naomi dă din cap.

– Nu există vreun paramedic drăguț care să te facă să-ți pierzi capul și să aducă puțină aventură în viața ta?

– Am fost cu un paramedic. Sunt supraestimați, la fel ca aventura.

– Toată lumea vrea aventură!

Ridic din umeri.

– Am făcut bungee jumping. Aia a fost palpitant!

Surprinzător de palpitant: când am plonjat, m-am simțit precum cea de odinioară, pentru câteva milisecunde.

– M-am înscris și să sar cu parașuta pentru o acțiune de caritate.

Marilyn râde.

– Dacă aș trăi cu Tim, i-aș ruga să nu-mi dea nici o parașută.

– Kerry e diferită față de tine, spune mama, luându-mă protector pe după gât și suflându-mi în față aburi de vin spumant aromat cu fursecuri. Departe cum e cerul de pământ. Tim e un tip tare cumsecade și personalitatea e cel mai important lucru. E treaba ei dacă nu vrea artificii!

Vreau să-i spun că am parte de *artificii* cu Tim, dar nu din acelea de nestăpânit, care să-ți dea peste cap examenele. Că este un amant surprinzător: mai tandru decât Andy, paramedicul, mai răbdător decât a fost vreodată Joel.

Joel. Aproape că mi-a distrus viața, atunci de ce corpul îmi tresare când mă gândesc la el?

Nostalgia primei mele iubiri, atâta doar. Viitorul e mult mai bun. Am toată viața în față, cu Tim alături de mine. Nu este acesta sentimentul care îți dă cea mai mare încredere? Noi doi luând lumea în piept!

Mama îmi dă un cot, arătând spre ceasul ei de la mână.

– Termină-ți băutura, Kerry. Nu vrem să întârziem la tapas pe dezbrăcate! Se pare că tipii sunt trăsnet.

Nunta surorii mele e la trei săptămâni după weekendul burlăcițelor, în mijlocul valului de căldură: perfect pentru rochia ei fără mâneci, dar de rahat pentru mine și Naomi, care o să fim lac de apă în mantiile noastre din mătase albastră lungi până la pământ. O să arăt ca Mica Sirenă care a uitat să se dea cu deodorant.

În rest, totul este minunat: Marilyn, biserica, florile, hainele părinților mei și fotografiile de sub estrada formației, cu Digul de Vest estompat în fundal, fermecător, în ciuda degradării. Mă ascund în salonul de primire scăldat în razele soarelui. Casa pe care a închiriat-o pentru recepție e din perioada regenței și e plină de candelabre și cornișe ornate și aurite. Dar nu mă pot relaxa. Singura mea calitate de domnișoară de onoare e că împart aceleași gene. Dă-mi un caz cu o formă gravă de epilepsie și sunt bucuroasă, dar n-am nici cea mai vagă idee despre cum să te comporți la o recepție.

– Oare să-i mai aranjăm părul? S-a cam cârlionțat.

Naomi le știe pe toate.

– Este stilul de după ceremonie, degajat, cu bucle, așa cum e prezentat în cel mai mic detaliu în pagina șapte.

Nu e o glumă. Marilyn și-a tipărit o carte întreagă cu lookuri diferite în mai multe exemplare pe care le-a distribuit persoanelor de bază. Dar nu este vorba în întregime de dorința de a impresiona. Vrea să o folosească pentru transformări pentru mirese, *deoarece nunțile sunt întotdeauna cele mai amuzante*.

Nu există nici măcar o celulă în corpul meu care să considere nunțile amuzante. Și Tim e de aceeași părere, dar el are scuza perfectă, pentru că face practică la spitalul comunitar din Worthing. A pretins că a fost o coincidență, dar i-am văzut formularul. S-a oferit voluntar.

– Kerry?

Parcă m-am întâlnit cu o stafie.

Joel e îmbrăcat într-un costum de chelner de pe vremuri: cămașă albă, vestă, cravată neagră și mă face să-mi doresc să ne fi născut amândoi în anii 1920. Parcă ar fi ieșit tacticos dintr-un bar clandestin de jazz. Doar văzându-l acum îmi dau seama cum experiența lui cu moartea i-a umbrit pe moment frumusețea. Acum arată din nou ca înainte.

Pulsul mi se accelerează, dar simt furie, nu atracție.

– Ce dracu’ faci aici?

– Eu... Arată spre uniformă. Lucrez. Ant se ocupă de bar și m-a rugat să-l ajut. Nu a spus deloc că e nunta lui Marilyn. Dacă aș fi știut, nu aș fi venit.

– Și de ce pana mea ar face Ant una ca asta?

Joel ridică din umeri.

– Nu știe ce a fost între noi. Cred că nu s-a gândit că e relevant. Când mi-am dat seama, am vrut să plec, dar apoi te-am văzut pe tine și.... Oftează. Ascultă. Vrei să plec? Ant o să mă urască pentru că îl las baltă, dar nu vreau să-ți stric ziua.

Îi arunc o privire ucigătoare.

– Kerry...

– Stai, pleacă, fă ce vrei. Nu mă interesează. Poate ar trebui să rămâi, nu vreau să fiu responsabilă că oamenii nu au ce să bea la nunta surorii mele.

– Ești sigură?

Încerc să îl domin din priviri, să-l fac să-și întoarcă privirea rușinat. Dar nu o face. Simt nevoia să spun ceva ca să încheiem acest moment, deoarece cu cât se prelungește mai mult, cu atât îmi e tot mai greu să stăvilesc potopul de amintiri care mă copleșește.

– Mi-e indiferent, Joel. Rămâi. Ar fi păcat să nu-ți folosești costumul.

Face o grimasă.

– Jenant, nu-i așa? Sora ta a dat instrucțiuni foarte clare cum trebuie să arătăm. A făcut o alegere mai bună cu rochia ta.

Sfiala face să curgă apele pe mine.

– Cealaltă domnișoară de onoare a ales modelul pentru că e o slăbănoagă și cu picioare lungi. Nu ca mine.

O umbră îi străbate chipul, ceva anume.

– Cred că ție ți se potrivește mai bine.

– Mda, mă rog, abia aștept să o dau jos.

Mă măsoară din priviri din cap până-n picioare.

– Exact.

Când îmi zâmbește, este din nou vechiul Joel Greenaway, copilul-fenomen, cap de afiș, băiatul care nu poate să nu fie fermecător.

Îi întorc spatele pentru că nu reușesc să înțeleg ce se întâmplă.

Acorduri liniștitoare și sexy de jazz se aud din grădină și știu că este momentul primului dans al lui Marilyn și Neil. Au exersat un număr de dans secret care să facă senzație.

În salonul de primire nu mai e nimeni acum în afară de noi doi.

– Ascultă, Kerry, acum, că suntem aici... Îmi pare rău.

Îi fac semn să plece și să mă lase în pace. Nu acum. Nu azi. *Niciodată*.

– Nu o să mă ierți niciodată și e în regulă. M-am purtat ca un rahat de talie mondială, dar am făcut-o pentru tine.

Mă răsucesc pe călcâie și mă uit la el.

– Ce ai făcut?

– Sunt un ratat, Kerry. Uită-te la mine. Pus la patru ace ca să torn băutură în pahare la petrecerea altcuiva. Doar de atât mai sunt în stare. Imediat cum mi-au spus că nu mai sunt în echipă, a trebuit să închei ce a fost între noi. Pentru binele *tău*.

– E absurd. Nu te-ai gândit decât la tine, laș nenorocit. Nu mi-a păsat deloc dacă o să mai dai sau nu cu piciorul în minge vreodată. Te iubesc... te-am iubit pentru cum am crezut că ești. Nu pentru că mi-am imaginat că o să joci pentru Anglia sau că o să câștigi un milion de lire pe săptămână.

Deschide gura să răspundă, dar eu nu am terminat ce am de spus.

– Și ce primesc în schimbul faptului că te iubesc? Mi-am ratat examenele și asta mi-a distrus toată viața. Nu am nici o diplomă și am o meserie fără viitor, iar tu ai tupeul să-mi spui că totul a fost pentru mine? Te-ai folosit de mine și...

Mă prinde de încheietura mâinii în timp ce îmi descarc furia și mă trage spre el.

– Ai spus că mă iubești... chiar și unul greu de cap ca mine știe diferența dintre timpul trecut și timpul prezent.

L-am iubit? Îl iubesc?

Nu. Îl iubesc pe Tim. Îl iubesc cu adevărat. Iar ceea ce simt acum este doar o memorie musculară.

– Am spus că *te-am iubit*. Până când ai dat la tot cu piciorul.

– Kerry, regret atât de mult felul în care m-am purtat. Acum, că te revăd, îmi doresc...

Furia mea se transformă în altceva.

Buzele lui le ating pe ale mele și în ciuda a tot ce s-a întâmplat, îmi doresc asta...

Peste umărul lui, prin geamul bovindoului, văd Statuia Păcii și în dreapta ei Hove Lawns și marea în depărtare.

Ne îndepărtăm unul de celălalt. Cine a făcut ca acest sărut să se întâmple?

În depărtare aud primele acorduri din „Unchained Melody“ și aplauzele de afară, semn că sora mea și soțul ei deschid dansul.

– Trebuie să asist la primul lor dans...

Dar în loc să-mi dea drumul, Joel mă sărută din nou, de data asta de-adevăratelea, iar muzica aceea nu vădește nici pe departe suficientă pasiune ca să exprime intensitatea sentimentelor pe care le simt aici, în acest moment, cu primul băiat pe care l-am sărutat vreodată, singurul bărbat față de care am simțit așa ceva...

Nu. Îl *iubesc* pe Tim. E prietenul meu cel mai bun. Dacă pasiunea față de el poate fi controlată, cu atât mai bine. *Mai sigur*. *Nu-i așa?* Dar sărutul acesta, sărutul acesta...

Sună soneria de la intrare, tare și cu un soi de aroganță. Mă smulg din brațele lui Joel și văd conturul unei umbre pe verandă, în dreptul geamului de la bovindou.

Tim.

Privește fix prin geam, stană de piatră. Cât a văzut oare?

Sunetul tocurilor cui pe dalele de pardoseală răsună când cineva se îndreaptă glonț spre ușă ca să-i deschidă.

Tim intră în salon ca o furtună. Se năpustește asupra lui Joel.

– Nu, oprește-te!

Încerc să intru între ei, dar, deși Joel e într-o formă fizică mai bună și e mai mare, ceea ce a văzut Tim îi dă puterea unui bărbat de două ori mai mare decât el. Mi se taie respirația, încă sunt ametită după sărut.

Pumnul lui Tim lovește direct în obrazul lui Joel. Joel nu strigă. Nici măcar nu ripostează. Nu vreau să-l rănească pe Tim, dar de ce nu se apără? Asta îl înfurie și mai mult pe Tim.

– Tim! Putem să vorbim despre asta. Nu-l mai lovi cu pumnul, te rog...

Oare ce o să-l facă să se oprească? Îmi imaginez cum o să-i apară lui Joel vânătăi pe tot corpul și știu cum să-l fac pe iubitul meu să nu-l mai rănească.

– Tim, te rog, oprește-te, s-ar putea să-i declanșezi aparatul.

Tim lasă brațele pe lângă corp, relaxează pumnii și când se uită la mine, durerea din ochii lui mă face să-mi doresc să-mi retrag cuvintele.

Capitolul 23. Joel

Merit durerea.

Pentru că am sărutat-o pe iubita lui Tim... pentru că asta e ea acum, Ant i-a văzut împreună. Dar și mai mult o merit pentru că i-am frânt inima lui Kerry.

Când se oprește să dea cu pumnul în mine vreau să-i spun să continue, să mă bubuie cum trebuie. Apoi Kerry poate să-l părăsească. Să se întoarcă la mine. Știu acum, după cum m-a sărutat, că are pentru mine aceleași sentimente pe care le avea cu două veri în urmă și...

– De când durează chestia asta? întreabă Tim, abia răsuflând.

Mă uit la Kerry... ochiul stâng deja se umflă. Cât să fi durat sărutul oare, douăzeci de secunde? Două minute?

Dar chiar a dat startul nopții mileniului. Doar pentru că nu am fost împreună, nu înseamnă că nu m-am gândit la ea. Dumnezeu știe că nu am avut la ce altceva să mă gândesc.

Ce vrei să spun, Kerry? o întreb din priviri.

Tim observă privirea din ochii mei și ridică pumnul. Din instinct, blochez lovitura cu antebrațul.

– Tim, te rog, este nunta surorii mele, nu face o scenă...

Tonul din vocea ei îmi amintește de momentul de pe aleea din față de la Curlews, când m-a implorat să o las să mă ajute și eu am izgonit-o.

– Nu are nici un rost.

Îl vrea pe el, nu-i așa? Nu o învinuiesc. El are un viitor și de asta are Kerry nevoie.

Am hotărât.

– Haide, prietene, nu vrei să faci asta, vorbeam doar.

– Nu sunt *prietenul* tău. Știu ce am văzut.

– Nu ai văzut nimic, Tim. Nu am mai văzut-o pe Kerry de câțiva ani; ne-am îmbrățișat că ne-am reîntâlnit, se bucură că sunt bine.

Observ îndoială în privirea lui Tim. Bag mâna în buzunarul de la vestă după o țigară.

– Fumezi? Parcă ai avea nevoie de o țigară.

Aruncă o privire agitată spre Kerry. Mda, presupun că Tim cel sfânt chiar fumează, dar crede că ea nu știe. Îi cânt în strună.

– Hai să luăm o gură de aer cât fumez eu una, atunci. Te liniștești. Ai lucrat, nu-i așa? Simt miros de antiseptic. Tot respectul meu, omule. N-aș putea să fac ce faci tu pentru nimic în lume.

Încerc să schimb dinamica și să-l fac să se simt superior.

– Nu mă plătesc cât timp fac studiile.

Și el bate în retragere, așa că mi-e ușor să-l conduc afară și-apoi spre o stradă lăturalnică.

– Într-adevăr, Tim, dar în curând o să fii doldora de bani. Văd ce mașini sunt în parcarea spitalului de câte ori merg la control. Mâna specialiștilor e ca o greblă.

– Mai e până atunci, spune el nervos.

Când dau să scot bricheta din buzunar, degetele mele ating jointul pe care îl păstram pentru mai târziu. Iarba alungă gândurile negre. O scot și îl văd cum îmi înregistrează mișcarea.

– Vrei să împărțim asta în loc de o țigară?

Ridică din umeri și ia jointul. Îl aprinde degajat și trage prelung din el. Interesant.

– Nu e prima dată, înțeleg.

Tim ridică din umeri.

– Doctorii și substanțele. Clișeele sunt adevărate. Le prefer totuși pe cele care se dau pe rețetă, dar a fost o zi lungă.

Zâmbesc.

– Toți avem nevoie de un ajutor ca să facem față.

Trage în piept iarba și se relaxează când dă fumul afară.

– Ce-ai mai făcut?

Nu vreau să-i spun, dar cu cât dezvălui mai multe lucruri despre existența mea de rahat, cu atât mai puțin par o amenințare.

– Încă... încerc să mă lămuresc. Am trecut prin faza Elvis, am mâncat ca un porc și mi-am plâns de milă. Dar încerc să ies din ea. Ant mă ajută.

Dă din cap. Îmi oferă jointul pe care îl iau înapoi cu reținere: nu vreau să-mi dispară gustul de Kerry de pe buze.

– Ant e un tip ca lumea. De la el ai iarba?

– Marfă bună, nu-i așa?

Trag un fum și i-o dau înapoi lui Tim.

– Nu, nu intră în preocupările lui Ant. Păstrează tu restul, dacă vrei.

Ridică din nou din umeri și strânge între degete jointul fumat pe jumătate și îl bagă în buzunar.

– Noroc. Speram că s-ar putea să știi unde să găsesc altă marfă.

Pe bune?

– De care anume?

– Metamfetamină. Ritalin, dacă e absolută nevoie. Nimic puternic.

– Am crezut că voi luați pastilele la liber. Unul dintre avantajele meseriei.

– Asta e mai sus în lanțul trofic. M-aș considera norocos să pun mâna pe un scutec pentru incontinență.

Scutur din cap.

– Îmi pare rău. Nu fac trafic.

– Nu. Rahat. Îmi pare atât de rău, nu am vrut să sugerez...

Se oprește.

– Nu dau mare importanță. Doar în perioada de examene sau când abia mai răzbesc în unele zile lungi.

Cine ești, Tim Palmer? Pentru că nu ești tipul care am crezut că ești.

– Toți ceilalți studenți de la medicină fac și ei același lucru, adaugă el. Acum citesc teamă în ochii lui; știe că a dezvăluit mai mult decât ar fi vrut.

– Sigur, îi răspund, dar ce vreau să fac e să îl lipesc de perete și să-l întreb ce mama mă-sii e în capul lui, când are mintea în cap, un viitor și, mai ales, o are pe Kerry.

Îi urmăresc buzele în timp ce se justifică, dar nu aud nici un cuvânt din ce spune, deoarece în urechile mele se aude acest vâjâit continuu, identic cu sunetul pe care l-am auzit în lunile după ce am murit, acest tsunami de sunet și sentimente: vină, furie, ură, care mă stoarce de energie...

Oare asta merită Kerry? Pe Tim, cu o dependență secretă. Sau pe mine, care nu am nimic de oferit, în afară de sentimentele care ne copleșesc când ne sărutăm.

Dacă nu o merităm nici unul dintre noi?

– Stop! spun cu voce tare.

Tim se uită mirat la mine. Îl urăsc și mi-e milă de el. Dar dacă Kerry ține la el, poate că singurul lucru pe care pot să-l fac e să-i protejez pe amândoi.

Și mai e ceva: îmi place ideea că îl am la mână cu ceva. Tim a fost cel care m-a readus la o viață pe care o urăsc. Acum, că am câștigat un avantaj, am impresia că s-a întors roata.

– O să mă interesez, îi spun, fără nici o intenție să o fac însă. Bucătarii au ceva de obicei. Aceeași problemă. Nopți prelungite, ore interminabile. Ai mobil? Dă-mi numărul și îți trimit mesaj dacă am noroc.

Când ne întâlnim mai târziu în același loc și îi dau o punguță, el pare atât de ușurat, că aproape îmi dă senzația că fac un lucru bun. Eu nu sunt un traficant.

Am un singur client și nu se pune dacă i le vând lui Tim, pentru că nu fac bani din prafuri sau sedative care cad întâmplător în mână. Kerry este singura care câștigă bani și știu acest lucru, așa că, indirect, ea e cea care plătește. Dacă tot ia pastile, măcar mă pot asigura că sunt sigure și ieftine. Așa am impresia că ajut și eu, în felul meu.

Ne-am făcut obiceiul să ne întâlnim la aceeași bancă, la două străzi de spital, cu vedere la mare. De când i-am vândut câteva pastile în ziua nunții lui Marilyn, a devenit o rutină. El îmi trimite mesaj cu ce vrea, iar eu fac rost de la niște tipi în regulă pe care îi cunosc și care vin în parcul Level. Nu că aș putea face mai mult de atât.

– Totul e în regulă? îl întreb când ajunge, cu cafeaua de spital în cana de polistiren într-o mână și cu un sendviș de acasă în cealaltă. Oare i l-a făcut Kerry?

– Da. Sănătoși tun. Mai ales mama, care e acum cu alt tratament, unul pe care l-a cercetat Kerry, îmi răspunde.

Pare să fi uitat ce a văzut la nuntă. Se poartă cu mine de parcă am fi prieteni. Dar nu suntem prieteni. De câte ori mă întâlnesc cu el îmi face impresia că îmi rup crusta de pe o rană: ascult povești despre Kerry, sunt implicat în viața ei, asta înseamnă că rana nu va avea niciodată ocazia să se vindece... dar dacă Tim are obiceiurile lui proaste, le am și eu pe ale mele. Nu am puterea să renunț la el.

– Ascultă, ar fi posibil să faci rost de niște Fentanil?

– Asta e deja o categorie superioară. De ce ai nevoie de el?

– Împotriva durerilor, nimic sinistru... Am mutat un pacient și mă doare spatele.

– În cazul ăsta, du-te la medic, îi sugerez eu.

Ridică din umeri.

– N-am niciodată timp. Spatele mi-e sensibil de pe vremea când eram copil și o ridicam pe mama în și din baie. Nu am apucat să cresc până la capăt.

Când mă întorc ca să mă uit la el, nu îl văd pe netrebnicul care m-a condamnat la viața asta de rahat, pe idiotul care o minte pe Kerry în loc să-și înfrunte fricile. Îl văd pe micuțul Tim care are grijă de mama lui, străduindu-se să facă totul cât mai bine.

Nu sunt o persoană ușor impresionabilă, dar sentimentul de putere e din nou prezent. Ce se poate întâmpla rău? Kerry vrea ca el să devină medic, așa că asta o s-o ajute.

– O să mă interesez.

Oamenii fericiți, echilibrați, cred probabil că iei decizia să consumi droguri când te simți pe marginea prăpastiei, când crezi că este singura variantă să sari afară din propria ta viață. Dar nu e chiar așa. Cel puțin, nu așa a fost pentru mine.

Totul a pornit de când am început să stau tot mai mult timp cu băieții în parcul Level. Într-o după-masă, am început să povestesc cu tipul care poartă mereu pălărie de fetru moale, Spike, și el mi-a făcut cunoștință cu amicii lui, Ham cu barbă roșcată și o fată cu față de spiriduș pe nume Zoë.

Cu toate că era noiembrie, am rămas acolo mult după ce s-a întunecat, chiar și după ce ni s-a terminat și cidrul și iarba. În ciuda beta-blocantelor, în noaptea aceea nu am simțit frigul.

Cum mă îndreptam spre casă, băut, fumat, relaxat și fără nici o grijă, am încercat să înțeleg de ce mă simțeam atât de bine. Hașișul a ajutat, fără-ndoială, dar nu era asta. Era felul în care m-au acceptat tipii aceia. Nu a trebuit să am grijă ce și cum spun sau să mă justific. Nu l-au cunoscut niciodată pe Joel Greenaway, superstarul fotbalist. Ei m-au cunoscut așa cum sunt acum, pur și simplu.

În dimineața următoare m-am întors direct acolo și m-au întâmpinat ca pe un vechi prieten. Și dintr-odată nu mi s-a mai părut mare chestie să trec de la iarbă la celelalte lucruri pe care le împărțeau, depinde pe ce reușeau să pună mâna. Vechiul Joel ar fi fost îngrozit de efectele dezastruoase, posibile, ale drogurilor.

Noul Joel nu dă pe chestia asta o ceapă degerată, atât timp cât au efect pe *moment* și mă simt bine *acum*.

Dar nu drogurile mă fac să mă întorc acolo, zi de zi. Este un sentiment de apartenență. Am mai simțit acest lucru doar de două ori până acum: în echipă și alături de Kerry. Mi-a lipsit. Evident, când luăm ecstasy, îmi iubesc și mai mult noii prieteni. Metamfetaminele mă agită întotdeauna din cauza inimii, dar mi-e greu să mă împotrivesc când ei sunt cu mințile vraiște și vreau să fiu și eu la fel.

N-o să ajung niciodată în halul în care sunt ei. Ham ia cocaină și heroină și cred că și Zoë. Odată ne-a spus o poveste „amuzantă“ despre cum i-a făcut sex oral dealerului în schimbul drogurilor.

– Toate femeile fac favoruri sexuale, într-un fel sau altul, spune ea, iar eu m-am întrebat ce i se întâmplase în viață de a ajuns să creadă ceva atât de șocant. Dar toți ceilalți au început să râdă și, în cele din urmă, am intrat și eu în horă. Râdem mult.

Bine-nțeles, când tatăl lui Ant m-a concediat pentru că am lipsit trei ture de petreceri de Crăciun la Arsehole, am știut că am dezamăgit. Dar după tot rahatul pe care a trebuit să-l înghit, am meritat și eu să mă distrez, nu?

Nici măcar nu-mi amintesc Ajunul Anului Nou, ceea ce e în regulă. 2003 nu pare diferit de 2002.

Facem totul după bunul-plac. În zilele răcoroase și în cele în care mai pică ceva de pomană, mergem la Caroline of Brunswick și tragem de o bere o zi întreagă, căutând un loc pe-afară sau prin veceuri ca să prizăm ce am luat din banii puși mână de la mână. În după-amiezile însorite în schimb, mergem la plajă. Toți trei fac mișto de mine că sunt turist, pentru că nu fumez cocaină și, în plus, am un acoperiș confortabil deasupra capului și părinți care să mă scoată din diferite situații. Doar că, pe când săptămânile trec și ianuarie e urmat de februarie și apoi martie, confortul încetează să mai conteze atât de mult. Vine primăvara și, odată cu nopțile calde, nu va mai fi deloc nevoie să mă duc acasă...

Eu și Tim ne întâlnim în continuare la bancă, iar eu îi vând ce are nevoie. Fentanilul a fost doar o treabă temporară, a reînceput să ia metamfetamină și somnifere... știe ce îi place. Poate că nici nu suntem atât de diferiți până la urmă. Doar că el învață, se poartă normal. Eu, nu prea.

Mama și cu tata au încercat să vorbească de câteva ori cu mine, dar acum au renunțat, la fel ca Ant. Foarte bine. E mai simplu așa...

Deschid ochii brusc. Sunt în bârlogul meu, mahmur, flămând și cu gura uscată. Razele soarelui de primăvară care îmi intră pe geam sunt prea

strălucitoare. Dimineața miroase a toamnă: focuri în aer liber, descompunere.

Nu se poate să fi dormit toată vara.

Îmi întorc capul ca să identific sursa mirosului.

Nu arde nimic, nu iese fum de nicăieri.

Nu aici. Să fie un incendiu în casa mare?

Sar din pat să verific. Nu. Dar mirosul devine tot mai puternic.

Am dormit în blugi noaptea trecută, așa că iau pe mine hanoracul căptușit. O iau după miros. Afară, pe Dyke Road.

Fumul se ridică de undeva de pe faleză. Să se fi prăbușit un avion pe plajă? Sau are legătură cu invazia din Irak? A lansat Saddam Hussein o armă de distrugere în masă asupra Londrei și a ratat? Traversez Seven Dials[13], mai sunt și alți oameni care merg în aceeași direcție, după miros.

– Ce s-a întâmplat? îl întreb pe un tip de vârsta mea, îmbrăcat într-un costum lucios de agent imobiliar.

– Digul. E în flăcări.

– Care dig?

În curând, văd cu ochii mei. Bătrâna Doamnă. Frumosul Dig de Vest, care aparținea orașului Brighton, aprins pe dinăuntru. Suntem sute de oameni, poate mii, care ne uităm de pe mal. Dar unde sunt elicopterele și bărcile care să încerce să stingă focul?

Oamenii au ochii roșii din cauza lacrimilor sau a fumului. Îmi croiesc drum printre ei, îndreptându-mă spre locul în care, de obicei, se întâlnesc prietenii mei, lângă diguri. Nu-mi pot luat ochii de la conturul în flăcări timp de câteva secunde: limbile de foc portocalii întinzându-se hrăpărețe prin pavilionul alb-negru ce se ridică maiestuos deasupra apei.

– Cineva a văzut mai devreme o șalupă.

– Sigur a fost premeditat. Cum altfel să izbucnească un incendiu în mijlocul mării?

– Păi, nu-ș' ce să zic, o fi scăpat vreun pescăruș o țigară aprinsă...

Zăresc pălăria lui Spike deasupra mulțimii. Zoë plânge și asta o face să arate și mai dărâmată decât de obicei. Ham zdrăngăneşte ceva trist la chitară.

Ne-am plimbat pe nisip și ne-am dus la dig de câteva ori când era reflux, iar noi simțeam că plutim. Poți să stai dedesubt și, deși structura de fier este acoperită de găinați și pute, poți întrezări ceva din măreția de odinioară

printre găuri: reclame gălbejite la batoane Brighton Rock și la „cea mai bună bere brună și blondă“, bilete vechi de teatru purtate de vânt precum o furtună de zăpadă. Toată hârtia aceea sigur a alimentat focul. Simt că mă privește cineva. Mă întorc și văd o femeie în uniformă. Afișez pe față un zâmbet disprețuitor înainte să o recunosc.

Kerry.

E prea târziu să încerc să scap. În timp ce ea vine spre mine, devin conștient de cât de jegos îmi e hanoracul și mă bucur că măcar fumul va anihila mirosul prietenilor mei.

De cel puțin șase ori de la nunta surorii ei mi s-a părut că o văd: fie după un colț de stradă în Lanes, fie prin vitrina unui magazin. De fiecare dată am preferat să mă ascund în loc să dau ochii cu ea. De data asta, șocul din ochii ei este mai îngrozitor decât orice oglindă.

– Salut, Joel. Nu-i așa că e îngrozitor?

E frumoasă, chiar dacă e îmbrăcată în salopeta verde, deloc sexy, chiar fără machiaj.

– Nu-mi vine să cred, spun. Ticăloșii.

Zâmbește agitată celorlalți, apoi se întoarce spre mine.

– Ce-ai mai făcut? Lucrezi?

Zoë începe să râdă.

– Joel n-are nevoie să lucreze. Are Banca lui Mami și a lui Tati, cu inepuizabila lor mașină de scos bani.

Kerry o privește încruntată. Zoë e doar cu trei ani mai mare decât noi, dar poate liniștită să pozeze pentru afișe despre cum îți nenorocesc drogurile tenul.

– Sunt între servicii, Kerry, dar va apărea ceva.

Spike se ridică.

– Dacă nu ne faci tu cunoștință, cred că va trebui să o fac eu, belit nepoliticos. Eu sunt Spike, spune ridicându-și pălăria de fetru moale și întinzând mâna.

Mă cuprinde scârba când văd mâna ei micuță și curată apucând mâna murdară și cu tutun sub unghii.

– El e Ham, spun eu și ai cunoscut-o deja pe Zoë.

– Cu două puncte, spune Zoë.

– Nu uita punctele.

Râd, simțindu-mă oarecum protector față de ele.

– Ea este Kerry, am fost... am fost colegi de școală. Acum lucrează la ambulanță. E o tipă de nota zece.

Nimeni nu mai scoate nici un cuvânt și, în cele din urmă, Kerry sparge tăcerea:

– Ar trebui să plec. Mi-a făcut plăcere să vă cunosc.

Privim cu toții în direcția pontonului.

– Mi se pare o cauză pierdută, spune Spike.

– Nu spune asta!

Zoë îl plesnește furioasă peste mână și încep să se ciondănească. Kerry îi privește încruntându-se, apoi se întoarce spre mine.

– Știi unde sunt dacă vrei vreodată să vorbim, Joel.

Partea aceea uriașă, vidă a sufletului meu vrea să meargă după ea, să implore după ajutor. Dar a făcut mai mult decât suficient pentru mine și uite ce i s-a întâmplat.

– E bine de știut, îi spun. O să sun la 112, nu-i așa?

Ceilalți trei încep să râdă și eu mă iau după ei.

Kerry clipește. Am rănit-o din nou pentru că acesta este singurul meu talent nenorocit.

Când se îndepărtează, urmăresc cu privirea costumul cu revere verzi, până când ea se pierde în mulțime. Cafeneaua modernă cu uși de sticlă pune „Nessun Dorma“ al lui Pavarotti cu volumul la maximum și eu mă urăsc mai mult decât urăsc persoana care a pus focul, indiferent cine e ea.

Intersecție circulară de șapte străzi care dă numele a doua cartiere, unul în Londra și altul în Brighton

Capitolul 24. Tim

1 iulie 2003

Mă aștept ca mama să înceapă să plângă la poarta de îmbarcare, în schimb ea se sprijină cu stoicism de mama lui Kerry și îmi face semn cu mâna de parcă am plecat amândoi la război, nu în India.

Am vrut să anulez de atâtea ori în ultimele săptămâni: să mă întorc la spitalul mic, de țară, din Northumbria pe care l-am ales inițial, unde aș fi putut să observ cazuri în fiecare zi, să fac plimbări lungi în aer curat și să încerc să stăpânesc părțile din curricula din anul acesta care sunt încă pierdute în ceață, precum gările prin care trece un tren intercity. Dar această excursie nu este pentru mine. Este pentru noi.

I-am promis lui Kerry o aventură, în semn de mulțumire pentru tot sprijinul pe care mi l-a dat până acum.

– Aveți grijă să dormiți întotdeauna sub plase și să nu mângâiați *nici un* câine; toți au rabie. Și aveți grijă la oamenii care pot avea SARS, strigă mama când să trecem de pază.

Am găsit o organizație caritabilă care oferă burse pentru îngrijire de scurtă durată în cazul în care vrei câteva zile libere, așa că mama va fi bine îngrijită cât sunt eu plecat. Îi fac pentru ultima dată cu mâna și mă întorc să plec.

– Trebuie să fac provizii de votcă, anunță Kerry imediat după ce bagajele noastre au trecut de control. Bagajul meu a fost împachetat și reîmpachetat de nenumărate ori în ultima lună. Am un schimb de lenjerie de corp, o plasă pentru țânțari, cremă cu factor de protecție, cremă împotriva insectelor, calmante, carnețelul cu vaccinuri, crema cu hidrocortizon și gelul pe bază de alcool în punguța pentru lichide.

Kerry a împachetat în dimineața asta un volum de Stephen King, gros cât o cărămidă, pantaloni scurți în care să se schimbe imediat cum aterizăm, ochelari de soare și o sticlă cu șamponul ei preferat, deoarece este singurul care-mi îmblânzește claia de păr. Ah, și iPod-ul pe care i l-au cumpărat

colegii din camera de control; puțin mai mare decât un pachet de țigări și încărcat cu 4 000 de piese.

Nu a crezut că șeful ei va fi de acord cu o lună sabatică, neplătită, dar ea se irosește acolo, iar șeful ei este evident că ar face orice ca să o păstreze.

La fel ca mine.

– Sunt mândră de tine, Tim, îmi spune imediat cum ne așezăm pe scaunele înguste ale avionului, de pe rândul din mijloc. Încerci să ieși din zona de confort.

– Mă cunoști, Kerry. Aventurosul este prenumele meu.

Începem să râdem amândoi. Wilcox și prietenii lui au plecat spre spitale exclusiviste aflate în locuri interesante, preferabil pe plajă. Vor sta cu prieteni medici ai părinților lor medici în apartamente de lux. Se vor pregăti să asiste chirurgi care vor realiza proceduri de ultimă oră, printre excursiile la Cascada Niagara sau Ayers Rock.

Cei cu pedigriul corect, ca Laura, intenționează să capete experiență în sate izolate din Africa. Câțiva au rămas acasă, în special viitorii practicieni de medicină generală care se bucură de senzații tari când iau o tensiune.

India e oarecum undeva la mijloc. Am ales unul dintre statele cele mai puțin sărace, Kerala, cu plaje unde Kerry poate sorbi *chai* și unde poate să se regăsească. Au un spital bine echipat, unde eu pot să observ fără să trebuiască să tratez pacienți.

Chiar și așa, mă tot întreb ce am făcut. Nu am zburat nicăieri de când aveam șase ani și am fost doar până în Marbella când tata încă era cu noi. Îmi place ca lucrurile să rămână neschimbate. La fel cum corpul uman are nevoie disperată de hemostază, la fel și oamenii au nevoie de stabilitate.

Sau, cel puțin, eu *am nevoie*.

Există însă un aspect pozitiv uriaș. India este la o distanță de 5000 de mile de Joel, de marfa lui și de fața înfumurată pe care o face ori de câte ori cumpăr de la el. Renunțarea la droguri mă sperie, dar este singura variantă, mai ales că nu mă mai pot baza pe Joel. Cred că ar putea să dea eșantioane pentru marfă. Poate că va dispărea în această lume subterană, ca eu și Kerry să putem trăi fericiți până la adânci bătrâneți. Poate că faptul că petrecem împreună aceste patru săptămâni mă va ajuta să mă simt mai sigur pe mine. În ultima vreme, tot ce face pare un semn că e pe punctul să mă părăsească, de la sprâncenele ridicate când o întreb ce face până la mormăielile care îmi arată cât de frustrată se simte din cauza locului de muncă și a acrobațiilor

periculoase pe care le face în numele carității, în timpul liber, în loc să-l petreacă împreună cu mine. Oare faptul că sare cu parașuta înseamnă că vrea să „sară“ și din relația cu mine? Coborârea pe coardă, în rapel, pe munte, înseamnă că vrea cu disperare să scape?

– La ce te gândești? mă întreabă Kerry.

– Nu-mi vine să cred că se întâmplă cu adevărat.

– Știu! Să sperăm că te vei hotărî și tu, în sfârșit, ce specialitate să faci.

Majoritatea celor din grupul meu și-au făcut deja planuri de viitor, dar eu sunt paralizat de nehotărâre. *Nu este pentru prima dată.* Indiferent cât de mult încerc să fac asta, momentul meu ratat de pe peluză, din noaptea aceea la Lawns, pare să mă urmărească precum o stafie. Patologia este o opțiune: mi-a plăcut munca de laborator și e imposibil să omori probele. Dar ca să mă calific tot trebuie să trec de stagiile de bază, F1 și F2, care sunt crunte, dar chiar la baza piramidei medicale. Într-un stagiu, am întâlnit un medic stagiar care era doar cu trei ani mai mare decât mine și care trebuia să aibă grijă de peste cincizeci de pacienți pe noapte. Nu știu dacă voi putea vreodată...

Toți studenții la medicină simt asta în adâncul sufletului lor? Cu certitudine, nu putem să ne recunoaștem nervii. Pastilele au fost singurul lucru care mi-a înfrânt îndoiala de sine, dar trebuie să schimb acest lucru.

Kerry așteaptă un răspuns. Râd și îi spun:

– Deja m-am hotărât ce să fac. O să-mi iau lumea-n cap și fug cu circul.

Ea dă din cap.

– Așadar, vorbim despre posibile mușcături de animale, răni la coloană, răni la ochi provocate de jongleriile cu mingi? Aș zice că asta te face medic de urgență.

Asta e cea mai terifiantă specialitate dintre toate.

– Da, exact ăsta sunt eu, îi spune Brighton lui George Clooney.

Când avionul începe să ruleze pe pistă, nu pot să nu mă gândesc că urgențele, ba chiar și un circ plin de tigri ar fi de preferat în schimbul a ceea ce mă așteaptă la aterizare. Am petrecut ani de zile agățându-mă de un *status quo*. În ce naiba m-am băgat?

Ieșim din aeroport într-un haos fierbinte și multicolor.

Kerry a dormit în timpul somnului, dar eu nu am reușit, ceea ce se adaugă stării mele asemănătoare cu o transă. Corpul meu plutește pe valuri de

căldură umedă în timp ce ne croim drum printre oameni, mașini, vaci și găuri în asfalt pline de apă de ploaie de culoarea ceaiului tare.

Sezonul ploios.

Spitalul a trimis un taxi, așa că mergem după șofer spre mașină, iar Kerry se așază în față, povestind. Eu mă prefac că dorm în spate, tremurând din cauza aerului condiționat din mașină.

Cu toate astea, nu-mi pot ține ochii închiși: sunt prea multe de văzut.

Mă temusem că nu o să-mi placă, dar lumea din afara taxiului îmi umple inima cu un sentiment straniu. *Entuziasm.* Totul e necunoscut și la fel sunt și eu. Poate că asta chiar reprezintă un nou început.

Energia îmi pulsează în vene, la fel de puternică precum un drog. În ultimii ani, m-am gândit că am nevoie de pastile pentru că mă epuizam. Dar dacă lucrurile stau exact invers?

Aveam nevoie de droguri nu pentru că eram copleșit de viață, ci pentru că am nevoie de mult mai mult decât ar putea oferi Brighton, strada Hazelmere Crescent și camera de zi cu miros de clopoței a mamei mele?

– Și ce faceți aici, mai exact? întreabă directorul medical, uitându-se peste ochelari.

Decalajul de fus orar mă împiedică să înțeleg întrebarea.

– Îmi pare rău, am crezut că am stabilit o întâlnire. Mă uit la ceasul de la mână și la cel de pe perete, întrebându-mă dacă am greșit ora locală, dar ambele îmi arată ora zece.

Domnul Mukherjee dă din cap nerăbdător.

– Nu. Ce sperați să faceți în spitalul nostru?

E un bărbat micuț, plinuț, cu degete nepotrivit de lungi și fine. Mâini de chirurg. Mă întreb dacă acest avantaj fiziologic se regăsește undeva în același lanț ADN cu individualismul exagerat și rece de care suferă majoritatea chirurgilor.

– O perspectivă diferită asupra actului medical? scot eu porumbelul pe gură, simțind cum se adună stropii de transpirație la subraț.

– Și primele impresii despre spitalul nostru sugerează că aceasta va fi foarte diferită față de NHS?

Am impresia că e o întrebare-capcană.

– Nu-mi place să judec nimic la prima impresie.

– Hmm.

Sprâncenele i se arcuiesc deasupra ramelor de ochelari.

– Nu avem nevoie de studenți britanici fără calificare care să salveze viețile pacienților noștri.

Sesizez în felul în care vorbește trăsături distinctive ale accentului de Manchester... Am citit biografia lui. A lucrat acolo zece ani înainte să se întoarcă în India.

– Bine-nțeles că nu, niciodată nu aș...

El vorbește peste mine.

– Și dacă voiai ocazia să-ți trăiești fanteziile de salvator, ar fi trebuit să mergi într-un loc cu mult mai puțin dezvoltat.

Mai că-mi vine să-i spun că am ajuns acolo în încercarea de a-i demonstra prietenei mele că sunt interesant și am simțul aventurii.

– Nu fac turismul săracului. Pe cuvânt că nu de asta sunt aici.

– Asta e ceva. Deși observ în scrisoarea de intenție că încă nu aveți o specialitate în minte.

Să mimez entuziasm sau preocupare? Mintea mi s-a golit complet. Îmi arunc ochii prin încăpere, încercând să găsesc ceva de care să mă agăț: în timp ce ochii îmi alunecă pe deasupra cotoarelor cărților de pe raft, observ un calendar de birou cu imaginea unor copii radioși care se joacă pe plajă.

El scutură din cap.

– Oricum e irelevant, Tim Palmer. Modulele opționale au fost organizate de un coleg care a plecat și ultimul lucru de care am nevoie e un student britanic care să mă decepționeze și care nu poate nici măcar să lege...

– Sănătate publică! exclam eu. Calendarul de pe birou a fost făcut de departamentul de sănătate publică.

Domnul Mukherjee ridică din sprâncene.

– Așadar, ai optat pentru un modul opțional de chirurgie pentru că te interesează sănătatea publică.

– E ceva mai recent.

E pe punctul să mă facă mincinos în față. Pe când aștept să fiu pus la punct, mă întreb dacă *este* o minciună. Abia dacă a fost pomenită sănătatea publică pe perioada formării mele, dar nu este vorba despre analiză și logică.

– Spitalul nu este un loc pentru tine, tinere.

Dau să mă ridic din scaun, gândindu-mă cum o să-i spun lui Kerry că am zburat jumătate de glob ca să mi se spună că nu sunt dorit.

– Dar... am o idee. Un fost coleg are un proiect un pic mai la nord de aici, legat de sănătatea mamei și a copilului în zonele rurale. S-a putea să poți să le fii de ajutor. Pare sceptic. Trebuie însă să te avertizez. Ce părere ai despre munca într-o zonă de conflict?

*

Durează o săptămână să aranjăm lucrurile, o săptămână în care doctorii binevoiesc să-mi îngăduie să asist la operații minore în timp ce Kerry se duce la plajă cu autobuzul și se întoarce plină de arsuri și cu povești de viață. S-a împrietenit cu familiile care locuiesc în blocul aparținătorilor unde stăm noi, joacă crichet cu copiii pe coridor și seara mâncăm împreună curry proaspăt făcut cu lapte de cocos din abundență și condimente. Începe să-mi placă să mănânc iute. Mă ajută să maschez gustul metalic pe care am început să-l simt în gură și pe care îl pun pe seama sevrajului. Pe de altă parte, în unele nopți dorm rău, dar știu că trebuie să reușesc.

– Te-ai schimbat, Kerry, îi spun în timp ce ne așezăm la coadă la centrul medical local, ca să facem injecțiile în plus pentru deplasarea în mediul rural. Când eram la școală nu ai fi vorbit cu străinii aceia.

– Adevărat. Meseria m-a vindecat de timiditate. Zâmbește. Dar tu ai rămas la fel ca atunci.

Au.

– Fii serioasă. S-ar fi pregătit vechiul Tim să plece într-o misiune periculoasă în junglă?

Începe să râdă, dar știm amândoi că m-aș fi urcat în primul avion spre casă dacă ea nu ar fi fost aici. Mă face să fiu o persoană mai bună, mai curajoasă. Dar ce fac eu pentru ea?

– Nu sunt foarte încântat de ocazia de a fi ucis în mijlocul conflictelor dintr-un trib de care nu am auzit niciodată.

– Nu se poate să fie *atât de* periculos, altfel nu s-ar duce nimeni acolo. Cât privește jungla, sunt sigură că se exagerează, spune ea.

Este junglă. Pare periculos. Nicidecum „puțin mai la nord“, așa cum a sugerat domnul Mukherjee, noua noastră bază se află la o distanță de cinci ore de zbor, o călătorie cu trenul de la cel mai apropiat oraș și-apoi încă două ore într-o rablă de jeep.

Totul aici e fie roșu, fie verde: pământ uscat, păduri dese. Căldura și umiditatea sunt la fel de intense cum este în Kerala, deși judecând după bambușii și arborii de tec pârjoliți, musonul nu a sosit încă.

Trecem pe lângă sate și lanuri de orez, femei în sariuri scurte și, uneori, copii care aleargă după jeepul nostru și ne fac cu mâna.

Kerry sugerează să ne oprim și să le dăm niște pixuri și stickere pe care le-am adus ca să le facem cadou, dar șoferul dă din cap.

– Nu aici.

Încep să văd semnele că acesta nu este un loc pașnic. Șoferul nostru se oprește de două ori la ordinele unor soldați cu fețe de copii, mai tineri decât Kerry și decât mine. Aceștia pun întrebări, cu puștile atârnându-le pe umeri, și par năuciți de decizia noastră de a veni aici. Nu-mi pot imagina că și-ar dori acest post. Nu m-am gândit vreodată că în India sunt astfel de conflicte.

Când ajungem, spitalul nu aduce cu nimic din ce am vizitat până acum. O clădire modernă ar fi părut nelalocul ei la capătul unui drum anevoios care dă o bătălie pierdută cu natura. În schimb, aduce a sat mai mare. În interiorul unui gard ce delimitează zona sunt zeci de clădiri, unele mai mari decât altele, cu pereți tencuiți, de culoarea mușt arului, și acoperișuri cu țigle. Alte structuri sunt simple colibe. Personal și pacienți se plimbă printre clădiri sau stau pe verande, toropiți de căldură. Indicatoare în limba engleză și o altă bucată de hârtie indică spre ambulatoriu și farmacie.

Beneficiem de o primire precaută din partea lui Siya, studenta la master căreia i s-a încredințat sarcina să ne ajute să ne acomodăm. E de vârsta noastră, îmbrăcată în tricou și pantaloni de camuflaj și suficient de drăguță ca să fie a cincea membră din All Saints.

– Cineva a tras sfori ca să ajungeți aici, spune ea. Personalul este în majoritate indian și nu primim cu brațele deschise străini care să stea cu gura căscată la pacienții noștri.

Ne conduce pe lângă o sală comună de mese.

– Doar mâncare vegetariană. Fumatul și băutul sunt interzise. În plus, veți ajuta cu munca manuală ca să păstrăm campusul curat.

Îmi imaginez reacția lui Wilcox dacă ar fi fost în locul meu.

– În ceea ce o privește pe prietena ta, se întoarce ea spre Kerry, sper că ai o carte bună la tine deoarece o persoană necalificată chiar *nu* are ce să facă în locul acesta.

Îi arunc o privire lui Kerry și văd pe chipul ei o expresie pe care o cunosc prea bine: hotărârea. Să citească e ultimul lucru pe care vrea ea să-l facă aici.

Înainte să am ocazia să mă instalez în camera de cămin din căsuța noastră, Siya vrea să mă ducă să-l cunosc pe șef.

– Nu pot să fac un duș?

Nici măcar nu se obosește să-mi răspundă.

– Cum îl cheamă pe șef? E genul care te bagă în sperieți?

– Numele *ei*, sare Siya. Se numește doctor Murty, dar toată lumea îi spune Șefa.

Când intru în cabinetul ei, Șefa mă scrutează cu privirea. Deasupra biroului, ventilatorul se învârte cu zgomot. E subțire, dar puternică, ramele groase de ochelari din baga ascunzând orice indiciu legat de vârstă.

– Ești aici pentru că te interesează să afli mai multe despre sistemul public de sănătate, dar ce poți să faci pentru noi? întreabă ea fără prea multă introducere. Nu avem nevoie de oameni obișnuiți. Care este lucrul la care te pricepi mai bine ca oricine altcineva?

Și dacă nu aș fi fost mai obosit și mai transpirat ca niciodată în viața mea, tot mi-ar fi fost greu să găsesc răspunsul la întrebare. Când eram mic, era simplu: fizică, primul ajutor, să vorbesc cu mama să o conving să se ridice din pat chiar dacă ea nu mai vedea nici un rost...

– Mă pricep să acord îngrijiri de bază pacienților. Să-i hrănesc. Să le fac baie.

– Asta fac familiile aici. Haide, băiete. Ești student la medicină. Trebuie să existe *ceva* mai mult decât sugerează aparențele.

Așa cum am făcut în biroul domnului Mukjerjee, mă uit în jur după inspirație, dar spațiul este aproape monahal.

Pe biroul Șefei observ un teanc de plicuri și hârtii cu antet netrimise.

Citesc titlul cu susul în jos: Campusul de Medicină Rurală și Centrul de Cercetare.

Cercetare.

– Sunt meticulos. Identific modele în date. Îmi place Excelul.

– Interesant.

Colțul gurii Șefei tresare: nu este chiar un zâmbet, ci mai degrabă expresia unui lup care a zărit-o pe Scufița Roșie.

– Cât de mult vrei să fii implicat în activitățile de aici? Dacă ai vreun dubiu în legătură cu răspunsul, dă-mi voie să te ajut. Vor fi *foarte* puține ocazii să tratezi pacienți, îi prețuiesc și pe ei, dar prețuiesc și reputația noastră mult prea mult ca să îi las pe mâinile unui băiat stângaci.

– Sunt... sunt bucuros să ajut unde credeți că voi fi de folos.

– Iar acesta este răspunsul *corect*. Se ridică și iese maiestuos din birou, sariul ei în culori vii accentuându-mi sentimentul că sunt atras în vâltoarea lăsată în urmă de o șalupă. Dă-mi voie să te prezint rezidentului nostru, un geniu al computerului. Împreună s-ar putea să creați cele mai frumoase formule.

Capitolul 25. Kerry

15 iulie 2003

Am venit în India să mă regăsesc și după două săptămâni sunt mai pierdută ca niciodată. Țara este mai fascinantă decât mă așteptam: contrastele peisajului, mirosurile, ocazia să cunosc oameni ale căror vieți sunt atât de diferite de a mea. Kerala a fost frumoasă, dar aici, în pădure, este locul în care mă simt cel mai plină de viață.

Doar că frustrarea mea crește cu fiecare zi. Când Siya mi-a spus că nu am voie să mă implic în nimic, m-am convins că în curând o să găsesc o modalitate. În realitate, progresul a fost extrem de lent: la început, nimeni nu m-a lăsat să ajut nici măcar în bucătărie sau să mătur în fața clădirilor clinicii. Am fost atât de frustrată, că am avut intenția să plec de una singură, dar Siya a venit cu o mulțime de avertismente cumplite despre pericolele care pândesc afară.

Așa că am făcut o înțelegere: eu nu voi risca atât timp cât ea îmi găsește o modalitate să pot să ies o singură dată. A trebuit să-i dau toate produsele mele pentru păr *și* să-i împrumut iPod-ul ca să o corup. Așa că astăzi mă duc în sate. Tim nu știe și nu știe nici Șefa.

– Ești nebună, îmi spune Siya când mă urc în camioneta care va merge în urma unei unități medicale mobile mai mari.

M-am prefăcut că nu mă simt bine, ca Tim să nu mă deranjeze în timpul zilei, ba chiar am aranjat pernele din patul meu ca să arate ca o persoană, de parcă aș fi o adolescentă care se furișează să meargă la o discotecă ilegală.

Am învățat trucul ăsta de la Marilyn.

– Și zi, tu și cu Tim o să vă căsătoriți curând? întreabă Siya după ce am stat în tăcere cât am parcurs câțiva kilometri. Ea conduce rotind de volanul masiv cu puterea unui șofer de ambulanță.

– Nu m-a cerut.

Gândul unei cereri în căsătorie îmi dă un fior rece pe șira spinării, aproape bine-venit din cauza umidității.

Ploile pe care le-am întâlnit în Kerala au ajuns în sfârșit și în regiunea aceasta, întunecând culorile peisajului și făcându-l să pară mai... ei bine, mai sălbatic. Dar ploile nu prea îți oferă o pauză de la senzația că te lipești.

– Poate că nu crede că vrei să te măriți cu el. Poate că o să găsească pe altcineva. Un doctor are valorile lui și arată chiar bine.

Zâmbesc. Oare îi place de Tim? Mi-l imaginez îmbrăcat din cap până-n picioare în straie indiene de nuntă, încercând să urmeze o coregrafie complicată și dând-o în bară... Doar că Tim *știe* să danseze. Faptul că îmi amintesc asta mă face să tresar mai ceva decât din cauza gropilor de pe drum. Ce altceva am mai uitat despre acest bărbat pe care îl iubesc? De luni de zile m-am simțit nefericită și complet fără speranță și nu este deloc vina lui.

Intrăm în primul sat. Rămân în camion în timp ce Siya se duce să povestească în casă cu mamele și cu copiii lor. Scena este minunată, cu găini, porci cu pete și vaci care se plimbă după pofta inimii. Dar ceea ce știu din descoperirile lui Tim în biroul de cercetare arată foarte clar că realitatea este exact opusul unei imagini idilice.

Zece milioane de oameni de aici trăiesc fără asistență medicală primară și, chiar dacă sătenii par să fie în siguranță în timpul zilei, noaptea totul în jur devine un teritoriu al rebelilor. Majoritatea oamenilor obișnuiți încearcă să tragă o linie între stat și comuniștii maoiști, dar când izbucnesc violențele, tabloul este sângeros, cu uciderи în masă de ambele părți: și rebeli, și miliție.

După patruzeci de minute mi se îngăduie să intru în grădina unui bungalow, unde medicii unei unități mobile aranjează cântare și produse pentru vaccinare într-un loc umbrit.

– Aceasta este casa asistentului sanitar, îmi spune Siya. Poți doar să te uiți, bine? Nu atinge nimic.

Așa că privesc cum sunt cântăriți bebelușii și cum sunt ascultați la plămâni. Sunt rotofei și scumpi; nu mă copleșește instinctul matern, dar chiar și așa, o parte din mine ar vrea să ia în brațe pe unul dintre acei copilași, să simtă căldura corpului lor în brațe.

Siya se întoarce la mine.

– Știi, pe vremuri aveam bebeluși care mureau în fiecare an de frig. Mama și bebelușul erau obligați de bătrâni să doarmă în aer liber, expuși la

fenomenele naturale, până când comunitatea își putea permite să cumpere mâncare pentru ceremonia de botez a copilului.

Tim mi-a povestit despre pericolele pe care le înfruntă femeile.

Multe suferă din cauza violenței domestice sau a bolilor venerice transmise de soții lor. Până și problemele „curente“, ca tuberculoza sau mușcăturile de șarpe, pot fi fatale.

Și face ca propria mea lipsă de orientare în carieră să pară mai îngăduitoare.

Pe drum spre următoarea oprire, Siya mă întreabă despre mine. Îi spun despre cum răspund la apeluri în camera de control care se află la un subsol și căreia îi spunem tranșeul și îi explic despre tehnologia pe care o folosim și care mă ajută să urmăresc o ambulanță care se îndreaptă spre domiciliul unui pacient, știind în același timp că vocea mea poate salva viața cuiva.

Până acum, acele apeluri în care eu am avut o contribuție esențială păreau să fie destul, dar în ultimul an, poate chiar mai mult, ca să fiu sinceră, restul lucrurilor au început să mă cam enerveze: farsorii, cei care te fac să-ți pierzi timpul, pacienții cu probleme mintale ale căror voci le recunosc pentru că sună atât de des și nu primesc niciodată ajutorul de care au nevoie.

– Și asta e destul pentru tine? Pare ceva atât de... izolat.

Întrebarea ei îmi stăruie în minte când ne oprim în al doilea sat și mă uit cum sunt controlați copiii. Nu-mi iese din minte nici după ce ne întoarcem la bază. Nu îi spun lui Tim unde am fost. E mai bine să nu-și facă griji pentru mine.

– Îmi place munca mea, îmi spune când ne așezăm pe treptele căminului comun, sorbind din ceai. Oamenii sunt plictisiți de statistici, dar aici sunt ascunse pepitele de înțelepciune. Din cifre îți dai seama că astfel de analize pot salva mai multe vieți decât medicii.

– Și nu te deranjează că nu ai contact cu pacienții?

Mă gândeam la dorința vie pe care am simțit-o mai devreme să iau în brațe un copil.

El dă din cap.

– Dacă aș putea ajuta sute, mii de oameni, în loc de unul? Știu că nu e la fel de sexy. Nu ai parte de rude recunoscătoare care îți cumpără ciocolată. Dar dacă funcționează, cui îi pasă?

Tim pare altfel în seara asta. Ochii îi strălucesc mai tare, zâmbește mai mult, mâinile i se mișcă repede în aer în timp ce povestește despre îmbunătățirile pe care le-au adus aici, munca pe care o face încă.

Și eu mă simt diferită: călătoresc, observ cum trăiesc alți oameni, chiar să îl văd pe Tim luminându-se la față de... ei bine, luni de zile.

Îmi dau seama de ceva în timp ce vorbim. Acasă, nu mai era Tim cel amuzant, care făcea și el cursul de prim ajutor și era prietenul meu cel mai bun. În schimb, am început să dau vina pe el pentru deciziile pe care le-am luat. Da, am făcut sacrificii ca să îl ajut, dar și asta a fost tot alegerea mea. Când am început să fiu atât de negativistă?

La nunta lui Marilyn, după acel sărut cu Joel. Am îngăduit unui om care m-a trădat să-mi otrăvească prezentul și viitorul, dar și trecutul.

Ce răsfățată sunt să-l consider pe Tim responsabil pentru cât de tristă e viața mea. Am douăzeci și unu de ani. E timpul să-mi bag mințile în cap.

– Ce e? întreabă Tim. Te uiți tare ciudat la mine.

Nu am intenția, dar mă trezesc că mă aplec spre Tim să îl sărut, buzele lui sunt fierbinți și dulci de la ceaiul pe care-l bea.

Mă sărută și el.

A doua zi de dimineață sunt cu mintea împrăștiată. Nu am făcut sex cu Tim azi-noapte, nu e destulă intimitate. Cu toate acestea, mă simt mai aproape de el acum decât m-am simțit în ultimele luni.

– Ești foarte tăcută, Kerry. Te îngrijorează felul în care conduc? glumește ea.

Am convins-o pe Siya să mă lase să merg din nou cu ea, să lăsăm provizii unor asistente. Suntem pe drum deja de o oră și azi pare mai relaxată.

– Nu. Conduci bine. E mai mult... ceea ce ai zis ieri, de faptul că mă distanțez de oameni. Chiar mă simt frustrată. Nu mi-am dat seama până ieri, când i-am văzut pe colegii tăi cu copiii și mi-am dorit din tot sufletul să pot face și eu asta...

– Un copil cu Timothy?

– Dumnezeule, nu. Nu încă, oricum. Mă referam la contactul autentic cu pacienții. Ridic din umeri. Suntem cu toții diferiți. Tim e exact opusul, îi place munca în sistemul public de sănătate care...

Siya pune brusc frână. Centura de siguranță mă oprește să ajung cu capul în parbriz.

– Privește!

În fața noastră, o motoretă zace căzută într-o parte, de-a lungul unui covor de frunze uscate, din acelea pe care le folosesc pentru acele oribile beedi răsucite, cărora ei le spun „țigările săracului“. Mușteleo se adunaseră deja. Întind mâna să deschid portiera, cu siguranță, undeva, e o persoană rănită, dar Siya mă oprește. Nu! S-ar putea să fie o capcană. Să ne ia prin surprindere.

Cuvintele sună atât de melodramatic, dar are dreptate să aibă rețineri. Îmi vine rapid în minte acronimul celui care răspunde la apelul de urgență DR ABC[14] care mi-a fost băgat cu burghiul în cap la cursurile de cadeți. D înseamnă „danger“, pericol, deși chiar și atunci îmi era greu să dau înapoi.

Mă uit pe geam.

– Nu putem să trecem pe lângă, nu-i așa?

Siya privește cu atenție prin sticla geamului.

– Nu... nu știu ce să zic. Poate că persoana de pe motoretă a plecat după ajutor. Vezi pe cineva?

Pe marginea drumului e un șanț, care ne separă de un lan de orez. Scrutez zona cu atenție. La marginea îndepărtată a șanțului văd ieșind în exterior ceva rotunjit, de culoare brun-roz.

– Ăla e un picior?

Siya se apropie de margine în viteza întâi și, deși ține turațiile la minimum, mașina face ca un avion. Dacă rebelii așteaptă pe după copaci, pot să sară pe noi în orice moment. La bord avem materiale medicale, dar nu avem telefon ca să sunăm după ajutor: nu există semnal atât de puternic în junglă.

Scuterul e căzut de-a lungul drumului, așa că nici nu putem trece de el, chiar dacă ne hotărâm să nu coborâm din mașină. Lui Siya i s-au albit degetele de cât de tare strânge volanul.

Piciorul, sau ce e, se mișcă.

– Uite. Sigur e o persoană, Siya,

– Dau înapoi și întorc. Ne ducem înapoi la bază după ajutor.

– Dacă omul e rănit rău, are nevoie de ajutor acum, nu în două ore!

Până să înceapă să dea înapoi, mă prind rapid de mânerul de la portieră și mă dau repede jos, deși, pe undeva, mă aștept ca un glonț să mă lovească surd în spate sau mâini nevăzute să mă prindă de glezne și să mă tragă în pădure.

Cum aceste lucruri nu se întâmplă, îmi continui drumul și aud portiera lui Siya deschizându-se în spatele meu. Ajung în dreptul șanțului și văd un băiat de aproximativ paisprezece ani, întins pe spate, cu ochii abia clipind și cu fața acoperită de sânge. Pieptul îi urcă și coboară și mâinile îi sunt încleștate pe picior. Osul alb strălucitor al femurului îi iese prin coapsă, înconjurat de țesut însângerat.

Rahat, cred că doare îngrozitor.

Însă este singura emoție pe care îmi permit să o simt înainte să mă gândesc cum o să-l scoatem din șanț și eu și Siya fără să facem mai mult rău.

– Siya, ce trusă avem în camionetă? E ceva plat să putem folosi pe post de targă?

Cobor în șanț, băiatul deschide ochii și încearcă să se dea înapoi, speriat de moarte. E un semn bun. E conștient.

– E în regulă, îi spun pe cel mai calm ton, neștiind dacă există șanse ca el să vorbească engleză, dar sperând că tonul îi va da încredere. O să te ajutăm.

– Uite ce avem pentru primul ajutor, spune Siya, dându-mi o geantă verde cu strictul necesar. Și am o idee din ce să facem o targă.

Pansez rana. Nu văd semne care să indice o rană la coloană, dar asta nu înseamnă că nu există. Știu însă că dacă rămâne aici, e posibil să moară.

– Ce zici de așa ceva? Siya stă deasupra noastră, cu o bucată mare și alungită de plastic. Este raftul din spatele camionetei. Șefa o să ne omoare pe amândouă dacă o murdărim cu sânge, dar cred că merită să încercăm.

La dracu’ cu consecințele. Victima are nevoie de mine și știu exact ce trebuie să fac ca să o ajut. Trec la treabă.

Băiatul supraviețuiește, dar în vârtejul reproșurilor severe primite de la doctorița Murty, mă întreb dacă nu suntem într-o stare mai proastă decât pacientul.

– Siya! Cum ai putut compromite încrederea câștigată în rândul comunității? Această persoană străină, care nu a semnat nici un act cu noi, ar fi putut distruge totul, cu un cuvânt sau cu o faptă, din ignoranță.

– Nu m-am gândit, Șefa, doamnă.

Biroul arată spartan, cu excepția unui ceas mare cu pendul din lemn de tec. Pendulul oscilează înainte, înapoi – și aud bătaia puternică, regulată.

– Asta e evident, Siya. Imaginează-ți, dacă ar fi fost rănită într-un vehicul sau într-o ambuscadă, prejudiciul pe care l-ar fi adus reputației noastre.

– Ai dreptate. Îmi pare atât de rău.

– Destul. Voi decide soarta ta mâine. În ce te privește pe tine, domnișoară..., se uită în hârtii, domnișoară Smith, sunt șocată să observ că lucrați în sistemul de sănătate din țara dumneavoastră. Cum ar fi să trimitem câțiva turiști curioși în spitalele voastre? Să-i lăsăm pe ei să opereze în schimbul chirurgilor voștri?

– Eu... a fost o urgență, avea nevoie de tratament.

– Și tu, o fată cu pregătire medicală zero, erai cea mai indicată persoană să faci acest lucru.

– Am fost persoana de la locul accidentului. Știu că nu ar fi trebuit să fiu acolo, dar... vă spun sincer, aș face din nou la fel.

Și nu din motive pur altruiste. Emoția intensă a fost incredibilă. Mai ceva ca săriturile cu parașuta. Șefa pufnește zeflemitor. Are părul cărunt și o expresie blândă a feței, dar acum e înspăimântătoare.

– Neinstruită nu-mi ești de nici un folos. Te rog să te pregătești să pleci cât mai repede.

– Dar prietenul meu...

– El va rămâne, îmi răspunde de parcă ar fi decizia ei, nu a lui.

Când ies din biroul ei, cu inima bătând într-un ritm ce îl depășește pe cel al pendulei, îmi dau seama că trebuie să îl las pe Tim să rămână, deoarece acest loc s-ar putea să fie ceea ce îl reprezintă cu adevărat.

* * *

Până a aflat Tim ce a decis Șefa, aproape am terminat de împachetat. Vine după mine în cameră.

– Dar nu e cinstit, Kerry, ai făcut ceea ce trebuie!

Eu ridic din umeri.

– Am fost la fața locului pentru că nu am respectat regulile. Și e adevărat, aș fi putut pune în pericol proiectul, pe mine sau sătenii.

Mă ia de mână.

– Tu nu poți să nu ajuți. E unul dintre lucrurile care te fac să fii *tu*. În plus, l-ai salvat pe puști. Sunt mândru de tine.

Îl strâng și eu de mână.

– Sunt supărată pe mine că am intervenit, dar sunt și mândră de mine. Și de Siya. E un partener bun.

– Ei bine, nici prin cap nu-mi trece să rămân aici dacă tu pleci acasă.

Încep să râd și îi dau drumul la mână.

– Tim, nu mă duc acasă, încă. Mă întorc în Kerala, o să mă plimb cu barca, ba o să învăț chiar să meditez, ca să nu mai iau decizii pripite și să dau cu oiștea-n gard.

– Fără mine?

Pare că se pierde cu firea.

– Sunt fată mare de-acum.

– Dar trebuia să fim *împreună*. Despre asta este vorba.

Până să răspund, iese pe ușă ca o furtună. Termin de împachetat și încerc să-mi dau seama de ce l-a afectat atât de tare, în timp ce eu sunt relativ calmă. Excursia asta a fost o schimbare în bine. Nu l-am mai învinuit pentru eșecurile mele. Îl doresc din nou. Cele două au legătură una cu cealaltă, fără nici o îndoială. Dar o să dureze aceste două sentimente și după ce ajungem acasă.

Trag fermoarul de la valiză. Mașina care mă duce la cea mai apropiată gară trebuie să ajungă peste trei ore. Să fiu singură în India este genul de aventură după care am tânjit. Atunci de ce nu mă simt mai fericită? Tim intră din nou în cameră, aruncând flăcări din priviri.

– Rămâi, izbucnește. Dacă vrei. Am vorbit cu Șefa. I-am spus că e prea aspră, că dacă insistă să pleci, voi pleca și eu. Că am venit ca o echipă sau deloc.

Nu cred că mi-a mai luat vreodată apărarea până acum.

Nu. Greșesc. Îmi mai amintesc de o seară, când eram mici, o seară răcoroasă când eram în bungalow-ul în care locuia cu mama lui și ne îmbrăcam cu haine vechi. Am găsit două tricouri bărbătești, presupun că erau ale tatălui său. Poate că mama lui le-a păstrat în cazul în care el se întoarce. Al meu era alb și al lui Tim albastru, și le-am pus pe noi invers, ca niște chirurgi, și am început să căutăm chiloți pe care să-i punem ca pe niște măști când a intrat mama lui.

Am înghețat amândoi, așteptându-ne să fim certați. În schimb ea a început să râdă.

– Vai, dragă, ia uită-te la voi! Doctorul Tim și asistenta Kerry. Cât de adorabili sunteți! Stați să-mi aduc aparatul de fotografiat.

– Nu sunt asistentă, sunt doctor! am strigat eu.

Bietul Tim se uita când la mine, când la mama lui.

Știu că îi era frică de toanele ei și de cuvintele pe care i le arunca. Dar și-a încrucișat brațele peste piept și a dat din cap.

– Așa este, mama. Și eu și Kerry suntem doctori. O să vindecăm pe toată lumea!

– Așadar, rămâi? îmi întrerupe Tim călătoria prin amintiri. Am nevoie să fii cu mine.

Nu am fost niciodată în stare să spun nu cuiva care are nevoie de mine. Dar cum rămâne cu nevoile *mele*? Faptul că am venit m-a făcut să-mi dau seama că nu pot să fac pe nimeni fericit dacă eu nu sunt fericită.

– Bine-nțeles că o să rămân. Dar după ce ajungem acasă, lucrurile trebuie să se schimbe. Pentru că eu voi avea nevoie de tine.

– Fac tot ce vrei.

Când ne îmbrățișăm, încep să-i spun de ce e nevoie ca să fiu din nou fericită.

* * *

Este ultima noastră noapte din acest proiect. Mâncăm împreună cu ceilalți o cină festivă modestă, în onoarea noastră, cu mâncarea mea preferată, dal cu mango și cu acea băutură dulceagă care-i place lui Tim. Șefa și-a luat deja rămas-bun separat, lăudând analiza pe care a făcut-o consecințelor plăților ilegale solicitate femeilor în travaliu. Mi-a mulțumit, mâhnită, pentru munca de jos pe care am făcut-o la clinică, sub strictă supraveghere.

Siya aproape că m-a iertat că am băgat-o în așa ceva și împarte medalii de carton.

– Asta este pentru tine, Timothy, pentru că ești un tocilar atât de simpatic.

Se înroșește la față când îi prinde cu acul „medalia“ pătrată de cămașă. Pe medalie este scris „Excelează la Excel“.

A mea este rotundă și făcută din folie de aluminiu, cu litere zgâriate ca să se vadă albul de dedesubt: duhul curățeniei. Zâmbesc când mi-o pun în piept.

– E evident că încărcător-descărcător de rahat ar fi fost o descriere mult mai potrivită. Să nu uităm de vomă, sânge, pipi și multe altele.

Totuși, locul acesta m-a învățat mult mai multe decât câte culori și consistențe au lichidele din corpul uman.

Acea Kerry care a ajuns aici era blocată într-o rutină căreia nu-i putea da de cap. Siya a văzut acest lucru imediat: mi-a ajuns cât am stat pe margine.

Vreau o a doua șansă, să fiu medic.

Când i-am spus lui Tim, m-am temut că o să râdă. În schimb m-a sărutat și imediat mi-a promis că o să mă ajute cu tot ce poate. *E rândul meu*, a spus.

Nu există garanții. Va trebui să dau din nou examenul la chimie și la fizică, să mai câștig experiență din acțiuni de voluntariat, să-mi îmbunătățesc formularul de înscriere. Abia aștept să ajung acasă și să încep.

Acum sunt împreună cu Tim pe verandă, adăpostiți de ploaie.

– Vreau să merg într-o ultimă plimbare, spune el.

A devenit un fel de ritual în ultimele câteva săptămâni.

– Sigur.

Pornim pe ruta noastră obișnuită de la marginea campusului, ascultându-i pe copiii care erau la ora de dans și cântecele care se auzeau din sala de mese. Tim își strecoară mâna în a mea. Se potrivește perfect. N-am mai observat acest lucru până acum.

– O să-mi fie dor de locul acesta, spune el.

– Munca?

– Parțial. Dar nici nu mai vreau să fiu din nou un student ignorant.

Sunetele pădurii se întețesc pe măsură ce ne îndepărtăm de clădiri. Nu vreau să-i spun cât de mult îl invidiez, că aș face schimb cu el într-o clipă, chiar dacă următorii doi ani vor fi de departe cei mai dificili.

Cu toate acestea, voi avea răbdare. El se va califica înainte ca eu să visez măcar că merg la medicină, apoi facem schimb. El o să câștige, eu o să învăț.

– Nu te vei simți întotdeauna ignorant, Tim. Într-un fel, e bine să fii nesigur pe tine; e mai puțin probabil să faci greșeli.

Se oprește lângă copacul nostru preferat, un tendu, cu frunzișul atât de dens încât poți sta sub el în timpul celei mai puternice ploi musonice și de-abia dacă te uzi.

– Celălalt lucru care o să-mi lipsească este să fiu aici, cu tine...

Încep să râd.

– Vom fi împreună acasă.

– Ascultă ce am de zis, Kerry.

Dau din cap.

– Mereu mă dojenești că nu sunt mai nebunatic. Dar acesta este cel mai nebunesc lucru pe care l-am făcut vreodată, să vin aici. Și a fost bine, nu? Nu doar pentru mine, ci pentru... noi.

– Suntem bine, îi spun și sunt sinceră. Mult mai mult decât bine. Se întoarce cu fața spre mine și îmi ia și mâna cealaltă. Nu aș fi putut să fiu persoana care sunt acum fără tine și nu vreau să fiu fără tine... Poate că e greșit. Poate că e...

– Ce e?

– Știu că sunt praf la chestiile astea, dar... Kerry Smith, vrei... nu acum, dar în curând, poate, dacă ai îngădui... Ai lua în considerare să te căsătorești cu mine?

Doctor ABC, ABC-ul primului ajutor: Danger (gravitate), Response (răspuns la stimuli), Airway (căile respiratorii), Breathing (respirație), Circulation (circulație)

Capitolul 26. Joel

4 august 2003

Tim mă convoacă la banca noastră imediat după ce se întoarce din India. E bronzat la față și radiază de mulțumire de sine. Abia îmi vine să mă uit la el. Mă întreb de ce pastile are nevoie de la mine de data aceasta.

– Eu și Kerry ne căsătorim, anunță el atent la reacția mea.

– Uau, reușesc să scot pe gură. După câteva secunde, adaug: Presupun că trebuie să spun felicitări.

– Așteptăm până după examenele mele de absolvire. Iulie 2005. Pune data în calendar. Începe să râdă. De fapt, nu o pune. NU cred că vei fi invitat. Deși ultima variantă a listei cu invitați va fi în sarcina lui Kerry. Deja s-a apucat să organizeze totul.

Nu mi-o pot imagina pe Kerry a mea entuziasmându-se pentru niște buchete de flori sau rochii. Dar nu mi-o pot imagina nici spunându-i „Da“ lui Tim.

– Oricum, Joel, nu pentru asta am venit. Am reușit... fără ajutor cât timp am fost în India, în ciuda faptului că am fost în mijlocul unei zone de război. Așa că mi-am dat seama că nu mai am nevoie de pastile.

– Vorbești serios? Nu e ușor să ieși din anumite chestii pe care le-ai luat tu.

Și dacă el reușește să renunțe atât de ușor, ce spune asta despre mine?

– A fost dificil la început. Dar corpul meu este acum în formă de zile mari.

Ar fi putut să-mi spună toate astea printr-un mesaj. Singurul motiv pentru care vrea să ne vedem este pentru ca să-mi vadă fața când aflu că el a câștigat și eu am pierdut.

Încerc să zâmbesc, dar inima mea, afurisita mea de inimă, nu prea mă lasă.

Mă bate pe braț, un gest al victoriosului convertit într-unul prietenos, și pleacă mai departe.

Refluxul este la maximum și o ceață fierbinte se ridică în atmosfera încinsă de soarele neîndurător. Sufăr din cauza șanselor risipite și pierdute. Cum aș putea să nu mă mai simt așa? Cobor pe străduța îngustă acoperită de nisip și încep să alerg, și alerg, fără să mă mai opresc. Valul acesta de căldură omoară oamenii. La știri, autoritățile le recomandă oamenilor în vârstă și celor infirmi să stea în casă. Mie mi se pare mai mult o provocare. Cât mai durează până îmi pornesc defibrilatorul? Tânjesc după un moment de durere sau uitare. Mă prăbușesc din cauza extenuării, dar cumva inima mea continuă să bată. Când ajung acasă, îmi arunc toate pastilele la toaletă. Să vedem cât de mult o să-i placă asta corpului meu trădător.

După două săptămâni de la întâlnirea cu Tim lângă bancă și la opt zile după ce am împlinit 21 de ani, se întâmplă. Mor pentru a doua oară în viața mea. Tocmai ce am cumpărat cidru pentru mine, Spike și Zoë. Avem un moment de cădere și am nevoie de băutură așa cum alți oameni au nevoie de băutură ca să amorțească durerea provocată de normal. Căldura și cerul albastru strălucitor îmi fac inima să palpite.

Doi terieri Staffordshire smulg iarba prin parcul Level în fața băncii noastre. Îmi aprind o pipă. Lumea se întunecă mai mult și orizontul de iarbă pârlită e acum în diagonală.

Trag aer în piept, dar în aer nu e oxigen. Simt o gheară în piept. Așa mă simțeam la antrenamente, după sprinturi.

Încerc să mai iau o gură de aer. Nimic. Deci nu e ca la antrenamente.

Când cad în iarbă, îmi imaginez un peștișor de aur scos din bolul său de o pisică și care zace pe covor. O să-l despice cu gheara pisica sau sfârșitul o să-l ajungă mai încet, prin sufocare?

Scânteiere.

Șoc.

Care e mai întâi? Amândouă sunt cumplite. Un impuls îmi oprește inima inutilă. Electricitatea ricoșează în fiecare celulă, urmată de oxigen. Minunat, minunat oxigen. M-am întors. Înțeleg brusc ce s-a întâmplat. Doctorii mi-au spus că atunci când se declanșează stimulatorul cardiac voi simți ceva ce va semăna cu lovitura unui măgar. Acum parcă a fost un camion de mare tonaj.

– Greenie, ce s-a întâmplat? Vocea lui Zoë se aude de la mare depărtare. Încerc să-i răspund, dar nu-mi iese nici un sunet. Greenie...

Alt șoc. La fel de dureros. Ochii mi se deschid brusc, dar nu văd decât o plasă de plastic în dungi de la magazinul de băuturi, chiar lângă fața mea, foșnind în vânt.

Ăsta o să fie ultimul lucru pe care îl văd?

Întunericul se așterne din nou și unui Staffie mare îi curg balele pe fața mea și nu știu dacă încearcă să mă ajute să-mi revin în simțuri sau vrea să mă sfâșie, așa că închid ochii și mă gândesc la Kerry. În mintea mea, îmi cer iertare pentru că am irosit șansa pe care mi-a dat-o.

Îmi pare rău că am dat-o în bară cu toate...

Pentru cât timp mor? Trei secunde? Mai puțin? Dar defibrilatorul se mai declanșează o dată, la timp să-l aud pe Ham implorând un tip să sune după o ambulanță.

Sunt de două zile în secția de cardiologie de la etajul șapte. Tata ajunge și el, cu ochii roșii, și mă întreabă de ce nu am mai luat pastilele. Nu pot să vorbesc nici cu el, nici cu echipa de cardiologi, doctorul bun și doctorul rău, nici cu echipa de specialiști în stimulare cardiacă și nici cu cea de fizioterapeuți. Au adus până și un psihiatru care încearcă să mă convingă să iau medicamente împotriva depresiei, dar este prea scorțos ca să-mi prescrie Valiumul pe care chiar l-aș lua cu plăcere.

Imediat cum ies din spital, îi caut din nou pe Ham, Spike și Zoë. Îi găsesc prin băltoacele de sub Digul Palatului, fumând cocaină. Până acum m-am prefăcut că sunt dependent, dar m-am săturat de jocuri. Pentru prima dată, mă alătur și eu lor.

Ah, e perfect. Mai bine decât mi-aș fi imaginat...

Până să îi treacă efectul, știu că o să vreau să o mai fac din nou, fără încetare.

Săptămânile trec ca în ceață, chiar dacă zilele par să nu se mai sfârșească. Câteva zile ies totuși în evidență, cum ar fi seara în care Rooney a devenit cel mai tânăr jucător care înscrie pentru Anglia în meciul cu Macedonia. Sărbătoresc cu heroină. Părinții mă amenință că nu îmi mai dau bani de buzunar, dar nu îi lasă sufletul să mă dezmoștenească.

Când vine toamna, Tim se întoarce din nou la mine, spunând că are nevoie de *un mic stimulent* ca să-l ajute să se descurce la universitate, dar nu pot să fac pe îngâmfatul fiindcă nu se compară Ritalinul luat din când în când cu ce iau eu.

Într-o zi înghețată de noiembrie moare Ham.

Nu sunt acolo, este una dintre puținele nopți în care m-am deranjat să merg acasă pentru căldură și ceva de pomană. Spike e cel care l-a găsit și am coșmaruri când îmi imaginez cum arăta fața lui Ham, barba aceea roșcată în jurul buzelor fără viață, vineții. Organizăm propria noastră ceremonie funerară, decorând o bancă de pe faleză cu flori pe care le-am șterpelit de la Tesco. Apoi ne drogăm ca să scăpăm de durere. De data aceasta cu heroină și până la sfârșitul zilei nici nu mai știu cum arăta. Moartea nu este un lucru atât de neobișnuit pe stradă, dar este destul să o bage pe Zoë în sperieți, așa că dispare din Brighton ca să meargă la dezintoxicare.

Așa că am mai rămas doar eu și Spike. Nu mai suportăm să mergem pe promenadă pentru că ne reamintește de Ham, așa că în general ne pierdem vremea pe mormântul nostru preferat, în spatele bisericii Saint Nick, vânând uitarea.

Ziua de azi nu e cu nimic mai diferită. Până când îmi dau seama că mor, pentru a treia oară. Doar că de data aceasta nu este premeditat.

– Spike... simt că mă prăbușesc.

Dar e rupt de realitate. Sforăie.

Oamenii care fac cumpărături pentru Crăciun trec pe lângă mine, încruntându-se și bălmăjind de parcă am intrat într-o biserică în mijlocul unei slujbe de înmormântare și am început să înjurăm.

Înmormântarea mea?

Ei sunt singura mea speranță, oamenii care bălmăjesc. Știu că stimulatorul meu cardiac ar trebui să mă protejeze din nou. Dar valul de frică ce mi se răspândește în tot corpul mă convinge că nu o să supraviețuiesc. Că nu vor fi suficiente undele de șoc generate de cutia mea neagră. Că fără ajutor voi muri. Neașteptat, nu îmi doresc asta. Membrele mele nu vor să se coordoneze și gura mea bălmăjește chestii de neînțeles. Haide, haide! Strigă, țipă, fă orice.

– Ajutor! Mor naibii aici!

Îmi revin în ambulanță, mai treaz cum n-am mai fost de luni de zile.

– Te-ai întors din nou la noi, scumpule? Un paramedic mai în vârstă decât mama mea mă bate ușor peste mână. Nu-ți face griji. O să fii bine acum. Cel puțin până data viitoare.

Narcan. Sigur asta e. Alți dependenți de droguri vorbesc cu evlavie despre miracolele pe care le înfăptuiește: despre morți care pășesc din nou, despre

cadavre livide ce reîncep să se îmbujoreze la câteva secunde după ce primesc medicamentul care le aduce înapoi din morți ca pe Lazăr. Poți să-mi spui cine ești?

– Joel. Numele meu e Joel.

– Bun băiat, Joel. Poți să-mi spui și data de azi?

– Decembrie. 2003. E doisprezece? Paisprezece?

– Douăzeci și unu, dar ești destul de aproape. Cum te simți?

– Mă simt... ușurat. Și îmi vine să vomit. Vreau să fiu...

– Bine, scumpule, spune ea, reușind să îmi ducă la gură un vas de carton la timp ca voma să nu ajungă pe jos în ambulanță, deși îmi curge puțină pe piept.

Mă prind de tricoul meu împuțit, încercând să-l smulg de pe mine. Paramedicul face asta pentru mine, ridicându-mi mâinile și rulând materialul peste capul meu. Are beteală în jurul gâtului. Nici nu-mi dădusem seama că suntem atât de aproape de Crăciun.

Când îmi vede umflătura de pe corp, face ochii mari.

– Ce e ăsta?

– Un stimulator cardiac.

– Ai aritmii?

Până să răspund strigă prin deschizătura din peretele despărțitor, spunându-le colegilor că trebuie să ajungem la urgențe cu luminile și cu sirena pornite. Înjură în barbă.

– Sunt bine, îi spun, deși îmi doresc cu disperare încă o doză de medicament: ăsta e unul din dezavantajele Narcanului. Serios, pot să plec.

– Nu, nu poți. Medicamentul pe care ți l-am dat poate provoca... Vocea este liniștitoare, dar calmul nu i se regăsește în ochi. Probleme.

Vehiculul prinde viteză. Sirena începe să sune. Simt moartea aici, simt cum începe să se învârtă. E lângă mine.

Îmi văd din nou propria înmormântare: o încăpere plină de oameni pe care-i cunosc. Părinții mei, Ant, *Kerry*. Deși cred că am folosit toată compasiunea pe care o merit. Mâna mea se prinde de a paramedicului până când ajungem la spital. Doctorii mă stabilizează și, pentru prima oară, când văd neliniștea din ochii lor, simt că mi-este rușine. Cineva găsește o bluză cu glugă printre lucrurile pierdute ca să-mi înlocuiesc tricoul pătat cu vomă. Sunt pe punctul să mă întorc la Saint Nick și să mă fac din nou praf, dar ceva mă oprește. Încă o premieră: *nu vreau să mor*. Cel puțin nu așa. Aș

vrea să merg să-l văd pe Ant, dar tatăl lui a avut un accident vascular, ceea ce a făcut-o pe mama lui să nu mai creadă în Dumnezeu, așa că Ant încearcă să se descurce singur cu cafeneaua. Ultimul lucru de care are nevoie sunt eu ca să îmi plâng de milă.

Așa că mă duc acasă. Tata e în bucătărie când intru. Mă privește și își dă seama în ce hal sunt, dar nu spune nimic și oboseala de pe chip aduce a renunțare.

– O să mă străduiesc mai mult, îi spun.

Zâmbește cu tristețe, dar nu mă crede. Până și eu îmi dau seama că e ca în *Ziua cârtiței*.

Mă duc înapoi în camera din curte și beau o cană de apă în loc să-mi desfac o bere. Dau drumul la căldură și în câteva secunde mă opresc din tremurat. Mă așez pe canapea, sub pătura groasă. Ani de zile mi s-au învârtit în cap aceleași cuvinte: *nu am meritat ce mi s-a întâmplat*.

Dar e la fel cu lucrurile bune. Nu-mi merit părinții sau bogăția în care trăiesc. Nu am făcut nimic ca să merit talentul cu care m-am născut sau fața drăguță distrusă de droguri. Am meritat să o pierd pe Kerry. E timpul să recunosc acest lucru și să merg mai departe.

Nu fac promisiuni. Dar încep să mănânc cu regularitate și nu mai beau. Mă duc devreme la culcare pe 31 decembrie, mă trezesc pregătit pentru 2004, anul în care, în sfârșit, îmi voi pune în ordine prioritățile și nu voi mai răni pe nimeni.

Într-o zi, când mă uit în oglindă, mă văd pe mine în loc de un narcoman cadaveric și aceea e dimineața în care îl sun pe Ant și îl întreb dacă pot lucra din nou la el. Durează până îl conving, dar când îl lasă cineva baltă de *Burns Night Ceilidh*[15] la sfârșitul lui ianuarie, eu îl înlocuiesc și muncesc cum n-am mai făcut-o de ani de zile. Treptat, schimburile sunt tot mai regulate. Nu îl caut pe Spyke pentru că nu am încredere că nu voi recidiva. Treabă, treabă, treabă. Cu cât am mai puțin timp să mă gândesc, cu atât am mai multe șanse să stau departe de droguri. Mă întorc acasă după o tură de Ziua Sfântului Patrick, cu părul vopsit cu spray verde, când primesc un mesaj.

„GREENIE! M-am întors în Hove. Sună-mă. Cu drag, Zoë.“

Nu am mai auzit de ea de când a murit Ham și ea a plecat, spunând că se duce la dezintoxicare. Ar trebui să o ignor? Probabil. Dar faptul că are

telefon și credit ca să îmi trimită mesaj e un lucru pozitiv. Viața nu a fost ușoară pentru Zoë, dar poate că o să fie bine.

O sun pentru că vreau să știu ce mai face.

– Hei, Zee, am crezut că ai dispărut pentru totdeauna.

– Aș putea spune același lucru despre tine, Greenie. Ești bine?

– Mda. Nu mai... folosesc.

Ea începe să râdă.

– Trosc. Plictisitor, nu-i așa? Ai chef să ne întâlnim să bem un ceai de plante?

Știu că foștii consumatori sunt cei mai puțin indicați să se ajute unii pe ceilalți, dar sunt disperat să vorbesc cu cineva care înțelege cât este de greu. Așa că îi dau adresa mea.

Când ajunge la noi acasă, cască ochii mari de uimire. Sunt senini și strălucitori.

– Știam că ai bani, dar e incredibil.

– Da, m-am născut cu linguriță de argint...

– Numai bună ca să vânezi dragonul[16]. Începe să râdă și liniile fine din colțul ochilor se accentuează malițios.

– Glumesc. Aha, uite, ai părul verde!

Râsul ei e diferit față de când e drogată: pare mai de copil.

Ajungem în bârlogul meu din camera din curte și fac o cafea. Când i-o dau, simt în respirația ei miros de alcool. Deci nu e complet curată, dar alcoolul reprezintă o îmbunătățire față de ce lua înainte.

– Și unde ai plecat? o întreb după ce a terminat să pipăie mobila și să gângurească peste jardinierele de la geamuri.

Narcisele plantate de mama dau să iasă.

– M-am întors în orașul meu natal. Nu din cauza a tot ce s-a întâmplat, îmi spune înverșunată. Aștept să-mi spună mai multe, în schimb ea îmi arată cu degetul spre flori. Asta e o narcisă Martinette. Înfloresc mai repede aici.

Încerc să mă gândesc unde ar fi putut învăța Zoë denumirile narciselor. Dar până să îmi vină în minte ce să-i spun, întinde mâna spre mine și mă atinge pe gât.

– Stai puțin, Zoë.

– Șșș. Îți place de mine, nu-i așa? Iar eu întotdeauna te-am dorit. Hai să ne simțim bine. Care-i baiul?

Care *e* baiul?

Ea nu e Kerry.

Dar nu o pot avea pe Kerry pentru că ea l-a ales pe Tim.

Buzele lui Zoë le ating pe ale mele.

La sfârșit stăm lungiți pe podea, transpirați. Ea e goală, dar eu nu sunt: am oprit-o să-mi dea tricoul jos pentru că nu am vrut să-mi vadă stimulatorul cardiac. Nici unul din gașca aceea nu știe despre inima mea. După toată nebunia cu stopul meu cardiac în parcul Level de anul trecut, le-am spus că am făcut o criză pentru că am exagerat cu pastilele.

Corpul lui Zoë este la fel de mărunțel și palid cum mă așteptam. Dar acum observ că pielea îi este plină de cicatrice: urme de seringă estompate, urme de tăieturi în cruce, probabil de la automutilare, și o tăietură urâtă rozalie de-a lungul stomacului. Operație sau poate automutilare? Este evident că amândoi avem secrete.

Trag pătura de pe canapea ca să o acopăr cât să nu mai trebuiască să-i văd durerea, dar nici să nu-i fie frig. Dar îmi zâmbește atât de fericită pentru acest gest de bunăvoință, de parcă i-aș fi dăruit un buchet imens de flori.

– Vai, dar tare mulțumesc, sunteți un domn, făr' îndoială.

E un accent perfect de Cockney.

– Unde ai învățat să vorbești așa?

– Ne-am mutat des când eram copil, așa că mi-am adaptat accentul ca să mă integrez. Apoi, când m-am internat, mi-a prins bine să-i pot face pe oameni să râdă imitând tot felul de personaje.

Vreau să am grijă de ea, să-i arăt că merită mai mult decât a primit. Vreau să o ajut.

Poate că a venit rândul *meu* să salvez o viață.

Sărbătorire a poetului Robert Burns, poetul național al Scoției și o celebrare a moștenirii sale literare, care are loc în fiecare an pe 25 ianuarie, ziua nașterii poetului. Robert Burns a scris peste 550 de poeme și cântece până când a murit în anul 1796, la 37 de ani, de febră reumatică. Este cunoscut și pentru comentariile abile legate de aspectele sociale și politice al vremii. Cel mai cunoscut cântec asociat cu Robert Burns este „Auld Lang Syne".

Chasing the dragon (în original), slang de origine cantoneză care se referă la inhalarea unei soluții încălzite de heroină, oxicodonă și opiu. Mai poate exprima stadiile de dependență de droguri, de la primul „fum" până la momentul în care pierzi controlul asupra propriei vieți.

Capitolul 27. Tim

11 aprilie 2004

– Și, spune, care e cel mai crunt și sângeros lucru pe care l-ai văzut până acum? mă întreabă Marilyn.

A tăiat cu cuțitul atât de adânc în carnea de miel, că i s-a format o baltă de sânge în farfurie. Este prânzul din Duminica de Paști la viitorii socrii și deja interogatoriul este în toi.

– Depinde puțin de cum definești crunt și sângeros. Ți-aș putea oferi chisturi, tumori, hemoragii...

Ți-aș putea spune cum se coagulează sângele după ce nu mai e în organism, mai închis la culoare decât dulceața de coacăze de la tine din farfurie. Sau ți-aș putea descrie chistul ovarian de care am fost toți absorbiți în laborator, cu propriii dinții, unghii și fire incredibil de lungi de păr blond care seamănă cu al tău.

– Da, dar ai început să tratezi pacienți adevărați? Tonul lui Marilyn e ușor disprețuitor. Au trecut câți ani, patru, de când ai început. Eu am început să lucrez cu clienții din prima zi.

– Nu au trecut chiar patru ani încă. Și am ajutat la diagnosticarea pacienților, am făcut analize. Dar pentru că riscurile sunt mai mari decât atunci când pilești unghiile clienților, vor să fie siguri că știi ce faci.

Marilyn nu râde, în schimb ceilalți izbucnesc în râs, chiar și soțul ei, Neil, care de obicei îi cântă în strună, indiferent de cât de scandaloase sunt spusele ei.

Ea se bosumflă.

– Ei bine, facem și noi proceduri medicale și cursul meu pentru Botox a durat doar o săptămână, în plus, se știe prea bine că terapeuții cosmetici fac injecțiile mult mai bine decât doctorii.

O procedură neînsemnată, reversibilă, comparată cu întregul tablou al corpului uman și toate posibilitățile înfricoșătoare; o găleată de chardonnay a făcut-o pe Marilyn și mai plină de ea decât de obicei. Dar e mai aproape

de adevăr decât își închipuie. Pentru că, în momentul de față, orice altceva ar fi de preferat unei vieți de doctor. Dacă mai reprezintă o opțiune pentru mine după coșmarul examenelor din ultima săptămână.

– Cu tot respectul, Marilyn, spune mama pe tonul sarcastic pe care de obicei mi-l rezervă mie, nu te-aș lăsa să te apropii de mine cu nimic ascuțit, în afară, poate, de pensetă, drăguță. Pe de altă parte, fiul meu o să schimbe lumea.

Of, mamă, dacă ai ști...

În fiecare an îmi spun că o să fie mai bine. Primii doi ani au fost suportabili. Au fost momente minunate. Al treilea an a fost dur, dar după India, am crezut că mă pot opri să iau pastile, să fiu doctorul pe care-l vrea mama mea, logodnicul pe care îl merită Kerry.

M-am înșelat. E ca și cum ai alerga pe o roată care se învârtește încontinuu, manevrată de un sadic. Țin ritmul cu partea academică, dar ori de câte ori fac anamneza unui pacient, mă fac mic de groază de parcă aș sta pe o scenă, în pielea goală, ținând în mână un panou pe care scrie „idiotul satului“.

Flebotomia este umilirea maximă, când pacienții devin victime înlăcrimate în misiunea mea sortită eșecului de a le găsi o venă bună.

Colegii mei râd de propriile lor incompetențe, dar sunt mult mai capabili decât mine. Laura are capacitatea unui țânțar de a găsi sânge, pe când Wilcox vrăjește pe toată lumea, chiar și pe doamnele respectabile, să facă treaba murdară. În plus, pare întotdeauna să găsească acea problemă care dezvăluie situația unui pacient, indiferent cât este de misterioasă sau enigmatică.

– Ești liber să pleci, George Clooney. E timpul pentru un alt doctor, spune după fiecare diagnostic corect și asistentele încep să râdă, să-i cadă în mreje și să ajungă cu el în pat.

Dar nu pot să fiu prea dur cu Wilcox, pentru că dacă nu mi-ar fi spus de pastilele de amfetamină sau de cele de dormit, m-aș fi prăbușit din primul an.

– ...dar mi-ar plăcea să devină chirurg cardiolog. Sau un medic generalist minunat, plin de amabilitate, genul acela care are grijă de generații de familii și mereu își face timp pentru cineva care are nevoie de el.

Mama vorbește și chiar dacă la început am fost absent, văd mândrie în ochii ei în timp ce-și împărtășește ambițiile ei pentru mine.

Singura mea ambiție e să nu omor pe careva.

Mama e amețită de băutură și o sprijinim când traversează strada ca să ne întoarcem în bungalow și accentul ei scoțian devine brusc mai accentuat. Merge direct în pat.

Kerry toarnă pentru amândoi câte un pahar de vin alb. Mâna se duce spre telecomandă și sunt pe punctul să deschid televizorul ca să concurez flecăreala gălăgioasă și certurile care au umplut sufrageria familiei Smith.

Nu. Nu mai fi laș. Trebuie să știe dinainte ce urmează să se întâmple.

– Kerry, nu știu dacă pot să fac asta.

– Cum? Ce să faci?

Ia revista *Radio Times* și se uită pe programe ca să găsească ceva la care să ne uităm. Se încruntă încercând să se concentreze, chiar dacă e puțin băută. E adorabilă și vreau să o sărut, nu să o rănesc.

Dar trebuie, e în interesul amândurora.

– Nu știu dacă voi fi vreodată un doctor destul de bun.

Teama mea cea mai ascunsă, exprimată într-o frază. Nu doar teamă, ci adevărul. Alții poate au uitat ce s-a întâmplat cu adevărat în noaptea mileniului, dar eu nu. Și cred că nici Kerry nu a uitat. Cuvintele sunt suspendate în încăpere precum duhoarea scaunelor de melenă sau a celor cu sânge și aștept să văd dacă alege să le ignore. Iepurașul de Paști din coșul făcut de mama se uită la mine cruciș, cu ochii lui de nasturi.

Strabism: cauzat de probleme de vedere sau, uneori, de retinoblastom. Investighează întotdeauna. Rareori se ameliorează de la sine...

Ea rămâne nemișcată mult timp, uitându-se la revistă ca și cum ar vrea să aleagă între *Songs of Praise* și *24*. Răspunsul ei ar putea schimba totul sau nimic și sunt sigur că ea simte acest lucru.

– Nu fi tâmpit, Tim. O să fii grozav.

E în faza de negare.

– Dar dacă nu o să fiu?

– Toți avem momente de slăbiciune. Ești obosit după examene.

Sunt obosit, dar nu pot să dorm fără învăluirea molatică a benzodiazepinelor lui Wilcox. Trebuie să mă duc la el după provizii noi în ianuarie, o dată fiindcă Joel nu mai e chiar atât de încredere, și apoi pentru că nu aș putea suporta să văd cum a decăzut. E narcoman de-a binelea.

Când mi-am dat seama prima dată, mi-am stors creierii să văd dacă pot ajuta. Dar chiar dacă aș fi știut ce să fac, cine sunt eu să-l sfătuiesc cum să

scape de dependență?

În comparație cu el, eu funcționez. Cel puțin acum folosesc doar medicamente, din acelea din folii și cutii. Poate că Adderallul a contribuit și așa am trecut examenele. M-am înșelat înainte. Am fost sigur că nu am luat examenele la sfârșitul liceului, dar am luat trei de A. Deși, privind retrospectiv, faptul că mi-a prezis eșecul să fi fost niște iluzii, dorințe ascunse? Dacă aș fi avut note mai mici, nu aș mai fi fost în încurcătura asta.

Kerry îmi zâmbește. Momente ca seara aceasta, când ea nu lucrează, eu nu învăț și amândoi suntem binedispuși, sunt atât de rare. Dacă încerc să nu mă mai gândesc la asta, am putea chiar ajunge în pat pentru prima dată în câteva luni... Din vina mea, nu a ei. Singurul motiv pentru care nu i-am cerut lui Wilcox Viagra e pentru că mi-ar fi scos ochii cu asta *pentru tot restul vieții*.

– Sunt obosit, Kerry. Ai dreptate.

Ea ia o înghițitură de vin.

– Ascultă, o să fii bine. Mereu am fost alături unul de celălalt. Din prima zi în care ne-am întâlnit.

Închid ochii și văd totul atât de clar: mama trăgându-mă după ea în grădina familiei Smith, Kerry zâmbind, ducându-mă spre masa unde o grămadă de biscuiți de ciocolată se topeau în soare. În câteva secunde, sora ei a întors spre noi furtunul, făcându-ne ciuciulete din cap până-n picioare.

– Afurisita de Marilyn.

Kerry zâmbește. Ne-am uscat unul pe celălalt și am primit biscuiți cu ciocolată în plus. Ne descurcăm întotdeauna. Nu s-a schimbat nimic. Se înșală. Totul s-a schimbat. Doar că nu știe încă. Mă aplec spre ea să o sărut, dorindu-mi să retrăiesc ultimii patru ani, să fac totul altfel. Totul, cu excepția acestei părți.

Capitolul 28. Joel

1 mai 2004

Îi dau lui Zoë să mănânce ca unui pui de pasăre. Îi spun că e drăgălașă, ceea ce e adevărat. Chiar dacă e cu trei ani mai mare decât mine, mă face să simt că eu sunt cel mai în vârstă. După aproape șapte săptămâni de dragoste și tandrețe, e o altă persoană.

Tenul i s-a curățat, nu mai bea și, cu banii pe care i-am împrumutat, s-a mutat într-un hostel drăguț. Nu vreau să mint. Văzând-o cum înflorește mă face și pe mine să mă simt bine. Aveam nevoie de un proiect ca să mă țină pe calea cea dreaptă. Mai facem sex din când în când, dar doar pentru că este fără obligații. Nu avem o relație.

Acum are nevoie să muncească, așa că o duc la Girasol, înainte de zilele libere, ca să văd dacă Ant i-ar putea oferi un schimb de probă. Dacă ar lucra împreună cu mine, aș putea să fiu cu ochii pe ea.

Povestește puțin cu el, apoi înfulecă un mic dejun spaniol complet, apoi un brownie cu cremă de ou și mă simt mândru. Când se duce la toaletă, Ant vine lângă mine.

– Știi că e îndrăgostită de tine, nu?

– Nu te prosti, suntem prieteni.

Dar când ea se întoarce, o privesc prin ochii lui. Mi se usucă gura. Strălucirea ei nu se datorează doar nutriției bune și faptului că nu se mai atinge de chestii grele. Și-a împrospătat rujul la toaletă și, dacă Ant are dreptate, a făcut-o pentru mine. Sunetele care se aud în jur, „Toxic“ la radio, copii strigând, sfârâitul cârnaților în tigaie, devin tot mai puternice și mai amenințătoare. Cum să mă retrag din așa ceva fără să o distrug?

– Ești bine, Greenie? întreabă ea, dându-și capul într-o parte.

– Să ne întoarcem la mine acasă.

Îmi face cu ochiul de parcă ar ști ce urmăresc.

Se înșală atât de mult.

În secunda în care am intrat în camera din curte și am închis ușa, ea e deja cu mâinile pe mine și încearcă să mă sărute, iar eu mă simt nemulțumit, nu din cauza ei, ci din cauza mea.

– Zoë, oprește-te, te rog. Așază-te. Trebuie să-ți spun ceva.

– Am încurcat-o?

Stau în fața ei.

– Ascultă. Chiar țin la tine și ne-am simțit foarte bine împreună. Dar cred că trebuie să o lăsăm puțin mai moale.

Zoë pare nedumerită.

– Dar... mă iubești, nu-i așa?

– Te iubesc. Dar ca prieten.

– Nu. Nu. E mai mult decât atât.

– Am fost sincer când ți-am spus că ești frumoasă, Zoë . Sexul a fost uimitor, dar suntem amândoi mult prea fragili ca să ne luăm un angajament, nu?

Ea nu mai zice nimic. Eu îi dau înainte.

– Ne putem sprijini unul pe celălalt în continuare, dar nu cred că ar trebui să stăm prea mult împreună. Trebuie să ne dăm seama ce vrem de la viață și...

– Sunt gravidă.

Compasiunea mea dispare: e o lovitură josnică să minți despre așa ceva.

– Nu, nu ești. Întotdeauna am folosit ceva.

– Dacă nu mă crezi, du-te și cumpără un test. O să fac pipi pe băț în fața ta.

Simt un ton de triumf în vocea ei, care îmi întoarce stomacul pe dos.

– Ai făcut deja un test?

Zoë dă din cap.

– Ieri. Nu mi-a venit ciclul și mă dor sânii, așa că m-am dus la centrul de planificare familială. Aveam de gând să-ți spun în seara asta. Uite, am cumpărat asta.

Întinde mâna după poșeta nouă pe care i-am cumpărat-o și scoate de acolo un ursuleț ieftin, mai mic decât mâna ei.

– Doar de la supermarket și l-am luat galben pentru că așa nu o să conteze dacă e fată sau băiat...

I-l smulg din mână.

– Nu poți să ai un copil, Zoë. Nu poți să ai grijă nici măcar de tine.

– Dar avem grijă unul de celălalt, nu-i așa? Și nu putem spune că o să ne chinuim cu banii. E cam devreme, dar accidente se mai întâmplă.

Zâmbește obraznic, dar nu se uită la mine.

– Tu *ai vrut* asta.

– Nu. Probabil că s-a spart prezervativul...

Mâinile ei vor să le apuce pe ale mele și asta mă duce cu gândul la cum m-am simțit când m-am trezit la Terapie Intensivă: toată panica, frica și acele figuri care veneau spre mine, care îmi luau sânge, care îmi provocau durere...

Atunci nu aveam nici o scăpare. Acum e mai rău.

– La dracu' cu toate, Zoë. Habar n-ai ce dezastru e toată chestia asta.

– Nu e un dezastru. Poate că e un șoc, e adevărat, dar te vei obișnui...

– Nu! Nu vreau. Nu am vrut *niciodată* copii. În ziua în care medicii mi-au spus că problema mea de la inimă este probabil moștenită. Am știut atunci că nu-i voi putea face așa ceva unui copil.

Ea zâmbește cu indulgență.

– Toți bărbații se simt așa la început. Dar o să fii un tată grozav. Ești bun și răbdător și...

– Habar n-ai cum sunt cu adevărat. N-ai nici cea mai vagă idee. Sunt o epavă, înțelegi?

– Am văzut epave, Joel Greenaway, iar tu nu intri în categoria asta. Am văzut lucruri care îți pot prăji creierul de băiețel bogat, dar asta este o viață nouă. Între noi fie vorba, putem să-i oferim copilului ăstuia cea mai frumoasă copilărie.

Parcă ar citi din scenariul serialului ei preferat de televiziune. Furia ce clocotește în mine se luptă cu nevoia urgentă de a o face să înțeleagă.

– Zoë, oprește-te! Visezi cu ochii deschiși. Trebuie să punem punct acestei situații, în regulă? O să vin cu tine. O să plătesc. Tot ce e nevoie. Nu înseamnă că nu o să fii niciodată mamă, dar nu poți naște copilul *meu*.

– Nenorocitule. Am crezut că ești altfel. Dar și tu profiți, la fel ca toți ceilalți.

– Nu. Am vrut să te ajut, dar nu aceasta este calea.

Expresia de pe chipul ei devine sfidătoare.

– Bine. O s-o fac singură. Dar să nu crezi că nu o să obțin bani, doar o privire trebuie să arunce la casa asta cei de la Agenția pentru acordarea de sprijin copiilor și nu vei avea de ales.

Sunt amețit, dezorientat. Trebuie să pun punct acestei farse.

– Nu te vor lăsa să păstrezi un copil. Cu trecutul nostru?

– N-am mai pus gura pe nimic de mult timp, dinainte să fim împreună.

– Mama mă-sii, Zoë. Nu este vorba doar de tine. Îmi trag tricoul în sus. Vezi asta? Îi arăt umflătura unde e stimulatorul cardiac, la fel de străin și de grotesc, deși face parte din mine de patru ani deja. Am o problemă la inimă. Îți mai amintești seara aceea din parcul Level, când v-am cunoscut pentru prima dată? Am murit și asta m-a adus înapoi.

Citesc neîncredere pe chipul lui Zoë.

– Ai făcut o criză.

– Nu a fost o criză. Inima mea e praf, bine? Aș putea să transmit boala mai departe. *De asta* nu vreau să fiu niciodată tată.

Își atinge cu mâna abdomenul plat. Nu joacă teatru de data asta.

– Copilul ar putea fi bolnav?

Dau din cap.

– Sunt riscuri destul de mari. Eu m-am născut cu nici nu știu ce, așa că și copilul s-ar putea să o aibă.

– Nu! Am cumpărat o revistă pentru gravide. Inima copilului a început să bată. Iau vitamine, știu că o să fie bine.

Pentru câteva minute, încerc să-mi imaginez cum e să devii părinte. Nu vreau să fiu cu Zoë, dar am putea crește un copil împreună?

Un copil cu o inimă care ar putea să cedeze în orice moment...

– Nu mi s-a făcut rău până la șaptesprezece ani, Zoë. Dar apoi starea mi s-a agravat *extrem* de tare. Eu nu *trăiesc*, eu exist. Este motivul pentru care locuiesc încă cu părinții, pentru care am luat droguri. Te rog, te implor, nu transmite acest blestem unui copil.

Se schimbă la față și fuge din cameră. Nu mă duc după ea pentru că are nevoie de timp să accepte acest lucru, dar știu că am dreptate, e pentru binele ei și al meu.

Și cu toate că dau pe gât bere după bere, nu pot uita figura ei când a înțeles în sfârșit că visul ei de a avea o familie fericită cu mine nu se va împlini. Nu cred că m-am urât vreodată mai tare decât o fac acum. Și un singur lucru îmi vine în minte care să mă ajute să îndepărtez această amintire.

Capitolul 29. Kerry

14 mai 2004

– La anul pe vremea asta vom fi la petrecerea ta a burlăcițelor, îmi spune mama când ne întoarcem din oraș.

Marilyn mă bate pe spate.

– Ești rezistentă, Kerry, trebuie să recunosc. Nu m-am gândit niciodată că o să dureze.

Am ieșit, de ziua mamei, la un club de pe faleză plin de oameni nebunatici: travestiți minunați și tinere gălăgioase. Am dansat până ne-au dat afară și acum, noi, fetele Smith, ne întoarcem clătinându-ne acasă, ghiftuite cu chipsuri înmuiate în ketchup.

– A durat pentru că Tim este un băiat bun.

Marilyn cască exagerat.

– Cu tine a căzut în picioare. Bani, sex, o carieră pentru mama lui. E tot mai bolnavă, nu-i așa?

– Nu! E bine, o mint.

Dacă până și Marilyn a observat, probabil că e rău.

E trecut de miezul nopții și Brighton freamătă de agitație. Cheful e în toi în Fringe și fac tot posibilul să mă distrez înainte să mă întorc și să recapitulez pentru examenele pe care trebuie să le dau din nou. Un bărbat fluieră în direcția noastră.

– Presupun că fluieră după tine, dacă nu cumva are un fetiș pentru femeile gravide, spune Marilyn.

Prima mea nepoată sau primul nepot trebuie să se nască în noiembrie. Dar asta nu o împiedică pe Marilyn să se îmbrace în tendințe: rochița boho în stilul Siennei Miller flutură deasupra burții rotunjite și îi scoate în evidență picioarele cu bronz perfect de Saint-Tropez.

– Nu prea mai ține gluma.

– Bine. Dar nu asta mi-am imaginat pentru surioara mea mai mică.

– Las-o în pace, Marilyn.

Mama mă ia de braț.

– Nu e nimic greșit să fii mai sensibilă, Kerry!

Marilyn se bosumflă: nu este obișnuită ca mama să fie de partea mea.

– Vorbim despre dragoste. Ar trebui să lași inima să conducă, nu rațiunea.

Mama întinde mâna și o ia de braț și pe sora mea și facem un lanț uman greoi în timp ce mergem pe stradă.

– Contează că Tim o iubește pe Kerry și Kerry îl iubește pe Tim. Nu-i așa, draga mea?

– Așa e, mama.

Doar că Tim pare atât de distant în ultima perioadă față de cum am fost în India vara trecută. Evident că luna de miere nu poate dura pentru totdeauna, dar noi nici măcar nu am fost încă în luna de miere. Sper că va fi mai bine după ce îi vin rezultatele de la examene, dar dacă nu va fi așa?

Ce se va întâmpla dacă împărtășesc ceea ce probabil sunt îndoielile normale ale unei viitoare mirese? Marilyn va încerca să mă convingă să anulez logodna imediat – și chiar dacă refuz, sunt sigură că la nuntă ea va fi cea care va interveni atunci când preotul întreabă dacă cineva cunoaște vreun motiv pentru care eu și Tim nu ar trebui să ne căsătorim...

Gândul mă face să amețesc. Totul e stabilit: el se specializează, eu mă duc la medicină, vom fi cuplul perfect de doctori și, peste cinci ani, o să râd de nervii mei prostești de ultimă clipă.

Lucrez sâmbătă noaptea și primul lucru pe care îl fac duminică după ce ajung acasă e să mă aşez în pat: abia am așteptat acest moment, să am patul dublu doar pentru mine, să stau ca o plăcintă și să dau păturile la o parte fără să-mi fie teamă că îl trezesc pe Tim al cărui somn e delicat și complicat.

Tim e plecat la o conferință pe teme de sănătate publică în Leeds, unde are o prezentare despre experiența noastră din India. Faptul că vorbește la astfel de evenimente îi asigură faimă când va aplica pentru studiile postuniversitare de medicină în anii de bază. Cred că atunci când o să fiu studentă la medicină o să-i uimesc cu abilitățile mele clinice, dar așa cum Tim îmi spune mereu, e diferit când trebuie să o faci cu adevărat...

Doar când mă întind în pat observ plicul de pe noptieră, cu numele meu scris de el de mână, frumos și elegant. Glumește deseori și spune că pierde puncte la examene pentru că nu reușește să stăpânească mâzgăliturile încurcate ale unui doctor adevărat.

Și-a activat brusc o genă romantică și mi-a lăsat un bilețel ca să compenseze faptul că a plecat? Deschid plicul.

Nu este o felicitare cu flori, doar o hârtie îndoită în două, din colile liniate pe care le folosea pentru notițe. Desfac hârtia. Jumătate de pagină scrisă compact:

Dragă Kerry,

Știu că sunt un laș că procedez așa. Încă o dovadă că nu te merit. Dar m-am gândit că îți va da timp să te obișnuiești cu ce urmează să-ți spun, așa că atunci când mă întorc din Leeds să ai deja întrebările pregătite.

Închid ochii. Nunta s-a anulat. Nu poate să facă asta. Îmi potolesc zbuciumul interior provocat de sentimentul de ușurare, chiar când creierul începe să-mi enumere toate aranjamentele deja făcute pe care trebuie să le anulez. Măcar mi-a spus acum: ar trebui să ne recuperăm majoritatea banilor.

Nu există un mod simplu de a-ți spune asta. Mi-am picat toate examenele. Nu este acea panică falsă în care toată lumea s-a complăcut după ce am dat examenele de specializare în liceu. Este realitatea crudă. Am dat-o în bară complet cu ultima lucrare, iar cealaltă a fost, în cel mai bun caz, la limită. Ar fi trebuit să-ți spun săptămâna trecută, dar după cum am spus, sunt un laș. Ceea ce înseamnă că în fiecare zi în care ne apropiem de rezultat mă detest tot mai tare că sunt un mincinos și un ratat. Ai renunțat la atâtea ca să mă ajuți să fac medicina. Problema sunt eu. Nu am fost atât de deștept cum am crezut. Am distrus totul. Ai tot dreptul să mă urăști.

O să ajung acasă duminică dimineața. O să încerc să răspund la orice întrebare. Legat de ce urmează să se întâmple, depinde 100% de tine.

Cu toată dragostea mea și toate scuzele mele, dar știind că nici unele nu sunt de ajuns.

Tim

Parcă cineva m-a aruncat într-o baie cu apă rece ca gheața.

Recitesc scrisoarea de trei ori. De fiecare dată o cred mai puțin.

E imposibil ca Tim să fi picat examenele. Au fost momente în ultimii patru ani când m-am întrebat dacă reușește să se descurce cu partea umană a

medicinei. Dar nu m-am îndoit niciodată de abilitățile sale academice, nu de când a luat trei de A la examenele *A Level* din liceu.

Și totuși... de ce ar minți?

Trebuie să fie mai multe la mijloc.

Mă dau jos din pat, iau pe mine halatul de casă și încep să caut secrete, începând cu sertarele de la dulapul modular cumpărat de la IKEA din colțul camerei. Șuruburile desfăcute joacă în momentul în care deschid pe rând fiecare sertar, strâmbându-mă din cauza zgomotului pentru că ultimul lucru pe care îl vreau e să o trezesc pe Elaine.

Îi cotrobăi prin lenjerie, printre tricouri, toate împăturite frumos și aranjate pe culori. Nici măcar nu știu ce caut.

Scrisori de dragoste, poate? Dacă i-o trage încă Laurei și remușcările l-au dat peste cap? Dar și ea e logodită acum cu un chirurg cardiovascular chipeș.

Poate bani atunci?

Are același birou din clasa a șasea, un birou american din anii cincizeci, urât, dar solid, creat să reziste și unui Armageddon nuclear. Când ridic capacul tip armonică, știu că am depășit orice limită.

Dar merit răspunsuri.

Trei grămezi de cărți de recapitulare așezate după culori stau lângă câteva scrisori de la universitate. Mă uit la scrisori: rezultatele de la examenele de anul trecut nu sunt spectaculoase, dar a trecut.

Pun înapoi capacul. Dacă e totul doar în capul lui? Dacă e epuizat, dacă are o cădere?

Sub birou, este un dulăpior pentru dosare făcut din stejar.

Când îl deschid cu cheia din sertarul cu șosete, îmi spun că nu minte. Simt că încep să fierb de indignare, dar încerc să mă liniștesc. Cu siguranță poate să le dea din nou în toamnă. Chiar dacă trebuie să repete anul, până la urmă nu ar însemna atât de mult în marea schemă a lucrurilor.

Deși trebuie să mă înscriu și eu la medicină în septembrie. E rândul *meu*.

Trag afară dosarele care atârnă. Sunt medicale: certificate de vaccinare, cardul cu grupa de sânge, o broșură îngălbenită de la școala de asistente medicale despre exerciții pentru platfus. Un card de credit: câteva datorii de care știam deja; la sugestia mea, a transferat datoria pe alte instrumente de plată. Sunt surprinsă totuși că folosește încă acel card ca să cumpere de mâncare și de băut cât e la spital. Pentru lucrurile de care avem nevoie în

fiecare zi luăm bani din contul comun. Atunci pentru ce folosește sumele acelea neînsemnate? Când pun înapoi extrasele de cont, mâna mea atinge un carnețel de buzunar pe care nu l-am mai văzut niciodată, cartonat și cu copertă verde.

Înăuntru, două coloane: date în stânga, iar în dreapta o listă de numere. Pagini și pagini în șir, pe aproape trei ani, deși cu pauze, inclusiv un spațiu mare, liber, de când am fost în India din iulie până târziu, în octombrie. Să reprezinte coloanele acestea sume de bani? Și dacă e așa, sunt bani care ies sau care intră? Prima dată este 28 septembrie 2002. Ziua nunții surorii mele. Ziua în care s-a întors de la serviciu și ne-a întrerupt sărutul mie și lui Joel...

Refuz să mă gândesc acum la Joel.

Nu a mai rămas nici un loc în care să caut. Pun totul la loc și citesc din nou scrisoarea. Ce nu îmi spui, Tim?

Mă uit la reflexia mea din oglinda de la dulap. Par *dărâmată*.

Dulapul! Trag afară geamantanul mare dintre hainele împachetate compact. Îl folosește ca să păstreze hainele care nu au fost mâncate de molii. A fost o invazie luna trecută, care ne-a distrus covorul din bucătărie și fondurile pentru luna de miere după ce l-am plătit pe omul de la deratizare.

Nu găsesc hârtii, dar costumul lui elegant e acolo, cel pe care l-a purtat la nunta surorii mele. Spune multe despre cât de obișnuită e viața noastră, pentru că nu a mai trebuit să îl poarte de atunci. Simt un miros puternic de naftalină combinat cu încă ceva...

Iarbă.

Oare asta să fie, o dependență de canabis? Nu, e prima dată când simt acest miros pe hainele lui. Când ridic geamantanul, mirosul devine mai puternic. Să fie ascuns aici un joint? Scotocesc prin buzunarele de la pantaloni și de la haină. Nimic.

Aproape că am uitat să verific buzunarul interior, dar când o fac, degetele mele ating o punguță de plastic, din aceea care se resigilează, în care încap doar nasturi sau mărgelușe.

Și droguri.

Punga este goală. Dar e suficient ca să mă ajute să pun lucrurile cap la cap.

Mă simt ca într-un vis în timpul micului dejun cu Elaine care își dă cu presupusul despre cum a decurs prezentarea lui Tim și dacă el și amicii lui au avut parte de o noapte de distracții după aceea.

Suntem în camera de zi și aud afară roțile de la geamantanul lui. În timp ce se îndreaptă spre ușa de la intrare, îmi dau seama după privirea lui că îl chinuie o presimțire proastă și mă întorc spre Elaine.

– E cam verde la față, zice ea, încântată parcă de faptul că el e mahmur.

Îl las să o salute și, fără să mă uit în ochii lui, îi spun:

– Înainte să auzim cum i-ai uimit pe toți, cred că ai nevoie de o plimbare prin cartier.

Elaine zâmbește aprobator.

– Sper că ai sărbătorit aplauzele în picioare!

Pe fața lui apare o grimasă.

Ajungem până în dreptul Dyke Road când îndrăznesc să mă uit din nou la el. Ochii îi sunt obosiți și pielea îi este ridată din cauza deshidratării: o imagine cum va fi la bătrânețe.

– Ai citit-o? mă întreabă cu voce uscată.

Dau din cap și merg mai departe.

– Cât din ce e acolo e minciună?

Mă prinde de mână.

– Nimic. Îmi pare rău. Știu că e o lovitură, dar totul este adevărat. Îți dau cuvântul meu.

Ridic din umeri cu indiferență.

– Mi-ai promis că o să fie rândul meu?

Pe străzi e plin de cupluri care au ieșit duminica la plimbare cu câinii și cu cărucioarele.

– Kerry, o să fie bine. O să găsim o soluție. Asta, dacă mai vrei să fim împreună. O să înțeleg dacă tu nu...

Mă opresc brusc.

– Este ultima ta șansă să fii sincer, Tim. Nu mă deranjează că ai picat, ci faptul că nu mi-ai spus până acum. Așadar. Mai sunt și alte secrete? Sau pungușe prin buzunare.

Panica îi apare în priviri. Nu pot s-o fac. Nu-l pot lăsa să mă mintă din nou.

– Dă-o-n mă-sa de treabă, Tim. Ți-am găsit carnețelul. Și punguța din costum. Ai picat examenele pentru că iei droguri!

Te rog, te rog, te rog, fă să fie alt motiv. Puțina culoare pe care o mai avea în obraji dispare. Deschide gura, dar nu se aude nimic.

– Nu ar trebui să negi? Să-mi spui că o faceți toți, că medicii dau pastilele pe gât ca pe bombonelele Smarties?

Mă privește fix.

– Așa fac. Dar... probabil nu atât de des cât o fac eu.

Primul răspuns sincer pe care mi l-a dat. Asta înseamnă ceva.

– Ce iei?

– Depinde de ce am nevoie. Am făcut eforturi atât de mari și la cursuri, și cu pacienții, cu *totul*. Eram în stare să fac orice.

– Toată lumea face eforturi, Tim. Asta e medicina. Dacă ai fi venit să vorbim despre asta, dacă ai fi încercat să primești ajutor atunci, nimic din... Mă opresc, dându-mi seama cât de zadarnic e totul. Bine. Trebuie să-mi spui totul.

Își ridică mâinile, în semn că se predă.

– O să încerc.

– În regulă. Mai întâi, de ce a început toată treaba asta în ziua nunții surorii mele, din toate zilele anului? E prima zi din afurisitul tău de carnețel.

Tim oftează.

– Din cauza lui Joel.

Acel sărut. Sau și mai rău de atât, ce a fost înainte de asta? Stopul cardiac al lui Joel, acțiunile mele, eșecul lui Tim? Cum îndrăznește!

– Dai vina pe ceva ce s-a întâmplat în trecut pentru că îți distrugi cariera ta, cariera mea, viitorul nostru?

Nu. Își ridică privirea spre cer.

– Dau vina pe Joel pentru că el a fost prima persoană care mi-a vândut droguri.

Capitolul 30. Joel

28 mai 2004

De data aceasta nu vreau să fiu salvat.

Nici măcar să fiu găsit.

Locuiesc într-o casă abandonată de când am început să folosesc droguri din nou și părinții mei m-au dat afară din casă.

– Joel! Joel, a venit cineva la tine.

Nu e niciodată de bine când vine cineva la mine, dar nu mă pot mișca. Nu-mi amintesc ce am luat și închid ochii, sperând ca un copil mic că dacă eu nu văd nimic, atunci nimeni nu mă vede pe mine.

– Joel?

Un val de scârbă față de propria persoană mă cuprinde în momentul în care îi recunosc vocea.

– Pleacă.

Tot nu-mi deschid ochii.

– Ce dracu' ai făcut?

Mă prinde de mână și eu tresar. Au trecut zile întregi de când a pus cineva mâna pe mine. Deschid acum ochii. Fața rotundă a lui Kerry și părul curat o fac să pară un înger trimis într-o misiune în iad.

– Pleacă, nu am nevoie de ajutorul tău.

Și în nici un caz nu vreau să mă vadă așa: cu fața umflată, mâinile și picioarele inerte, tenul iritat fiindcă nu mă spăl cum trebuie. Părul s-a dovedit să fie prea mare bătaie de cap, așa că m-am ras în cap.

– Nu am venit să te ajut. Am venit să te întreb de ce naiba vrei să-mi distrugi și *mie* viața dacă tot ți-o distrugi pe a ta.

– Despre ce vorbești?

Dar deja știu.

– Înțeleg că nu ești fericit de ce întorsătură a luat viața ta, dar asta nu e vina noastră. Așa că de ce ești atât de hotărât să ne tragi și pe noi după tine?

Nu răspund, iar ea se uită în jur pentru prima dată și îi văd dezgustul pe față. Nu este o clădire hippy cu floarea-soarelui pictată pe pereți și cu o jantă pe care să prăjești nuci. E o speluncă mizerabilă, ascunsă într-o casă rezistentă de cărămidă roșie. M-am obișnuit cu mirosul și cursa de obstacole de pe jos: ace hipodermice și sticle, tăvi de autoservire și colaci de cearşafuri pătate, care uneori sunt înfășurate în jurul oamenilor, dar de cele mai multe ori e imposibil de spus. Nu mai sunt turist în lumea narcoticelor. M-am mutat cu totul în ea. Ce i-am făcut lui Zoë demonstrează ce risipitor sunt.

– Of, Joel...

E prima dată când nu mai este furioasă, dar prefer furia milei.

– Uită-te bine și după aia pleacă, bine?

– Părinții tăi știu cum trăiești?

– S-au lăsat păgubași. Cum dracu' de m-ai găsit *tu*?

Pare șmecheră.

– Ai anumite avantaje dacă lucrezi pentru serviciul de ambulanță. Ca de exemplu, acces la anumite adrese la care suntem chemați des. Asta e a treia magherniță în care te-am căutat.

– Sunt flatat.

– Nu fi. Tim și-a picat examenele din cauza ta.

Tipic pentru blegul ăla să dea vina pe altcineva.

– Îl crezi?

O umbră de neîncredere trece scurt peste chipul ei, dar dispare. Dar este destul să-mi spună mie că nu a venit numai să se ia de mine. Nu știe nici dacă să aibă încredere în Tim...

Aș putea să-i spun partea mea de poveste: că Tim a început.

Că dacă nu ar fi cerut pentru prima dată, nu i-aș fi cunoscut pe Zoë și pe ceilalți narcomani, nu aș fi sfârșit în halul ăsta. Dar nu e chiar adevărul. Căderea e strict vina mea.

Rana de pe abdomen pulsează acolo unde, în timpul celei mai groaznice experiențe din viața mea, săptămâna trecută, am încercat să-mi smulg stimulatorul de sub piele.

Doi dintre cei cu care locuiesc m-au oprit, dar la țanc. Voiseм să mor și știam că defibrilatorul s-ar fi declanșat încontinuu până când s-ar fi terminat bateriile. Kerry se uită lung la mine.

– Bineînțeles că îl cred: e logodnicul meu. Ți-ai bătut joc de amândoi, apropo. Ar fi trebuit să fie rândul meu în continuare.

– Pentru ce?

– Întotdeauna mi-am dorit să fiu doctor, Joel, îți mai amintești? Dar m-ai părăsit și am picat examenele de la specializarea din liceu. Într-un alt univers, în care nu ne-am fi întâlnit, acum aș fi fost cu studiile aproape terminate și departe de tine, de Tim și de toată... nebunia asta.

E aproape în lacrimi. Nu mai suport.

– Dacă aș fi știut ce o să se întâmple, nu i-aș fi vândut niciodată droguri.

Kerry ezită, dar când vorbește, o face încet, cu amărăciune și siguranță.

– Și dacă aș fi știut ce o să se aleagă de capul tău, te-aș fi lăsat în iarbă să mori de Anul Nou. Aș fi plecat.

După ce pleacă, rămâne în urma ei o urmă de parfum, o gură de aer cu miros de trandafiri în duhoarea fetidă din speluncă, până când dispare și ea.

Presupun că este ultima dată când o s-o mai văd pe Kerry Smith.

*

Cineva mă prinde de mână.

– Pentru Dumnezeu, amice, ăsta zic și eu al doisprezecelea ceas. Vino. Nu rămâi aici.

Ant. Vreau să mă ascund sub cea mai apropiată plapumă pentru că și pe el l-am dezamăgit. După ce am plătit pentru întreruperea de sarcină a lui Zoë, iar ea s-a topit din Brighton ca o stafie, nu m-am mai dus nici să-mi fac turele la cafenea. Din nou. Loialitatea a căzut pe locul doi după băltirea în dezgustul față de propria persoană.

– Lasă-mă.

Nu am putere deloc din cauza chestiei fumate după ce a plecat Kerry.

Își bagă mâinile pe sub umerii mei ca să mă ridice în picioare. Cred că se așteptase să cântăresc mult mai mult.

– Pfui, Banana Man, chiar că îți put hainele.

Îi râd în față. Se trage înapoi dezgustat.

– Și îți trebuie și niște Tic Tac. Respirația ta poate lua foc în orice clipă, e alcool pur.

– Doar apă de gură.

– E ceva de aici al tău? mă întreabă, aruncând o privire dezgustată la păturile și sacoșele din jurul meu.

Fac semn spre haina mea mare cu buzunare.

– Majoritatea lucrurilor mele sunt aici. Mai e și un rucsac, dar nu mi-am propus să rămân în viață până când o să se facă suficient de frig ca să am nevoie de sacul de dormit sau de ghete.

Mă ajută să mă îndrept spre ușă și să ies în lumina orbitoare de afară. Mormăi.

– Te doare ceva? întreabă Ant.

– Nu, e soarele...

Afară este parcată o Fiesta cu portiera din dreptul pasagerului deschisă care îmi reamintește de ceva. *De cineva*. Kerry stă la volanul mașinii mamei sale, bătând darabana cu degetele pe volan. Scaunul din dreapta a fost învelit într-un sac de gunoi, la fel și locul unde îți pui picioarele. Parcă încearcă să scape de un cadavru. Încep să râd. Când Kerry ne vede, se dă jos din mașină și se îndreaptă spre mine. Nu scoate nici un cuvânt, dar amândoi încearcă să mă așeze pe scaunul din dreapta și apoi îmi pun centura de siguranță.

– Unde mergem?

– Undeva unde să fii în siguranță, spune Ant.

Undeva în siguranță se dovedește a fi al doilea dormitor de deasupra cafenelei. Nu știu cum l-a convins Kerry pe Ant să mă lase să stau aici, dar e ori aici, ori pe străzi – și nici o pensiune nu m-ar lăsa să mă apropii nici măcar la cinci sute de metri fără decontaminare din cap până în picioare.

Ăsta a fost dormitorul lui Ant înainte ca părinții lui să se întoarcă în Spania și el să preia Arsehole. Salteaua de o persoană a fost acoperită cu un cearșaf de cauciuc cu elastic și cu câteva straturi de pături moi. Au acoperit ruloul de la fereastră cu Ștrumfi cu o pungă neagră de gunoi ca să facă întuneric complet. Restul mobilei a fost dat afară, deși au lăsat pe pereți posterele cu New Kids on the Block. Mai sunt o găleată de plastic, un rând de sticle cu apă minerală, o grămadă de prosoape mai vechi pe podea, plus un ceas și un radio pe un raft înalt, la care nu pot să ajung. E un zăvor pe exteriorul ușii. Mi-e frică.

– Asta e o intervenție, nu-i așa? spun cu accent fals californian, sarcasmul nereușind să-mi mascheze groaza.

– Mai degrabă salonul ultimei șanse, spune Ant.

– Un salon al ultimei șanse nu ar trebui să aibă băutură?

– Ești amuzant.

Kerry tot nu mi-a adresat vreun cuvânt. Dar rămâne în cameră după ce Ant coboară în cafenea. Începe. Începutul sfârșitului sau sfârșitul începutului.

Kerry stă cu mine în timpul zilei și mă ține de mână, chiar mă îmbrățișează când încep să tremur. Îmi aruncă voma, îmi aduce cereale și pâine prăjită, mă duce afară la toaletă, deși mă lasă să-mi fac nevoile singur atât timp cât nu încui ușa.

Dar tot nu vorbește mai mult decât să mă întrebe ce vreau.

Ant vorbește cu mine pe întuneric. Îmi spune povești pe care le-am uitat, din copilărie. Primul lucru în această dimineață, a început să povestească ceva și apoi și-a pus mâna peste gură când și-a dat seama că amintirea e legată de fotbal.

Majoritatea amintirilor mele sunt.

– E-n regulă, Ant. Acelea au fost vremurile bune.

Jucăm cărți, vorbim despre sănătatea precară a tatălui său, despre amărăciunea mamei lui că visurile pe care ea le avusese legate de pensionare au fost înlocuite de corvoada plictisitoare și singuratică a atacului cerebral și a demenței vasculare.

Este interzis însă să povestim despre ce s-a întâmplat după atacul meu de cord. Alegerea mea.

Sunt prea obosit ca să mă mai lupt. Mi-au adus un medic generalist ca să-mi prescrie ceva pentru stările de vomă, dar în afară de asta suntem noi trei, transpirând împreună în apartament, în timp ce zilele caniculare trec una după cealaltă. Nu știu ce i-a spus Kerry lui Tim ca să-i explice absența, dar poate că lui îi e prea frică să întrebe. Încă e furioasă pe noi amândoi că i-am dat viața peste cap.

– De ce mă ajuți, Kerry?

Este ziua a patra, convulsiile s-au oprit și aștept să apară halucinațiile, când în cele din urmă o întreb direct. Pare să cântărească dacă să-mi răspundă sau nu, așa că vorbesc în continuare.

– Ți-am distrus viața. Ai spus-o chiar tu. Încerci să te transformi într-o sfântă?

– Canonizare, spune ea, când te transformă în sfânt, se numește canonizare.

– Mulțam. Dintre toate lucrurile pe care trebuie să le rezolv, cred că îmbogățirea vocabularului e undeva sus pe listă.

Nu-și poate stăpâni zâmbetul care-i face buzele să zvâcnească.

– Ca să vezi, o propoziție completă! Asta chiar e o schimbare față de mormăieli și gemete. Asta înseamnă că te simți mai bine?

– Deocamdată.

– Ți-e foame? Pot să îl rog pe Ant să-ți facă ce vrei.

Ceea ce vreau cu adevărat e ca ea să-mi vorbească, dar faptul că-mi oferă variante de mâncare e un pas mare înainte.

– Nu știu ce aș vrea.

– Ce ai spune de ouă jumări pe pâine prăjită?

– Asta îmi făcea mama întotdeauna când nu mă simțeam bine.

– Grozav.

Nici măcar nu-mi plac ouăle, dar știind că vor fi făcute pentru mine de cineva căreia îi pasă, care nu m-a șters din viața ei, în ciuda a tot ce am făcut, le face să fie cea mai delicioasă mâncare pe care am mâncat-o vreodată.

Se ridică în picioare.

– Să nu îndrăznești să pleci undeva.

– Sunt mult prea laș ca să risc să te enervez, Kerry.

Ea deschide ușa, apoi se întoarce.

– Ca să-ți răspund la întrebare. E pentru că altfel ce rost ar mai fi avut totul?

– Cum?

– Motivul pentru care am rămas alături de tine. Pentru că sunt prea încăpățânată ca să vă las baltă pe vreunul dintre voi.

Capitolul 31. Kerry

5 iunie 2004

Detoxifierea a fost partea cea mai ușoară.

Acum trebuie să îi dăm un motiv să rămână curat și în viață, sau totul a fost o pierdere de vreme.

– Are nevoie de ceva să-l țină preocupat. Ce zici de dans de societate? întreabă Ant, în șoaptă. Ne-am strecurat pe scări după ce a adormit Joel.

În mod straniu, Joel a devenit captivat de o emisiune nouă, prezentată de Bruce Forsyth, unde celebritățile încearcă să danseze dansuri de societate.

– Mă îndoiesc că foxtrotul va fi suficient să-l ținem departe de chestiile tari.

– Atunci mici excursii, pe timpul zilei?

– Oare o călătorie cu roller coaster-ul în Thorpe Park o să-i dea un scop mai nobil?

Au trecut opt zile de la intervenție și am început să facem planuri timide pentru restul vieții lui Joel. Ant începe să râdă.

– Mă gândeam la ceva mai sugestiv. Un tur al cimitirului?

– Asta ar fi mers dacă i-ar fi fost frică de moarte.

Ant se ridică în picioare, deschide două beri și îmi dă una mie.

– Știi, a mai trecut printr-o perioadă foarte grea, vara trecută. Nu a mai venit la serviciu, s-a înhăitat cu cine nu trebuie.

– Și nu știi din ce cauză?

Ant scutură din cap.

– Parcă aș fi fost pe mal și m-aș fi uitat după o navă care se duce tot mai departe. Am încercat, dar s-a întâmplat după ce tata a mai făcut un atac vascular cerebral și doar atât am putut să-i ofer atunci.

– Îmi pare rău de tatăl tău.

– Da. E într-o stare stabilă acum, dar nu mai e bărbatul care a fost. Bătrânețea e nașpa. Dar să-l pierdem pe Joel ar fi mult mai rău. A fost cel mai bun prieten al meu toată viața.

– Sper că nu mai e în pericol.

– Mulțumită ție. Tot nu înțeleg de ce ai făcut atât de multe pentru el, Kerry. Doar dacă nu ești cumva vreo sfântă.

Iau o înghițitură de bere. E o întrebare pe care mi-o tot repet și eu. De ce nu am făcut stânga-mprejur și să-l las în spelunca în care l-am găsit? M-am dus acolo să strig la el, nu să-l salvez. Mirosul greu din acel loc revine atât de puternic, încât stomacul mi se întoarce pe dos. Și nu voi uita niciodată momentul în care zdrențele din colț s-au rearanjat și au luat forma primului bărbat pe care l-am iubit.

– Ai văzut locul acela, Ant. Nu cred că aș fi putut să fiu împăcată cu mine dacă l-aș fi lăsat acolo și ar fi murit. Chiar dacă nu mai este Joel pe care l-ai cunoscut.

Ant dă din cap.

– Ați fost apropiați într-o vreme. La un moment dat, chiar am crezut că o să rămâneți... mă rog, împreună.

Încep să râd puțin cam forțat.

– Nu am fost niciodată genul lui.

– Nu. Sigur.

– Trebuie să mă întorc acasă, sunt în urmă cu recapitularea. Îi dau rapid lui Ant o îmbrățișare.

– Dar am trecut de un hop, nu? E curat.

Afară este o zi toridă și aglomerată. Mă plimb pe faleză, cu sticla de bere încă în mână. Nu am chef să mă întorc prea curând în bungalow. Atmosfera de acolo este la fel de apăsătoare ca vremea: Elaine n-are nici cea mai vagă idee că Tim a picat examenele, dar simte tensiunea din aer și întreabă mereu, cât se poate de explicit, dacă e totul în regulă.

Nimic nu este în regulă. Înainte, am crezut întotdeauna că indiferent de problemele pe care le avem, măcar pot avea încredere în Tim. Acum nu mai cred nici un cuvânt pe care-l spune.

Ar trebui să îl părăsesc și pe Tim, dar și pe Joel. Marilyn le-ar fi spus amândurora să-și ia tălpășița. La fel și mama. Dar eu nu am încrederea lor, niciodată nu am avut-o. În timp ce lor le-a plăcut întotdeauna să fie în centrul atenției, eu am stat ascunsă, până în momentul acela din față de la Lawns, când Joel a avut nevoie de mine, când eu am simțit dintr-odată că trăiesc. Nu, mai mult decât atât: am simțit că însemn ceva. Asta încerc oare

să recuperez, prin dorința de a fi utilă? Gândul acesta mă face să-mi doresc să evadez, departe de ei, de mine însămi.

Soarele care mă bate în spate îmi amintește de India. Aș putea fugi acum? Să mă furișez în bungalow după pașaport și carnetul de conducere, apoi să mă urc în metroul spre Gatwick și să mă urc în primul avion spre sud? Aș putea să admir răsăritul de pe o plajă mâine-dimineață. Singură. Dar nu o voi face. Am examene de dat, planuri de viitor de făcut. În plus, nu sunt genul care să renunțe. Indiferent cât de absurd li se va părea celorlalți, trebuie să ajung la liman.

Am rezervat o cățărare cu coarda a doua zi după ultimul examen și, din instinct, am hotărât să îl trag și pe Joel după mine. Se opune de formă, dar cred că e ușurat să mai iasă din cafenea. Pe drumul spre Castelul Arundel, își tot admiră reflexia în oglinda laterală.

– Rahat. Arăt neîngrijit. Mai în vârstă decât tata.

E palid, dar de când nu mai folosește droguri, a avut parte două săptămâni de mâncare sănătoasă. Corpul lui nu mai are aspectul puhav și nu mai e atât de tras la față.

– Arătai mult mai rău când erai în casa aia comună. Nu aveați oglinzi?

– Vreo două, dar erau pentru tras pe nas metamfetamine și cocaină.

Se uită pieziș la mine, de parcă se așteaptă oarecum să mă șocheze.

– Sunt uimită că-ți puteai permite cocaină. Doar dacă nu era plătită cu banii pe care i-ai făcut vânzându-i droguri lui Tim!

El scutură din cap.

– Cocaina e mai ieftină decât crezi. Și lui Tim i-am cerut bani doar pe ce am plătit și eu. El a fost cel care m-a făcut să încep să vând chestii, nu ți-a spus asta?

Tim n-are nici cea mai vagă idee că eu țin legătura cu Joel. Nu mă deranjez să-i explic absențele lungi de acasă, deși amândoi i-am spus lui Elaine că iau multe schimburi lungi ca să plătesc pentru nuntă. Nunta pe care am amânat-o săptămâna trecută.

I-am spus lui Tim că nu pot merge mai departe și că trebuie să mă gândesc foarte serios la viitorul nostru. Nu a încercat să mă facă să mă răzgândesc, dar m-a implorat să nu-i spun nimic lui Elaine până nu decid ce vreau.

De ce nu a încercat să mă convingă că greșesc? Îi este rușine că m-a dezamăgit cu examenele și drogurile, dar e mai puțin de un an de când mi-a zis că nu poate fi persoana care e fără mine.

Am renunțat amândoi atât de repede?

– Și zi, chestia de azi. De ce naiba o faci încă o dată?

– Ca să adun bani pentru un azil local.

– Și ce legătură are legănatul în jos pe un perete lateral al castelului cu un azil?

– Nici una în mod special. Este unul dintre lucrurile pe care oamenii mă sponsorizează să le fac, pentru diferite organizații de caritate. Am început să fac treaba asta acum vreo doi ani, pentru amuzament. Am sărit din avion, am făcut bungee jumping, am înotat în mare în mijlocul iernii.

El dă frâu liber uimirii.

– Ua. Ai sărit dintr-un avion?

Pentru o fracțiune de secundă, sunt înapoi acolo: zgomotul îmi vibrează în tot corpul, pulsul mi se ridică în timp ce avionul fragil, ca foița de hârtie, decolează. În câteva secunde, lăsăm în urmă pista și câmpurile verzi devin pătrățele cusute între ele, cu râurile ca niște fire argintii ce le leagă între ele.

– Căderea liberă a fost OK. Dar zborul în sine a fost partea cea mai bună. De acolo, de sus, totul este frumos. Până și amărâtul de ponton vechi. Vreau să spun că arăta ca niște bețe de chibrituri, toate aranjate unele peste celelalte în marea turcoaz.

– A fost greu să sari?

– A fost în tandem, așa că nu am avut prea mult de ales. Cu toate astea, aș face-o din nou fără să clipesc.

Îmi amintesc norii și aerul proaspăt și corpul meu care era la mila gravitației în timp ce ne prăbușeam spre frumoasa curbă a pământului... apoi ghiontul brusc când am activat parașuta și sentimentul pe care l-am avut, că vreau să rămân acolo pentru totdeauna.

Joel scutură din cap.

– Când ai devenit așa o dependentă de adrenalină?

– Nu ești singurul care s-a schimbat, Joel. Nu mai sunt fata tocilară care eram în școală.

Castelul Arundel este în fața noastră, pe dealul său mic, și simt primii fluturi în stomac. Parcăm și ne alăturăm celorlalți cățărători îmbrăcați în tunici purpurii. În timp ce povestesc agitați, îmi dau seama că toți în afară de mine au o legătură personală cu azilul.

Sunt o impostoare. Azilurile fac o treabă minunată, dar eu am venit aici pentru adrenalină, nu pentru cauză. A devenit o glumă deja la serviciu. De-

abia dacă mă mai sponsorizează cineva, fiindcă tuturor le-a ajuns „Krazy Kerry“ și cea mai recentă cascadorie a ei.

– Cât de înalt e?

Joel arată cu degetul în sus.

– Mai puțin de șaizeci de metri. Nu se compară cu săritul din avion.

Mă ofer să urc cu primul grup de participanți care strâng fonduri. Ni se aranjează hamurile, ni se spune ce să facem, deși e greu să mă concentrez când știu că Joel privește. Tim nu vine niciodată și nu mi-a păsat deloc, pentru că e viciul meu secret.

Urc împreună cu ceilalți scările de piatră până la primul turn principal unde au ridicat o schelă de care să atașăm hamurile. Sorb cu nesaț panorama din priviri, câmpurile de un verde viu, pâlcuri mai întunecate de copaci, case de cărămidă roșie grupate ca să formeze comunități și, în depărtare, panglica strălucitoare și albastră a mării.

Un cuplu de vârstă mijlocie de supereroi merg în față. Ea e îmbrăcată ca Wonder Woman, soțul ei ca Superman. Se ciondănesc până în momentul în care femeia coboară. Pe fața ei apare o grimasă când dispare peste margine.

– Trebuie să coboare prima ca să se asigure că merg și eu până la capăt, îmi spune Superman. Mi-e teribil de frică de înălțimi.

– Atunci de ce o faci?

– Pentru fiica noastră, îmi spune, iar eu regret imediat că am întrebat, deoarece ochii i se umplu de lacrimi. Ar fi fost insuportabil dacă nu ar fi existat azilul.

– Hai odată, laș gras ce ești, strigă Wonder Woman de jos. Fă-o odată ca să putem merge să bem brandy!

Superman chiuie tot drumul, până jos.

Vine rândul meu. Urc pe platforma eșafodului și hamul îmi este legat de frânghie. Aud vântul care îmi vâjâie în urechi și mă conectez la bubuitul inimii din piept. Iubesc senzația asta, mă simt mai vie ca niciodată.

– Ești gata, scumpo? Întoarce-te, lasă-te pe spate și... pleacă.

Durează doar câteva secunde, dar, vai, *ce secunde*! Adrenalină și gravitație și priveliștea asupra districtului Sussex care trece șuierând ca o săgeată peste umărul meu când cobor în viteză, nefiind în stare să cobor constant.

– Kerry! Haide, Kerry!

E Joel: singura persoană care îmi știe numele. Când picioarele ating pământul vreau să mă întorc în fugă la treptele de piatră și să o iau de la capăt. Joel apare de nicăieri cu gura până la urechi.

– Trebuie să recunosc că e nevoie de mult curaj ca să faci asta.

Simt că mă îmbujorez la față. Mi se pare stânjenitor, el să asiste la emoția și entuziasmul meu.

– Ar trebui să încerci și tu.

– Nimeni nu o să mă lase să fac așa ceva cu un stimulator cardiac, nu-i așa?

– S-ar putea. Dar îmi amintesc formularele pe care a trebuit să le completez și declarația pe proprie răspundere pe care am semnat-o. Cu siguranță nu o să-l lase.

– Eh, dă-o-ncolo, oricum nu mi-au plăcut niciodată înălțimile. Dar ție îți plac. Ai un aer, așa, nebunatic. Dar fericit. Nu te supăra, dar în aceste ultime săptămâni nu te-am văzut râzând nici măcar o dată. Și acum nu te mai poți opri. Parcă ești din nou Kerry pe care o știam eu.

– Vorbești de parcă aș fi o acriturăă nefericită.

– Detoxifierea nu e numai râs și voie bună, nu-i așa?

Pentru o clipă am fost ca pe vremuri. Toată furia justificată din partea mea, tot disprețul de sine, din partea lui, au fost uitate. Nu i se pare jenant să vadă cât de mult îmi place asta. E intim. Distanța dintre noi se micșorează, nu-mi dau seama dacă el se apropie de mine sau eu de el. Mă uit la buzele lui și îmi reamintesc cum m-am simțit când le-am sărutat și, ah, cât de mult îmi doresc să retrăiesc acel sentiment... Uralele din spatele nostru când ultimul cățărător aterizează pe pământ mă trezesc brusc la realitate.

– Așa, să ne întoarcem în Brighton înainte de ora de vârf, îi spun în timp ce mă trag înapoi, încercând să-mi amintesc unde am parcat mașina.

Ce dracu' s-a întâmplat mai devreme? Joel mi-a frânt inima. Și e un drogat. Ar trebui să fiu masochistă să mă implic din nou într-o relație cu el. În timp ce conduc spre casă, el mă bombardează cu întrebări legate de celelalte provocări ale mele, de parcă e speriat că aș putea spune ceva despre ce aproape s-a întâmplat.

Când opresc în față la Girasol încă vorbește repede și îmi ia o clipă să mă conectez la ce spune.

– ...și aș putea s-o fac și eu.

– Ce să faci?

– Una dintre activitățile tale sponsorizate. Vreau să am din nou condiție fizică. Aș putea să strâng niște bani pentru organizația ta preferată de binefacere.

– Chiar nu e nevoie, Joel...

– Mi-ar plăcea. Dacă tu și cu Ant nu aveți de gând să mă lăsați să mor, atunci ar trebui să-mi găsesc ceva care să mă țină ocupat.

Capitolul 32. Joel

22 iunie 2004

– Fii sincer, ți-ai luat toate medicamentele? întreabă Kerry.

Suntem singuri lângă plajă în prima dimineață de antrenament. E prea devreme pentru restul locuitorilor din Brighton, amărâți leneși ce sunt ei. Ratează o pâclă psihedelică ce face marea și cerul să se contopească.

– Dar ce ești tu, maică-mea?

Ea plescăie cu limba.

– Nu. Dar deja mi-ai dat peste cap o dată cariera medicală, așa că ultimul lucru de care am nevoie acum e o altă aritmie cât timp ești în grija mea.

– Sigur că da. Scuze. Îmi întind cvadricepsul, arătându-i ce trebuie să facă. Încep să-mi reamintesc toate mișcările pe care le făceam în programul fizic ca pe versurile unui cântec vechi.

– Cum s-au simțit? mă întreabă ea, încercând să-și păstreze echilibrul.

Stângace și drăgălașă în același timp. Doar că nu îmi e îngăduit să mă gândesc așa la ea acum.

– Cum?

– Șocurile?

Am încercat să-mi blochez amintirile momentelor mele de declin, dar nu pot uita cum se simte când 900 de volți îți opresc inima.

– Macabru. Parcă detonase cineva o bombă în mine.

Kerry mă privește atentă, cu ochii albaștri-gri, la fel de luminoși ca marea în lumina dimineții.

– Și cu toate acestea ai continuat să ți le provoci. Cred că ai fost disperat, Joel.

Mă întorc într-o parte.

– Aproape la fel de disperat ca tine în momentul ăsta. Îmi pui întrebări ca să amâni momentul în care începem să alergăm. Te temi că o să fii depășită de un pacient cardiac și narcoman.

Sunt sigur însă că nu e la fel de speriată ca mine. M-am înscris cu ea la un mini-triatlon luna viitoare, parțial și pentru a-i mulțumi pentru tot ce a făcut. Dar de fiecare dată când am încercat să alerg, în adidașii și pantalonii de trening ieftini pe care mi i-au cumpărat ca să-i am când fac detoxificarea, am abandonat.

Parțial, presupun că e și frica de un șoc nou, chiar dacă îmi iau medicamentele cu religiozitate acum. Mai e însă și teama că o să încep să mă simt din nou cum mă simțeam pe teren, acea bucurie absolută că ești rapid. Pentru că nu am nici un drept. Am rănit pe toată lumea. Nu merit nimic bun.

Când i-am spus lui Kerry că îmi este foarte greu să mă antrenez, ea nu mi-a pus întrebări, ci a aranjat să vină pe plajă o dimineață, după ce își termină programul.

Chiar nu o merit.

Dar e aici, reală, și mă ia de mână și începe să alerge.

Trebuie să merg cu ea.

Nu e un alergător înnăscut, calcă mult prea într-o parte, piciorul drept i se strâmbă. Încerc să măresc ritmul, ținându-ne tot de mână, dar deja gâfâie și i s-a tăiat respirația.

Ha! În ciuda inimii mele mizerabile și a mușchilor slabi, sunt încă Joel Greenaway. Când conştientizez lucrul acesta și încep să mă relaxez în timp ce alerg, începe să-mi placă din nou.

Kerry e praf când ajungem la cabinele de pe plajă la Hove, dar dacă nu ar fi cu mine, aș putea alerga până la Shoreham și înapoi. În schimb, luăm o cafea de la Meeting Place și ne plimbăm pe marginea apei. Mă descalț de adidașii urâți și simt sub talpă căldura pietricelelor. E de necrezut că un corp pe care am încercat să-l distrug, celulă cu celulă, se poate redresa astfel.

– Nu e rău pentru un om care a murit de trei ori, ei?

– O să te bat măr la înot, Joel. Nu trebuie să-ți faci griji, spune ea.

Problema cu recuperarea e că nu doar rezistența îmi revine. Ci și dorințele sexuale. Încerc să-mi antrenez dorința ca pe un recrut din baza de instrucție, să o fac să-mi părăsească trupul. Dar nu merge. Cu fiecare săptămână care trece, sentimentele mele sunt tot mai puternice. De fiecare dată când mă antrenez cu Kerry, intrăm amândoi într-un ritm care pare un substitut pentru ceea ce aș vrea să fac de fapt.

Singurul lucru care mă oprește să dau frâu liber sentimentelor mele este faptul că nu m-aș mai suporta dacă aș răni-o din nou.

Nu cred că ea observă. E la fel de concentrată ca antrenorul Coley când ne antrenăm. Povestim despre VO2 Max[17], diete pentru dezvoltarea masei musculare și evităm orice altceva legat de sentimente sau de trecut. Ea abia dacă pomenește de Tim, deși spune că el speră că s-a descurcat mai bine la reevaluare. Ceea ce e bine.

Nu înțelegeți greșit, încă îl urăsc pe idiotul ăla, dar vreau să fie fericită.

Deși astăzi mă întreb dacă înțeleg bine situația.

După cinci săptămâni de antrenament, suntem în sfârșit gata pentru marele eveniment: un mini-triatlon în Herefordshire, pe terenurile unei case vechi, aristocratice. Stăm peste noapte la un han ca să nu trebuiască să conducem în aceeași seară. Când ne cazăm, mă ofer să plătesc pentru camera ei în același timp în care o plătesc pe a mea. Părinții mei au reînceput să-mi dea bani de buzunar după ce am făcut un test de urină ca să demonstrez că sunt curat.

Mă simt ca un ratat de fiecare dată când le iau banii din bancomat. Dar o să găsesc o modalitate să îi înapoiez.

– E în regulă, insistă ea. Tim a plătit deja. Mi-a făcut o bucurie. Crede că... ei bine, crede că am venit aici singură.

– Aha. Da. E de înțeles, cred.

Doar că... așa să fie? Pe când mă pregătesc de cursă, mă întreb dacă Kerry l-a mințit, ceea ce nu e tocmai sănătos. Și el de ce nu a venit să o sprijine? Dacă aș fi fost eu cu Kerry, aș fi așteptat-o mereu la linia de finiș.

Trag pe mine costumul de înot din neopren, fericit că ascunde umflătura urâtă și cicatricea stimulatorului. Ce știu eu despre relații? Ne îndreptăm împreună spre lac, alături de alte sute de oameni nebuni. Am stabilit că facem cursa ca să obținem cel mai bun punctaj de care suntem în stare, astfel ca ea să nu rămână în urmă ca să-mi facă mie pe plac, iar eu să nu mă înfrânez în timpul alergării.

Dar când mă arunc în lac, ea e acolo, alături de mine.

– Tu... mergi... mai departe, gâfâi printre înghițituri mari de apă rece.

Dar nu mă lasă să rămân în urmă și cu ea alături de mine sunt în siguranță.

Ne cățărăm pe malul celălalt. Are pe ea un costum de neopren, iar gambele îi sunt pătate din cauza apei reci, dar nu avea cum să arate mai minunat ca acum. Începem să râdem când ne suim pe biciclete și râdem în

continuare când picioarele încep să ne ardă din cauza urcușului. Când începe alergarea, îmi spune să o iau înainte. Dar ce ticălos ar face așa ceva? Trecem linia de finiș împreună. Ne îmbrățișăm, corpurile noastre transpirate și căldura ei îmi trezesc un iureș de emoții ce pare să fie... ei bine, pare să fie iubire. Și dorință. Mă desprind de ea repede, înainte să-și dea seama.

– Nu te supăra, Kerry, dar ai nevoie de un duș!

– Du-te-ncolo! Tu puți mai rău decât mine.

În timp ce fac duș și apa se scurge pe corpul meu, mă gândesc la al ei când a ieșit din apa lacului. Mă gândesc la ea cum stă acum în camera de lângă a mea. Îmi imaginez că bat la ușa ei, că o sărut și îi spun ce simt pentru ea. După triatlon, totul pare posibil.

Nu, sunt o epavă.

Mă așteaptă la bar. E mai drăguță ca niciodată, deși nu cred că e machiată. E doar euforia, acei hormoni ai fericirii produși de activitatea fizică.

– Ce nebunie! spune Kerry când deschide sticla de un sfert de litru de *cava*[18] și ia o înghițitură serioasă.

– În sănătatea noastră. Atleții de la mini-triatlon. Ridic paharul meu de cola dietetică, fără alcool pentru mine, oricum nici nu am nevoie să beau când sunt cu ea, și toastăm. Dar o să ne doară mâine.

– Hai să nu vorbim despre ziua de mâine, spune ea și privirea i se umbrește ușor.

– L-ai sunat pe Tim?

– Mda. S-a bucurat pentru mine.

– Și-atunci de ce nu a venit aici? Eu aș vrea să-mi susțin logodnica dacă face ceva atât de important.

– Nu mai sunt logodnica lui, bine? izbucnește ea. Uite, sunt multe lucruri pe care nu ți le-am spus pentru că sunt personale. Dar a fost o perioadă dificilă. I-am spus că am nevoie să fiu singură weekendul acesta. Ca să mă gândesc.

Minții mele îi trebuie câteva minute să înțeleagă ce se întâmplă, dar inima a priceput deja.

– Vrei să te las și eu singură?

Ea dă din cap.

– Nu, tu nu contezi.

– Minunat.

Pauza devine prea lungă.

Acum vorbim amândoi în același timp.

– Kerry, trebuie să-ți spun...

– Joel, îmi doresc...

Zâmbesc.

– Spune tu prima.

– Îmi doresc să mă simt așa tot timpul. M-am săturat să treacă viața pe lângă mine. Acasă, mă simt de parcă aș avea o sută de ani, dar aici e altfel. Mai ia o gură de *cava*. Cred că s-ar putea să am nevoie de ceva mai tare. Și friptură. Am nevoie de friptură.

Stau la coadă la bar și mă simt mai apropiat de ea ca niciodată. Imagini cu noi făcând dragoste mi se derulează în minte. O doresc atât de mult...

STOP.

Nu vreau să fiu eu bărbatul acela; acel nemernic care profită de cineva care trece printr-o perioadă dificilă.

– Două fripturi cu cartofi prăjiți, te rog, amice, pe nota mea. Și un pahar mare de vin roșu.

– De care vrei? Avem merlot, shiraz, rioja...

Mă întorc să strig peste mese și să o întreb pe Kerry ce preferă.

Ea stă cu ochii ațintiți pe geam, încruntându-se, și arată exact ca fata care nu de mult venea și se așeza pe patul meu de spital, zi de zi, dorindu-și să mă recuperez.

Deja imaginile din mintea mea îmi arată cum ar fi putut fi viețile noastre dacă aș fi avut încredere în ea și nu aș fi îndepărtat-o când clubul a renunțat la mine. Nu e fericită cu Tim. Dacă e din cauza a ceea ce a fost între noi, ceea ce încă ar mai putea fi, a fost cât se poate de adevărat? Dacă ceea ce eu am crezut că este doar atracție fizică este ceva mult mai important?

– Dă-mi-l pe cel mai scump.

Îmi iau ochii de la Kerry doar când tipul îmi întinde paharele.

Mă întorc cu pași mari la masă și pun jos paharele de vin.

– Te iubesc, Kerry Smith.

Ea clipește. Încerc să citesc ceva în privirea ei. Sufletul mi se umple de speranță.

O să-mi răspundă și ea la fel...

– Nu, nu mă iubești. Ia o gură serioasă de vin. Stai jos.

– Știu ce simt, îi răspund, dar mă așez, înțelegând de ce nu mă crede.

– Joel, țin la tine. Mult. Te străduiești să fii mai bun și mai curajos. Să nu mai zic că era și cazul. Dar m-ai rănit mult prea tare ca să te mai iubesc așa cum te-am iubit.

– Am fost un idiot...

– Da. Ceea ce simți acum? Sunt nostalgia și endorfinele eliberate când ai terminat cursa. Nu este iubire.

Vreau să-i spun că m-am schimbat. Dar chiar m-am schimbat oare? Au trecut doar câteva luni de când i-am frânt inima lui Zoë din cauză că i-am cântat în strună, fără să-mi pese de cât de vulnerabilă era. Chiar dacă nu a rămas gravidă sau nu a făcut întrerupere de sarcină, aș fi rănit-o oricum, deoarece mereu aș fi căutat-o pe cea care e mereu pe primul loc în inima mea.

Poate că din cauza părții din creier care a murit în momentul în care mi s-a oprit inima, o să încep să dezamăgesc oamenii la nesfârșit.

– În plus, nu ești tu răspunsul, Joel.

– Răspunsul la ce?

– La toate dezastrele din viața mea. Kerry începe să râdă. Nu ești singurul care și-a cam făcut praf ultimii patru ani din viață.

– A fost vina mea că ai început o relație de consolare cu Tim. Nu te face fericită.

Ea ridică din sprâncene.

– Și tu m-ai făcut fericită? Nu asta îmi amintesc eu.

– S-ar putea ca nici eu și nici Tim să nu fim suficient de buni pentru tine.

Un grup de oameni de la masa alăturată încep să râdă la o glumă. Kerry oftează.

– Viața nu este un film Disney, Joel. Nu există Făt-Frumos. În relații te implici și te străduiești.

– Dar nu ar trebui să te facă nefericită, nu-i așa? Convingerea că Tim nu este bun pentru ea mă face nesăbuit. Și nu minți o persoană pe care o iubești cu adevărat.

Ea face o grimasă.

– Nu? Tot ce mi-am dorit a fost să pun ordine în lucruri. Să-i fac fericiți pe oamenii la care țin, făcând ceea ce trebuie. Doar că nu mai știu ce să fac.

– I-ai spus și lui asta? Adevărul?

– Adevărul. Pare ceva atât de perfect, nu-i așa? Atât de simplu. Uneori însă, credem că cel mai bun lucru e să mințim. Apoi nu mai ai de ales.

Kerry ia o înghițitură de vin.

– Te-am mințit și pe tine, Joel. Ani de zile.

– Despre ce?

– Despre ce s-a întâmplat în noaptea mileniului. Despre cine a fost de fapt persoana care te-a salvat sau ți-a făcut rău, depinde cum vezi tu acum lucrurile. Eu am fost cea care ți-a lovit pieptul cu atâta putere de ai simțit că ți-am zdrobit coastele. Eu am fost cea care te-a resuscitat.

– Nu. A fost Tim. Mi-a spus chiar el.

– În tot acest timp, ai dat vina pe cine nu trebuie. El a rămas stană de piatră pentru... mă rog, au fost mai puțin de zece minute, dar parcă au trecut ani.

Mintea mea nu poate procesa toate aceste informații. Versiunea imaginată de mine despre ce s-a întâmplat în noaptea aceea e fragmentată și încerc să o refac, dar...

– De ce ai minți despre așa ceva?

Pufnește.

– Trebuia să îl protejez pe Tim, dar totul s-a întors împotriva mea. Vezi? Și eu am făcut greșeli.

Nu spun nimic.

– Ar fi trebuit să-ți spun de-acum câțiva ani și îmi pare rău.

Pentru că tot nu îi răspund, se ridică de la masă.

– A fost o greșeală să vin aici cu tine. A adus totul din nou la suprafață. Măcar acum știi adevărul și putem să ne vedem cu toții de viață mai departe.

Nu spun nimic, așa că ea bâiguie ceva despre anularea comenzii de mâncare, de parcă asta contează, și mă uit după ea cum pleacă. Îmi las capul să cadă pe masă. De câte ori am dat vina pe Tim pentru viața mea incompletă, pentru că am pierdut fotbalul, pentru locul umflat de pe pielea mea unde este stimulatorul cardiac... Ce ar fi fost diferit dacă aș fi știut de la început că a fost Kerry? M-a mințit din prima clipă după ce m-am trezit. Mii de minciuni, timp de ani de zile. Dar nu sunt furios. Cu ce preț a ascuns toate aceste lucruri? A făcut ce a crezut că e mai bine. Pot spune același lucru despre mine? Nu. Am fost preocupat doar de mine și de viața mea, vlăguit și plin de ură atâta timp. Nu e de mirare că mi-au plăcut drogurile atât de mult. M-au împiedicat să-mi amintesc ce persoană rea sunt.

Niciodată nu am simțit mai puternic nevoia să trag un cui ca să mă liniștesc. Chiar și aici, într-un fund de țară, fac pariu că l-aș recunoaște pe tipul din bar care poate să-mi facă rost de ce am nevoie. Doar ne recunoaștem între noi.

Ceva ușurel. Niște iarbă sau...

Dar lemnul murdar al mesei îmi amintește de podelele nenumărate pe care mi-am pierdut cunoștința. Sunt atât de norocos în comparație cu Zoë și Ham, al naibii de norocos. Mereu a existat cineva care să mă ridice când am căzut: părinții mei, Ant. Kerry. Femeia care mi-a salvat viața.

Mă ridic. Nu. Nu vreau să recidivez. Nu vreau să-mi bag în organism rahaturi ca să neg apoi răul pe care l-am făcut. Kerry a spus să-mi continui viața. Asta e ceea ce vrea. Dacă nu vrea să-mi împărtășească iubirea, nu-mi rămâne decât să face ceea ce mi-a rămas de făcut: să nu-mi mai plâng de milă și să o iau de la capăt.

Măsurare a capacității organismului de a consuma oxigen
Vin spumant spaniol

Capitolul 33. Tim

25 iulie 2004

E mai bine sau mai rău să fii într-un mediu rafinat când spulberi iluziile persoanei pe care o iubești?

De dimineață mi s-a părut că e o idee bună să o duc pe mama în Alfriston. Acum nu mai sunt atât de sigur. Nici unul dintre magazinele de suvenire nu este accesibil și a plouat atât de mult încât pe malul râului e prea mult noroi ca să te poți plimba. Când împing căruciorul cu rotile pe ușa de intrare a unei cafenele, simt cum mă împresoară din toate părțile milieuri, platouri cu prăjituri și ceainice de-mi vine să le sparg în timp ce ies ca o furtună de acolo.

– Ești sigură că toate sunt făcute de casă? o ia la întrebări pe biata chelneriță. Pentru că meniul pare mult prea bogat ca așa ceva să poată fi adevărat.

Încerc să găsesc niște subiecte de conversație în timp ce așteptăm mâncarea, știind că timpul trece repede. Sunt convins că Kerry va veni acasă după triatlon și o să-mi spună că sigur totul s-a terminat între noi. Mă oferisem să o însoțesc, dar mi-a spus răspicat că avea nevoie de timp ca să *„se gândească serios. Și, cât timp sunt plecată, te rog să vorbești cu mama ta. Indiferent de ce ne hotărâm să facem, nunta nu va avea loc anul viitor. Dacă își dă seama că am mințit, nu ne va ierta niciodată.*

– Dar ce o să-i spun?

– Îi povestești cât vrei de mult sau de puțin.“

Ni se aduc cartofii copți, mari cât niște ghiulele, și mama se uită cu dispreț în farfuria ei.

– Arată bine, nu-i așa? îi spun, de dragul chelneriței.

Prima îmbucătură îmi arde gâtul și limba când o înghit. O rană provocată de temperatură ridicată, dar nu atât de gravă cât să mă facă să-i spun adevărul.

– Ai ochii mari și gura mică, Tim! îmi spune mama, așa cum face de când mă știu.

Nu mai pot amâna nici o secundă.

– Mamă, trebuie să-ți spun ceva și îmi pare rău, dar nu vreau să te supăr.

Fața îi rămâne imperturbabilă, dar pare că s-a făcut cu un centimetru mai mică în scaun.

– Este vorba despre nuntă. Am repetat la nesfârșit aceste cuvinte în mintea mea. E altceva să le aud spuse cu voce tare. Eu și Kerry am hotărât să o amânăm.

Parcă a început să îmbătrânească sub ochii mei. Privirea ei de un albastru pătrunzător a pălit și a devenit cenușie, iar ridurile din dreptul ochilor s-au adâncit.

– Mamă, m-ai auzit? Am amânat-o. Kerry și-a primit aproape toți banii înapoi sau o factură de credit în cazul în care hotelul...

– Este vorba de o altă femeie? Nu i-ai fost credincios?

– Mamă!

– După tot ce a făcut pentru tine! Ai moștenit chestia asta de la tatăl tău. Gene proaste. Mi-e atât de rușine cu tine, Tim! Nici nu pot suporta.

În furia ei, accentul îi devine mai puternic și vocea mai răsunătoare, iar oamenii se uită la noi.

De-a lungul anilor, m-am învățat să nu pun la suflet lucrurile crude pe care mi le spunea, dar nu mi-a mai spus așa ceva în public până acum.

– Nu acesta este motivul. Ea nu... noi nu... nu mai suntem atât de siguri. În legătură cu căsătoria.

– Dar sunteți *făcuți* unul pentru celălalt. Întotdeauna ați fost.

– Ați terminat?

Chelnerița regretă întrebarea imediat cum vede chipul mamei și ia repede farfuriile înainte să se facă nevăzută în bucătărie.

– Mamă, mă străduiesc cât pot să fac să fie mai bine, dar s-ar putea să nu fie îndeajuns...

– Te străduiești cât poți? Nu-s decât vorbele cuiva lipsit de încredere. Trebuie să te lupți din răsputeri.

– Uneori te lupți și continui să te lupți, dar asta nu schimbă părerea cuiva.

Nu i-am spus niciodată că am auzit certurile. S-a luptat pentru tatăl meu.

A lingușit, a sedus, a plâns și s-a înfuriat și a implorat și nu a contat câtuși de puțin. Așa am învățat că nu este suficient să spui cuiva ce simți. Nu face

decât să adune rușine și umilință, pe lângă durere.

Pe drumul de întoarcere, mașina părea să nu mai poată cuprinde tăcerea ostilă a mamei. A rămas așa tot drumul de întoarcere în Brighton. Parchez Fiesta mamei lui Kerry pe aleea din fața casei lor, dar când încerc să o conving pe mama să se așeze în scaunul cu rotile ca să o trec drumul, mă dă la o parte și se îndreaptă cu pași nesiguri spre bungalow.

Kerry nu ajunge decât mai târziu acasă. Mama deschide ușa de la dormitorul ei, dar o prind înainte să se trântească în urma ei.

– Știu că ești supărată, dar...

– Riști totul, Tim. Ce vei fi fără ea? Nimic, asta vei fi.

Este genul de lucru pe care am auzit-o strigându-i-l și tatei înainte ca el să plece.

– Vorbești serios?

Întrezăresc îndoială pe chipul mamei mele și stupoare pentru că este înfruntată.

– Poate că sunt prea dură uneori, fiule. Dar e mereu din cauză că vreau să scoți tot ce e mai bun din tine. Și mai știu că tu ai nevoie de Kerry mult mai mult decât are ea nevoie de tine.

Îmi face semn să mă dau la o parte și închide ușa.

Mă duc în bucătărie și îmi torn un pahar de coniac pentru gătit. Are un gust oribil, dar nu e atât de rău cum e să știu că propria mea mamă, care mă adoră ca nimeni altcineva pe pământ, e de părere că sunt pierdut fără Kerry în viața mea.

Îi trimit un mesaj ca să o întreb dacă putem să ne întâlnim înainte să se întoarcă în bungalow și îi sugerez cafeneaua din capătul văii Devil's Dike. Mă duc acolo mai devreme, ca să-mi adun gândurile. E aproape de oraș, dar de acolo nu vezi decât câmpuri înverzite care îți fură privirea, o privelițte ce abundă de vegetație, că te face să fredonezi „Jerusalem".

Când ajunge, văd că e tot cu mașina închiriată: un Golf GTI. Tipic pentru ea. Fac pariu că a călcat-o pe drum spre triatlon, deși nu-mi imaginez că se grăbește să se întoarcă. Când coboară din mașină, mi-e teamă să o privesc, ca nu cumva să văd ce hotărâre a luat. Ultimele raze de lumină apun, ducând cu ele și căldura.

– Salut, îmi spune.

Ne îmbrățișăm din obișnuință, dar nu ne sărutăm. A fost alegerea mea sau a ei?

– Salut. Bravo! Pentru cum ai terminat.

Îmi trimisese mesaj cu timpul obținut, dar habar n-am dacă e bun sau rău. Nu mă mir că o s-o pierd.

– Da. A fost așa o nebunie!

– Ai apucat să te gândești?

Dă din cap. De ce nu spune ce a hotărât? Sigur e de rău.

Pentru că nu știu ce să fac altceva, încep să merg spre poartă. Ea pășește, iar eu închid poarta după ea ca un pretendent din epoca victoriană. Arbuștii și câmpurile întinse încep să răspândească un miros proaspăt de iarbă pe măsură ce atmosfera începe să se răcorească. De asta o să-mi amintesc ori de câte ori voi mai întâlni acest miros. De noaptea în care am pierdut-o pentru totdeauna.

– Tim...

– I-am spus și mamei. Zice că dacă te las să pleci, s-a zis cu mine. Că nu se va alege nimic de capul meu fără tine.

Kerry se întoarce spre mine.

– Of, Tim, dar nu e adevărat.

– Și zi, îi pui capăt sau nu? îmi fac eu curaj să întreb.

– Nu vreau decât să fim fericiți.

Se întoarce din nou cu spatele și începe să meargă agale, trăgând de firele mari de verdeață de-a lungul potecii. În aer se simte acum miros de usturoi sălbatic.

Capul îmi bubuie și cuvintele mamei mele îmi revin în minte: *trebuie să te lupți pentru ea*.

– Te rog, nu pleca. Spune-mi ce trebuie să fac ca să fii fericită.

În timp ce aștept răspunsul ei, o amintire mă ia pe nepregătite.

Prima dată am venit în locul acesta împreună cu ea și cu părinții ei. Aveam aproape nouă ani. Veniserăm să-i vedem pe cei care zburau cu parapanta cum plutesc deasupra văii, iar ea nu mai vorbea despre nimic altceva decât despre cât de mult i-ar plăcea să încerce să facă același lucru. Eu eram mai interesat să ajung acasă, să caut ce înseamnă curenți ascendenți într-o enciclopedie. Apoi, mama ei ne-a cumpărat ciocolată caldă și prăjitură în formă de dinozaur, cu întregul thagomizer[19], cu vârfurile ascuțite, făcut din glazură, și eu nu înțelegeam de ce primeam o atenție când nici măcar nu era încă ziua mea.

Când am ajuns acasă, tata nu era acolo. Haina lui și pantofii de lângă ușă dispăruseră, la fel și servieta și geanta de tenis. Îmi dau seama acum că aceea a fost ultima mea ieșire când m-am simțit ca un copil, nu ca un infirmier. Devenisem capul unei familii.

Kerry se oprește în dreptul unei bariere rotitoare.

– Nu știu. Să fii tu bine? Dă din cap. Dar asta e despre tine. Mi-aș fi dorit să știu ce vreau pentru mine.

– Va fi destul medicina?

– Așa cum ți-a ajuns ție?

– Nu pot să dau vina pe medicină pentru problemele în care am intrat, dar fac tot ce pot să o scot la capăt. O ajut să treacă prin bariera rotitoare. Nu am știut sigur până acum de ce am sugerat să venim aici, dar tocmai mi-am amintit. Tu și cu mine, ținând piept lumii. Probabil că nu-ți mai amintești, dar a fost în ziua în care tata ne-a părăsit și...

– Îmi amintesc.

O spune pe un ton atât de blând, încât îmi vine să plâng. Dar nu o voi face. Nu e ceva ce fac.

– A fost de rahat ce a făcut. Să te abandoneze, să fie nevoie să ai singur grijă de mama ta.

– Nu, a fost în regulă, voiam să am grijă de ea, am răspuns automat. Doar că... să fie oare adevărat? Nu am avut de ales în situația dată.

– Știu cum e mama ta. O cunosc mai bine ca oricine, am văzut-o când era de nesuportat.

– Nu se poate abține. Simt cum vocea mi se îneacă în lacrimi. Nu, nu o să plâng. Are nevoie de mine.

Kerry sesizează momentul meu de slăbiciune. Vrea să mă prindă de mână.

– Creează dependență să fii cuiva de ajutor, nu-i așa? Dar îmi dau seama acum că există momente în care ajuți și momente în care îi lași pe oameni să se descurce de unii singuri.

Îmi vine să o întreb cum aș putea să fac asta, în condițiile în care mama mea e atât de neputincioasă. Dar se întoarce cu spatele la mine și pornește spre mașină. După ce ne urcăm, așteaptă înainte să pornească motorul.

– Ce am vrut să spun de fapt, Kerry, când am zis să nu mă părăsești. Nu trebuie să rămâi cu mine pentru că ți-e milă de mine, îi spun dorindu-mi ca ea să nege, să-mi spună că suntem împreună fiindcă mă iubește. Știu că

acum este rândul meu să te sprijin așa cum ai făcut-o tu. Lasă-mă să fac asta. Te rog.

– Nu vreau să fii altcineva decât ești. Nu așa funcționează iubirea.

Iubirea.

– Atunci spune-mi de ce ai nevoie.

– Chiar acum am nevoie de timp.

Măcar nu spune că s-a terminat între noi.

În timp ce întoarce mașina cu un scârțâit de roți, fac în sinea mea o promisiune, ei și mie. Începând din seara aceasta, o să fac totul ca să îmi pun ordine în viață, apoi o să fac totul să repar relația noastră. Chiar dacă voi da greș, măcar știu că am încercat.

Thagomizer: cele patru până la zece vârfuri ale cozii observate la stegozauri. Termenul a fost inventat în 1982 de caricaturistul Gary Larson.

Capitolul 34. Kerry

20 septembrie 2004

Parcă cineva a apăsat pe un întrerupător secret care îl transformă pe Tim în partenerul ideal.

În noaptea fierbinte de august, după ce am primit rezultatele de la examenele *A Level*, acelea de care aveam nevoie acum patru ani, m-a dus la Regency, pe faleză, am băut *cava*, am mâncat un platou uriaș de fructe de mare și mi-a promis că nu se lasă până nu ajung doctor.

Mă ajută cu scrisorile de intenţie pentru facultățile de medicină, documentându-se care sunt cele mai bune locuri pentru studenții maturi, trimițându-mi broșuri cu informații despre examenele de admitere, adăugând cuvintele potrivite la fiecare secțiune a formularelor. Între timp el și-a luat examenele și este student model în ultimul an. Ba chiar a intrat în Narcomanii Anonimi, din proprie inițiativă, cu toate că îmi pot imagina cât de greu îi vine să stea într-o încăpere și să vorbească despre *sentimentele* lui cu niște străini.

E mult mai implicat în îngrijirea lui Elaine ca să-mi ofere mai mult spațiu, deși refuză să facă anumite lucruri atunci când consideră că le poate face ea însăși. Spre surprinderea mea, poate chiar și a lui, ea cooperează mai mult ca până acum și devine destul de încrezătoare în forțele proprii.

E o schimbare în bine.

Îl iubesc.

Dar.

Nu există întotdeauna un dar?

Dar.

Nu știu dacă e destul ca să ne salveze relația.

Încercăm din răsputeri și nu vreau să iau decizii pripite, cel puțin nu până după examenele de final ale lui Tim, de la începutul anului viitor. Joel a ieșit și el din peisaj. În noaptea aceea, după triatlon, am știut că doar euforia l-a făcut să creadă că mă iubește. Pe drumul de întoarcere a fost tăcut, poate

din cauză că se simțea jenat sau pentru că i-am spus că eu i-am făcut masajul cardio-pulmonar. Indiferent de motiv, s-a ținut la distanță de atunci.

Face să ne fie mai simplu amândurora.

Odată am intrat în Girasol, localul de care el se ocupă acum cât timp Ant încearcă să-i ajute pe părinții lui să se stabilească în Spania. Cu patru luni în urmă, Joel nu era în stare să-și treacă o perie prin păr. Îmi făcusem griji că o să recidiveze, dar arăta bine, cu toate că nu părea să vrea să-i fiu prin preajmă.

Li s-ar fi întâmplat aceste lucruri lui Tim sau lui Joel fără ajutorul meu? Nu sunt într-atât de orgolioasă să-mi asum toate meritele și mă străduiesc din răsputeri să nu mă transform într-o obsedată de control. Totuși, eu sunt cea care i-am împins și pe Tim și pe Joel în direcția cea bună. Știu că e vorba de aceeași adrenalină, te simți la fel când sari cu parașuta.

E timpul însă să mă gândesc și la mine.

Iarna se apropie pe furiș și nici nu-mi dau seama că e deja mijlocul lui decembrie, sezonul gripei și al intoxicărilor cu alcool. Măcar trece timpul mai repede dacă sunt ocupată.

Tim e mai mult plecat în stagiul de ginecologie, din fericire pentru amândoi. Nu a fost de serviciu când sora mea a născut-o pe minunata mea nepoată, Ava, un copil al Nopții Focurilor de Tabără[20]. Îi e destul de greu să se descurce și cu stagiul și cu învățatul pentru examene, dar își face treaba. Când ajung acasă după un schimb de douăsprezece ore, casa strălucește de curățenie, cina este pregătită, iar el este într-o stare de bună dispoziție aproape patologică.

– Ai planuri pentru seara aceasta? mă întreabă colegul Mo, în timp ce ne înfofolim ca niște mumii în jachetele de lână și ne facem curaj să înfruntăm grindina pe care o auzim afară cum ricoșează din asfalt.

– Mă văd cu un prieten vechi. Simt un ușor curent care mă străfulgeră din cap până-n picioare când rostesc aceste cuvinte. Aceeași senzație pe care am simțit-o când m-a sunat să mă roage să ne întâlnim.

Joel vine să mă ia cu dubița lui Ant și când urc în mașină îmi dă un sărut pe obraz cu viteza fulgerului. Da, prieteni vechi, asta suntem.

În timp ce conduce de-a lungul țărmului, la radio, Girls Aloud măcelăresc „I'll Stand by You". Vântul biciuiește dinspre mare și ghirlandele cu beculețe colorate par să nu mai aibă mult până să se rupă. Îi arunc priviri pe

furiș și sunt mulțumită de ceea ce văd. Joel arată mult mai în formă decât a fost la triatlon și stă cu spatele drept în scaunul șoferului.

Facem la stânga pe Old Steine și ne îndepărtăm de centru.

– Unde mă duci?

– Turul magic misterios, îți mai amintești? Relaxează-te și bucură-te de drum.

Urcăm pe Lewes Road, apoi facem la dreapta și ne continuăm drumul pe șoseaua șerpuită din cartier. Joel parchează în fața unui centru comunitar care îmi amintește de sediul Centrului de Ambulanță al Cadeților Saint John, unde împreună cu Tim am petrecut ore nesfârșite în nopți capricioase ca aceasta.

– Ești gata să afli cu ce m-am îndeletnicit în ultima perioadă?

Joel împinge ușa de lemn și o deschide larg. Înăuntru, un bărbat cât un urs, îmbrăcat în trening, aranjează pe parchetul uzat de lemn saltele de gimnastică, cercuri și coarde. Când își ridică privirea, observ că în jurul gâtului are un inel din beteală, parcă e o zgardă.

– Salutare, Greenaway! Cum ți-a fost săptămâna?

Joel se îndreaptă spre bărbatul acela și dau mâna ca băieții, apoi mă strigă și pe mine.

– Kerry, vino și fă cunoștință cu Steve. M-a ferit de belele în ultimele luni.

Steve mai că-mi strivește degetele în mâna lui mare cât o cazma.

– Bună, sunt o prietenă a lui Joel, încep să-i spun.

– Cred că ești mai mult decât atât, nu-i așa, draga mea? Joel mi-a povestit totul.

– Păi, nu... Ce naiba i-a tot spus Joel?

– Adică tu ești cea care l-a readus la viață, nu-i așa? În ochii mei cel puțin asta te face să fii mai mult decât o prietenă. Un înger păzitor, de fapt.

Joel îmi aruncă o privire și zâmbește. E în regulă. M-a iertat că l-am mințit în legătură cu resuscitarea cardio-pulmonară. *M-a iertat că i-am salvat viața.*

Trebuie să schimb subiectul.

– Și ce se întâmplă aici?

– E cursul nostru de reabilitare, spune Steve, așezând pe jos și mai multe echipamente. Joel vine de câteva luni deja, nu-i așa, tinere?

Ce-i asta? Centru de dezintoxicare? Cei care vin în spatele nostru însă nu par să fie din aceia care caută senzații tari. În general sunt bărbați

corpolenți, de vârsta tatălui meu, poate chiar mai în vârstă, cu excepția unui tip tânăr, scheletic, ce pare că abia e în stare să facă doi pași unul după celălalt. Tema e de Crăciun: căciuli de moș, coarne de ren din catifea, șosete cu fulgi de zăpadă.

Joel stă lângă mine.

– Ai ghicit?

Când dau din cap în semn că nu, își desface fermoarul de la bluză, tricoul i se ridică lăsând să se vadă abdomenul plat și linia părului ce dispare mai jos de talie. Trebuie să mă uit în altă parte.

– Ta-na! exclamă el, arătând cu degetul logoul de pe tricoul său.

– Asociația caritabilă „Mergi pentru inima ta“, citesc cu voce tare.

Aha! Aici este un centru de reabilitare cardiovasculară, zâmbesc, dar nu este o veste bună. Am impresia că încrederea lui Joel sau sănătatea lui sunt cam leșinate dacă face așa ceva după ce a terminat probele de triatlon: reabilitarea cardiovasculară este pentru pacienți care de-abia pot urca scările.

– Toată lumea pe locuri, fete și băieți! strigă Steve și oamenii își ocupă locurile în sală. Există internări în spital în ultima săptămână, simptome pe care vreți să le anunțați? Nu? Excelentă treabă. Maestre, muzica, te rog!

Joel dă drumul la CD player și acordurile ritmate ale piesei „Another One Bites the Dust“ răsună din boxă. Joel se duce în față lângă Steve, îmi face cu ochiul și începe să bată din palme în ritmul muzicii.

– Așa, foarte bine, haideți să ne încălzim cu mers ușor.

El nu participă la oră, el o *conduce*. Ce ușurare!

Își îndreaptă privirea spre mine și zâmbește larg.

– Asta te include și pe tine, Kerry Smith! Nimeni nu se sustrage aici de la treabă.

Joel încurajează, măgulește, râde, joacă teatru. E bun. E foarte bun.

Pe măsură ce arată exercițiile, își redobândește grația. Nu l-am mai văzut să se miște atât de ușor din ultima noapte a lui 1999.

Joel și Steve conduc pe rând momentele exercițiilor, făcând un adevărat spectacol. Adevărate imnuri ale revenirii la viață răsună neîncetat din boxe, „Staying Alive“, „I Will Survive“ și îmi dau seama că este o glumă a grupului și că umorul macabru care ne ajută să ne păstrăm mințile la dispeceratul Ambulanței este la fel de important și pentru acești pacienți.

După terminarea orei, Joel vine spre mine cu fața și corpul radiind.

– Ei bine?

– Cu totul de acord! De unde ți-a venit ideea?

– După triatlon mi-am dat seama că mi-am plâns de milă cu patru ani mai mult decât era cazul. M-am hotărât că e timpul să fac altceva. Am căutat pe Google „cardiac“ și „voluntariat“.

– Ai asta în sânge.

L-am tachinat și l-am cicălit atât timp, că acum mi se pare nefiresc să-i fac un compliment.

– *Și-acum* să înceapă cheful.

Plimbăreții, după cum își spun chiar ei, se întâlnesc pentru o petrecere de Crăciun în Anchor, un local din apropiere. Sunt invitați și partenerii lor, ocupând astfel o bună parte din localul intim.

– Ea e iubita ta, Joel?

– Nu e de nasul tău, amice!

Mă îmbujorez, dar Joel dă din cap.

– Nu e iubita mea, e mult prea bună pentru mine. Dar e cea care m-a salvat.

– Of, vino și așază-te lângă mine, scumpo, îmi spune una dintre femei, făcându-și loc lângă mine și turnându-mi un pahar de vin roșu. Putem să ne împărtășim din experiență.

Numele ei este Ali și e măritată cu Luke, bărbatul subțirel care pare mai bolnav decât toți ceilalți.

– Majoritatea celor din grupul acesta au avut parte de chestii obișnuite, ca, de exemplu, infarcte, stenturi sau bypassuri cvadruple. Luke însă a făcut stop cardiac, la fel ca Joel.

Îmi povestește cum soțul ei, în deplină formă fizică și jucător important în liga locală de tenis, s-a dus într-o noapte la culcare și apoi ea s-a trezit când l-a auzit că se sufoca. Nu l-a putut trezi și a sunat la 112.

– Am avut sentimentul că trăiesc viața altcuiva. Ei mi-au spus ce trebuie să fac și...

Ochii ei sunt mari și privirea îi este bântuită de amintirea acelei nopți. Este ceea ce nu vedem niciodată la dispecerat.

– E bine totuși, nu?

Ali își ridică privirea spre Luke.

– Ei îmi spun că este bine. Memoria îi este deplorabilă și obosește repede. Este profesor și, deocamdată, nu văd cum ar mai putea să-și facă meseria.

Sper că lucrurile se vor îmbunătăți...

– Și tu?

– Ah, eu sunt bine, îmi spune. De fapt, nu dorm foarte bine. Am coșmaruri că mă trezesc și îl găsesc mort lângă mine dimineața...

Se oprește dintr-odată și îmi dau seama că soțul ei o urmărește cu atenție, iar ea îi răspunde cu un zâmbet, deși ușor încordat.

– Realmente, am fost atât de norocoși. Și când mă uit cât de bine îi este lui Joel, la cât, la aproape cinci ani de la stopul cardiac, ne revine amândurora speranța. S-a recuperat repede?

Întrebarea mă pune în încurcătură. Fizic, da. Mental însă... oare ar trebui să mint ca să îi dau încredere?

Arunc o privire prin încăpere ca să-l caut pe Joel. Este în mijlocul unui grup de oameni la bar, povestind și râzând. Când mă vede, își ridică sticla de Coca-Cola și îmi face cu ochiul. Simt cum fericirea începe să radieze în mine, o senzație incandescentă de mărimea unei mingi de fotbal, plină de căldură și de acceptare.

– Joel a avut parte și el de luptele lui, crede-mă. Dar cred că acum e pe calea cea bună.

– Și tu, Kerry? Și tu i-ai dat primul ajutor, nu-i așa? Ești bine?

Nimeni nu m-a mai întrebat asta până acum. Aș putea să-i povestesc cât de greu a fost, să-i spun că faptul că i-am salvat viața o afectează pe a mea și în ziua de azi. Dar nu e obligatoriu să i se întâmple și ei același lucru. E mai bine să se concentreze pe lucrurile pozitive.

– Sunt bine. Nu pot decât să mă bucur că am putut ajuta.

La întoarcere povestim despre Plimbăreț, iar Joel îmi spune ce planuri are. Face un curs online de nutriție și pentru antrenamente personale.

– E doar cu noțiuni de bază, dar îmi place foarte mult. Și asta ți-o spune cel care nu era deloc atent la școală. S-ar putea să mă înscriu pentru un curs la zi, complet, poate chiar să obțin apoi o diplomă.

– Era cazul să-ți bagi mințile-n cap.

– Ți-a plăcut de ei? De gașcă?

Mă emoționează faptul că părerea mea contează pentru el.

– Foarte mult. Și chiar îi ajuți. Tipul acela, Luke. E încă devreme pentru el, dar soția lui spune că se simte foarte încurajat când vede cât de în formă ești. Hei, s-ar putea chiar să începi să joci fotbal din nou.

Rămâne cu privirea concentrată la drum.

– Nu. Nu voi mai juca niciodată.

– Cum adică, nici măcar nu o să mai dai cu piciorul în minge când o să ai o familie?

Din nou, tăcere.

– Nu o să fac niciodată copii. În caz că problema de la inimă, se bate pe piept, e ceva ce poate fi transmisă.

Ploaia s-a mai potolit, dar vântul bate mai puternic decât înainte. Un balon uriaș în formă de Moș Crăciun se ridică de pe asfalt și zboară luat de vânt pe șosea spre noi, lovindu-se de parbriz și îndreptându-se spre mare.

Ne apropiem de casă și îmi doresc ca drumul să fi fost mai lung.

– Lasă-mă, te rog, pe drumul principal.

Tim tot nu știe că am păstrat legătura cu Joel, ca să nu mai zic de faptul că m-am întâlnit cu el în seara asta. El dă din cap.

– Și spune-mi, cum lucrezi de Crăciun?

– Din Ajun de Crăciun până în a doua zi de Crăciun. Schimbul de noapte.

– Aoleu, cred că i-ai enervat rău de tot pe șefii tăi.

– M-am oferit. Mulți colegi au copii și e mai important pentru ei. În plus, am o scuză ca să nu am parte de un Crăciun întreg à la familia Smith, desăvârșit de interminabile priviri admirative pentru bebe Ava și necruțătorul interogatoriu al surorii mele despre nunta amânată. Dar tu?

– Mama a comandat măcelărirea mai multor animale amărâte de la o fermă organică pentru a sărbători întoarcerea fiului rătăcitor de pe drumul pierzaniei provocate de droguri!

– Ești mult prea aspru. Au trecut prin iad pentru tine, Joel!

– Ai dreptate. Îți mai amintești gluma aceea pe care obișnuiam s-o facem? Ce fac nesuferitele? Eu sunt nesuferitul, nu-i așa?

– N-am văzut nici un nesuferit azi, am văzut.... Prima mea iubire. Am văzut pe cineva care se străduiește.

Întoarce pe Hazelmere Crescent și parchează undeva să nu fim văzuți din bungalow.

– Ascultă, Kerry. Mai e ceva. Cursul acela de științe ale sportului pe care mă gândesc să-l fac anul viitor e departe de Brighton. M-am gândit... după ce am povestit după triatlon, că mi-ar prinde bine un început nou.

Nu!

Reacția este imediată, viscerală. Inima o ia la galop, mi se pune un ghem în stomac. Îmi vine să strig: *Rămâi, Joel!* Dar după triatlon i-am spus că nu

mă iubește, că eu nu o să mai pot să-l iubesc niciodată. Și-a făcut planuri din cauza aceasta, ar trebui să fiu încântată.

Se apleacă spre mine ca să mă îmbrățișeze.

Nu pleca. Nu aș putea suporta să pleci.

Mă îmbăt cu mirosul lui și cu senzația pe care mi-o dau mâinile lui calde pe spate și mă simt ca și cum suntem naufragiați și ne agățăm unul de celălalt ca să rămânem la suprafață.

După ce se desprinde din brațele mele este evident că se așteaptă să vin cu niște platitudini de sezon. Noroc. La revedere. Crăciun fericit și un 2005 cu bine! Să ai o viață frumoasă.

Dar în loc să fac asta îi trag fața spre mine și îl sărut și știu că nu pot să-i dau drumul.

Bonfire Night (în original), Noaptea Guy Fawkes, Noaptea Artificiilor sau Noaptea Focurilor de Tabără este o comemorare anuală, pe data de 5 noiembrie, în Regatul Unit, a complotului prafului de pușcă din 1605, o conspirație eșuată a unui grup de catolici englezi din provincie de a-l asasina pe regele protestant Iacob I al Angliei și de a-l înlocui cu un șef de stat catolic.

Capitolul 35. Tim

23 decembrie 2004

Nu am mai văzut niciodată o pacientă atât de speriată.

– Ea este Zoë, are douăzeci și cinci de ani. A ajuns la urgențe la puțin timp după miezul nopții cu dureri abdominale și suspiciune de naștere prematură. Fără evidență de controale prenatale, dar evident că ne-au trimis-o la secție. Cum te simți acum, Zoë?

Medicul specialist își îndreaptă zâmbetul senin și binevoitor către femeia care se uită la el, cu pupilele dilatate, speriată. Corpul lui Zoë e atât de subțirel, că ea însăși ar putea părea un copil, dacă nu ar fi abdomenul încordat și umflat care sare în ochi. Obrajii îi par îmbujorați, dar când privesc mai atent, îmi dau seama că sunt leziuni vinețiii și inflamate pe fața altfel lividă.

– Nu mă mai doare atât de tare acum, mulțumesc.

Tonul vocii ei este surprinzător: calm și uniform. Mâinile, una dintre ele cu branulă, și le ține în poală.

– Să păstrăm lucrurile așa. Credem că Zoë este în a treizeci și șasea săptămână de sarcină, deși... stilul ei de viață nu ne lasă să ne bazăm complet pe mărimea fătului ca să estimăm perioada. Aveți propuneri pentru schema de tratament?

Stil de viață? Încerc să înțeleg asta când Laura ridică mâna. Medicul specialist îi face semn, iar ea răspunde.

– Injecții cu corticosteroizi. Putem încerca tocoliza ca să vedem dacă putem preîntâmpina o naștere prematură, dar trebuie să fim siguri că medicamentele nu sunt contraindicate în cazul consumului de substanțe interzise.

Tânăra femeie privește în podea. Consum de substanțe interzise. E atât de evident.

Aspectul neîngrijit, leziunile, lipsa controalelor prenatale. Medicul specialist dă din cap.

– Deocamdată tocoliza pare să funcționeze și mai facem o doză de corticosteroizi la o oră. Ritmul cardiac al fătului este normal, dar e monitorizat.

–Mai facem un control mâine-dimineață. Fă tot ce poți să stai cuminte și să te relaxezi, Zoë, bine? Cu puțin noroc, îl ajutăm pe bebelușul tău să ajungă cu bine în 2005.

Ieșim din separeu și din raza auditivă. Medicul specialist se oprește și spune:

– Serviciile de asistență socială au fost anunțate. Dacă reîncep contracțiile, va trebui probabil să lăsăm nașterea să decurgă natural: lăsând restul lucrurilor la o parte, acum este loc la Terapie Intensivă Neonatală, ceea ce e un lucru bun, pentru că el, este băiat, dar ea nu știe, va avea mai mult ca sigur nevoie de tratament pentru Sindrom de Abstinență Neonatală. Știe vreunul dintre voi care sunt simptomele posibile la un sugar?

Laura e din nou pe fază.

– Tremurături, plâns excesiv și iritabilitate. Transpirații. Asemănătoare cu simptomele de sevraj la adulți.

– Dar mult mai neplăcute să le vezi și să le auzi și pot dura câteva luni. Medicul specialist dă din cap. Fată neștiutoare și prostuță. Dacă ar fi cerut ajutor, am fi pus-o pe buprenorfină ca să reducem durata tratamentului.

Mă întreb dacă ar fi la fel de critic și față de vechile mele obiceiuri sau față de alți colegi de-ai săi care ar putea folosi chiar ei droguri ca să reziste de la o zi la alta. Dar nu, noi suntem *altfel*: automedicația noastră este necesară, stresurile noastre sunt atât de nemaipomenite, încât justifică aproape orice. Este extraordinar felul în care medicii se pot considera mai presus de restul celorlalți oameni atunci când le convine.

– I se va da voie să păstreze copilul? întreb eu.

– Vor încerca cu ea și, dacă face eforturi, e posibil. Dar ai lăsa un nou-născut în grija cuiva care în mod evident nu e în stare să aibă grijă de ea? Medicul consultant dă din cap. Cred că va fi nevoie de un asistent social care să aibă mult curaj ca să ia o astfel de hotărâre.

Mi-a fost groază de stagiul de la Obstetrică-Ginecologie, dar spre surprinderea mea, îmi place fiindcă aici vezi că există speranță și momente pure de fericire. Bebelușii nu te judecă. Dacă reușești să-ți dai seama ce nevoi au și să le îndeplinești, îți răspund cu o viteză uimitoare. Iar femeile în travaliu sunt de o sinceritate reconfortantă. Ajută și cumpărăturile de la

Woolworth. Mi-am dezvoltat propria metodă imbatabilă de a depăși interiorizarea când am început un stagiu nou: cumpăr orice sortiment de ciocolată găsesc la ofertă specială, o cutie de ciocolată neagră și una cu ciocolată de lapte și le duc direct în cabinetul asistentelor în prima zi. O altă prioritate e să memorez preferințele pentru cafea ale tuturor celor cu care lucrez.

După ce se termină vizita, Laura vine după mine în bucătărie.

– Nu-mi vine să cred că pacienta aceea nu a făcut detoxifiere când a aflat că e însărcinată, îmi spune în timp ce eu scot șapte căni și pun pliculețele de cafea obligatorii sau linguriță de granule cafea instant. Ar fi bine ca Laura să nu încerce să-și asume meritele pentru ele.

– De unde știi că nu a făcut-o?

– Tu ai încerca să faci totul cum se cuvine dacă ai face un copil, nu-i așa?

Laura s-a înăsprit de când am început cursurile la medicină. Toată lumea a făcut-o, mai puțin eu. Eu am luat-o în direcția opusă. Lucruri care altfel nu m-ar fi afectat deloc, pe care abia dacă le-aș fi remarcat înainte, se cuibăresc acum în mintea mea. Când încerc să-mi amintesc simptome sau afecțiuni, nu-mi mai găsesc cuvintele. În schimb, văd chipuri ale pacienților chinuiți de durere, pacienți care au murit.

Una dintre moașe își vâră capul pe după ușă.

– Care dintre voi doi are nevoie de o suferință multiplă pentru portofoliul de proiect?

Laura ridică din umeri.

– Deja am scris două.

– Tu atunci, Timmy? Fata din rezerva trei amenință că pleacă. Stai cu ea și asigură-te că nu face asta. Mă uit la șirul de ceaiuri din fața mea.

– Are interdicție să mănânce sau să bea?

– Nu, un ceai i-ar închide gura o perioadă.

Înșfac două căni și o urmez pe coridor.

Vocea lui Zoë răsună pe coridor.

– Mi-a văzut cineva papucii? Mi i-a șutit vreun nenorocit?

Pare să vorbească mult mai vulgar decât atunci când a vorbit cu medicul specialist.

Feresc cu cotul perdeaua de izolare de la separeu, ținând câte o cană în fiecare mână.

– Mă duc să-ți caut papucii imediat, Zoë. Nu vrei mai întâi să bei ceva? Cafea sau ceai, am de amândouă.

Mă privește suspicioasă.

– Tu cine ești?

– Sunt Tim. Sunt student la medicină.

– În nici un caz nu o să te uiți cum scot copilul ăsta.

Ridic din umeri.

– Mi se pare cinstit. Dar oferta pentru cafea sau ceai rămâne valabilă.

– Ceai. Dup-aia îmi iau zborul. Plec de-aici.

Arăt spre scaunul de lângă patul ei.

– Pot să mă ascund cu tine aici puțin? Altfel moașele mă pun să adun ploștile.

– Par să fie niște scârbe veritabile.

– De fapt, sunt chiar drăguțe. Dar studenții la medicină sunt pe ultimul loc în ierarhie în tot spitalul.

– Mai jos decât o târâtură dependentă de droguri?

Nu știu cum să-i răspund: e ceva pentru care nu te pregătesc. Sorb din cafea și mă întreb cum voi descrie în scris această interacțiune. Trebuie să scriem despre cazurile complicate și să reflectăm asupra lucrurilor învățate.

Ce am învățat eu mai cu seamă e că nu pot să fac conversație de complezență. Arunc o privire în jur, în spațiul delimitat de perdele. De obicei, pe măsuța de lângă pat e ceva cu urări: „să te faci bine repede“ sau „felicitări“, o carte cu careuri pe care să o frunzărești.

Zoë nu are nimic aici. Corpul ei oferă singurul subiect evident de conversație: acum cât timp ai început să te droghezi cu heroină? Ți-ai făcut rău în ultima perioadă? Ce naiba a fost în capul tău când te-ai hotărât să rămâi gravidă?

Până și eu știu că acestea nu pot fi considerate subiecte de conversație de complezență.

– Și spune, care e cel mai sângeros lucru pe care l-ai văzut de când ai început școala?

Zâmbesc: de ce mă întreabă toată lumea asta?

– Chiar vrei să știi?

– Nu sunt slabă de înger.

– Anul trecut am fost în India, în vizită la câteva clinici. Am văzut un bărbat cu cangrenă la picior. Când asistenta i-a dat pansamentul la o parte,

erau mai mulți viermi decât carne.

Nu pare impresionată.

– Atâta tot? Am văzut asta pe stradă, nu e mare brânză. Speram să spui despre vreo arbaletă ce a străpuns pieptul cuiva. Sau că cineva și-a băgat artificii în fund.

– O pompă de bicicletă se pune?

Începe să râdă.

– Ai încercat s-o umfli?

– Am fost tentat. L-ar fi putut convinge să nu mai facă așa ceva vreodată.

Zoë se schimbă la față.

– Și ai asistat la vreo naștere?

– Nu de unul singur, dar am văzut trei nașteri de când sunt aici.

Prinde cana cu atâta înfrigurare că i se albesc degetele.

– Și nașterile acelea nu se pun ca sângeroase?

Ochii ei se grăbesc să-i întâlnească pe ai mei, apoi își mută privirea în altă parte. *E speriată*. Bineînțeles că e.

– Se poate lăsa cu mizerie, dar... Încerc să mă gândesc la un mod prin care să o încurajez, fără să o mint despre ce urmează să se întâmple. Este o mizerie productivă. Majoritatea lucrurilor pe care le-am văzut în spital sunt legate de ceva ce nu a mers bine. Nașterea este diferită. Corpurile umane, corpurile femeilor, sunt făcute pentru asta.

Deși eu am fost cel care a declanșat boala lupus mamei mele: nu o dată s-a întâmplat să-mi spună că sunt un parazit. Teoretic are dreptate, deși este un fel ciudat de a te referi la copilul tău.

– Dar doare, nu?

– Nu o să lase ca durerea să scape de sub control.

Își mușcă buza.

– O amică de-a mea mi-a zis că nu-ți dau nimic dacă ești dependent de droguri, pentru că bebelușul este oricum și el dependent.

– Serios? Nu știu exact cum e. Dar o să facă ce e mai bine pentru tine și pentru bebelușul tău.

– Nu știi prea multe, nu? Când ajungi doctor cu adevărat?

– O să dau ultimele examene în aprilie, iar dacă le iau, mă lasă să intru în secții în august.

– E a-l naibii de curând, ținând cont de faptul că nu știi nimic.

Încep să râd.

– Mi-ai luat vorba din gură. Tu cu ce te ocupi, Zoë?

– Lucrez în schimburi, ocazional, într-un bar. Nu pe-aici. Am stat puțin în vest. Dar după ce am ajuns prea greoaie ca să mai stau ore în șir în picioare, m-am întors în Brighton.

– Ești împreună cu tatăl copilului?

Rămâne cu gura căscată și îmi doresc să nu înceapă să se plângă că pun întrebări nepotrivite.

– Mda. A ieșit la interval cu șampanie și cel mai mare buchet de trandafiri roșii pe care i-ai văzut vreodată, îmi spune cu un accent ca al reginei.

Vocea i se transformă și zâmbesc.

– Grozav. Parcă ești din familia regală.

– Da, am vrut să mă fac actriță. Pot să fac mai multe voci. Aș putea juca o drogată scoțiană, sau una din Țara Galiilor, din vaaale, majorete drogate americane. Se oprește brusc și își privește corpul.

– Hai, Zoë. Ăsta poate să fie un nou început pentru tine. Sunt sigur că spitalul te poate înscrie într-un program de dezintoxicare...

– Nu vreau asta. *Nimic din asta*. Nu vreau să fac un copil!

Dintr-odată, e pe punctul să izbucnească în plâns. Încerc să-mi amintesc cursurile de obstetrică: e un tăvălug de hormoni. Poate că are nevoie să o țin de mână până trece.

– Să înțeleg că nu ai vrut să rămâi gravidă.

Se uită la mine furioasă: mai bine decât să plângă.

– Nu am crezut că o să fie așa.

Ceva din felul în care îmi spune asta mă face să cred că și-a dorit copilul la un moment dat.

– Spune-mi ce s-a întâmplat, Zoë. Doar dacă vrei.

Spre surprinderea mea, vrea. Mi-a povestit despre un tip, puțin mai tânăr decât ea. Bun și mai puțin dat peste cap decât majoritatea dependenților cu care a ieșit sau cel puțin așa a crezut ea. Așa că, într-adevăr, poate că inițial nu a fost prea supărată că a rămas gravidă. Poate chiar și-a dorit să se întâmple.

– Am fost uimită, după toate rahaturile pe care le-am făcut corpului meu. Deja mă oprisem din droguri când am rămas gravidă și asta mi-a dat un motiv să nu le mai folosesc. Dar apoi...

Aștept, fără să știu dacă s-a oprit din cauza durerii fizice sau a tristeții.

– Ce s-a schimbat, Zoë?

Scoate un oftat.

– Când i-am spus, a fost atât de furios. Mi-a spus... ei bine, mi-a spus lucruri care m-au făcut să înțeleg că totul era pierdut, băga-mi-aș. Mi-a dat până și bani pentru avort, dar mi-am luat tălpășița în ultimul moment. Eram din nou pe cont propriu, am crezut că mă descurc, dar am fost prea slabă. Am început să le iau din nou. Am fumat. Am crezut că o să-i facă mai puțin rău copilului, să nu folosesc ace murdare, nu? Se uită la branula din mâna ei. Vreau să plec de aici...

Chipul i se schimonosește. Are nevoie de cineva care să o iubească, nu de un student care nu e în stare să lege două cuvinte, ca mine. Dar momentan sunt tot ce are.

– Chiar dacă acum nu vrei copilul, îți dorești totuși tot ce e mai bine pentru el, nu-i așa?

Îmi aduc aminte că ea nu știe că va avea un băiat.

– Pentru el sau pentru ea?

– Am dat-o-n bară deja. Amărâtul mic o să iasă ori schilod, ori dependent, numai din cauza mea.

– Schilod?

Devine din nou agitată și moașele nu o să fie plăcut impresionate dacă își smulge branula și fuge din spital când eu ar fi trebuit să o liniștesc.

– Uite, eu nu sunt încă doctor. Dar poți să-mi spui sau să îmi ceri orice. Îți promit că în schimb voi fi complet sincer cu tine.

Îi citesc îngrijorarea pe chip.

– Ce se întâmplă dacă ceva nu e în regulă cu tatăl copilului?

– Lua și el droguri?

Zoë scutură din cap.

– Nu, s-a lăsat. Oricum era mai curat decât mine. Vreau să spun ceva în sângele lui. În gene?

– Ah. Tocmai recapitulasem bolile genetice cu o săptămână în urmă. Păi, putem să moștenim boli sau anumite caracteristici ereditare de la oricare dintre părinți. Dar chiar și cea mai gravă boală poate fi gestionată dacă știm din timp, ideal ar fi de la naștere.

Ea nu spune nimic.

– Din acest motiv ești îngrijorată? Spune-mi, Zoë.

Dar am pierdut-o din cauza amintirilor sau fricilor ei. Începe să strângă cearşaful între degete și când îl ridică patul este îmbibat. Zoë se uită la

lichidul incolor și începe să plângă. Se pare că nașterea s-a declanșat în ciuda încercărilor noastre de a o opri.

– E în regulă, Zoë. Ți s-a rupt apa. Cred că începe acum. Mă duc să o chem pe moașă.

Mă prinde de mână și nu-mi mai dă drumul.

– Nu mă lăsa singură!

Moașa va fi furioasă dacă nu o chem imediat. Dar numai de data aceasta nu vreau să fac ceea ce trebuie. Mă așez la loc, strângând-o pe Zoë de mână, și apăs butonul de alertare a asistentelor.

– Îți promit că nu plec nicăieri.

În decursul celor nouăsprezece ore, există anumite momente când regret că i-am făcut lui Zoë această promisiune, dar în principal mă concentrez pe durerea ei.

Are nevoie de cineva. Poate fi oricine. Dar astăzi sunt eu acela.

Mi-am dat cuvântul, iar degetele ei îmi rănesc brațul. O încurajez că se descurcă foarte bine, chiar dacă eu am propriile îndoieli. O întreb la câteva ore dacă nu are pe cineva pe care să chem, o prietenă, cineva din familie, pe tatăl copilului ei. Începe să înjure mai cu foc. Uneori, când ușa de la sala de nașteri se deschide, auzim cântece de Crăciun din televizoarele pacientelor. Discrepanța dintre sentimentalismul cântecului „When a Child Is Born“ și realitatea mizerabilă a travaliului lui Zoë mă fac să mă simt neobișnuit de feminist. Femeile sunt mult mai puternice decât bărbații.

În momentele de respiro dintre contracții, ne plimbăm de colo colo prin sala de nașteri și îmi onorez promisiunea, aceea să-i răspund sincer la toate întrebările. O folosește împotriva mea doar ca să se distreze, de parcă ne jucăm jocul cu sticla, dar într-o singură direcție.

– Cu câte persoane ai făcut sex?

– Două.

– Ca să vezi. De câte ori pe săptămână o faci acum cu iubita ta?

– O dată.

Acest lucru nu e neapărat adevărat, nu de când Kerry a aflat despre cum mi-am bușit examenele, dar îmi justific chestia asta făcând media pe cei trei și un pic de ani de când suntem împreună.

– Ea este iubirea vieții tale?

– Da.

– Tu ești iubirea vieții ei?

Ezit.

– Va trebui să o întrebi pe ea chestia asta.

Zoë dă din cap.

– Și ea e doctor?

– Nu. Adică nu încă. Lucrează la Serviciul de Ambulanță, dar...

– Aaahh! Băga-mi-aș! A început din nou.

Moașa o examinează pe Zoë, dar când mă întreabă dacă vreau să mă uit și eu, mi se pare ciudat, ca și cum aș fi trecut o barieră invizibilă de la student care observă la partener de naștere.

– Haide, îmi spune Zoë. Ai putea foarte bine să te alegi cu ceva din suferința mea.

– Nu sunt specialist, dar cred că nu mai ai mult, îi spun uitându-mă la moașă și așteptând o confirmare.

Aceasta dă aprobator din cap.

– Mda. Acum, Zoë, pentru că Bebe sosește puțin mai devreme, s-ar putea să se aglomereze pe aici. Ai prefera să nu fie un student în sală?

– Tim nu pleacă nicăieri. Dar acum am nevoie de el la celălalt capăt al meu.

Sala începe se umple într-adevăr până când rămân singurul care mai e atent la fața lui Zoë. E chiar mai înspăimântător pentru că nu îmi dau seama cum avansează nașterea.

– Suntem foarte aproape de momentul nașterii lui Bebe. Adună-ți toată energia ca să împingi bine când îți spun eu, bine?

O strâng de mână pe Zoë și îi zâmbesc, fără să o las să se uite în altă parte, în timp ce ea face toate eforturile să împingă.

– Ești grozavă, Zoë, șoptesc eu cât se poate de serios.

Ea strigă o dată și moașa spune:

– Văd capul lui Bebe, așa că așteaptă... Mai împinge o dată, acum, draga mea, haide... asta e... și Bebe e aici!... Ai un băiețel, Zoë, micuțul tău băiețel e aici și este un frumos!

Așteptăm momentul care să indice că totul este OK: acel moment când bebelușul inspiră și scoate primul țipăt. Mă uit în ochii lui Zoë chiar și acum, deși durează atât de mult...

– Tocmai am tăiat cordonul ombilical, Zoë, iar echipa de medici îți examinează bebelușul. Te-ai descurcat atât de bine!

Sesizez tensiunea din tonul vocii lor și observ cuvântul ciudat pe care sper ca Zoë să nu-l înțeleagă.

– De ce nu plânge?

Ochii lui Zoë sunt mari din cauza durerii, a șocului și a fricii și trebuie să fac eforturi să mă adun ca să nu las să se vadă că și eu mă tem pentru bebelușul ei. Ar trebui să plângă. Moașa îi răspunde:

– Zoë, bebelușul are nevoie de ajutor ca să respire, așa că folosesc un aparat ca să-l ajute și asta înseamnă că nu poate să plângă încă. Dar o să te lăsăm să-l vezi cât de repede se poate.

Zoë începe să plângă, dar eu sunt singurul care o liniștește. Toți ceilalți sunt preocupați de noua viață.

– L-am omorât, nu-i așa? îmi șoptește ea. Mi-am omorât copilașul înainte să se nască.

Ce să răspund? Fiindcă este cert că a afectat șansele de supraviețuire ale acestui bebeluș dacă a luat droguri.

– Zoë, medicii fac tot ce pot...

Se aude un țipăt, nu protestul furios al unui nou-născut sănătos, ci un plâns zbuciumat. Dar și așa, după atâta liniște teribilă, este cel mai promițător sunet pe care l-am auzit vreodată.

– E în viață, îi spun.

Echipa de la Terapie Intensivă Neonatală îl așază pe un pătuț încălzit, dar înainte să iasă cu el, se opresc lângă Zoë ca să îl vadă. Are o claie uimitoare de păr negru și corpul lui, deși mic și slăbuț, este întreg. Ochișorii umflați îi ține strâns închiși.

– E al meu? întreabă sfârșită.

– O să-l poți vedea așa cum trebuie mai târziu, spune moașa.

– Acum ei o să aibă grijă de el, iar noi o să avem grijă de tine.

Rămân cu ea până elimină placenta și se întoarce în salon.

– Mai vii să mă vezi? mă întreabă Zoë.

– O să încerc, îi răspund, deși intenționez să-mi iau liber de Crăciun.

Mă binedispun anticipând surprizele pe care i le-am pregătit lui Kerry, între schimburile ei. Până mă voi întoarce la spital, probabil că Zoë va fi dată afară, deși bebelușul ei va mai rămâne aici câteva săptămâni. Și chiar când va putea fi externat, nu cred că va pleca la mama lui. Mă întorc pe jos la bungalow și respirația mi se condensează în aerul de afară de sub zero grade. Un taxi încetinește în dreptul meu și sunt tentat să urc, dar suntem în

perioada în care facem economie de bani la sânge și punem deoparte pentru luna septembrie, când Kerry nu va mai avea salariu și vom încerca să supraviețuim doar din salariul meu de rezident.

În timp ce pășesc pe asfaltul scânteietor, doar gândul că mă voi întinde în patul cald lângă Kerry îmi mai dă energia de care am nevoie ca să pun un picior în fața celuilalt. Dar când intru în casa cufundată în întuneric, îmi dau seama că ea nu e acolo. Probabil că am încurcat schimburile în care lucrează.

Șocul cearșafurilor reci ca gheața e ca o palmă peste obraz și mintea începe să se ia la întrecere cu tot felul de gânduri legate de ce i s-ar putea întâmpla lui Zoë, ce i s-ar întâmpla copilului ei.

Înțeleg de ce nu a putut să facă față fără ceva care să-i alunge durerea pe care i-a provoca-o viața. Eu m-am bucurat de atâtea privilegii de care ea nu a avut parte: un cămin stabil, o logodnică iubitoare, o mamă care a fost tot timpul alături de mine, perspectivele unei cariere promițătoare. Și, cu toate acestea, tot am avut nevoie de stimulente, de somnifere, de cocaină.

Viața e mai frumoasă acum, că m-am lăsat. Chiar și dacă stau singur, în patul rece, tot există o limpezime în îndoielile și temerile mele. Poate că acum, cu ajutorul potrivit, va înțelege și Zoë lucrul acesta: că indiferent cât de imposibil de greu simțim că ne este, drogurile nu fac decât să amâne momentul de claritate, când trebuie să-ți pui la punct responsabilitățile. Kerry m-a ajutat să înțeleg că iubirea este mai puternică decât dependența. Poate că bebelușul lui Zoë o va ajuta să simtă la fel.

Capitolul 36. Joel

25 decembrie 2004

Sunt cuprins de febra *Love Actually*, numărând orele până se termină schimbul de noapte al lui Kerry. Rucsacul este pregătit: o sticlă de șampanie fără alcool, fursecuri de bună calitate și brânză, plus ghirlandele festive din lingonberry[21] pe care mama le-a primit după ce a fost gazda unei ședințe de fotografiat interioare în Curlews, în vara aceasta. Pe vremea aceea, eu și tata făceam amândoi glume pe tema asta. S-a terminat acum.

În versiunea cinematografică a acestei zile, o să le prezint o Kerry cu apărători pufoase pentru urechi, roșie în obraji în timp ce fulgi de zăpadă cad fotogenic pe faleză. În realitate, în timp ce aștept în fața dispeceratului ambulanței, nu ninge, este doar burniță și aerul dimineții este încă umed și rece.

Dar am avut dreptate într-o singură privință. Imediat după ora șapte, Kerry iese din clădire, însoțită de o colegă. Își ridică privirea și când mă vede face ochii mari și obrajii prind o culoare roz aprins. Îi spune ceva femeii cu care e, dar nu-și dezlipește privirea de a mea în timp ce îmi iese alergând în întâmpinare. Ne sărutăm de parcă au trecut săptămâni, nu doar mai puțin de douăzeci și patru de ore de când ne-am văzut. În cele nouă zile de când am dus-o la petrecerea Plimbăreţilor, ne-am întâlnit în secret de câte ori am putut și ne-am făcut planuri. A fost nevoie să-i spun că s-ar putea să plec din Brighton ca să își dea seama că vrea să fie cu mine.

– Hei, voi doi, luați-vă o cameră! strigă colega ei, râzând. Crăciun fericit, Kerry! Ne vedem diseară, dacă poți să te dezlipești de lângă...

Kerry își ignoră colega și mă sărută. Nu știu dacă două minute sau zece sau... Se depărtează de mine și parcă inima îmi stă în loc. La naiba, cât este de frumoasă!

– Nu vreau să mă duc acasă, spune ea.

– Perfect, pentru că nu trebuie s-o faci.

Bine, va trebui să o facă, mai târziu. Tim a pregătit o cină festivă „surpriză“: a văzut ea o sticlă de Buck’s Fizz de la Co-op și casolete cu curcan pentru microunde pe care el le-a ascuns în garaj. Chiar dacă ea s-a hotărât să-l părăsească pe Tim, nu vrea să o facă înainte de Crăciun. *Prea crud*.

Din punctul meu de vedere, nu e mai puțin crud să-i spună în a doua zi de Crăciun, dar Kerry e de neînduplecat. Sărutul din mașina mea după ce am dus-o la petrecerea de Crăciun a Plimbăreților a spulberat orice amăgire că putem să trăim unul fără celălalt. Gata cu negarea, gata cu minciunile.

Minciunile vechi nu mai contează. M-am gândit să-i spun lui Kerry despre Zoë, dar totul e de domeniul trecutului. Vreau să cred că e mai bine că s-a terminat așa, deși uneori am îndoieli. Un copil este ultimul lucru de care avea Zoë nevoie. Nu-i așa?

– De ce te-ai oprit? mă întreabă ea. Poți să mă săruți din nou, te rog?

– Trebuie să mă prinzi mai întâi.

Încep să alerg și Kerry aleargă împreună cu mine, apucându-se de ghirlanda caraghioasă pe care mi-am înfășurat-o în jurul taliei. Ne îndreptăm spre faleză, așa cum fac toți copiii din Brighton. Pe plajă, un grup de înotători se adună pe malul apei, gata de bălăceala anuală.

– Ai chef? o întreb.

Kerry scutură din cap.

– Nici în ruptul capului! Dar...

Își îndreaptă privirea spre Digul Palatului și face un semn din cap.

– E închis în ziua de Crăciun.

– Chiar mai bine.

Trece în fugă pe lângă standurile cu hotdog și chioșcurile cu vată de zahăr închise și se îndreaptă spre baricade. Sub ochii mei, o zbughește prin partea dreaptă. Iar acum n-o mai văd.

Mă duc spre porți.

– Haide, te poți strecura pe aici... Scoate o mână și mă ajută să mă cațăr pe acoperișul unei tarabe. Nu am mai văzut niciodată clădirea din capătul digului complet pustie, iar ea începe să danseze încoace și încolo pe scândurile din pardoseală. Fug după ea, o prind ca într-un lasou cu ghirlanda de fructe de pădure a mamei și o cuprind în brațe. O sărut în ambianța lucirilor molatice, gri-verzui ce străbat printre scândurile de la

picioarele noastre. În depărtare, capetele cu căști ale înotătorilor țicniți saltă în valuri ca niște mingi.

Torn șampanie în cupe lungi de plastic. O bem privind în depărtare spre Shoreham și mai în depărtare spre capătul lumii. Suntem tineri și putem să facem orice, să mergem oriunde. Am făcut greșeli. Nu, *eu am făcut* greșeli, dar asta nu înseamnă că trebuie să fiu pedepsit la nesfârșit pentru ele.

– Sărută-mă din nou, îmi cere ea.

Îi întorc fața spre mine și de data aceasta e un sărut à la Hollywood, delicat și liniștit, unul ce confirmă schimbările ce urmează să se întâmple.

– Ar trebui să plec, îmi spune.

– Mâine, o luăm de la capăt.

Tresare, ca și cum totul i se derulează deja în minte.

– Va fi groaznic să ne despărțim, după atât timp. Am fost cu Tim... trei sferturi de viață, dacă-i pui la socoteală și pe cei în care am fost prieteni...

– Va fi mai groaznic dacă lași să treacă mai mult timp.

– Ai dreptate.

Mă ia de mână și ne întoarcem la barierele rotitoare de la intrare. Se cațără înapoi pe acoperișul tarabei și-mi întinde mâna ca să mă ajute să trec prin gaură. Ne întoarcem în viața reală, însă pentru doar alte douăzeci și patru de ore. Ne sărutăm pentru ultima dată, sprijiniți de barele turcoaz de metal, apoi o urmăresc cum se îndepărtează.

Fericirea noastră până la adânci bătrâneți începe să se deslușească la orizont.

Telefonul sună în timp ce mama încearcă să mă îndoape cu a doua porție de prăjitură tradițională de Crăciun fără coniac. Mi-e greață numai când mă gândesc. Mă aștept ca pe ecranul telefonului să citesc *Kerry apelează*, dar scrie număr necunoscut și soneria îmi electrocutează simțurile precum un șoc electric. Mama se încruntă.

– Probabil e Ant, îi spun. Scuze, durează doar un minut.

Mă duc în hol. Afară e întuneric, dar luminile sclipesc în copacul înalt de aproape trei metri.

– Alo, la telefon domnul Joel Greenaway?

O voce de femeie: seacă, insinuantă.

– Da.

– De la spital vă sunăm.

Simt cum tot sângele îmi urcă în creier. Inima îmi bubuie. Părinții mei sunt bine, așa că nu poate decât să fie vorba despre Kerry.

– Ce s-a întâmplat? Spuneți-mi!

În fundal, aud pescărușii și valuri. Nu pare să fie atmosferă de spital.

– Aha, Joel! Te-am păcălit!

Hohotul de râs care urmează este deopotrivă familiar și înspăimântător.

– Zoë? Ești bolnavă? Ce e asta, o reglare de conturi?

– Nu, nu sunt bolnavă. Sunt fericită, fericită, fericită!

– Te-ai drogat.

– M-am drogat cu... *iubire*. Și am niște vești de Crăciun senzaționale pentru tine. Ghici ce? Ești tătic.

Luminițele decorative din copac strălucesc orbitor și pentru o clipă nu pot să respir.

– Ascultă, Zoë, știu că s-ar putea să-ți fie greu în perioada asta a anului, dar te rog, nu face glume de-astea proaste.

Începe să râdă din nou.

– Nu e o glumă. Cine e tătic? Tu ești tătic! Copilul s-a născut cu o lună mai devreme și a moștenit ochii tăi. Dar să sperăm că inima mea. Bate ca una sănătoasă. Nu că tu ai fi avut vreodată inimă oricum...

Încerc să spun ceva, dar nu reușesc să scot nici un cuvânt.

– Nu vrei să mă feliciți?

– Vorbești serios?

Vocea mea e doar o șoaptă.

– Da. Fiul tău s-a născut pe douăzeci și trei decembrie. Mama și copilul fac bine. Măcar sunt amândoi în viață.

– Deci nu ai...

– Scăpat de el? Nu. M-am internat la clinică, dar m-am răzgândit când mi-au adus formularul pentru consimțământ.

Creierul meu nu poate procesa tot ce se întâmplă. *Sunt tată*. El e... bine? Sincer? Nu că ar însemna ceva. Şi eu am fost sănătos șaptesprezece ani, până în noaptea în care toată viața mea a derapat de la cursul normal.

– Plânge mult. Cum fac toți bebelușii.

– Ești în spital? Parcă ești fumată.

– Sărbătoresc.

Vocea i se schimbă puțin.

– Ești cu el? Patru săptămâni mai devreme; asta nu e bine, nu-i așa?

–Nu ai dreptul să-mi pui chestia asta în cârcă, ticălosule! Da, m-am drogat și mă poți învinui pentru asta după tot ce mi-ai zis?

Mă așez pe scările exterioare de marmură și închid ochii.

– Copilul s-a născut dependent. Nu este o întrebare.

Țipetele pescărușilor se însoțesc cu un scâncet slab. Recunosc sunetul demn de milă pe care îl face Zoë când plânge.

– Zoë, ești în Brighton?

– Nu.

– Și unde ești atunci? Pot veni să te iau.

– Nu. E prea târziu. Nu apuci tu să-l vezi. Este în secția specială de îngrijire a nou-născuților pentru că e puțin firav din cauză că a venit mai devreme. O să mă ajute să fiu mamă, nu? Și o să mă străduiesc, chiar o să mă străduiesc. Dar dacă se va întâmpla să nu fie bine ceva, nu o să-l dea unui porc ca tine. Au o mulțime de familii bune care l-ar adopta. Vocea începe să-i tremure. Știu că nu voia decât să-și facă propria ei familie.

– Zoë, așteaptă, putem să lămurim toate astea...

Închide.

Marginea tăioasă a treptei îmi presează piciorul în spate. Mirosul parfumului de interior de smochine și rodie îmi provoacă greață. Sunt tată. Asta schimbă totul. Asta, dacă nu cumva Zoë are dreptate și nu se schimbă nimic. Pentru prima dată după mulți ani, am un viitor alături de Kerry. Șansa de a mă pregăti pentru o meserie care îmi place. Până și părinții mei par să fie fericiți acum, că nu mă mai droghez.

Și o cred pe Zoë când spune că va face totul ca să-l țină pe copilul *ei* departe de mine. Dacă m-ar fi ascultat, acesta nici nu ar existat. În plus, are darul ăsta de a dispărea, precum o stafie, așa cum a mai făcut-o de multe ori până acum.

Arbust mic, peren, cu fructe asemănătoare merișoarelor

Capitolul 37. Kerry

26 decembrie 2004

De când m-am despărțit ieri de Joel, fiecare minut mi s-a părut o oră. Parcă nici tura nu se mai termina, în ciuda evenimentelor tragice din a doua zi de Crăciun, care ne țineau liniile ocupate: arsuri cu sosuri, supradoze, căzăturile și oasele rupte care au început să apară odată cu zăpada și gheața.

Mult mai îngrozitor însă a fost să stau acasă. Cina de Crăciun în trei persoane a fost de nesuportat când buzele încă îmi fremătau după ce l-am sărutat pe Joel. De parcă nu era rău destul, Tim și Elaine păreau să se fi înțeles să fie cât mai veseli cu putință, trăgând de pocnitorile de hârtie cu entuziasmul exagerat pe care l-ai aștepta doar de la un episod de Crăciun din *Only Fools and Horses*.

În timp ce strângeam masa după ce am mâncat, mă gândeam că nu-mi imaginez bungalow-ul fără mine. Dar eu și Tim am avut la dispoziție trei ani ca să încercăm să ne facem fericiți unul pe celălalt. Din august, au fost situații în care am reușit, dar m-am păcălit singură. Mă simt vinovată pentru ce urmează să fac? Categoric. Este vina un motiv să nu faci nimic?

Niciodată.

– Aproape am ajuns, spune Mo, aducându-mă brusc cu picioarele pe pământ. Îmi întinde o cafea. Plănuiesc să-mi petrec următoarea săptămână în comă indusă de Bailey și cremă de unt cu coniac. Tu?

– Tot cam așa.

Am de gând să-i spun lui Tim în după-masa aceasta: o să-l scot în oraș, la un bar, o să comand pentru amândoi băuturi în cantitate dublă, ca să-mi fac curaj să merg până la capăt. Nu pot să-mi dau seama cum va reacționa. I-am scris mamei un mesaj în care i-am spus că vreau să rămân la ei în seara aceea. Ce vreau să fac de fapt e să merg direct la Joel acasă, dar nu merit asta imediat după ce îi frâng inima lui Tim. Nu e grabă. În curând, eu și Joel vom avea tot timpul de care avem nevoie să ne bucurăm unul de celălalt.

Sunt din nou cea care am fost, doar că mai înțeleaptă, mai recunoscătoare, mai sigură ca niciodată de ceea ce îmi doresc și am nevoie.

Când eu și Mo ieșim din clădire, vântul rece îmi dă dureri de dinți și mă face să lăcrimez. Tocmai am auzit de tsunamiul îngrozitor care a lovit Thailanda. Se presupune că au murit sute de persoane. Între știrea asta și oboseala obișnuită de după schimb, ne simțim ciudat și vulnerabile.

– Vai, vai, spune Mo. Tipul s-a întors.

Îmi ridic ochii și-l văd pe Joel pe trotuar și simt cum mă încălzesc din cap până-n vârful degetelor.

Doar că... atitudinea lui e diferită. E încurcat. Și fața îi rămâne impenetrabilă când mă vede. Parcă se uită prin mine.

Mo mă îmbrățișează scurt.

– La mulți ani, draga mea. Ne vedem în 2005!

Rămân nemișcată. Ceva nu e în regulă și nu vreau să știu ce. Dacă fac un pas în direcția lui, asta va face ca lucrul acela rău să se întâmple mai repede.

– Ce faci aici?

– Kerry, eu...

– Se întâmplă din nou, nu-i așa? Te-ai hotărât că totuși nu mă iubești.

Se încruntă.

– Nu. Niciodată. Dar trebuie să-ți spun ceva.

Nu ne atingem, deși vreau să-l sărut ca să-l opresc să spună ceea ce cu siguranță va rupe vraja.

– Să plecăm din frigul ăsta, îmi spune – și îl urmez departe de mare, pe o alee.

Se oprește în fața unui local dubios. E exact opusul unui TARDIS, mai mic înăuntru decât e pe dinafară, zugrăvit în nuanțe sângerii și cu mobilier făcut din lemn ce imită mahonul.

– Cafea sau ceva mai tare? mă întreabă.

– Orice crezi că voi avea nevoie.

Se duce la bar și eu găsesc un colț mai întunecat. Aduce o Coca-Cola pentru el și un pahar de vin alb pentru mine. Sticla rece mă face să mă cutremur. *Indiferent despre ce este vorba, nu vreau să știu*.

– Am aflat ieri niște vești ciudate. Nu trebuie să ne afecteze, dar ne-am promis că o să fim sinceri unul cu celălalt, așa e?

– E chiar atât de grav?

Iau o înghițitură de vin. Îi iubesc pe Joel, în ciuda defectelor sale. Nu-mi pot imagina ceva care să schimbe complet acest sentiment.

– Tocmai am aflat că am un copil.

Îl privesc încremenită. Cred că nu am auzit bine.

– Scuze, ce ai aflat?

– Că am un copil. Am sperat că o să fie avortat, dar...

Își ridică paharul și bea, iar eu mă întreb pentru o secundă dacă nu are votcă în el. Nu. A ieșit complet aiurea. Se încruntă.

– Ai un copil despre care ai sperat că a fost avortat?

Închid ochii ca să nu-i văd fața și încerc să înțeleg doar cuvintele. Deschid ochii din nou.

– Să o luăm de la început. Cu cine?

– Cu una dintre fetele cu care ieșeam. Zoë.

Încep să pun lucruri cap la cap.

– A fost și ea pe plajă atunci? Când a ars digul?

El încuviințează.

Chipul ei îmi revine vag în minte. Narcomană: slabă și pierdută. Nu genul de mamă pe care l-aș dori vreunui copil, indiferent cât de mult înțeleg eu acum despre dependență.

– Cât e de mare?

Joel privește în pământ.

– Copilul s-a născut acum trei zile.

Rahat.

Aș vrea să pot opri lumea înainte să se prăbușească toată în jurul meu, dar Joel continuă să vorbească.

– Eu și cu Zoë nu am fost împreună decât două luni. Nu mai luam droguri, nu mai lua nici ea și aveam sentimentul că ne bucuram din nou de viață. Am avut prezervativ de fiecare dată, dar... presupun că accidente se mai întâmplă.

Mă uit fix la el.

Oftează.

– Era încântată când mi-a zis, de parcă urma să ne bucurăm de fericire până la adânci bătrâneți. Eu nu am adus niciodată în discuție vreun viitor al nostru împreună, nimic. Nu i-am spus nici măcar despre povestea mea cu stimulatorul cardiac, nimic.

Iau o gură de vin și are gust rău, parcă beau ouă clocite.

– Cum se poate să nu fi știut? Ați făcut sex!

– Doar de câteva ori. Mi-am lăsat tricoul pe mine. Nu am vrut să afle. Nu am vrut decât să ne distrăm puțin... Se uită la mine, cerșind din priviri înțelegerea pe care nu o i-o ofer. Când mi-a spus că e gravidă, era încă devreme. I-am explicat de ce nu o să vreau niciodată copii din cauza riscului ca ceea ce am să nu fie genetic.

– Nu știi *ce* a cauzat-o!

– Nu, dar și dacă există cel mai mic risc să o transmit este prea mult. Înțelegi asta, nu-i așa, Kerry? Am crezut că a fost de acord că cel mai bine e să renunțe la sarcină. Am plătit pentru avort, dar acum se pare că s-a răzgândit în ultimul moment.

Fac în minte calculele.

– Deci când s-a întâmplat asta? În martie? Dar dacă nu mai luai droguri, cum de te-am găsit într-o magherniță două luni mai târziu?

– A fost în aprilie. Și am căzut în vrie după aceea pentru că am știut că o rănisem, exact cum te-am rănit și pe tine. Era vulnerabilă și eu am profitat.

Am nevoie de câteva momente ca să încerc să înțeleg mai bine ce se întâmplă. Impulsul meu de a încerca să repar lucrurile se activează deja. Nu am intenționat să devin mamă vitregă, dar dacă așa stau lucrurile, îl iubesc pe Joel prea mult ca să-l resping pentru un lucru asupra căruia nu are nici un control.

– Când ai aflat?

– M-a sunat ieri după-masă. Mi-a spus că bebelușul s-a născut mai devreme cu patru săptămâni, așa că e la Terapie Intensivă, dar că probabil va fi bine. *El*, vreau să spun. E băiat.

Deja mă întreb cum arată copilul acestui bărbat pe care îl iubesc.

Îmi aduc aminte de nepoata mea când s-a născut: un bebeluș bucălat, roșu în obrăjori.

Ceva îmi spune că bebelușul lui Zoë e într-o stare generală mult mai proastă.

– L-ai văzut deja?

El scutură din cap.

– Nu. Ea mi-a zis că nu vrea să-l cunosc și cred că are dreptate. E mai simplu așa, pentru toată lumea. Nu trebuie să ne afecteze relația deloc.

– Nu cred că vorbești serios.

– Nu schimbă nimic, Kerry. A fost alegerea lui Zoë, nu a mea, așa că nu trebuie să mă implic. Trebuie să ne concentrăm asupra planurilor *noastre*, nu-i așa? Își scoate telefonul. M-am uitat la apartamentele care sunt de închiriat, ultimul lucru pe care îl vrem e să locuim în cămăruța din curte...

Bat în retragere.

– Ai un copil, Joel. Un *fiu*. Nu vrei să știi cum e, ce face?

Joel ridică din umeri.

– De ce aș face-o? Uite, îți spun asta acum doar pentru că nu vreau să avem secrete unul față de celălalt. Probabil că va fi adoptat, și chiar dacă nu, copiii cresc mereu fără prezența unui tată în viața lor. Uită-te la Tim...

– Îl aduci pe Tim în discuție?

– Păi, s-a descurcat bine.

Dar nu e așa. Dacă tatăl lui nu i-ar fi părăsit, s-ar fi putut bucura de copilărie mai mult timp în loc să devină singurul îngrijitor al mamei sale. Totul în viața lui ar fi putut fi altfel acum.

– Nu știi nimic despre Tim sau prin ce a trecut. I-ai avut întotdeauna alături de tine pe părinții tăi, cu bani, gata să te scoată din orice bucluc, cu orice preț.

– Bine. Îmi pare rău. Cred că ar trebui să ne concentrăm pe viitorul *nostru*. Tu și cu mine, împreună, după tot acest timp.

Viitorul nu este așa cum a crezut că va fi. Joel nu este cine am crezut că este.

– Tu și cu mine, repet. Haide, Kerry, te rog. Eu sunt cel care a suferit un șoc în povestea asta. Nici măcar nu știu unde a născut copilul. Ar putea la fel de bine să fi fost în Blackpool sau Llandudno, chiar Timbuktu în ce mă privește.

– Și asta te scutește de responsabilități, nu? Ai ocazia să dai înapoi, să-ți lași copilul prematur cu o fată care de-abia dacă are grijă de ea însăși. În ce univers crezi tu că ăsta e lucrul corect pe care trebuie să-l faci?

– Și cum pot eu să-l găsesc? Nici măcar nu știu numele copilului. Ridică sucul în dreptul buzelor, apoi îl trântește la loc pe masă. Uite ce e, probabil că va fi adoptat, da? O să crească alături de niște părinți care îl doresc, nu cu o narcomană și cu un fost narcoman.

Mă uit fix în ochii lui.

– Te-ai hotărât?

Se încruntă.

– M-am hotărât când aveam șaptesprezece ani. Nu vreau copii. Să-mi bag, nu am nevoie de asta, am nevoie de o băutură adevărată.

– Da, pentru că te va ajuta cu adevărat. Nu meriți un copil, îi spun în timp ce împing scaunul la masă, simțind că nu mai sunt în stare să mai fiu în aceeași încăpere cu el. Am crezut că te-ai schimbat, Joel. Chiar am crezut că te-ai maturizat, că ai înțeles că există și drame mai mari în lume decât inima ta șubredă și cariera pierdută. Dar nu, ești mai rău ca niciodată.

– Kerry, așteaptă!

Simt că picioarele îmi sunt ca de piatră în timp ce mă îndrept spre ușă. Mă întorc în momentul în care îmi dau seama că mai am un ultim lucru de spus.

– În caz că ai vreo îndoială, nu mai vreau să am de-a face cu tine *niciodată*, bine?

De data aceasta plec fără să mă mai uit înapoi. Mă zgribulesc din cauza frigului și mă strecor grăbită pe alee, spre stradă, ca să strig un taxi cu care să mă întorc la bungalow și la viața frumoasă pe care o am deja. Imediat cum intru pe ușă, mă prefac că ochii îmi sunt plini de lacrimi din cauza vântului necruțător.

Tim nu s-a dat de la nimic înapoi ca să mă răsfețe de Anul Nou. Mergem la o petrecere la Metropole și toată lumea se revarsă pe străzi când ceasul bate miezul nopții. E atât de chipeș în smoching și îl sărut pentru că îl iubesc în felul meu, iar el mă iubește în al lui. Mi-am învățat lecția. Din nou.

Ghid pentru lanțul supraviețuirii Partea a treia

STOPUL CARDIAC REPREZINTĂ DE OBICEI O PROBLEMĂ ELECTRICĂ... ȘI ESTE NEVOIE DE ELECTRICITATE CA SĂ O VINDECI.

Resuscitarea cardio-pulmonară menține în viață creierul și celelalte organe vitale. Următorul pas este să dai inimii un șoc electric. Asta o

oprește, ca și cum ai apăsa un buton de resetare, ca să o facă apoi să bată din nou în ritm normal.

Ai văzut asta și la televizor, de obicei în serialele cu medici. Se acționează padelele, toată lumea se dă la o parte, pacientul saltă brusc din cauza șocului și toată lumea așteaptă sunetul unei bătăi regulate de inimă. Se numește defibrilare. Dar nu trebuie să fii medic sau în spital ca să folosești un defibrilator. Aceste aparate care îți salvează viața sunt cunoscute acum sub numele de defibrilatoare externe automate (DEA) și se găsesc mai nou în mii de locuri publice: gări, magazine, școli, chiar și localuri. Aparatul depistează dacă este nevoie de șoc electric și îți spune exact ce trebuie să faci ca să ajuți pacientul.

Dispecerul de la 112 îți va spune unde este cel mai apropiat aparat. Dar va trebui să trimiți pe altcineva după el: nu trebuie să oprești resuscitarea cardio-pulmonară.

3. Adu-i pacientului un defibrilator cât mai repede posibil, indiferent dacă asta înseamnă ori să utilizezi tu unul, ori să fie adus de personalul ambulanței. Fiecare minut contează încă.

Capitolul 38. Joel

1 ianuarie 2005

Astăzi am împlinit cinci ani.

Sunt cinci ani de când am fost readus la viață cu ajutorul șocurilor electrice dintr-o moarte ce a durat optsprezece minute. Cinci ani de când singura femeie pe care am iubit-o vreodată m-a lovit cu pumnii în piept și mi-a insuflat aer în plămânii mei goliți. Totodată, este a zecea zi a fiului meu pe această planetă. De ce nu simt ce ar trebui să simt pentru această persoană nou-venită, sânge din sângele meu? Kerry s-a uitat la mine ca și cum aș fi fost un zombi când i-am spus că nu vreau să am nimic de-a face cu copilul.

Poate că ăsta sunt eu, un monstru lipsit de sentimente, care nu merită nimic bun.

Mă ridic de pe canapea ca să mă duc să-mi iau o bere din frigider. La naiba! Nu am mai băut de când am fost la dezintoxicare în vară, dar simt nevoia să mă trotilez...

Mă văd cu coada ochiului în oglindă. *Chiar vrei să faci asta?*

Mă întorc cu spatele.

Prin geamul de la camera din curte o văd pe mama în dreptul ușii pliabile de la bucătărie. Noaptea trecută nu am putut să fac față petrecerii ei extravagante de Anul Nou și acum se uită la mine cu chipul chinuit de îngrijorare. *Asta* înseamnă să fii părinte. Am douăzeci și doi de ani și încă e speriată de ce urmează să fac. Nu e de mirare că nu vreau așa ceva. Mă apropii de reflexia mea în oglindă. Oare fiul meu chiar are ochii mei, așa cum zicea Zoë?

Simt răceala sticlei în mână. Capacul sare fâsâind. Mă așez înapoi pe canapea și simt aroma dulceagă de la fermentație. Este doar bere. Nici nu o poți considera băutură alcoolică.

În vârstă de zece zile.

Nici măcar nu știu cât e de mare sau ce poate și ce nu poate face.

Nu are nimic în comun cu mine.

Ridic berea în dreptul buzelor. Mirosul îmi provoacă greață, dar efectul va compensa.

Zoë mi-a răpit șansa de a alege când a făcut copilul. Ar trebui oare să aleagă tot ea dacă acest copil are voie să aibă un tată? Știu cât de neîngăduitoare a fost viața ei cu ea, dar asta o face și mai puțin capabilă să ia deciziile potrivite în numele fiului ei lipsit de apărare.

Fiul nostru lipsit de apărare.

De furie, arunc sticla în celălalt colț al încăperii, dar nici măcar nu se sparge, doar umple de bere peretele de lemn. Cât dezastru fac eu din orice.

Ultimele zile am jelit după relația mea cu Kerry. Cel mai bun lucru din viața mea și l-am distrus. Am luat în considerare varianta să o sun, să îi spun că aș încerca să găsesc copilul dacă se răzgândește. Dar până și eu știu că acesta e un motiv jalnic să fii în viața unui copil.

Mă întreb cine are grijă de el. I se dă oare voie lui Zoë să stea cu el, sau numai personalului plătit de acolo?

Prezența mea ar conta în viața lui? Ideea aceasta mă răscolește de când am vorbit cu Kerry în a doua zi de Crăciun. Mă sperie să fiu tată, dar acum sunt lucruri mai importante în joc decât propria mea lașitate.

Știu ce ar spune Kerry: frica nu e o scuză ca să renunți la el.

Ajung în dreptul Departamentului de Servicii Sociale puțin înainte de ora 8 dimineața a doua zi. De pe pagina lor de internet am aflat că deschid la ora 9, așa că asta înseamnă că trebuie să mai aștept afară o oră, dar merită, ca să fiu primul la coadă.

Am stat treaz toată noaptea, gândindu-mă cum e mai bine. Deși nu am vrut niciodată un copil, faptul că acum știu că am un fiu schimbă totul. În urmă cu cinci ani, am revenit la viață și poate că *acesta* este motivul pentru care s-a întâmplat așa. Nu vreau să pierd și mai mult timp.

În timp ce aștept, bat din picior ca să mă încălzesc, repetând în gând ce am de spus. Cuvintele mă fac să par exact omul demn de dispreț care sunt de fapt, dar măcar e adevărat.

Când deschid ușa, observ decorațiunile de Crăciun care atârnă încă, blege, de tavan, iar în aer se simte mirosul vag de odorizant de pin și de acadea. Cele două femei din spatele recepției chicotesc vesele în timp ce se pun la curent cu ultimele bârfe de sărbători și noutăți, așa că par ușor deranjate că sunt întrerupte de un mușteriu. De un client. Ce-oi fi. Nu știu nimic.

– La mulți ani, spun vesel. Nu știu dacă sunt în locul potrivit, dar vreau să mă interesez despre un copil.

Cea mai în vârstă se oprește din râs; ochelarii ei cu rame roșii o fac să pară prezentatoare la un post de televiziune pentru copii, dar nu există nici un pic de blândețe în privirea ei încruntată.

– Ce anume despre copil?

– Cred că... o fostă parteneră a mea a născut un copil și vreau să-l văd.

– Vrei să te ajutăm noi să te întâlnești cu fosta ta parteneră?

Face asta dinadins?

– Nu, cu copilul. Mama lui ia droguri, așa că mă gândesc că probabil consiliul se va implica.

Ea oftează.

– Cum se numește fosta ta parteneră? Nu-ți pot dezvălui nici o informație personală, dar aș putea să stabilesc o întâlnire cu cineva din personal care te poate sfătui.

– Se numește Zoë.

Își ridică privirea din hârtia pe care scrie și așteaptă.

– Zoë și mai cum? mă îndeamnă ea în cele din urmă.

– Chestia e că... nu a fost genul de relație în care să ne știm numele de familie.

I se arcuiesc sprâncenele. M-am îmbrăcat cu grijă, ca să par mai matur decât sunt, dar știu că trebuie să par al naibii de iresponsabil.

Ușa de la intrarea din spate se deschide în spatele meu și o adolescentă se chinuie să intre cu un cărucior dublu, în timp ce amândoi copilașii își manifestă nemulțumirea plângând. Vreau s-o ajut, dar nu știu de unde să încep.

– Data și locul nașterii? mă întreabă reprezentanta oficială a consiliului pe un ton tăios.

Deschid gura, fericit că pot da un răspuns complet.

– 10 august 1982. Spitalul din Sussex.

De data aceasta oftatul ei aproape că spulberă grămada de broșuri de pe birou.

– A copilului, nu a ta.

Rahat.

– Păi, 23 decembrie. Acum cinci zile. E băiat, dar nu știu unde l-a născut. Deși e posibil să fie în Brighton.

Femeia Ochelari se întoarce către colega ei și spune:

– Deja îmi doresc să nu mă fi ridicat din pat de dimineață. Se întoarce din nou la mine. Bănuiesc că nu ești trecut pe certificatul de naștere.

– Nu știu.

– Doar nu crezi că suntem Nemaipomenita Agenție a Femeilor Detectiv, ce naiba! Nu pot să fac nimic dacă nu-mi dai mai multe informații.

Trag adânc aer în piept. S-ar putea să fie ultima mea șansă ca să o fac să fie de partea mea.

– Îmi pare rău. Știu că par nebun. Dar nici măcar nu am știut că sunt tată până acum câteva zile când m-a sunat fosta iubită. E... vulnerabilă. Abia se descurcă să aibă grijă de ea, ce să mai spun de un copil.

Mai vin două persoane. Am parte de public destul, numai femei.

– Nu zic că aș fi mai bun decât ea. Dar copiii vor să știe cine le sunt părinții, nu-i așa? Vreau să fiu alături de el dacă are nevoie de mine.

În încăpere se face liniște. Până și copilașii din căruciorul dublu s-au oprit din scâncit.

– Uite ce e, dragule, nu e chiar atât de simplu... Tonul vocii e mai blând acum, mult mai maternal. Dacă fostei tale îi este greu, atunci cei de la Asistență Socială vor decide ce e mai bine pentru copil. Dar asta nu înseamnă că automat vei fi tu acela.

Știu asta din documentarea pe care am făcut-o online, azi-noapte, dar și așa pare ca un verdict definitiv venit din gura unui reprezentant al unei instituții oficiale.

– Trebuie să încerc. Nu-i așa?

– Haide, mai lăsați-l în pace, spune adolescenta din spatele meu. Majoritatea taților nu dau doi bani pe copiii lor.

Femeia Ochelari cotrobăie într-un sertar și scoate de acolo o broșură despre drepturile părinților.

– Pe spate, aici, este un număr de telefon pentru ajutor. Întoarce broșura și încercuiește numărul de telefon cu pixul. S-ar putea să te ajute cu tot ce ține de aspectele juridice. Chiar vrei să faci asta?

Dau din cap.

– Ai bani? Sau poți să faci rost de bani?

– Pot să încerc.

– Nu ar trebui să fie nevoie, dar... s-ar putea să ajute. Oricum, nu o să fie ușor.

Iau broșura.

– Probabil nici nu ar trebui să fie. Mulțumesc.

Când mă întorc ca să plec, fata cu căruciorul îmi face cu ochiul.

– Dacă nu-ți găsești copilul, poți oricând să te joci de-a tata cu ăștia doi.

Mă uit la ei: un copil mare și unul mic. Nu pot să-mi dau seama nici măcar ce vârstă au, darămite cum să le dau de mâncare, să-i liniștesc sau să mă joc cu ei. Ce *pana mea* mă fac? Zâmbesc într-o doară.

– Sunt drăgălași.

Ea dă din cap.

– Pot să fie. Succes.

Până am ajuns acasă de la biroul de servicii sociale mi-am dat seama de un lucru: dacă am nevoie de bani ca să mă lupt pentru asta, trebuie să le spun imediat părinților mei. Mama e absorbită de cărțile de bucate pe care le citește ca să se hotărască ce le spune celor de la livrări pentru următoarea ei cină „neprotocolară". Tata s-a refugiat la el în birou ca să lucreze la niște idei noi de emisiuni de televiziune care nu se vor vinde niciodată.

Îi rog să vină în bucătărie. În timp ce pun o oală mare cu apă la fiert pentru ceai, încerc să-mi imaginez că în încăpere, împreună cu noi, este un copil care vrea să-și bage în priză degețelele sale pline de murdărie sau își întinde mânuța să apuce firul ceainicului. Chiar pot să am grijă ca o ființă mică să fie în siguranță?

Părinții mei se așază în fața mea, la insula din bucătărie. Obișnuiam să cred că mariajul lor a supraviețuit doar pentru că mama pleca atât de des. Dar m-am răzgândit. Acum cred că permanentele discuții în contradictoriu despre mine, mai întâi să ajung fotbalist de top, apoi grija să nu mor, le-a cimentat relația într-un alt mod, mai sănătos. În ultimul timp par mai fericiți și cred că e posibil ca tata să fi renunțat la telefonul mobil „secret", cel pe care-l folosea mereu să comunice cu cele mai recente cuceriri.

Sunt pregătiți să fie bunici?

Să vedem.

– Poate că o să vă surprindă ce o să vă spun... eu am fost cu siguranță șocat. Sunt tată. Am un copil. Și vreau să fac parte din viața lui.

Tata trage adânc aer în piept, fluierând ușor. Mama deschide gura, dar nu spune nimic. Lynette Greenaway, care nu a rămas în viața ei fără cuvinte în transmisiunile live, nu știe ce să spună.

– Nu am aflat decât în urmă cu câteva zile. Nu știu cum îl cheamă, dar s-a născut pe 23 decembrie.

– Iisuse! spune mama.

– Nici măcar nu am știut că ai iubită, spune tata.

Mama ridică din sprâncene de parcă ar spune: *Doar atât ai băgat de seamă?* Numai că nici ea nu a știut despre existența lui Zoë.

– O cheamă Zoë și nu a fost de fapt iubita mea. Mai degrabă ne-am petrecut timpul împreună. Pe vremea când situația era mai complicată.

– E *narcomană*? întreabă mama.

Dintr-odată devin protector față de Zoë.

– A luat droguri, ocazional, ca mine. Dar când am fost împreună... când copilul a fost conceput, nici unul dintre noi nu lua.

– Ai știut că e însărcinată? întrebă tata.

– Da, dar am căzut de acord că nu e momentul potrivit. Cel puțin, eu așa am crezut. I-am dat bani pentru întrerupere de sarcină și nu am mai știut nimic de ea până când m-a sunat de Crăciun.

Mama dă din cap.

– Cred că toți putem ghici unde s-au dus banii *aceia*.

– Mamă, nu o cunoști.

Face ochii mari, furioasă.

– Vorbim despre o fată care a mers mai departe și a născut copilul fără să-ți spună. Cu toate acestea, îi iei apărarea.

Dar tata se întinde peste blatul de marmură ca să o atingă pe mână.

– Lynette. Lasă-l să termine.

– Ce ar mai fi de spus? Fiul nostru a lăsat gravidă o drogată care l-a născut pe nepotul nostru și acum auzim pentru prima dată despre asta?

– Ca să fim sinceri, se pare că e prima dată când a auzit și el despre asta, spune tata. De ce te-ai gândit inițial să facă întrerupere de sarcină?

Mă bat cu palma peste locul unde am sub piele stimulatorul.

– M-am temut că bebelușul ar putea moșteni problema care m-a făcut să am nevoie de asta.

Pe chipul mamei se citește mirarea.

– Bebelușul e bolnav?

Sesizez schimbarea din vocea ei și o iubesc pentru asta. De ce ei i-a luat doar câteva secunde ca să-i pese, în timp ce mie mi-a luat câteva zile? Presupun că nu contează. Contează că îmi pasă.

– Nu știu sigur. S-a născut prematur, dar doar cu câteva săptămâni. Se poate ca Zoë să fi început să ia din nou chestii după ce ne-am despărțit.

– Ce fel de mamă face asta? spune mama.

– Genul de mamă disperată. Zoë are un suflet bun. A crescut în orfelinat. Nu cred că și-a cunoscut vreodată părinții, mai mult decât atât, nu a avut parte de sprijinul pe care voi doi mi l-ați oferit. Dar când nu se droghează este amuzantă, inteligentă și plină de viață.

– Asta înseamnă Zoë, spune mama cu blândețe. Viață. Întotdeauna mi-a plăcut numele acesta. Era pe listă pentru tine dacă ai fi fost fată, Joel.

Tata se uită la mine.

– Copilul, copilul *tău*, unde este acum?

– Nu știu unde s-a născut. Când m-a sunat am crezut că o face pentru că vrea să mă rănească. Mi-a zis că vrea să-l păstreze, dar, dacă nu i se dă voie, mai bine să fie adoptat decât să vină la mine.

– *Tu* ce vrei? mă întreabă mama.

– Inițial am crezut că-mi ies din minți. Scutur din cap, amintindu-mi cum am reacționat și cum Kerry, pe bună dreptate, m-a dezaprobat. Dar acum vreau să fiu în viața lui. Sau măcar el să știe că mi-a păsat suficient cât să încerc.

Tata bate cu degetele pe blat.

– Ești sigur? Adopția ar fi o soluție mai bună decât să te implici, apoi să te răzgândești. Mă privește grav, testându-mă.

– Sunt sigur.

Mama și tata își aruncă o privire unul celuilalt și sesizez o umbră de complicitate între ei.

– Ce părere ai, buni? întreabă tata și mă aștept ca mama să-l lovească ușor cu palma, în schimb ea ne prinde de mână pe amândoi.

– OK, bunicule. Își zâmbesc unul celuilalt aproape sfios și, pentru prima dată după atâtea zile, știu că nu sunt singur. Joel, ce putem face?

– Am citit ce va presupune asta. S-ar putea să coste mult.

Mama aruncă o privire în jurul ei prin încăperea amenajată de specialiști cu instalații și aparatură profesionistă și cu atriu din geam dublu.

– E în regulă. Ne descurcăm, chiar dacă e costisitor.

Pentru o clipă, iubirea lor îmi taie respirația. Nu și-au pierdut încrederea în mine, indiferent ce am făcut. Vreau ca fiul meu să cunoască și el acest sentiment.

– Ar mai fi o chestie, dacă totul se sfârșește cu o ceartă urâtă între mine și Zoë, s-ar putea să aflați lucruri despre mine de care nu sunt foarte mândru.

Expresia feței mamei mele rămâne imperturbabilă.

– Te iubim, indiferent de ce ai făcut. Vei înțelege acest lucru cât mai curând: suntem părinții tăi și vom face tot ce e nevoie.

E nevoie de bani, hotărâre și, cu toate acestea, tot nu există nici o garanție.

Înainte de toate, tata angajează un detectiv particular dubios pe care îl știe de pe vremea anchetelor lui la TV, ca să afle unde a născut Zoë. În timp ce așteptăm, facem planul pentru următoarea mișcare. Lăsând la o parte perioada când mi-a fost rău pentru prima dată, este singura dată când îmi amintesc că acționăm așa cum o fac familiile în filme: încurajându-se unii pe ceilalți și îmboldindu-se de fiecare dată când vreunul dintre noi începe să aibă îndoieli că totul se va rezolva.

Trec două săptămâni până când detectivul confirmă că băiatul meu există și că s-a născut aici, în Brighton. În timp ce eu îmi imaginam un viitor de basm alături de Kerry, fiul meu venea pe lume la o distanță de două mile. Am impresia că ar fi trebuit să știu, cumva. Dar știu acum, lumea pare că s-a schimbat. De la linia verde aflu cum să fac totul ca la carte: să completez formularele cu majuscule, să fiu de acord cu testul ADN, să mă îmbrac la costum și să zâmbesc discret la toate întâlnirile, să fiu de acord că trecutul meu a fost problematic, să mă străduiesc să demonstrez că merit un loc în viața lui.

Ca mamă, Zoë nu trebuie să demonstreze *asta* celor de la Serviciile Sociale, dar nici nu-și ușurează situația. Decizia ei de a renunța la sistem și să nu-și facă nici un control prenatal a făcut ca bebelușul nostru să se nască dependent. Edwina, asistentul social care se ocupă de cazul meu, spune că a procedat bine după ce a născut, a fost de acord cu dezintoxicarea, chiar a dat lapte pentru hrănirea celui mic. Dar acum e dată dispărută și situația nu e deloc promițătoare.

Între timp, aștept mai multe: rezultatele testului ADN, evaluarea mea, firimituri de știri despre progresele fiului meu. Nici măcar nu are un nume încă, iar Zoë mai poate sta până la începutul lui februarie ca să-l înregistreze. Nu știu dacă așteaptă în mod deliberat sau pentru că viața ei este un haos.

– Nu putem să-i spunem *bebe*, zice mama, dar mi se pare greșit să alegem un nume, fiindcă ne vom obișnui cu el și apoi va fi ciudat să-i spunem

altfel.

– Muguraș, spune tata. Așa îți spuneam înainte să te naști. Bebelușul ar putea fi Fiul lui Muguraș.

– Muguraș e bine deocamdată, le spun.

Visez la momentul în care mă voi plimba printre rândurile de pătuțuri de plastic de spital, căutându-l pe fiul meu. Când ajung în sfârșit la pătuțul din capăt, nu găsesc acolo nici un bebeluș, doar o inimă de mărimea unei coacăze roșii care bate nebunește de una singură.

Dacă e bolnav din cauza mea și a genelor mele proaste?

Încerc să mă concentrez la alte lucruri: cursul meu online de nutriție, propriul meu program de fitness. Într-o după-amiază mă duc la un WHSmith din Piața Churchill și cumpăr toate ziarele și revistele despre mame și copii pe care le găsesc pe rafturi.

Mă las absorbit de sfaturile pline de voie bună despre hrănirea în timpul nopții, remedii împotriva colicilor, momente importante în creștere și dezvoltare, chiar dacă aceleași reviste sugerează că nu am un rol important în viața fiului meu. Fotografiile cu efect macro prezintă mămici cu copii; bărbații, dacă apar cumva, sunt puncte încețoșate în fundal. Când sunt pomeniți în articol e doar pentru că cicălesc pentru că vor sex sau că sunt geloși pe atenția primită de copilul lor...

Pe lângă faptul că vreau să-mi văd fiul, mai există un lucru pe care îmi doresc cu disperare să-l fac: să-i spun lui Kerry că m-a oprit să fac cea mai mare greșeală a vieții mele. A fost aproape să o sun sau să îmi fac apariția la ea la serviciu. Singurul motiv pentru care nu am făcut-o încă este din cauză că mi-e frică să nu fie ceva care să meargă prost. Așa că îmi promit că imediat după ce o să mi se îngăduie să fac parte din viața fiului meu, îi voi spune că mi-a venit mintea la cap.

Îmi doresc mult mai mult: o reuniune, iertare, un viitor. Stau în camera din curte, întins în pat, cu ochii deschiși, imaginându-mă alături de fiul meu și de Kerry, reuniți ca o familie adevărată, ca și cum toate încercările prin care am trecut ne-au condus spre finalul de basm.

– Ai trecut verificările până acum, mă anunță avocata care mă sună la sfârșitul lui ianuarie și pe care o ascult în difuzor împreună cu părinții mei, deși poți să te aștepți la câteva întrebări dificile legate de abuzul de substanțe interzise din trecut și planuri de viitor. Fosta ta iubită încă

încearcă, dar datorită comportamentului său nestatornic, bănuiesc că lupta ei va fi mai dificilă.

Avocata se așteaptă ca eu să mă bucur că Zoë dă greș, pentru că asta ar ușura reușita mea. Dar nu mă bucur. Știu cât de mult își dorește asta, pentru că și eu simt același lucru. Mai mult decât atât, vreau ca Muguraș să fie iubit.

* * *

La următoarea mea întâlnire cu ea, Edwina îmi întinde o fotografie, cu fața în jos. Ezit înainte să o întorc.

– Nu te aștepta la cine știe ce, îmi spune ea. Asistentul maternal din plasament nu e tocmai Annie Leibowitz.

Are dreptate. Fotografia este neclară, poate în mod intenționat, cu fața copilului întoarsă într-o parte și cu părul confundându-se cu covorul pufos pe care e așezat. Cu toate acestea, mă impresionează cum n-a mai făcut-o nimic până acum. Îl privesc îndelung, fascinat și în același timp înspăimântat pentru că încă nu îl recunosc și nici nu știu dacă pot să fiu ceea ce are el nevoie.

– Micul meu Muguraș.

– Of! Edwina zâmbește și ridurile fine din jurul ochilor ei se răsfrâng precum razele de soare. Ah, am și noutăți legate de numele lui.

– Îmi spui?

Îmi țin respirația, pregătindu-mă să mă prefac că nu îmi pasă dacă pe puștiul meu îl cheamă Pluto sau Sfeclă sau...

– Leo. Numele dat fiului tău este Leo Zachary.

Leo.

Nu trebuie să mă prefac că îmi place. E... potrivit. Apropiat de numele meu, dar și de al lui Zoë.

Să o fi făcut-o conștient, vrând să-i ofere o legătură permanentă cu amândoi, indiferent cât ar fi aceasta de fragilă? Îmi asum partea de responsabilitate. M-am purtat urât cu ea, am încercat să o strâng cu ușa să facă ceva ce nu voia. Amândoi suntem de vină pentru faptul că fiul nostru s-a născut cu suferințe. Întârzierile mă fac cu capul, dar astăzi, 3 martie, este ziua în care apuc să-l întâlnesc pe fiul meu.

Edwina urmează să se vadă cu mine în fața centrului pentru copii.

Nu vor să am adresa asistentului maternal, în caz că ceva merge teribil de prost la audieri. Măsor caldarâmul în lung și în lat, cu fotografia lui Leo în mână, singurul lucru pe care îl am de la el.

– Joel! Edwina vine în goană de pe strada din fața mea. Are privirea unei femei care le-a văzut pe toate. Îmi aruncă în fugă un zâmbet. Ești pregătit?

Niciodată nu o să fiu. Dar încerc să mă prefac.

– Da. Abia am așteptat momentul acesta. Cuvintele par nepotrivite și mă tem că deja mi-am năruit șansele.

Urcăm treptele acoperite cu plăci de ceramică. Clădirea este un bloc greu de descris, din anii 1960, dar mie mi se pare ca o fortăreață. În interior, pereții sunt zugrăviți în culori aprinse, cu fresce și tapet în culori primare. Dar mirosul ca de spital, de dezinfectant și caloriferele care duduie de căldură îmi reamintesc de cele mai cumplite momente și, alături de ele, de fata care a fost mereu alături de mine.

Edwina se duce să vadă dacă toată lumea este pregătită, iar eu mă așez pe un scaun de plastic, cu mâinile sub coapse. Îmi vine să fug. Ce știu eu despre fiul meu? Despre primele lui luni sau despre suferința lui? Nu am nimic să-i ofer.

Îmi amintesc cuvintele pe care mi le-a aruncat printre dinți Kerry la ultima noastră întâlnire. *Nu meriți un copil.* Ea e persoana care mă cunoaște cel mai bine pe lumea asta. Dacă are dreptate?

Nu. Nu îl cunoaște pe noul Joel, cel care s-a maturizat în ultimele nouă săptămâni mai mult decât în douăzeci și doi de ani. Kerry a reușit acest lucru, mi-a pus în față o oglindă ca să-mi văd egoismul și lașitatea. Vreau să-i demonstrez că nu are dreptate. Și când o să-l cunosc pe fiul meu, pe Leo al meu, o să mă asigur că ea va afla că totul i se datorează ei. Cu toate acestea, stau și încerc să repet în minte ce urmează să-i spun și cuvintele încep să se învălmășească. Este atât de important să găsesc cuvintele potrivite. Doar dacă... este ziua ei mâine: niciodată nu uit. Aș putea să-i trimit o felicitare, cu o copie după fotografia lui Leo. Mesajul ar putea să fie simplu, astfel încât și dacă o să-l citească afurisitul de Tim, să nu-i înțeleagă semnificația. Dar Kerry să înțeleagă. O va ajuta să-și dorească să mă vadă din nou? Nu am de unde să știu, dar pot să sper...

– Joel? Suntem gata.

Edwina e la jumătatea coridorului, în dreptul unei uși.

Mă ridic și simt în piept o senzație oribilă. Să fie de la stimulatorul cardiac? O să pornească un șoc electric și așa o să pierd orice speranță de a deveni tată? Nu. Zâmbesc când îmi dau seama ce se întâmplă de fapt. Nu dă rateuri inima mea, ci este vorba despre ceva mult mai firesc. Sunt fluturi în stomac. Sticla de pe ușă este acoperită cu pagini din reviste de benzi desenate, ca să nu vadă nimeni prin ea. Când Edwina pune mâna pe clanță, îl observ pe Batman. Apoi îl văd pe Leo. Stă întins pe salteluță, cu un centru de joacă pentru bebeluși arcuindu-se deasupra lui.

La început nu-i văd chipul, dar pare voinic, chiar mai îndesat decât mă așteptam, și e îmbrăcat într-o salopetă verde-deschis. Șoldurile îi par disproporționat de late. E ceva în neregulă cu picioarele lui? *De ce nu m-au avertizat?*

Îmi dau seama că poate e din cauza scutecului de dedesubt.

Are atât de mult păr, bucle lejere, castanii care îi acoperă capul. Aștept, neștiind ce să spun sau să fac. O blondă durdulie se așază pe jos, în fața lui: este asistenta lui maternală. Îmi zâmbește, dar zâmbetul îi ocolește ochii. Îmi face semn să merg lângă ei.

Pe măsură ce mă apropii, mi-e tot mai frică să mă uit la fața lui. Mi s-a spus că are întârzieri de dezvoltare; că drogurile pe care le-a luat Zoë ar putea să-i afecteze în continuare comportamentul și învățarea. Dacă sunt așa de superficial încât să mi se pară prea ciudat, prea diferit? Imposibil de iubit.

Mă uit la chipul lui.

Te știu.

Sunt copleșit de certitudine. Seamănă cu mine în fotografiile de când eram eu bebeluș. Și dacă l-aș fi văzut pe stradă, cred că aș fi știut că e al meu. Oamenii spun că e o evoluție biologică, că nou-născuții seamănă mai mult cu tații lor la această vârstă ca să le ofere siguranța că sunt ai lor. Funcționează. Leo se uită fix la mine. Nu mă recunoaște. Nu însemn nimic pentru el. Mai rău decât nimic. Sunt o persoană care nu și-a dorit ca el să existe vreodată.

Și acum, uite-l. Cu ochii peste tot, înfometat de orice are viața de oferit. Nu-și poate ține capul ridicat încă, așa că ochișorii i se mișcă cel mai mult. Când mă las jos pe saltea, simt că miroase a vanilie. Mânuțele i se ivesc din mâneca salopetei. Sunt minunate, durdulii și perfecte și, dacă mă uit și la unghiuțele lui, ei bine, sunt un miracol.

– Bună, Leo, îi spun, testând cu voce tare numele.

Fruntea lui senină se încruntă pe moment. Îmi țin respirația, speriat că e pe punctul să înceapă să plângă. În schimb, clipește și ochii încep să caute familiaritatea chipului mamei sale adoptive. Deja știu că să reușesc să demonstrez că sunt potrivit să fiu tatăl acestei ființe o să fie cel mai greu lucru pe care l-am făcut vreodată.

Capitolul 39. Tim

4 martie 2005

– Ce mai faci, amice? mă întreabă unul dintre participanții permanenți la întâlnirile NA[22] în timp ce aranjăm în poziție scaunele portocalii.

– Merg înainte, îi răspund.

El dă din cap.

– Da. O să fie tot mai ușor, prietene.

Din ce a povestit la întâlniri, când avea douăzeci și treizeci de ani a trăit viața la maximum. Acum are aproximativ patruzeci de ani, dar pare cu zece ani mai bătrân, chiar dacă nu a mai pus gura pe droguri de câțiva ani. Probabil degradare la nivel celular.

Știu totul despre slăbiciunile lui, regretele lui, recuperarea lui. Dar el nu știe nimic despre ale mele. Abia dacă scot vreun cuvânt la aceste întâlniri. Însă chiar dacă nu spun nimic, vin la toate întâlnirile. Sesiunile mă ajută să nu mai iau pastile, singurul lucru care văd că-mi iese în ultima perioadă.

– Luați loc, toată lumea. Eu sunt Anya și sunt gazda voastră de astăzi, așa că să începem sesiunea de vineri.

Anya trece în revistă regulile: confidențialitate, respect, ascultare fără prejudecăți, toate cele obișnuite, și întreabă dacă a venit cineva la întrunire pentru prima oară. Câteva persoane ridică mâna.

– Nu vă obligă nimeni să vorbiți încă, doar ascultați și, dacă vreți să spuneți ceva mai târziu, în timpul întâlnirii, abia așteptăm să ascultăm ce aveți de zis. Anya este întruchiparea perfectă a practicantului de yoga din Brighton: membre subțiri și musculoase, îmbrăcate în texturi flude de culoare cenușie, părul aranjat să se potrivească, o expresie a feței plină de emoție. Nu ți-ai fi dat seama niciodată că obișnuia să-și injecteze droguri la vechea intrare în canalul de sub Digul de Vest, în mijlocul bălților de urină și apă de mare.

Dintre cei nou-veniți, unul dintre bărbați pare să fie într-un stadiu funcțional, așa cum m-aș fi descris și pe mine când am venit pentru prima

dată. Alt tip a alunecat mult mai mult pe calea pierzaniei. Dacă l-aș fi văzut în sala de așteptare de la urgențe, mi-aș fi îndemnat un coleg să-l ia la triaj cât mai repede. Apoi mai este o femeie care stă cu spatele la mine, cu părul negru, tuns scurt până la ceafă și cu țepi, care stă cu gleznele încrucișate.

– Așadar, să începem, spune Anya. Deja este vineri. Cum a fost săptămâna voastră?

Îmi las mintea și ochii să cutreiere în voie: în sus, la plăcile pătate de spumă poliuretanică, în jos, la geamurile termopan și la ploaia care bate cu putere în sticlă.

Măcar cât sunt aici nu trebuie să mă prefac.

Examenele de absolvire sunt peste doar câteva săptămâni și mă prefac că sunt sigur pe mine, dar e epuizant. Mama e distantă. O vreme am crezut că e din cauză că are un puseu de lupus, dar acum cred că pur și simplu nu mă poate ierta că aproape am pierdut-o pe Kerry.

Sunt unele zile când nici eu nu mai sunt sigur dacă am pierdut-o sau nu. Ea spune ceea ce trebuie, mă încurajează, dar când nu crede că o văd, zâmbetul îi dispare de pe buze, se adună de spate și pare atât de *obosită*.

Le datorez amândurora să reușesc. Dar mă sufoc numai când mă gândesc ce urmează.

– ...ceva de împărtășit?

Îmi extrag cu greu privirea de la geam și mă uit la Anya, care îmi zâmbește.

– Oare mă vor ierta vreodată? întreb eu.

Anya pare la fel de surprinsă ca mine că am vorbit.

– Cine?

Toată lumea cască ochii la mine, deși mai degrabă sunt plini de empatie. Nu vreau să-mi împărtășesc cele mai ascunse frici cu acești străini. Dar altfel, cu cineva altcineva ar trebui să o fac?

– Iubita mea. Mama mea.

Tăcerea devine mai apăsătoare. Știu că așa funcționează lucrurile: îi dai cuvântul vorbitorului și îl lași să vorbească atunci când vor ei.

– Iubita mea a lăsat totul pentru cariera mea, iar eu am început să iau droguri. Să mint. Uneori am impresia că mă urăște.

– „Ură“ este un cuvânt puternic, spune Anya. De ce crezi că ea simte asta?

Nu e ceva ce a făcut. De Anul Nou, Kerry mi-a spus că e la fel de hotărâtă ca și mine să facă relația să meargă și cu siguranță nu mi-ar fi promis asta

dacă m-ar fi urât. Cu toate acestea, îmi vine în minte chipul ei și nu văd decât nefericire. Nimic din ce fac sau spun nu pare să o impresioneze. Astăzi este ziua ei, așa că am cumpărat flori și ingrediente ca să-i pregătesc orezul preferat cu ciuperci când ajunge acasă de la serviciu.

Cu toate acestea, știu că în ochii ei voi deslușI ceva ce îmi va spune că nu e destul.

– Pentru că nimic nu a ieșit așa cum ar fi trebuit. Amândoi eram meniți unor cariere de succes. În schimb, eu sunt un fost drogat în recuperare, iar ea e nefericită.

– Ești tânăr, spune bărbatul care m-a întâmpinat când am ajuns. Nu vreau să crezi că mă dau mare, dar dacă relația nu funcționează, vor mai fi și alte ocazii.

Doar că eu nu mă gândesc la alte femei. Mă gândesc să fiu singur, fără nici o obligație să fac pe cineva bine.

După întâlnire se servește cafea. De obicei nu rămân, dar faptul că am vorbit despre situația mea de acasă mă face să vreau să mai stau puțin.

– Ai fost curajos.

Mă întorc să văd cine a vorbit. Este femeia cea nouă cu părul tuns scurt. Nu am mai văzut niciodată ochi ca ai ei: par negri și ei, deși știu că nu este decât o iluzie optică, contopirea irisului și a pupilei în această cameră întunecată pe fondul alb strălucitor al sclerei.

– Vrei să spui prea îngăduitor cu mine.

– Nu. Știu ce am vrut să spun. Mi-am dat seama că nu ți-a fost ușor să vorbești.

Vocea îi este gravă, cu un ușor accent. Să fie oare italiancă? Am depistat când a vorbit în timpul întâlnirii. Nu a spus foarte multe: doar că s-a mutat în oraș, că a căutat un grup.

– Ți s-a părut utilă întrunirea din dimineața aceasta?

– Poate. Ridică din umeri, într-un fel foarte nonșalant, așa că poate e franțuzoaică. Nu pot să mă opresc să nu mă uit la ochii ei care îi domină fața ascuțită. Nimeni nu ar descrie-o ca drăguță. Cu toate acestea, îți captează atât de mult atenția, că am senzația că locul ei ar fi pe marele ecran, nu în viața reală.

– O să mai vii?

Zâmbește pentru prima dată.

– Dar tu?

– Eu sunt nelipsit, îi spun.

Cred că e mai mare decât mine, dar nu cu mult. Brusc simt că vreau să-i aflu povestea, cu ce demoni s-a luptat și de ce e acum aici, pregătită să facă o schimbare.

Dar și faptul că m-am gândit la asta mă face să mă simt *neloial* lui Kerry.

– Ei bine, pe data viitoare.

Își termină cafeaua, aruncă paharul de plastic la gunoi și iese din sala de conferințe. Îmi dau seama că nu am întrebat-o cum o cheamă și că nu am de unde să știu dacă am s-o mai văd vreodată.

*

Mestec în rizoto și beau vin puțin câte puțin (am stabilit împreună cu Kerry că alcoolul nu este interzis pentru mine), când aud pocnetul cutiei de scrisori și un fâșâit pe podea.

O altă felicitare, într-un plic argintiu. Poșta a ajuns deja, de dimineață, o grămadă de felicitări gata să fie deschise de Kerry când ajunge acasă de la serviciu.

Ridic felicitarea. Nu are timbru, dar este corect adresată. Deschid ușa de la intrare și văd o siluetă care aleargă grăbită să se piardă în lumina slabă a asfințitului, de parcă tocmai a aruncat o grenadă în bungalow.

Când îl recunosc, mă cuprinde o iritare irațională și ies din casă.

– Hei! strig după el. Nu se uită în urmă, așa că vâr în buzunar felicitarea și fug după el. Hei, Joel Greenaway, așteaptă!

De unde m-a năpădit senzația asta tulburătoare, iritantă, acidă pe care o simt în abdomen? Nu face decât să trimită o felicitare unei persoane care a ajutat la salvarea vieții lui.

Nu-i așa?

Ultima dată când l-am văzut, ultima dată când mi-a vândut pastile, părea atât de distrus, că nu eram sigur că trece vara. Îl ajung din urmă. Nu doar că a supraviețuit, dar arată bine. Și nu mă refer doar la tenul curat și la masa musculară care se vede sub tricoul de triatlon. Emană o siguranță de sine pentru care îl invidiez mai mult decât pentru felul în care arată.

– Ce e asta?

Ridic felicitarea.

– O felicitare pentru ziua de naștere, atât. Este astăzi, nu-i așa?

Îmi ard degetele când ating plicul. Este mai grea decât ar trebui să fie o felicitare și e ceva în privirea lui Joel când ochii lui se tot mută de la plic la mine și invers ce pare să fie o amenințare.

Aș putea să o deschid acum, în fața lui. Sau să o duc acasă și să i-o dau lui Kerry când iese din tură, să o urmăresc când o citește și să o rog să-mi arate ce scrie.

– Uită-te înăuntru, dacă nu mă crezi, îmi spune el.

Nu e lipită. Pot s-o citesc, să o pun înapoi și Kerry nu o să știe. Dar el *va ști*, iar asta îi va da mai multă putere asupra relației noastre.

Doar că el a avut întotdeauna putere, nu-i așa? Încă din noaptea mileniului, Joel a intervenit între mine și Kerry. Apoi a fost nunta lui Marilyn. Dar atunci nu a fost decât un sărut la beție, înainte ca eu și Kerry să ne logodim. Nu-i așa? Mintea îmi spune că ea nu mă înșală, dar inima...

Ce știe inima? Nimic. Creierul este organul care prelucrează informația, iar creierul meu poate depăși acest răspuns complet disproporționat față de un eveniment atât de neînsemnat. Trag de trei ori aer adânc în piept.

Da, s-au sărutat, cu ani în urmă. Dar nu se poate să fi însemnat ceva, altfel ea nu m-ar fi ales pe mine. S-a întors la mine, indiferent de câte ori am dezamăgit-o.

– E frumos din partea ta să-ți amintești după atâta timp.

– O, lucrurile acestea nu se prea uită. Sunteți bine, amândoi? Și mama ta?

– Mama e bine. Mai am puțin și termin facultatea de medicină, dar urmează Kerry. Așa a fost planul, nu știu dacă îți mai amintești, să ne facem amândoi doctori. Ei bine, se întâmplă până la urmă. Deja încep să îndrug verzi și uscate. Tu ce mai faci?

Ridică din umeri.

– Toate bune. Nu sunt medic, evident, dar fac un curs ca să devin antrenor personal.

– Aha, asta explică mușchii. Și chestia cu triatlonul.

Arăt cu degetul tricoul.

– Ți-a spus?

Vorbește încet. Îl privesc fix.

– Ce să-mi spună?

Totul îngheață: Joel, sub lampa de stradă, eu, cu șorțul stupid de bucătărie. În mod ridicol, mă face să mă gândesc la momentele dinaintea unui duel. Ne luptăm pentru Kerry?

Ridică din umeri.

– M-am întâlnit întâmplător cu ea în oraș acum ceva vreme și i-am spus de cursul pe care-l fac. Am crezut că ți-a zis. A fost mulțumită, dacă ținem cont ce s-ar fi putut alege de mine. O legumă. Chiar mai rău.

Parcă încearcă intenționat să se pună în umbră.

– Sper să iasă cum vrei. Trebuie să plec. Am ceva pe sobă.

Mă întorc, alerg spre bungalow și intru pe ușa lăsată deschisă. Pun felicitarea la mijlocul grămezii de pe masă. Din bucătărie vine miros de orez ars și trebuie să răzuiesc cu lingura de lemn boabele care s-au lipit de fundul tigăii.

Mai e o oră până ajunge Kerry acasă. Am timp suficient să mai fac un rizoto? Da. Nu o să las să mă ajungă trecutul din urmă și să ne strice cina aniversară. Răstorn orezul cleios în lada de gunoi din bucătărie, umplu tigaia cu lichid de vase și apă, îndepărtez resturile arse și mai măsor o porție.

Destul.

Orezul nou începe să fiarbă, dar ceva tot nu îmi dă pace.

Afurisitul de Joel, care a apărut ca din senin, mi-a reamintit de toate sentimentele neplăcute din noaptea de pe Lawns. Ei bine, nu voi permite așa ceva. Înșfac felicitarea din grămadă și o îndes în orezul ars, înainte să scot punga cu gunoi și să o arunc în pubela pe roți de afară după ce îi fac nod după nod.

– Bună ziua, eu sunt doctorul Palmer și am înțeles că ai niște probleme la testicule.

Kerry zâmbește poznaș și se întinde pe canapea. A fost tăcută de aseară, cu toate că știu că i-a plăcut orezul. Am procedat bine că l-am mai făcut o dată. După aceea am privit-o cum se uită prin grămada de felicitări, dar evident nu se aștepta să primească una de la Joel.

– Vai, da, doctore. S-a întâmplat o nenorocire cu bijuteriile coroanei. Mereu o binedispune să mă testeze cu cele mai rele situații cu care m-aș putea confrunta la probele practice de la examene.

Îi arunc o privire mâhnită.

– Pe bune, Kerry?

Ridică din sprâncene.

– Pentru dumneavoastră, domnul Plum.

Mă tachinează cu blândețe.

– Doctore.

Mă împinge ușor. Aștept și pulsațiile îmi provoacă o durere insuportabilă.

– Bine. Trebuie să vă examinez, e în ordine, domnule Plum? Și voi invita pe încă cineva să stea în cameră pentru examinare.

– Cum doriți, doctore. Întinde mâna după paharul de vin și ia o înghițitură. Se transformă din nou în Kerry.

– Gata. Avem însoțitor ca să ne uităm la gonadele domnului Plum. Ce faci acum?

În timp ce descriu procedura pe care aș urma-o în timpul examinării, ea îmi spune ce voi găsi, pe baza unei cărți de scenarii din care lucrează. Încerc să mă gândesc la pretinsele simptome ale domnului Plum, în loc să mă preocupe felicitarea care e încă în gunoiul de afară, așteptând să fie colectat a doua zi.

– Așadar, ce vei vedea sunt testicule care arată ca un sac cu viermi. Ceea ce e drăguț. Care este diagnosticul tău?

Închid ochii și încerc să-mi amintesc imaginea din manual, fiindcă nu am văzut așa ceva în viața reală.

– Dacă te rog să te întinzi, se modifică forma?

– O decizie bună. Se schimbă. Ce altceva?

– Hm... câți ani aveți, domnule Plum?

– Am șaizeci și unu de ani.

Pun diagnosticul de varicocel și sugerez că radioterapia ar putea fi cel mai bun tratament dacă diagnosticul este confirmat.

Kerry dă din cap.

– Atât?

Se uită la mine fix.

Închid ochii. Ce altceva ar mai putea fi, la vârsta aceasta? Cancer? Încerc să-mi amintesc vasele de sânge și sisteme și să-mi imaginez ce altceva s-ar mai putea ascunde.

– Cred că mai vrem să facem analize ca să excludem celulele de carcinom renal invaziv...?

Vocea mea se ridică, încărcată de incertitudine.

Ea închide cartea și o aruncă pe covor.

– Ai trecut.

– Mulțumită ție. O să fii prima din clasă când o să intri la medicină.

Zâmbetul i se crispează și pentru prima dată observ că are cearcăne. Ce îmi scapă? Pentru diagnostice, avem nenumărate scheme mnemonice, de la DR GERM pentru examenele abdominale la SOCRATE pentru evaluarea durerii.

Mi-aș fi dorit să fi existat și o schemă pentru a diagnostica o problemă într-o relație suferindă.

– Tim?

Când îmi ridic privirea, observ că strălucirea din obraji pe care i-a dat-o vinul a dispărut.

– Trebuie să-ți spun ceva, îmi zice. O hotărâre pe care am luat-o.

Are legătură cu Joel? Să fi fost nevoie să analizez mai profund acel sentiment neliniștitor pe care l-am avut?

– Da?

– O să amân înscrierea la medicină pentru la anul. De fapt, am făcut-o. Nu ai nici un motiv să te îngrijorezi. Cred că ar fi mai bine pentru toți trei, dacă tot nu te-ai hotărât unde o să te duci pentru specializarea pe care vrei să o urmezi, să avem un an ca să ne organizăm, să punem niște bani deoparte.

Mă uit la ea. Dintre toate lucrurile pe care mă așteptam să le spună, nu am crezut că va spune asta.

– Dar ai muncit din greu să-ți iei examenele ca să poți începe în septembrie. Nu înțeleg.

Se ridică în picioare.

– Așa mi se pare corect să procedăm. Oricum, nu are nici un sens să ne certăm pe tema asta. Am hotărât. Ce mai contează un an în plus sau în minus, serios acum!

Iese din cameră și sunt sigur că îmi scapă ceva. Poate are legătură cu Joel și cu felicitarea lui și cu posibilele secrete din ea. Sau poate nu mai are curaj să dea la medicină? Nu. Nu Kerry. Știu sigur că dacă Kerry a hotărât să nu-mi spună ceva, nu am nici o șansă să îmi dau seama despre *ce* este vorba. Dar dacă s-ar fi terminat totul între noi, ea mi-ar fi spus asta. Trebuie să mă agăț de lucrul acesta.

Capitolul 40. Kerry

8 martie 2005

Elaine stă în sala de așteptare, în scaunul cu rotile, cu privirea ațintită înainte. Arată atât de diferit când nu e acasă și îmi vine să-mi dau cu pumnii în cap că nu am observat mai devreme schimbările. Pielea vlăguită, îngălbenită, îi atârnă de pe obraji și de pe claviculă, de parcă oasele de dedesubt au intrat la spălat. Amândoi știm că nu se va termina cu bine.

– Elaine Palmer, poftiți, vă rog!

O asistentă ne conduce într-un birou mic. Coridorul este atât de îngust, că este nevoie de trei persoane ca să împingă căruciorul lui Elaine pe ușă. Medicul specialist are o coamă de păr de culoarea nisipului care i se ridică în valuri de pe frunte. Când asistenta intră după noi și se sprijină de canapeaua pentru consultație, senzația că aștept o sentință devine tot mai puternică.

– Doamnă Palmer, sunt domnul Greer. Mulțumesc că ați așteptat. M-am uitat acum peste rezultatele analizelor de săptămâna trecută. V-am cam chinuit cu analizele, nu-i așa? Elaine dă din cap. O cunosc: nu vrea să i se spună nimic pe ocolite, vrea date exacte. Mă tem că rezultatele au confirmat ceea ce ne temeam, că aveți cancer la pancreas. Este un tip de cancer greu de depistat în fază preliminară și, în cazul dumneavoastră, analizele pe care le-am făcut arată că, din nefericire, am depășit stadiul în care operația este o opțiune.

Rămâne tăcut și ne lasă să procesăm informația. Pentru mine nu e chiar o surpriză. E adevărat că nu sunt doctor, dar am știut după complexitatea analizelor și expresia de pe fețele personalului medical care le făceau că va trebui să amân să mă înscriu medicină. Măcar asta e o problemă pe care pot să o rezolv. În depărtare aud zdrăngănitul unei măsuțe pe rotile și sunetul slab al unei sirene.

O iau de mână. Mă lasă să o ating, dar nu mă strânge. *Of, Elaine.*

– Există vreun tratament?

Vocea ei este calmă, fără umbră de autocompătimire. Medicul nu clipește.

– Este chimioterapia, pe care, desigur, o recomand. Este paliativă. Adică e menită mai degrabă să controleze dezvoltarea și efectele cancerului atât în pancreas, cât și în restul corpului. Nu este un tratament care să vindece.

– Nu prea există un tratament bun pe care să-l faci, nu-i așa?

El scutură din cap.

– Nu. Am făcut câțiva pași importanți în ultimii ani, dar și așa...

– Cât mai am?

– Niciodată nu sunt sigur cum să răspund la o astfel de întrebare, doamnă Palmer. Dar, hm, aș spune că vorbim mai degrabă de câteva luni decât de ani. Chiar îmi pare tare rău.

Drumul până la cantină este lung și încurcat, un labirint de coridoare și lifturi, greu de parcurs mai ales cu un scaun cu rotile. În cele din urmă ne așezăm la o masă, în față cu cana de ceai și farfuria cu biscuiții pufoși. Nici una dintre noi nu are poftă să mănânce. Elaine oftează.

– Ei bine, indiferent de ce am făcut într-o viață anterioară, trebuie să fi fost îngrozitor, de vreme ce am un asemenea noroc.

Mă gândesc la cât de crud s-a purtat cu Tim în *această* viață, dar asta nu înseamnă că trebuie să sufere.

– E injust, Elaine!

– Măcar nu mai lâncezesc pe-aici câțiva ani. Vocea i se îneacă parcă în lacrimi, dar ia cuțitul și își taie un biscuit pufos pe jumătate, concentrându-se să ungă egal cu dulceață amândouă jumătățile. Asta a fost mereu temerea mea, că o să devin o povară și mai mare pentru Tim.

Nu mi-am dat seama niciodată că Elaine ar fi înțeles vreodată cât de greu i-a fost fiului ei.

– Of, Tim te iubește foarte mult.

– Da, fata mea, dar nu înseamnă că nu sunt o povară. Pentru amândoi. Așa... va fi mai simplu.

Mă gândesc la apelurile 112 pe care le primim de la oameni cu cancer în fază avansată și știu că „simplu“ este ultimul lucru pe care să-l așteptăm. Următoarele luni vor fi un haos. *Neîndurătoare.*

– Trebuie să-i spunem acum.

– Nu încă.

– Elaine...

– Nu îi spunem până nu termină cu examenele de absolvire. Am fost dură cu el pentru că lumea este un loc dur. Dar e atât de aproape acum. Nu putem să riscăm să rateze acum, la final, nu-i așa, Kerry?

– Dar o să ți se înrăutățească mult starea până atunci.

Zâmbește.

– Posibil. Dar spiritul de observație nu a fost niciodată punctul forte al lui Tim. Cu cât îl ținem mai mult în bula lui, cu atât are mai multe șanse să treacă examenele. Ne-am străduit cu toții al naibii de mult, ca să îl lăsăm să se înece la mal.

Devine tot mai plauzibil planul de a minți. După cum spune și Elaine, Tim nu se prea pricepe să citească oamenii.

În plus, nici nu este prima dată când nu-i spun lucruri importante. Nu a aflat ce s-a întâmplat între mine și Joel de Crăciun, deși a văzut urmările. În ianuarie și februarie am fost disperată. Adevărul este că negura care mi-a cuprins sufletul a fost mai adâncă decât prima dată când m-a dezamăgit Joel, pentru că m-am simțit ca o fraieră.

Tim nu m-a presat. A fost blând și a avut răbdare și acum înțeleg ce înseamnă aceste calități: marca unui om care se maturizează și care se străduiește. Indiferent cât îmi este de greu, știu că am făcut alegerea potrivită să fiu cu el. Trebuie să mă opresc să mă mai rostogolesc ca o minge de pinball de la unul la celălalt.

Confirmarea cancerului lui Elaine m-a trezit în sfârșit din starea de obsesie de sine. Acum nu mă mai preocupă decât chestiuni concrete pe măsură ce ne ascundem. Fac lasagna și supe în zilele mele libere și le pun în cutii, astfel ca Tim să poată încălzi o porție la microunde între sesiunile de recapitulare și să le dea pe gât atât de repede încât sunt sigură că nici nu observă ce mănâncă.

Sistemul e bun și pentru Elaine, fiindcă pot reîncălzi mâncarea pentru ea când nu îi este greață. Deși aceste momente sunt tot mai rare. Ședințele de chimioterapie sunt crunte. Merg cu ea când pot, stau în camera de tratament supraîncălzită în timp ce ea lasă otrava să îi intre în corp, sperând că așa o să câștige câteva luni prețioase în plus. Singurul lucru pentru care a făcut scandal a fost atunci când a refuzat un cateter venos central pentru că se teme că Tim ar putea observa.

Vremea este suficient de rece ca ea să ascundă branula sub pulovere, dar trebuie să îi pună mereu câte una nouă atunci când venele se sparg.

Vânătăile ei mă fac să vreau să o iau în brațe, e suficient de ușoară acum, și să o scot din spital pentru că asta nu o s-o vindece.

În cel mai bun caz, mai câștigă câteva luni. Dar îndură tratamentul pentru Tim.

– Of, mi-e frig de parcă aș fi în Munții Grampieni, Kerry.

– Să-ți aduc o pătură?

Dă ușor din cap.

– Nu e corpul meu, e chestia asta afurisită.

Are pe cap un capișon rece, cu toate că medicamentul acesta nu provoacă o pierdere a părului, dar știe că asta va observa Tim. Nu observă petele negre-albăstrii de sub ochii ei și faptul că se face tot mai mică pe zi ce trece. Pe măsură ce ea se micșorează, frica reziduală față de ea devine și ea tot mai mică. Încep să o iert pentru ce i-a făcut fiului ei pentru că înțeleg că nu s-a purtat cu el mai urât decât se poartă cu ea însăși. Reacția ei la propria boală este de autocritică împinsă până aproape de brutalitate.

– Poți să o dai jos, Elaine, pentru puțin timp. Sunt sigură că nu contează.

– Nu. Mai sunt doar două săptămâni. Merg până la capăt, chiar dacă este ultimul lucru pe care îl fac!

Zâmbește când își dă seama de ironia situației.

A doua zi după ultimul examen al lui Tim și la cinci săptămâni de la diagnostic, Elaine organizează ceaiul de după-masă.

Mergem toți cu mașina mamei, eu sunt la volan. Când Elaine se urcă în scaunul din dreapta observ cum se strâmbă de durere când își pune centura de siguranță peste corpul ei istovit.

– Și unde mergem? întreabă Tim, în timp ce se urcă în spate. E puțin mahmur după ce a ieșit azi-noapte cu Wilcox și cu ceilalți să sărbătorească.

– E surpriză, spune Elaine.

Nu și pentru mine. Ne face cinste la Grand. Sunt banii ei și alegerea ei. De ce nu s-ar bucura de fiecare moment care i-a mai rămas? Dar asta înseamnă că, pe viitor, de fiecare dată când Tim va trece pe lângă acest loc, își va aminti cu siguranță veștile pe care urmează să le audă.

– Ne tachinezi, mamă.

Îmi surprinde privirea în oglinda retrovizoare când dau cu spatele pe alee și zâmbește. Mi-a spus că este cât se poate de sigur că a trecut, că a meritat tot efortul pe care l-a făcut.

În timp ce mergem ne spune că am putea pleca într-o vacanță, înainte să înceapă primul an de stagiu de dinaintea rezidențiatului în august. Decanatul[23] Departamentului local de sănătate l-a refuzat pentru primul an de stagiu din cauza anului patru pe care l-a picat. Trebuie să meargă departe de casă, la unul mai puțin cunoscut, la cel puțin trei ore de condus, dublu când drumul e aglomerat.

– ...am putea prinde o ofertă de ultimă oră cu posibilitatea să ne gătim noi, undeva lângă locul în care o să mă stabilesc, spune el.

Urăsc să știu că toată această discuție se va dovedi complet irelevantă.

Când ajungem, un portar cu capsa pusă deschide portiera și o ajută pe Elaine să coboare din mașină, dându-și seama că ea are nevoie să se sprijine de el în timp ce urcă scările. Altul se oferă să parcheze mașina în locul meu. Vreau să refuz, dar Elaine se întoarce și strigă:

– Hai, fată, că o facem lată, fac cinste! Și nu auzi foarte des ca o scoțiancă să spună asta...

Zona cu serele este inundată de lumină: frumos, dar prea la vedere. Imediat cum ne așezăm, Elaine comandă șampanie și ceai fără să se uite măcar la preț. Am fost aici de două ori în viața mea, dar serviciul discret, cu zâmbetul pe buze, compensează atmosfera oarecum pretențioasă.

– Nu sunt destul de elegant, spune Tim, uitându-se la doi bărbați de la masa vecină, de trei ori mai în vârstă decât el, îmbrăcați în costume elegante, cu cravată și cu batiste asortate, cu model Paisley.

Doi chelneri ne aduc platourile etajate pentru ceai pline cu bunătăți: sendvișuri triunghiulare, biscuiți pufoși aurii, prăjituri cu glazură în culori pastelate și vase cu smântână groasă și dulceață de căpșuni.

Sânge și pansamente.

Nu am deloc poftă de mâncare.

– Ei bine, luați și mâncați, ne îndeamnă Elaine.

Mă uit la ea, întrebător. Nu există un moment potrivit în care să-i spun lui Tim, nici norme de etichetă conform cărora ar trebui să împărtășești un diagnostic terminal înainte sau după masă.

Ei și Tim am exersat de câteva ori, pe roluri, cum să dai o veste proastă, așa că știu principiile de bază: o doză de avertisment ca să pregătești pe cineva pentru ce e mai rău, prezentarea unei informații exacte, fără eufemisme, câteva cuvinte încărcate de compasiune, o întrebare care să confirme că au înțeles pe deplin.

Am gura plină și mestec din sendvișul cu castravete, fără să simt vreun gust. Iar acum a început să cânte și un pianist într-un colț al camerei „As Time Goes By“, mâncarea ni s-a terminat, paharele de șampanie și ceștile de ceai sunt goale, iar Elaine tot nu a spus nimic. O privesc fix până când îmi face un semn aproape imperceptibil din cap.

– Mă întreb dacă nu e prea târziu să încep să cânt la pian, spune Tim. E o abilitate pe care mereu m-am gândit că mi-ar plăcea să o am...

– Tim, trebuie să-ți spun ceva, începe Elaine. Nu ți-am spus până acum ca să nu-ți punem în pericol examenele. Plus că nu puteai să faci nimic.

Tim face ochii mari.

– E legat de tata?

Ea scutură din cap.

– Ticălosul ăla e încă bine-mersi, din câte știu eu. Tim, este vorba despre mine. Am... cancer.

Mă uit la fața lui și îmi dau seama că este momentul exact în care o privește cu adevărat pe mama lui pentru prima dată după câteva luni de zile.

– Ce fel de cancer? șoptește el.

– Cancer la pancreas. Am făcut chimioterapie de puțină vreme și medicii cred că au reușit să-l oprească, dar e o chestie cu cântec.

El răspunde pe un ton de superioritate.

– Știu ce este cancerul pancreatic, mamă. Doar sunt medic, ce naiba. Știu ce face. Eu...

Se oprește. Pe chipul lui se adaugă zece ani mai mult după ce strălucirea dată de șampania băută după-masă se stinge. Se întoarce spre mine.

– De cât timp ai știut?

– De cinci săptămâni.

– Cinci... Se gândește o clipă. Deci de asta ai amânat înscrierea la medicină.

Ochii i se închid ca și cum ar putea să ignore asta. Când îi deschide din nou, pare furios că a fost trădat.

– Cum ai putut să faci așa ceva? Să mă tratezi ca pe un copil în care nu poți să ai încredere...

Îmi dau lacrimile când îl văd atât de pierdut, dar trebuie să mă abțin. Îl ating pe braț.

– Nu a fost așa. Elaine a făcut această alegere cu gândul la viitorul tău. Nu ai fi putut face nimic ca să schimbi tratamentul. Sau prognosticul.

Ultimul cuvânt a fost o greșeală. A fost prea curând să mai încarc o doză de nefericire pe umerii lui.

Elaine preia de aici.

– Nu mai am mult. Îmi pare rău. Haide să ne bucurăm cât mai mult de timpul pe care încă îl mai avem la dispoziție. Începând de azi.

Mâna mea e încă pe brațul lui. Ce ar sugera pentru acest moment sfaturile despre cum să dai o veste proastă? Empatie, apoi o întrebare pentru confirmare.

În loc să fac asta, mă ridic și îl iau în brațe. După o clipă de ezitare, mă îmbrățișează și el și rămânem așa câteva secunde. Îl aud cum își drege vocea și când îmi dă drumul, observ în ochii lui luciri aspre, ca de oțel.

Ia mâna mamei sale și îl văd că tresare când își dă seama cât de fragilă e pielea și cât de ușoare sunt oasele.

– Am făcut-o pentru că te iubesc, Tim, spune Elaine.

El dă din cap.

– Știu. Ai făcut ce ai crezut că e mai bine. Acum este rândul meu.

În noaptea aceea, în pat, întinde mâna și mă atinge, iar eu bănuiesc că vrea să facem dragoste, ceea ce nu s-a mai întâmplat de când a picat examenele, anul trecut. Vreau să fiu din nou aproape de el. În schimb, el aprinde lumina și se ridică în capul oaselor.

– Ai fost alături de ea atunci când eu nu am făcut-o.

Mă ridic și eu. Dacă e furios, asta face parte din proces.

– Mama ta a hotărât să nu-ți spună, Tim.

– Nu, vreau să spun că au fost luni de zile. *Ani.* A fost mai ușor pentru mine să joc rolul studentului minunat la medicină în timp ce tu ai plătit facturile și ai ajutat-o pe mama când a avut nevoie. La fel cum a fost mai ușor să lași oamenii să creadă că eu am contribuit să-i salvez viața lui Joel Greenaway, când de fapt tu ai făcut-o.

– Asta a fost cu mult timp în urmă, Tim, și nu contează...

– Contează. Lasă-mă să termin, te rog. Știu că nu pot să fac nimic ca să nu moară sau să schimb ce mi s-a întâmplat în trecut. Greșelile pe care le-am făcut. Se apropie de mine și mă sărută pe frunte. Dar în vara asta nu mă voi mai gândi la nimic altceva în afară de tine și de mama. O s-o ducem în excursii, în locuri pe care le-a ratat. Poate vrea să meargă pe Insula Wight sau cu Roata Mileniului, în Londra.

Vorbește mai repede decât de obicei, este surescitat și cu ochii larg deschiși, în luptă cu timpul ca să pună lucrurile în ordine. Doar că trebuie să știe că nu-l așteaptă o mare victorie, nu se va lua nici o clădire cu asalt pentru o salvare de ultimă oră.

– Înțelegi că e stadiul patru, nu-i așa, Tim?

Se uită la mine și când mă uit la el îl văd așa cum este acum. Nu băiatul cu care am crescut, nici epava de om care a picat examenele cu un an în urmă, ci un bărbat care știe ce are de făcut. Când oamenii ne întreabă cum ne-am cunoscut, mereu le răspund că am crescut împreună. Acum îmi dau seama că faptul că am crescut împreună a fost doar începutul.

– Da, Kerry.

Și înțeleg că e timpul să mă revanșez față de amândouă.

Deanery, în original, organizații regionale responsabile cu pregătirea medicală postuniversitară

Capitolul 41. Joel

14 aprilie 2005

Leo este primul lucru la care mă gândesc când mă trezesc și ultimul la care mă gândesc înainte să adorm. Nu știe nimic despre toate felurile în care am dezamăgit oamenii, în special pe el și pe mama lui, și știu că va trebui să-i spun într-o zi. Suntem aproape de încheierea vizitelor de tranziție, gata să vină cu mine acasă pentru totdeauna peste treisprezece zile. Leo se schimbă, crește și același lucru îl fac și eu. Dar așteptarea este o tortură. Chiar dacă acum am responsabilități parentale și Zoë a renunțat să mai lupte înainte de ultima audiere, încă am insomnii chinuitoare la gândul că s-ar putea întâmpla ceva îngrozitor.

– La ce te gândești?

Luke se așază lângă mine. Suntem la cârciumă după o sesiune de antrenament a Plimbăreților. De obicei mă încarc pozitiv după ce conduc o oră, dar nu astăzi.

– Puțin stres legat de familie. Cea mai subevaluată chestiune a secolului.

Face o grimasă.

– Te înțeleg perfect.

Îl văd pe Luke cât de mult se luptă să-și revină după ce a fost arestat și îmi amintesc cum m-am simțit eu. Doar că el pare să direcționeze furia spre el, în timp ce eu i-am distrus pe cei pe care i-am iubit. Nici o abordare nu este sănătoasă. Îmi amintesc când Kerry s-a întâlnit cu soția lui Luke, Ali, care i-a destăinuit că nu a putut să doarmă luni de zile după stopul cardiac.

Oare Kerry a avut coșmaruri după ce m-a salvat pe mine? Nu am întrebat niciodată. Încerc să mă concentrez pe prezent, la Luke, la fața lui suptă și la anxietatea din ochii lui. Încă nu are patruzeci de ani, însă recuperarea lui lentă i-au dat paloarea și posomorârea unui bărbat cu cincisprezece ani mai bătrân.

– Va fi mai bine.

El se încruntă.

– Ei bine, tu ai dat piept cu asta și ai reușit. Ești o inspirație pentru noi.

– Nu, amice, sunt o poveste cu substrat moralizator. Iată cum poți să distrugi totul după ce universul îți oferă o a doua șansă.

Luke pare uluit.

– Nu mi se pare că ai dat greș. Ești în formă bună, ai o iubită minunată. Un viitor.

De Crăciun, toți au presupus că Kerry e iubita mea și nu le-am povestit ce s-a întâmplat de atunci. Încep să accept că a fost spre bine. Când i-am lăsat felicitarea de ziua ei, încă speram ca asta să reprezinte un nou început. Iar când Tim m-a luat la întrebări și a pomenit de triatlon, am crezut că i-a spus totul. Când mi-am dat seama că de fapt nu a făcut-o, am văzut adevărul: el e mult mai bun pentru ea decât aș fi eu vreodată. Nu am făcut decât să o trag în jos, să complic și mai mult lucrurile.

Sper că i-a dat felicitarea în care era fotografia lui Leo, dar nu am primit nici o veste de la ea. După ce fiul meu ajunge în siguranță la mine acasă, aș mai putea încerca o ultimă dată. Nu pentru că vreau să o recâștig, ci ca să-i arăt că am făcut ceea ce trebuia, în cele din urmă.

– Dar cred că îți lipsește, continuă Luke și, când nu răspund, adaugă: fotbalul?

Vreau să fac o glumă, dar apoi mă gândesc să răspund așa cum trebuie.

– Da, mă trezesc că spun, îmi lipsește mai mult decât orice altceva.

– Dar nu ai mai încercat deloc să joci? Nici măcar la neprofesioniști?

– Nu am văzut rostul.

– Cum adică, nu are nici un rost decât dacă ești profesionist? Încearcă să spui asta copiilor din școala mea.

– Sau mie, intervine unul dintre ceilalți tipi. Am fost trup și suflet pentru echipa barului meu, chiar dacă nu am înscris nici un gol în doi ani.

Acum au început cu toții să-și spună poveștile despre fotbal.

– Ar trebui să ne facem echipa noastră, spune Luke și toată lumea începe să râdă. Toată lumea, cu excepția lui Steve, care se uită la mine și ridică din sprâncene.

– Râdeți voi, dar chiar am putea să o facem, spune el. Și cu Greenie, aici de față, gata să ne antreneze, am putea fi cât de cât buni.

Sunt gata să le spun motivul *exact* pentru care este o idee proastă, dar mă opresc. Niciodată nu au fost mai uniți. Pe măsură ce ascult, mă molipsesc și eu de entuziasmul lor și sunt de acord să caut un teren unde să putem lovi

mingea. Dar sunt sigur că o să le treacă. De obicei așa se întâmplă cu lucrurile astea.

Când ajung pe terenul local, mă aștept ca eu și Steve să fim cei care o să facă schimb de pase pentru o oră. În schimb, găsesc acolo jumătate din grupurile de reabilitare, destul pentru două echipe de câte șase oameni.

M-am documentat despre fotbalul din mers, care pare o variantă sigură, dar după douăzeci de minute de experiență suprarealistă, de joc cu încetinitorul, toată lumea solicită revenirea la varianta în plină viteză. Încerc să stau pe margine, să-i antrenez cu dragoste aspră și insulte pline de afecțiune, adoptând exact atitudinea fostului meu antrenor, Coley.

Dar Steve nici nu vrea să audă.

– Haide, Greenaway. Vrem să vedem ce poți.

În primele minute simt că nu este o idee bună să joc, ba este chiar înfricoșător. Dar când trebuie să dau o lovitură de colț și mingea ajunge exact acolo unde vreau eu, îmi dau seama cât de mult mi-a lipsit...

Mă prinde jocul și nu îmi mai pasă de nimic altceva în afară de cum se conectează corpul meu cu mingea. Am uitat chiar și de asistenții sociali, de acte, de birocrație și de bănuiala că toate ar putea fi în zadar.

Când Steve fluieră finalul meciului, Leo este primul la care mă gândesc: chipul lui când mă recunoaște de câte ori mă duc la el.

Pentru prima dată îmi îngădui să cred că o să locuiască împreună cu mine și îmi imaginez cum o să-l învăț să joace fotbal.

Capitolul 42. Tim

9 iulie 2005

Mă tot întreb cum ar fi fost ultimele câteva luni dacă eu nu aș fi fost medic. Pe măsură ce boala mamei avansa rapid și lent în același timp, am sprijinit-o când a avut nevoie, m-am luptat pentru momente de respiro când tratamentul amenința să facă mai mult rău decât boala.

Nu că ar exista ceva care să producă mai multe daune organismului decât cancerul de pancreas, un organ atât de complicat încât este pomenit în poantele pe care le fac proaspeții chirurgi atunci când își dau sfaturi unii celorlalți: mănâncă atunci când poți, dormi când poți și nu te pune cu pancreasul...

– Chiar e un loc drăguț, spune Kerry când intră în camera în care o să moară mama mea.

O aduc și pe ea cu căruciorul cu rotile. Am văzut înainte azilul, dar nu camera aceasta, pentru că până ieri a fost adăpostul altei persoane. Nu știu dacă a murit sau a plecat acasă. Nu vreau să știu. Nimic nu contează în afară de mama; abia bag în seamă titlurile despre atacurile teroriste cu bombă din Londra. Suntem în bula noastră.

În ciuda echipamentelor medicale din jur, patul este acoperit de o pilotă galbenă ca razele soarelui. Un geam mare dă spre o grădină plină de verdeață luxuriantă și de flori de vară uluitoare. Într-adevăr, este și un scaun de spital cu spătar înalt, dar pernele îmbracă partea care e ușor de spălat. Și în loc de un dulăpior laminat standard lângă pat, noptiera e din pin auriu, de modă veche, dar reconfortant.

– Voi fi fericită aici, spune mama, iar eu o ajut să se ridice din scaunul cu rotile și o cred.

Împreună cu Kerry am încercat să o convingem să facă tratamentul acasă, dar ne-a zis că nu vrea să ne deranjeze, *ca să poți să-ți vezi de stagiul postuniversitar fără să trebuiască să ai grijă și de mine.* Este adevărat că din punctul de vedere al sincronizării, nici nu se putea să se nimerească mai

rău. În douăzeci și patru de zile o să fie Miercurea Neagră, ziua în care stagiarii postuniversitari de la medicină își încep rezidențele printr-un joc grotesc de semnale acustice muzicale trimise prin pagere. Eu voi fi unul dintre ei.

– Îți despachetez eu bagajul, Elaine, spune-mi unde vrei să pun totul.

Kerry deschide fermoarul geamantanului. Cei de la azil au trimis o listă cu ce să aducem, de parcă mama venea în vacanță, chiar dacă o vacanță în care îți petreci majoritatea timpului în pijama. Punga uriașă de hârtie plină cu medicamente e deasupra, dar dedesubt sunt cărți și iPod-ul lui Kerry, încărcat cu piesele preferate ale mamei de la Beatles și Bay City Rollers.

– Unde să pun asta?

Kerry ridică fotografia preferată a mamei cu mine și Kerry copii, în uniformele de la Saint John, ținând strâns în mâini medaliile noastre de aur și argint.

Mama zâmbește când vede fotografia. Pentru că a luat steroizi, din anumite unghiuri, fața ei are rotunjimi sănătoase, așa că uneori arată mai bine decât atunci când avea doar lupus. Corpul ei fusiform spune însă o altă poveste.

– Lângă mine, pe noptieră, te rog!

Mut valiza goală jos în dulap și am o premoniție că o voi duce acasă mult mai ușoară fără medicamentele care îi mențin mamei legătura fragilă cu viața. La început e o senzație neobișnuită, usturimea pe care o simt în ochii mei. Dar acum o recunosc. Sunt lacrimi. Nu sunt și nici nu am fost vreodată un plângăcios, nu am plâns nici măcar când ne-a părăsit tata.

– Am simțit miros de prăjitură când am intrat, spun, forțându-mă să mă întorc spre mama și spre Kerry, știind că nu pot plânge în fața lor. Ce credeți că e?

Pericolul emoțional trece pe măsură ce începem să facem tot felul de speculații: tort de morcovi, de ciocolată sau pandișpan Victoria[24]?

– Nu este pandișpan, mă corectează mama, este *sendviș* Victoria. Nu vă învață chestiile astea importante la medicină?

Glumește acum. Nu-mi amintesc să o mai fi făcut vreodată. Asistenta vine să verifice lista cu medicamente și ne spune cum va decurge tratamentul mamei. Plec cu Kerry spre grădină, iar ea mă ia de braț.

Când ne-am apropiat din nou, mi-a fost teamă că reacționează așa din cauza mamei, dar acum pare atât de firesc. În plus, am început să facem din

nou dragoste, chiar mai des decât făceam la început, când eram adolescenți și am devenit un cuplu. Kerry nu se preface. Apropierea a creat o buclă de feedback pozitiv: cu cât suntem mai mult împreună, cu atât ne simțim mai bine. Probabil e oxitocina.

– M-am tot gândit la ceva..., spune Kerry.

Mă întorc spre ea. Când s-a tuns? Întotdeauna a fost drăguță, dar astăzi este frumoasă. Oxitocină sau realitate?

– E periculos să gândești, îi răspund.

– La mama ta și la noi.

N-am nici cea mai vagă idee despre ce urmează să spună, așa că aștept. În acel moment de așteptare, îmi vine în minte un plic argintiu pe prețul de la intrare – o confruntare, o teamă că, într-un fel, mi-a scăpat ceva important.

– Te-ai schimbat, Tim. Nenorocirea aceasta... te-a schimbat.

Caut cuvinte cu care să străpung seriozitatea pe care o detectez în vocea ei. Mi-e frică de ce ar putea să-mi facă; nu mai am resurse.

– Nu mă întrerupe, îmi spune, cu toate că nu am scos nici un cuvânt.

Cum de mă poate citi atât de bine, când eu nu îi pot descifra deloc gândurile? Îmi duc degetul la buze, dându-i de înțeles că nu voi spune nimic.

Lângă iasomie e o bancă și se îndreaptă spre ea. Mă așez lângă ea și căldura lemnului îmi pătrunde prin țesătura blugilor până la piele. Parfumul abia perceptibil de tec îmi amintește de ceva...

India.

– M-am gândit că am putea să ne căsătorim.

Toți mușchii din corpul meu tresar. Ai fi crezut că tocmai a folosit defibrilatorul, nu că a sugerat căsătoria.

– Nu glumi cu astfel de lucruri, îi spun.

– Nu glumesc. M-am documentat și am aflat cum ar putea funcționa. Oamenii se pot căsători în azil. De obicei pacienții fac asta, dar, dacă am face-o aici, mama ta ar putea fi alături de noi.

Mă las în voia imaginației și mă văd stând în această grădină îmbrăcat în costum, Kerry într-o rochie minunată, cu părul prins în coc, împodobită cu flori. De obicei, am probleme să îmi imaginez lucruri care nu s-au întâmplat încă, dar acum e atât de real: nu doar Kerry în postura de mireasă, ci și mama care e de față și arată ca o regină în scaunul cu rotile. E perfect, cu excepția unui singur lucru.

– Nu trebuie să facem asta, Kerry. Nu dacă este doar din cauză că moare mama.

Ea trage aer adânc în piept.

– Nu este din cauza asta. Te cunosc acum mai bine decât atunci când eram copii. Și văd un bărbat bun care devine tot mai bun în fiecare zi.

* * *

E nevoie de zece zile ca să facem pregătirile. Entuziasmul momentului creează în azil o atmosferă de carnaval. Bucătarul-șef a creat un meniu în care a inclus toate preferatele mamei și cineva a comandat o ladă de Irn-Bru[25] în cinstea originii ei scoțiene.

I-am scris un e-mail lui Wilcox, dar, așa cum am presupus, nu poate veni, așa că rolul de cavaler de onoare îi va reveni tatălui lui Kerry. Mă duce la Moss Bros. Sunt de dimensiuni atât de obișnuite încât nu e o problemă să-mi găsesc un costum care să mi se potrivească. Îl probez și în timp ce fac asta îmi pică fisa că, statistic, jumătate din mirii care l-au purtat ar putea fi deja divorțați.

– Haide, Tim. E prea târziu să te mai răzgândești acum.

Mă împinge de la spate să ies din magazin și să mergem la un magazin din Lanes unde mă convinge să cumpăr o batistă de mătase de buzunar și o cravată asortată. Imprimeul înfățișează desenul anatomic al unei inimi, în nuanța de roșu intens a sângelui închis la culoare din vene.

Nunta este mâine și, deși ar trebui să ne petrecem noaptea despărțiți, eu și Kerry suntem amândoi la azil. Lumina portocalie a serii cade pe pat, dar nu adaugă culoare pe chipul mamei. Este evident, după schimbarea medicamentelor și expresia feței ei atunci când crede că nu o văd, că starea ei se înrăutățește mai repede decât speram. Au fost dăți când am crezut că nu va trăi să apuce ziua nunții. O parte din mine vrea să doarmă alături de ea în seara aceasta, pentru orice eventualitate. Dar dacă Moartea ar bate-o pe umăr, cred că i-ar spune: *Dispari pe loc, am rezistat până acum*.

Ceva o trezește. Dă din cap.

– Aici sunteți. Bine. Trebuie să vorbesc cu amândoi și e serios.

Îi știm pregătirile de înmormântare până la ultima floare. E greu să-mi imaginez ceva ce să fi rămas nediscutat.

– Te ascultăm, spune Kerry.

– Ce ați făcut pentru mine este mai presus de orice mi-aș fi putut imagina vreodată. Vocea mamei este calmă și răgușită, dar accentul ei de Glasgow e mai puternic când e obosită sau sub efectul medicamentelor. Dar trebuie să fiu sigură că nu vă căsătoriți doar de dragul meu.

– Mamă..., dau să spun, căutând sprijin în ochii lui Kerry.

Liniște.

– Kerry? Mama sparge tăcerea. Uite, nu e un secret că mereu am vrut să vă văd împreună. Dar nu trebuie să continuați decât dacă sunteți foarte siguri. Tim este bărbatul potrivit pentru tine. Sau te voi bântui pentru totdeauna.

Îmi amintesc ce mi-a zis mama în ziua în care am luat prânzul în Alfriston, că nu sunt nimic fără Kerry. Încă mai crede că nu o merit?

Pentru că tăcerea persistă, groaza șerpuiește în mine ca niște fuioare de fum.

– Mamă, te superi dacă ieșim să vorbim amândoi, ca să...

Kerry ridică mâna.

– Nu, este în regulă. Nu-și ia privirea din ochii mamei, așa că nu îmi dau seama ce vrea să spună. Elaine, știi că eu și Tim am trecut prin momente mai dificile. Locuim în aceeași casă, așa că mă îndoiesc că ai ratat acele perioade grele. Ne-am înstrăinat la un moment dat, dar acum suntem din nou apropiați. Iubirea nu înseamnă numai trăiri intense și declarații. Este ceea ce facem în fiecare zi unul pentru celălalt, mici gesturi pline de bunătate. Avem încredere unul în celălalt. Nu sunt surprize negative. Doar surprize frumoase, cum este, de pildă, să văd cât de mult s-a schimbat de când te-ai îmbolnăvit.

Mama e încă încruntată.

– E un copil bun. În general. Dar nu aud prea multă pasiune, fată. Ești sigură că nu te mulțumești cu el doar pentru că nu poți avea ceea ce îţi dorești?

Kerry scutură din cap.

– Și Tim și eu știm prin natura meseriei că nimic nu este sigur sută la sută. Ce ți s-a întâmplat ție demonstrează încă o dată asta. Dar suntem mai fericiți împreună decât separați.

– Și asta e, nu-i așa? Ne iubim, spun. Voi fi cel mai bun soț posibil.

Mama închide ochii și mă întreb dacă a adormit. Îi deschide din nou, tresărind.

– Și asta e destul?

– Pentru mine este. Kerry întinde mâna după a mea. Dacă e destul și pentru Tim?

Îi răspund că da.

Spun „Da“ și a doua zi și totul este exact așa cum mi-am imaginat, chiar mai bine, pentru că știu că sunt norocos numai și pentru că se întâmplă.

Trei zile mai târziu, stau la căpătâiul mamei și o veghez în timp ce pauzele între respirațiile ei sunt tot mai lungi și mai lungi. Îi spun că ne poate părăsi și nu știu dacă mă aude, dar aproape o oră mai târziu, așteptarea pentru încă o respirație se întinde la nesfârșit până îmi dau seama că nu va mai fi nici una.

Nu chem pe nimeni în cameră un timp. Prefer să o țin de mână.

– Îți mulțumesc, mamă. Că ai crezut în mine, chiar și atunci când nu ar fi trebuit. Și că te-ai luptat pentru mine. Și că te-ai luptat cu mine când ai crezut că nu fac ceea ce trebuie.

Îi dau și iertarea mea, dar nu pot rosti acele cuvinte cu voce tare.

Te iert pentru că m-ai învinovățit pentru boala ta și pentru că ne-a părăsit tata, fiindcă știu că nu a fost vina ta, ci a bolii și a lucrurilor pe care le-au făcut părinții tăi. Te iert că ai fost furioasă atât de des. Și pentru că mi-ai forțat limitele mai mult decât aș fi făcut-o eu însumi.

Dacă nu ar fi făcut asta, nu aș fi fost bărbatul care sunt acum, cel care va deveni tot mai bun.

Înmormântarea este deja organizată; nu e nevoie decât de un telefon.

Las lacrimile să curgă. Nu trebuie să mă prefac că sunt curajos acum, că nu mai e aici.

Victoria Sponge Cake sau Victoria Sandwich, clasicul desert britanic denumit după Regina Victoria căreia îi plăcea să se bucure de o felie de pandișpan împreună cu tradiționalul ceai de la ora 5. Tortul este făcut din două blaturi de pandișpan cu mult unt, unite cu gem de zmeură sau căpșuni, frișcă și decorat cu zahăr pudră și fructe proaspete.

Băutură carbogazoasă scoțiană, introdusă pe piață pentru prima dată în 1901

Capitolul 43. Joel

5 octombrie 2005

– Să facem interviul aici, sugerează prezentatoarea, în timp ce echipa se încălzește în spatele tău?

Echipa.

Treaba cu fotbalul nu a trecut deloc. Dimpotrivă: la șase luni de la discuția care a avut loc în bar, Imbatabilii se pregătesc pentru primul lor meci într-o competiție.

– Pentru început ne puteți spune câteva cuvinte despre echipa dumneavoastră mai degrabă neobișnuită?

M-am gândit exact ce să spun dinainte, pentru ca creierul meu să nu se încingă prea tare. Chiar dacă au trecut aproape cinci ani de atunci, nu am uitat cât de rău a decurs prima mea apariție televizată.

– Ne numim Imbatabilii și suntem un grup eterogen de jucători, bărbați și femei, de toate vârstele și cu abilități diferite. Dar avem două lucruri în comun. Primul, iubim fotbalul. Doi, toți am avut probleme la inimă și asta ne-a adus împreună. Patru dintre noi am murit practic, inimile ni s-au oprit pur și simplu, dar ne-am revenit. Așa că, indiferent ce se va întâmpla când vom juca prima partidă săptămâna viitoare, noi vom fi mereu imbatabili. De-aici și numele nostru.

– Iar acesta este un subiect care literalmente îți este la inimă, nu-i așa? Povestește-mi despre asta.

– Am suferit un stop cardiac în 2000 și asta a pus punct carierei mele de fotbalist. Eram în echipa Dolphins, la cei sub douăzeci și trei de ani, și visam să joc în campionat. Asta visează toți băieții, dar în cazul meu, eram atât de aproape. Iar asta a fost extrem de dezamăgitor.

Prezentatoarea dă din cap fără să fie în cadru, dar nu mă întreabă altceva, așteptând să vorbesc în continuare. Și în timp ce lumina îmi tulbură vederea, îmi dau seama că răspunsul meu nu a venit din inimă și simt un impuls nebunesc să spun adevărul.

– Bine. Mai mult decât dezamăgitor. Când inima m-a lăsat, am simțit că totul s-a sfârșit. Nu am fost în stare să văd că mi s-a oferit o doua șansă, că am fost norocos. În schimb, m-am simțit ca un condamnat la moarte.

Nu-i mai văd nici pe prezentatoare, nici pe cameraman, nici pe omul de la sunet. În schimb, am sentimentul că vorbesc cu Kerry.

– Toți din jurul meu s-au dat peste cap să mă ajute, dar nu am făcut altceva decât să-i dezamăgesc. Am intrat în belele. Mi-am rănit prietenii, familia. Am fost egoist și multe lucruri pe care le-am făcut sunt de neiertat. Dar tipii din spatele meu... nu sunt așa. Sunt curajoși și puternici și s-au adunat ca să facă ceva extraordinar împreună. Uitați-vă la ei cum joacă, o să vedeți bucuria pe care le-o dă jocul. Ce nu te omoară chiar te face mai puternic. Și vreau să le mulțumesc că mi-au arătat cât de nebun am fost să întorc spatele unui lucru care odată a fost întregul meu univers. Să fiu în această echipă mi-a reamintit de ce iubesc fotbalul atât de mult. E mai mult decât un joc. E viața.

Prezentatoarea dă din cap.

Uite că ai și insertul audio.

Nu spun tot adevărul. Leo, nu fotbalul este rațiunea mea de a trăi, dar el e mult prea important ca să-l împart cu toată lumea. Să fiu tatăl lui nu e doar cel mai complicat lucru pe care a trebuit să-l fac vreodată, ci și cel mai important. Fotbalul are voie să treacă pe locul doi. Prezentatoarea sună a doua zi. Știu suficient de multe despre televiziune ca să întreb imediat dacă vor să renunțe la material.

– Nu, dimpotrivă. Când am văzut brutul, am fost dați pe spate. Am vrea să vă filmăm pe tot parcursul primului sezon pentru programul rezervat documentarelor regionale.

Spun da pentru ceilalți. Însă în momentul în care echipa de filmare se întoarce, sunt mult mai atent la ce spun, fiindcă vreau să-l protejez pe Leo, dar și pe mine.

Emisiunea e programată cu două zile înainte de ziua de naștere a lui Leo și cu patru zile înainte de Crăciun, așa că nu se poate să-mi pese mai puțin de ea. Mama a renunțat la preferințele sofisticate de decorare și a dat iama în beteală, așa că toată casa arată ca o combinație între un bazar turcesc și holul unei grădinițe. Dragostea ei pentru Leo m-a ajutat să o cunosc mai bine.

Ceea ce producătorii și regizorii au considerat arțag e de fapt tenacitatea de neoprit a unei persoane car s-a luptat să scape de sărăcie și care se va lupta pentru bunăstarea familiei ei cu orice preț.

Îmi strâng în brațe fiul agitat care arată cu degețelele lui spre ghirlandele roșii și verzi. Brusc îmi dau seama că Leo ar putea să meargă la aceeași școală generală ca mine. Cât de ciudat și de grozav o să mă simt când o să-l las la poartă în prima zi de școală... Știu că s-ar putea să aibă greutăți la învățătură, dar deja se descurcă mult mai bine decât ni s-a spus că ne putem aștepta. Sunt în bucătărie când se aude soneria de la ușă. Par să fie colindători și mama se duce să deschidă. Cum e în starea nou-descoperită de bunică, probabil că le pasează douăzeci de lire ca să dea pentru Leo un adevărat concert în holul de la intrare.

Dar câteva minute mai târziu, bucătăria e plină de Imbatabili.

– Surpriză! spune Luke, împingându-mi o sticlă de vin în mână. A făcut atâtea progrese de când am început să jucăm, mai mult chiar, a reînceput să lucreze cu jumătate de normă.

Mama a aranjat ca sală de cinema biroul tatei, trăgând jos ecranul imens de parcă ar urma să ne uităm la un film. Ne așezăm fiecare la locurile noastre și mă simt ușor iritat că se creează atâta agitație. Cu toate acestea, când începe muzica de generic și mi-l trântește în brațe pe Leo, ceilalți par atât de încântați, încât mă molipsesc și eu...

– Fotbalul este un sport minunat, spune prezentatoarea stând în față la intrarea pe terenul pe care ne antrenăm, și de obicei e jucat de oameni chipeși ca Beckham: în super-formă fizică, jucători tineri care deseori în timpul liber prezintă haine. Dar pe acest teren sunt jucători care nu vor primi curând contracte pentru prezentări de modă. Unii dintre ei sunt bătrâni, alții au câteva kilograme în plus, majoritatea nu mai au condiție fizică.

– Hei! strigă Steve. Asta e de-a dreptul mojicie.

– ...un singur lucru în comun. Cu toții au tras moartea pe sfoară. Este o mișcare mai impresionantă decât un hat-trick[26]. Cum se pregătesc pentru primul lor sezon ca echipă, oare Imbatabilii își vor întâlni adversarul pe măsură? Să aflăm...

Eu și mama schimbăm o privire ridicând din sprâncene de cât de siropos e scriptul. Ceilalți nu par să bage de seamă: încep să aplaude și să strige când se schimbă cadrul și ne arată pe toți în toată gloria lipsei de condiție fizică.

– Dar au o armă secretă, spune vocea din spate când camera focalizează pe mine.

Of.

Când mă prezintă, coechipierii mei încep să aplaude și mă simt ca un impostor. Trag o dușcă din berea mea fără alcool, dorindu-mi să fie una adevărată.

În brațele mele Leo a încetat să se mai vânzolească. E cu fața la ecran și când camera se oprește asupra mea, ridică mânuța și arată cu un degețel rotofei.

– Tata! spune și întoarce capul înapoi la mine și se mai uită o dată, mirat. Tata!

Pare nedumerit și îmi țin respirația, în caz că începe să plângă, de mi se rupe sufletul când îl aud de fiecare dată.

Dar când repetă acțiunea, se uită când la ecran, când la mine, aud cel mai grozav sunet din lume. Leo începe să râdă și încep și eu să râd, împreună cu toți ceilalți, și aproape că a făcut să merite filmarea pentru revărsarea de bucurie și iubire din acest moment.

Mi-a lipsit sentimentul că sunt legat de ceva sau de cineva.

Cu ocazia primei aniversări a lui Leo, îi scriu lui Zoë un mesaj, dar vine înapoi ca netrimis.

De ziua lui, Leo se simte minunat și groaznic și plictisit și somnoros: nota obișnuită și pentru el și pentru noi.

Când îl pun în pat, în cele din urmă, mă uit la el cum doarme. Este liniștea de după furtună, chipul lui perfect, luminat de lumina de veghe, pleoapele care tremură în timp ce visează. Iubirea aceasta este mai puternică decât orice am mai simțit sau am crezut că simt vreodată. Anul trecut pe vremea asta... nu, nu te gândi la asta. Nu te pedepsi gândindu-te la ce ar fi fost, dacă ai fi făcut totul altfel.

Nu o vreau pe Kerry înapoi. *Aiurea.* E o minciună. O vreau, probabil că o s-o vreau mereu înapoi, dar ea a decis. Într-adevăr, în vară s-a întâmplat de câteva ori să fiu tentat să merg cu mașina până acolo, să vorbesc cu ea, chiar să-i fac cunoștință cu Leo. Apoi mama s-a întâlnit cu cineva la magazin care i-a spus că mama lui Tim a murit de cancer și am știut că e momentul să încep să-mi văd de viața mea.

Mă aplec să-l sărut pe Leo pe frunte și respirația lui îmi încălzește fața. Dacă Kerry nu mi-ar fi forțat limitele, aș fi putut crede că iubirea pe care

am avut-o cu ea este unică. Dar ce simt pentru fiul meu m-a făcut să îmi dau seama că aceasta este iubirea pe care aveam nevoie să o dăruiesc și să o primesc. Aceasta este iubirea care mi-a vindecat inima disfuncțională.

Performanța unui jucător de fotbal sau hochei pe gheață de a marca trei goluri consecutive în același meci

Capitolul 44. Kerry

6 februarie 2006

Săriturile cu parașuta sunt floare la ureche.

Dacă vrei teroare adevărată, care să se lase cu durere ce țâșnește în tot corpul, nimic nu se compară cu interviurile pentru facultatea de medicină.

– Ne pare rău că suntem puțin în întârziere, dar tu urmezi, îmi spune administratorul de la universitate și zâmbesc, chiar dacă, de fapt, îmi vine să o iau la sănătoasa.

Nu-mi amintesc să fi fost atât de groaznic când aveam șaptesprezece ani și credeam că dacă muncesc suficient de mult, puteam avea viața pe care mi-o doream.

Acum sunt mai bătrână, dar nu neapărat mai înțeleaptă. Sala de așteptare e plină de liceeni din ultimul an: doar șase ani diferență între mine și ei, dar la fel de bine pot fi și șaizeci. Par atât de tineri și încrezători și nu îmi dau seama cum comisia va putea să evalueze care dintre ei vor putea deveni medici buni și care nu ar trebui lăsați la nici 500 de metri de un pacient.

„Copiii“ povesteau despre scrisorile lor de intenţie și punctajele de la UKCAT[27] și cu toate că nu m-au exclus în mod deliberat, am stat fără să scot vreun cuvânt. Chiar dacă, în sfârșit, aveam notele bune, una dintre opțiunile mele încă nu m-a chemat la interviu. Încă aștept să aflu dacă din cele două comisii de admitere m-a plăcut vreuna suficient de mult cât să mă aleagă pe mine în locul unui adolescent docil. Astăzi este ultima mea șansă.

– Kerry Smith, poftiți!

Când mă ridic, camera începe să se clatine, dar trag aer adânc în piept ca să mă adun înainte să îl urmez pe administrator pe coridor, spre încăperea în care are loc interviul.

Haide, Kerry, îmi spun, *ai salvat vieţi, asta ar trebui să fie floare la ureche.*

Deschid ușa și văd membrii comisiei în fața mea, siluete în lumina razelor de soare care bat în geam. Acum e acum.

După aceea, îl sun pe Tim, dar intră mesageria, așa că îi las un mesaj.

– Salut. Bănuiesc că ești cu mâinile prin intestinele cuiva, dar sună-mă când ai timp. A mers bine, cred. Puțin mai tradițional decât la celelalte două interviuri, dar nu a fost ceva la care să nu fac față. Acum mai trebuie să mai îndur calvarul conversației oribile din pauza de ceai; pun pariu că o să vărs apă fiartă pe cineva. Vorbim mai târziu.

Tim nu a mai fost acasă de două săptămâni și mi-e dor de el.

E la jumătatea perioadei la cel de-al doilea stagiu, chirurgie gastrointestinală, și programul e infernal, așa că acum stă în chirie când e înscris pe listă mai multe zile. Să conducă până acasă ar fi mult prea periculos. Oare de aceea încă nu simt că sunt măritată? Pentru că Elaine a murit la doar câteva zile după nunta noastră, am petrecut luna de miere așteptând înmormântarea ei. A doua zi, Tim a început stagiul preliminar, iar eu m-am întors la muncă.

Măcar mi-am găsit o oarecare liniște singură în bungalow, organizând puținele lucruri ale lui Elaine pe grămezi: de păstrat, de dat de pomană, de aruncat. Tim nu a avut timp să o jelească, programul de stagiatură al medicilor nu se ajustează în funcție de tragediile personale, și când suntem împreună, se poartă ciudat. Uneori e distant, aproape visător. În alte dăți, e super agitat. Dar continuă să meargă la întâlnirile NA și asta înseamnă mai mult ca sigur că nu ia din nou pastile.

– Domnișoara Smith!

Mă întorc, știind deja a cui este vocea: domnul Newcombe, chirurgul cu aer aristocratic care a prezidat comisia. Zâmbetul îmi piere de pe buze când observ că se uită insistent la degetul meu inelar.

– Cu toate că, dacă nu mă înșel, asta sugerează că nu sunteți domnișoară?

Dau din cap.

– Aveți dreptate! M-am căsătorit anul trecut în iulie. Soțul meu tocmai și-a început stagiatura în Marine Deanery.

– Nu le poți avea pe toate, nu? spune el și nu îmi dau seama dacă se referă la căsnicia mea sau la faptul că locul în care se pregătește Tim este considerat o văgăună.

– Cu ce să te servesc?

Cer o cafea fără zahăr, întrebându-mă dacă nu ar fi trebuit să mă ofer să-l servesc eu pe el. În spatele lui, îi văd pe ceilalți candidați că se adună, așteptând să le vină rândul să-l impresioneze.

Îmi întinde cafeaua. Cred că are în jur de cincizeci și ceva de ani, dar are un aer de vulpoi bătrân, cu părul grizonant, mâini bine îngrijite, și e îmbrăcat într-un costum scump care îl face să pară mai slab decât e. Nu mi-a spus ce specializare are, dar îmi închipui că face o groază de bani având un cabinet privat de ginecologie.

– Așadar, Smith este numele tău sau al soțului?

– Al meu. Sunt destul de legată de el, având-l toată viața.

– De cât timp sunteți împreună, tu cu soțul tău?

Îmi cam piere zâmbetul, dar nu-mi vine în minte o modalitate politicoasă prin care să-i spun că nu e treaba lui.

– Am fost prieteni de când ne știm, dar s-a transformat în ceva mai mult decât atât în ultimii ani.

– Ce drăguț, spune el. Copii?

Scutur din cap.

– Nu.

Rămâne imperturbabil. Presupun că are decenii de experiență despre cum să dea o veste bună sau proastă.

– Evident că vei fi trecută de treizeci de ani până când ajungi să-ți începi stagiatura dacă începi medicina acum, în septembrie, nu-i așa?

Am dat examen din matematică, așa că, surpriză, mi-am dat seama singură de asta.

– Voi avea exact treizeci de ani, de fapt.

– Trecută ușor de treizeci, după cum am spus. Sunt atâtea cupluri fericite de medici, deși de cele mai multe ori au început în același timp, astfel că atunci când ceasul biologic începe să bată, femeia să poată termina cursurile de medicină generală sau orice altă specializare potrivită pentru viața de familie. Tu ești decisă să lupți până la capăt.

Râde, de parcă ar trebui să găsesc amuzantă gluma.

N-am nici cea mai vagă idee cum să răspund. Ar fi fost ilegal să ridice această problemă în timpul interviului, dar această conversație poate fi negată, ar fi cuvântul lui împotriva cuvântului meu. Să mint și să-i spun că sunt infertilă?

– Nu vreau copii. Sunt fericită să rămân mătușă.

Rostesc cuvintele și îmi dau seama că ar putea fi cât se poate de adevărate.

– Bravo, domnișoară Smith. Și soțul dumitale simte și el același lucru.

– Mă sprijină incredibil de mult. La fel cum am făcut-o și eu de-a lungul anilor lui de studiu. Acum e rândul meu.

Domnul Newcombe nu spune nimic și, până să schimb subiectul, câțiva liceeni îl asaltează deja. Cafeaua are gust de stătut. Am senzația că verigheta mea a făcut ca tot ce am spus în timpul interviului să nu mai aibă rost.

Așa că nu mai am decât două șanse ca să obțin ceea ce îmi doresc.

În metrou, pe drum spre casă, furia față de felul în care m-a respins chirurgul începe să mă macine.

Și cu toată discriminarea sexuală ostentativă de care a dat dovadă, nu pot să nu mă întreb de ce nu am discutat niciodată cu Tim dacă să facem sau nu copii. Pe parcursul formării sale, chiar i-a plăcut specializarea de obstetrică-ginecologie, dar asta nu ne-a determinat să discutăm dacă într-o bună zi vrem să avem o familie.

Nu mi-l imaginez pe Tim în postura de tată. E prea dezordonat, ar fi ceva prea riscant, cu prea multe incertitudini ca să fie ceva ce să-și dorească. Și deși nu pot să-l învinovățesc pentru cât se luptă cu empatia, aș putea eu să compensez această lipsă dacă am avea un copil?

Intru în bungalow, așteptându-mă parcă să aud trilul lui Elaine *bine-ai venit acasă, fată*. Mă aplec să ridic poșta: facturi și alte facturi. Ar trebui să vindem, să scăpăm de datorii, să cumpărăm un apartament mai mic, dar nu are nici un rost să facem asta până când nu știm dacă intru la medicină și unde.

Răsfoiesc plicurile, ultimul îmi este adresat mie. Are pe el timbrul NHS și pentru o secundă sunt convinsă că membrii comisiei de interviu de astăzi au conspirat cumva să-mi trimită scrisoarea de respingere mai repede decât ajung eu acasă. Simt că mă prăbușesc și mai mult când îmi dau seama că este de la unul dintre celelalte două interviuri, Plicul nu este suficient de gros ca să conțină vești bune. Cu toate acestea, îl deschid.

„Stimată Domnișoară Smith,

Vă mulțumim că ați participat la interviul organizat de noi. Ne pare rău să vă informăm că...“

Simt dezamăgirea ca pe un val de durere fizică. Pe hârtie, am tot ce au solicitat. Am muncit *al naibii de mult*. Prima dată când am picat, am știut că

rezultatele de la examen nu mă reprezentau, erau rezultatele a ceea ce făcusem sau nu făcusem.

Anii care s-au scurs de la acel moment până acum au fost grei, dar exista încă speranța unui viitor promițător. Am avut, după cum mi-au spus toți profesorii, tot timpul din lume. Dar viața merge înainte. Domnișoara a devenit doamnă. Tim este doctorul Palmer. Totul s-a schimbat. Poate că m-am amăgit crezând că aș putea deveni medic vreodată.

Test de aptitudini clinice solicitat de facultățile de medicină din Marea Britanie

Capitolul 45. Tim

6 februarie 2006

Durerea a smuls stratul de piele groasă care mă proteja de lume.

Atâtea lucruri mă pot doborî la pământ acum: un pacient care este neașteptat de cumsecade, o amintire scăpărată de mirosul prăjiturii cu aluat sfărâmicios cu mere din cantină. Au trecut șase luni de când a murit mama, dar schimbările de dispoziție sunt mult mai intense decât orice aș fi indus farmacologic.

– În regulă, și pacienții din paturile patru și șase sunt stabili?

Fac un semn din cap lui Debbie, medicul care preia garda în noaptea aceea.

– Da, deși după ziua pe care am avut-o ar trebui să ții pumnii strânși.

Doi pacienți au murit astăzi, la unul era de așteptat, la celălalt nu. Ultimul a fost un bărbat de cincizeci de ani al cărui cancer la ficat i-a distrus totul, mai puțin farmecul. Mi-a plăcut mult de el.

– Pari distrus, Tim.

Ridic din umeri. Nu ne arătăm stările de slăbiciune în secție. Copilăria mea m-a antrenat perfect pentru asta.

– A fost o zi lungă, dar nu ceva să nu treacă cu o bere, îi răspund colegului, deși rareori mai beau acum fiindcă îmi eliberează sentimentele în fluxuri de neoprit.

Afară, mă întâmpină întunericul după strălucirea neiertătoare a luminilor din secție

Îmi verific telefonul și simt că-mi cade cerul în cap când văd patru apeluri ratate de la Kerry. Azi a avut ultimul interviu. În mesajul din cutiuța vocală pare deprimată şi trebuie să mă înarmez cu curaj ca să o sun. Vreau să o sprijin cât se poate, dar chiar și în cele mai echilibrate momente ale mele mă pricep mai bine la chestiuni practice decât la cele legate de empatie.

Iar acum nu este un moment în care sunt echilibrat.

– Zi grea? mă întreabă când răspunde la telefon.

– Aaa, nimic nou. Agitată. Îmi pare rău că nu te-am sunat mai devreme. Cum a mers?

Trec drumul ca să ajung acasă. În timp ce-mi povestește despre un chirurg antipatic care a torturat-o ca la poliție că e măritată, tresar de uimire. Nu-mi prea vine să cred că Kerry e soția mea, deși de ea mă întreabă cel mai adesea pacienții și asistentele. Faptul că sunt căsătorit pare să mă facă mai atrăgător în ochii femeilor pe care le întâlnesc. Vina mă face să mă înfior. *Trebuie să mă străduiesc mai mult*.

– Care e problema lui?

– Copiii. A sugerat că ar fi o pierdere de vreme să fac școală pentru că oricum o să renunț și o să fac copii.

Aștept să o aud pufnind, dar nu o face. Mereu am crezut că și ea crede același lucru: copiii nu sunt de noi. Doar că nu mai sunt sigur de asta. Primul loc în care am lucrat de când sunt aici a fost la Pediatrie. Nu știu dacă s-a întâmplat din cauză că mama a fost atât de bolnavă, dar a fost o revelație să văd cât de repede se recuperează copiii. Și mai surprinzător a fost să descopăr că îmi place să-mi petrec timpul împreună cu ei. Și copiii sunt oameni. Atât de multe s-au schimbat de anul trecut, din iulie. Nici nu știu dacă eu mă mai recunosc.

Kerry așteaptă să spun ceva.

– Nu vrei să înveți într-o școală care încurajează un asemenea nivel de prejudecăți depășite, îi spun, deși, în realitate, dinozauri există în fiecare spital și probabil se va confrunta cu situații și mai grave.

– Vreau să învăț undeva. Rămân fără opțiuni.

O liniștesc cu un sunet.

– Se va întâmpla și asta. Te-ai născut ca să fii medic.

Nu spune nimic o vreme.

– Vii acasă în weekend, nu-i așa, Tim? Mă simt singură în bungalow fără tine.

Vulnerabilitatea ei mi se pare o presiune și mai mare asupra resurselor mele și așa limitate.

– Sigur că da. Ascultă, o să găsim o cale să rezolvăm asta între noi, mereu găsim.

Spun asta mai mult pentru că știu că se așteaptă să o spun, nu pentru că și cred că e adevărat.

Când ajung în camera mea închiriată, constat că proprietara nu e acasă, ceea ce e o ușurare. Vorbește prea mult. Camera mea este cea mai ieftină pe care am putut să o găsesc, nu e mai mare decât un sicriu și o împart cu un schelet suspendat. Proprietara nu e medic și nu am îndrăznit să o întreb de unde îl are, în caz că răspunsul îmi va crea și mai multe probleme cu somnul.

Deschid o sticlă de cidru, un obicei local pe care m-am bucurat să-l adopt, și aștept să mă îmbib cu alcool. Dar chiar și după ce termin de băut toată sticla, tot nu reușesc să scap de o neliniște pe care nu reușesc să o identific.

Să fie din cauză că sunt îngrijorat din cauza lui Kerry? Ea merită un loc la facultatea de medicină, dar asta nu înseamnă că se va și întâmpla. Numărul de locuri e limitat, iar unii oameni aplică și de mai multe ori. Cu toate acestea, mă tem că ea nu va mai aplica încă o dată. Respingerea va fi prea mult pentru ea. Și totuși, sunt neliniștit. De ce? Decesele din secție m-au cam zdruncinat, dar pentru prima dată nu îmi vine să plâng. Scot caietul în care obișnuiesc să-mi scriu gândurile legate de meserie. În timp ce scriu, parcurg obișnuitele mele repere. Ce am făcut bine, ce aș putea îmbunătăți? În cele mai multe zile aș putea face o listă cu jumătate de duzină de răspunsuri la a doua întrebare, dar greșelile mele nu sunt niciodată serioase sau iremediabile. În continuare, mă întreb *ce ar fi făcut un medic bun.* Această întrebare mă provoacă cel mai mult. Pragmaticul din mine știe că într-o bună zi aș putea ajunge să fiu competent, dar nu mă pot imagina fiind bun. Chiar și după ce pun deoparte caietul, ceva mă sâcâie în continuare. Dar sunt prea sleit ca să îngădui să mă țină treaz...

Îmi revin într-o clipă, corpul știind înaintea creierului că e prea devreme.

Bipurile. *Rahat, rahat, rahat*.

Sar din pat, așteptându-mă să simt sub picioare linoleumul neted de la spital, în schimb dau de covor și imediat aud zăngănit de oase când glezna mea atinge scheletul din camera proprietarei.

Ce pana mea caut acasă? Dacă e o urgență, nu o să reușesc să ajung la timp și...

Telefonul vibrează pe podea. Nu este un bip, mă sună cineva. Nu sunt de gardă, e OK. Doar că e un număr secret, care de obicei e de la spital și nici măcar nu este ora 6 dimineața și...

Răspunde naibii la telefon.

– Alo. Doctorul Palmer la telefon.

– Bună, Tim, ascultă, sunt Fred Dornan.

Medicul meu specialist e o persoană faină. Nu a uitat cum e să fii începător, deși nu l-am mai auzit atât de sever până acum.

– Vreau să vii aici înainte să-ți înceapă tura, ideal ar fi să vii acum.

Sar în picioare. E un atac terorist? Atacurile islamiste cu bombă au afectat teribil pe toată lumea vara trecută, dar nu m-am gândit niciodată că se va întâmpla ceva aici, într-un fund de țară.

– Ce s-a întâmplat, e un accident sau...

Tușește.

– Nu. Este vorba de o pacientă a noastră. Doamna Lomas.

Nu-mi vine imaginea ei în minte.

– Ce s-a întâmplat?

– A intrat în șoc anafilactic și pare să fie o greșeală de prescriere de medicamente. Trebuie să îți luăm o declarație înainte să vii la serviciu.

Clipesc. *Greșeală de prescriere de medicamente.*

– E bine?

O pauză lungă, lungă, în timpul căreia mi-o amintesc în sfârșit: o femeie de treizeci de ani, spre patruzeci, care făcuse o colecistectomie. O operație de rutină. Îmi amintesc și de copiii ei care au fost certați de asistenta-șefă că alergau de colo colo pe coridor.

– Nu intra în panică, Tim. Dar trebuie să vii cat poți de repede.

Se întâmplă cu adevărat.

Doamna Lomas e alergică la penicilina pe care i-am prescris-o pentru o infecție la locul operației. Nu am știut de alergie, dar nici nu am verificat dacă e sau nu alergică. Informația ar fi fost acolo, îngropată undeva în datele ei. Și pentru că nu am verificat, acum e în ATI și există riscul serios să nu se mai trezească niciodată.

Descriu pașii pe care i-am făcut și spun tot ce îmi pot aminti despre tratamentul ei. Femeia de la resurse umane îmi înregistrează declarația ca să nu existe plângeri mai târziu.

Există un protocol pentru astfel de lucruri.

Vocea lui Fred Dornan este din nou calmă, dar nu prea se uită în ochii mei și sunt întrebat dacă sunt pregătit să-mi iau zi liberă. Apoi am programate cinci zile libere până când intru din nou în tură săptămâna viitoare.

Până atunci vom avea o imagine clară despre cum stau lucrurile.

Cuvintele se aud de parcă vin de la mare depărtare. Mă duc în sala de mese și îmi iau totul din dulap. Intră Debbie. Mă aștept să-și iasă din sărite pentru că știu că ceilalți stagiari trebuie să-mi preia atribuțiile cât timp nu sunt acolo. În schimb, își pune mâna pe ușa de la dulap.

– Hei, sunt sigură că o să fie bine.

Știe deja. Toți vor ști până la sfârșitul zilei.

– Cum poți să fii atât de sigură, Debbie? Nu cred că cineva știe ce se va întâmpla cu doamna Lomas.

Ea oftează.

– E de rahat. Dar oamenii fac greșeli. De cele mai multe ori, acestea sunt reparate, dar tu ai avut ghinion.

– Nu atât cât a avut pacienta mea.

– Uite ce-i. Se spune că fiecare medic va avea unul, un pacient pe care nu-l va uita niciodată. Îmi pare rău că treci prin asta.

Nu e nimeni alături de mine, nimănui nu-i pasă de mine. Cumva am știut întotdeauna că va veni acest moment și acum a venit; sunt amorțit complet. Reușesc să zâmbesc cu jumătate de gură de dragul lui Debbie și îmi duc lada cu lucruri în lift și pe coridor spre ieșirea din spate, înapoi pe același drum spre casă parcurs cu unsprezece ore în urmă. Probabil că tot atunci doamna Lomas a primit medicamentul pe care corpul l-a respins cu o agresivitate ce i-ar putea distruge organele interne, transformându-le în pierderi colaterale.

Ajung în camera cu chirie când încă nu s-a luminat afară și perdelele proprietarei mele sunt trase. Intru în apartament în vârful degetelor, îmi iau bagajul, lăsând un bilețel pentru ea, și chem un taxi ca să mă duc la gară.

Ar trebui să o sun acum pe Kerry. Scot telefonul, pregătit să formez numărul. Dar nu pot s-o fac. N-aș suporta să-i aud vocea când își va da seama cât de rău am dat-o în bară de data asta. Singura consolare e că mama nu va afla niciodată. Mă urc în trenul spre Brighton și trimit un mesaj. Răspunsul vine imediat. „Te aștept. Indiferent de ce este vorba, se poate îndrepta. XXX“

Capitolul 46. Kerry

7 februarie 2006

Mă trezesc și îmi vine să vărs când îmi amintesc ce s-a întâmplat la interviul de ieri. Aștept să-mi treacă starea de greață, dar aceasta se înrăutățește și fug la baie ca să vomit.

Nu mă ajută să mă simt mai bine.

Când trag apa observ ceva pe jos: peria de păr a lui Elaine, în spatele chiuvetei. Este o perie demodată, cu mâner negru și cu o pernuță roz străpunsă de ace. Între ele se văd ghemotoace de fire subțiri, albe, de păr. Și-a păstrat părul aproape în întregime, până la final. Avea un păr frumos, împletit și aranjat în sus, în jurul capului, parcă era o bezea.

– Ce mă fac dacă nu o să pot să fiu medic, Elaine? Ce naiba o să fac atunci cu viața mea?

Închid ochii și parcă o văd în cadrul ușii, șoptind ceva ce nu pot să aud.

Acum am și halucinații? Minunat. Mi-e tot mai clar că am luat și un virus de iarnă și că am șanse tot mai mici să intru la medicină. Măcar am zi liberă.

Îmi vine din nou să vomit, de data aceasta pentru o perioadă mai lungă. Mă ridic și caut în dulăpiorul din baie un pliculeț de Dioralyte. Torn conținutul în cana pentru periuțe de dinți pe care o umplu cu apă, pentru că sunt prea slăbită ca să mă duc până în bucătărie după un pahar curat, și mă forțez să beau lichidul dulce-sărat.

Când mă văd cu coada ochiului în oglindă, abia dacă mă recunosc, am ochii mari și sunt palidă ca un mort. Dar mai observ ceva diferit la mine. Mi se taie brusc răsuflarea și nu reușesc să-mi revin. Fiindcă îmi dau seama ce încerca să-mi spune Elaine, cea ireală, ceva ce probabil am știut în subconștient, dar nu am fost în stare să recunosc față de mine până acum. Mă urc în tren știind că nu pot aștepta până în weekend ca să vorbesc cu Tim. Am încercat să-l sun, dar are telefonul închis și, în definitiv, nu poți să dai astfel de vești la telefon.

E mai ager acum. Datorită felului în care am lucrat împreună ca să-l ajut să înțeleagă emoțiile, el poate de obicei să identifice exact ce trebuie să spună în majoritatea situațiilor. Dar fața lui nu minte și trebuie să fiu cu el ca să știu ce simte cu adevărat când îi voi spune că vom avea un copil.

Un copil.

Până și momentul în care am urinat pe un test cumpărat de la o farmacie din Seven Dials a părut un clișeu dintr-un serial de televiziune. Femeia neglijentă și iresponsabilă, sarcina nedorită. Doar că nu sunt nici neglijentă, nici iresponsabilă. Iau pastila, deși au fost momente anul trecut când m-am întrebat de ce, pentru că eu și Tim nu prea am mai făcut sex. Ultima dată a fost în noaptea de Ajun de Anul Nou. Am sărbătorit faptul că am reușit să încheiem cu bine anul, individual și împreună, căsătoriți. Când au început să bubuie focurile de artificii în oraș, el s-a agățat de mine, eu de el și am făcut dragoste zgomotos; nu mai trebuie să facem liniște.

Eram și băută, ceea ce mi se întâmplă rar. Oare am uitat să-mi iau pastila?

Nu, nu fac așa ceva. Am fost deranjată la stomac o zi sau două, de Crăciun, din cauza mâncării pentru suflet cu care ne-am răsfățat, dar e posibil să fi afectat asta eficiența pastilei?

Oftez: nu are nici un rost să mă mai gândesc la ce a fost. Cea mai mare problemă e viitorul...

Trenul nu este chiar atât de aglomerat, dar văd pe culoar o mamă cu un copil mic în brațe, care stă în diagonală față de mine. Mă uit la ei cu aceeași intensitate cu care se uita Marilyn când încerca să rămână însărcinată.

Dar nu mă uit fermecată la copil, o studiez cu atenție pe mama lui. Pare obosită, dar nu depășită de situație. Pare să se descurce cu toate lucrurile pe care le cară după ea și chiar pare capabilă să poarte o conversație. Poate că nu ar fi cel mai îngrozitor lucru să las să se întâmple, cu atât mai mult cu cât nu o să fiu doctor. Aș putea rămâne la Serviciul de ambulanță, să merg cu jumătate de normă, să împart cu Marilyn sarcinile de îngrijire a copiilor, acum, că îi are și pe Alfie și pe Ava. Nici măcar nu e atât de rău să fii mamă tânără, așa am auzit. Îți revii mai repede, nu-i așa?

Trenul ajunge în gară și femeia coboară.

Mai sunt încă vreo douăzeci și ceva de stații până ajung la Tim. Atunci totul va deveni realitate. Când o să-i văd chipul, o să știu dacă asta e ceva ce putem face împreună. Cu toate că presupun că deja am și făcut-o.

Spitalul e o fracțiune din cât de mare este Sussex și, cu toate acestea, nu îmi găsesc soțul.

– Trebuie să fie în tură, îi spun asistentei când ajung în secția de boli interne.

Ea dă din cap.

– Nu știu ce să vă spun.

În spatele ei, un medic stagiar își ridică ochii din computerul în care scria ceva. Se uită puțin în ochii mei, apoi se întoarce precipitat la ceea ce făcea.

– Ce se întâmplă?

Nu-mi răspunde nimeni.

Sentimentul de neliniște pe care-l simt în stomac îmi spune că s-a întâmplat ceva.

– E bolnav? Trebuie să-mi spuneți pentru că deja mă tem de ce e mai rău.

A început să ia din nou droguri? Sigur nu, după tot ce m-a făcut să îndur...

Asistenta oftează.

– Camera rudelor este acolo. Să văd dacă pot să-l găsesc pe medicul rezident.

Camera e mai drăguță decât sunt de obicei astfel de încăperi. Micuțul trandafir dă să înflorească, revistele sunt noi și chiar văd vârfurile copacilor prin geamurile înalte. Sunt ahtiată după oraș, dar sperasem că un loc liniștit ca Marine Deanery ar putea fi locul potrivit în care Tim să-și dezvolte abilitățile. Pare sigur.

Părea sigur. Acum pare oricum, numai sigur nu. A fost atacat? Prins furând medicamente? Simt că mi se pune o gheară în piept și durerea mi se duce în umeri.

Șeful lui Tim intră în încăpere. Tânăr, cu început de chelie, atât de înalt că încăperea pare brusc de două ori mai mică. Se prezintă. Se numește Fred, dar nu îi rețin numele de familie pentru că sunt mai îngrijorată de faptul că este medicul specialist, nu rezident. E de rău.

Încerc să-i deslușesc limbajul trupului: o strângere de mână caldă, ochi plini de anxietate.

– Tim nu te-a sunat?

Dau din cap.

– S-a petrecut... un incident. Și-a luat liber câteva zile, am presupus că s-a dus acasă. În Brighton, parcă.

Măcar Tim nu este bolnav sau să zacă fără cunoștință pe undeva.

– Ce incident?

– Nu pot să dau prea multe detalii, dar are legătură cu o pacientă. Ar fi mai bine dacă ar putea să-ți spună el.

– Da, ar fi al naibii de bine, dar să-mi bag ceva dacă-l văd aici, nu?

Regret cuvintele imediat ce-mi ies pe gură.

– Îmi pare rău. Îmi pare rău. Sunt... Ochii mi se umplu de lacrimi.

Hormonii. Hormonii de sarcină? Deja? Totul scapă de sub control.

– Of, doamnă Palmer...

– Mă numesc Kerry și nu e nevoie să mă dădăciți, lucrez la Salvare, știu că nu ați fi lăsat un stagiar de anul întâi să-și ia liber dacă nu ar fi fost vorba de ceva grav.

Medicul dă din cap și se așază lângă mine.

– Ai dreptate. Este grav, deși am reușit... să controlăm lucrurile. Pacienta în cauză dă semne că se recuperează. Nu vreau să anticipez procesul, dar orice medic începător face greșeli și, cu pregătirea și atitudinea potrivite, nu trebuie să însemne sfârșitul pentru Tim.

– *El* știe asta? scutur din cap. Scuze. E o întrebare stupidă. Nu ai cum să știi răspunsul la această întrebare decât dacă citești gândurile, și chiar dacă ai face-o, mintea lui Tim este *foarte* greu de citit.

– Chestia e... Îi sună pagerul și când se ridică în picioare am senzația că va da cu capul de tavan. Crezi că s-a dus la vreo rudă sau prieten? Cu care să povestească, să-și lingă rănile.

Nu are timp să aștepte un răspuns, dar nici nu există vreunul.

Acum, că Elaine nu mai e, Tim mă mai are doar pe mine.

Îl sun din nou, în timp ce mă îndrept spre locuința în care stă cu chirie. Intră din nou căsuţa vocală, exact ca mai înainte.

– Unde dracu’ ești, Tim? O să rezolvăm asta, indiferent despre ce este vorba.

Mantra mea afurisită: să rezolvăm asta, să punem lucrurile în ordine. Mania mea de a repara totul, obsesia să fiu mereu acolo unde este nevoie de mine, ca să mă pot bucura apoi de fiorul bucuriei că totul s-a rezolvat cu bine...

Proprietăreasa îmi spune că nu l-a mai văzut la față de miercurea trecută.

– Dar m-a trezit în dimineața asta pentru că a trântit ușa când a plecat, de parcă era furios sau grăbit!

Îi caut sistematic prin cameră, revoltată de propriul meu comportament, dar în același timp urându-l că m-a făcut să mă transform într-o nevastă care-i cotrobăie printre lucruri, paranoică după...

După ce? Dovezi de infidelitate? Nu Tim pe care îl știu eu. Dar asta îmi amintește de momentul din urmă cu doi ani, când a trebuit să răstorn bungalow-ul cu fundul în sus ca să aflu de ce și-a picat de fapt examenele.

Sfânta Kerry a intrat atunci în acțiune. Nu a fost suficient să-l salvez: dacă tot eram în priză, l-am închis și pe Joel într-o cameră de deasupra cafenelei lui Ant, ca „sa-l repar“ și pe el. Nu m-am îndoit niciodată de magia mea. La urma urmelor, am adus pe cineva înapoi la viață. Restul nu înseamnă nimic în comparație cu asta...

Capul și umerii îmi zvâcnesc și stomacul mi se întoarce pe dos, ca și cum mica ființă dinlăuntrul meu îmi reamintește că are și ea o inimă care bate.

Pentru prima dată, mă las cuprinsă de gândul că s-ar putea ca Tim să-și fi luat viața.

Nu. Nu ar putea să-mi facă una ca asta.

Doar dacă nu cumva a simțit că nu are altă scăpare.

Nu mi-a mai rămas nimic de făcut aici, așa că mă întorc la gară, aerul rece provocându-mi o durere și mai puternică în piept. Mă urc în trenul spre casă și mai încerc să sun încă o dată. De data aceasta nu mai intră direct căsuţa vocală. Telefonul sună încontinuu.

„Aici, Tim. De fapt, ca să fiu mai exact, nu sunt aici. Vă rog, lăsați un mesaj.“

– Trebuie să-mi spui ce se întâmplă. Nu poți să fugi de mine, indiferent despre ce este vorba.

Stau cu ochii pe telefon tot drumul, dar nu primesc nici un mesaj. În Brighton, mă urc de la gară în autobuzul care merge la spital și o caut pe Laura. Ea e singura persoană pe care cred că Tim o mai caută și cu care mai povestește. Dacă ea nu știe nimic, nu mai am alte idei. O găsesc în clinica de diabet. Când îi spun ce s-a întâmplat pare să dea din colț în colț.

– Știai? Încerc să citesc ceva pe fața ei. Sunteți... voi doi? Nu sunteți din nou împreună, nu?

– Nu! Sunt logodită și foarte fericită, bine? Pufnește. Naiba să-l ia pe Tim, nu pot să cred că mă pune în situația asta.

– Dacă știi unde e, te rog, spune-mi. Trebuie să vorbesc cu el.

Oftează.

– Bine. Stai să iau un pix.

În șase ani de când preiau apeluri la 112 mi-am creat o hartă mentală a orașului, de la A la Z. Adresa pe care mi-o dă Laura e la nici o milă distanță, dar sunt atât de extenuată, încât iau un taxi.

Apartamentul este într-un bloc modern, greu de descris, în spatele Preston Park. Când sun la interfon, îmi răspunde o femeie.

– Da?

– Mă numesc Kerry Smith. Mi s-a spus că soțul meu s-ar putea să fie aici.

Conexiunea se întrerupe. Se întâmplă cu adevărat? O parte din mine vrea să se ducă înapoi acasă și să se ghemuiască sub plapumă, prefăcându-se că e ieri.

Încuietoarea bâzâie.

– Al treilea etaj.

În timp ce urc scările, simt cum oboseala după călătoria de șase ore mă face să amețesc. Îmi deschide o femeie. Cu trăsături ascuțite, dar atrăgătoare și cu niște ochi închiși și ovali ce îi sfredelesc pe ai mei.

– Bună, eu sunt Maria.

Vreau să întreb: ești amanta soțului meu? În schimb nu-mi iese decât un:

– E aici?

– Intră.

Vorbește cu accent – spaniol sau italian.

Tim stă în picioare, lângă geam, cu chipul întunecat și încordat, în lumina strălucitoare a zilei de iarnă, dar cu siguranță întreg. Înaintez și, fără să mă gândesc dinainte, îi dau o palmă grea peste obraz. Degetele mă pișcă. Tresare, dar nu spune nimic.

– Cum *îndrăznești* să fugi, după tot ce s-a întâmplat?

Ochii lui dau un ocol încăperii, oprindu-se oriunde, numai asupra mea nu. În spatele nostru, ușa de la camera de zi se închide încet. Încăperea nu e deloc ca aceea din bungalow: e aerisită, dar amenajată cu bun-gust, cu obiecte de la magazinele de caritate. Grămezi frumos aranjate de cărți sunt pe post de măsuțe pentru veioze. Nu e televizor. Poate că sunt prea ocupați să povestească, sau să și-o tragă, ca să trebuiască să le distragă ceva atenția.

Încep să văd steluțe cu coada ochiului.

– Trebuie să stau jos.

Asta îl scoate din starea de autocompătimire și mă prinde de mână, ducându-mă spre canapea, la timp cât să nu cad.

– E în regulă, te țin eu.

Încerc să-mi impun să nu leșin. Am nevoie de răspunsuri. Acum. Dar mai sunt atâtea necunoscute pe care mintea mea care se învârtește încearcă să-și dea seama de unde să înceapă.

– Ce ai făcut, Tim? Spitalul... a fost o pacientă... medicul tău îndrumător a spus că...

Cuvintele îmi ies pe gură, dar nu în ordinea potrivită, și cu cât încerc mai mult, cu atât văd mai multe steluțe, și chiar dacă nu am mai leșinat în viața mea până acum, știu că urmează să-mi pierd cunoștința și o parte din mine se bucură de asta.

Capitolul 47. Tim

7 februarie 2006

Dispecerul care răspunde la telefon îi recunoaște numele.

– Kerry Smith *a noastră*?

Kerry Smith *a mea*. Din cauza mea a pățit asta?

– Da. Și-a pierdut cunoștința și am întins-o pe podea, în poziția de recuperare, dar cred... cred că intră în șoc. E la limita tahicardiei, are nouăzeci pulsul, dar i-a scăzut tensiunea și când își revine, când își pierde cunoștința.

– Am trimis o ambulanță. Hemoragie? Anală? Vaginală?

Cobor privirea în zona inghinală. Nu văd vreun semn de scurgeri. Ar trebui să-i dau pantalonii jos ca să mă asigur, dar să fac asta aici pare indecent.

Revino-ți, ticălos nenorocit! Încep să bâjbâi să-i desfac cureaua.

– Tim... Gura lui Kerry încearcă să articuleze ceva și nu reușește decât să se miște precum cea a unui peștișor auriu, iar eu mă aplec spre ea.

– Ambulanța e pe drum, Kerry, o să fie bine.

– Am venit aici... am fost acolo... să-ți spun...

– Poate să aștepte. Nu încerca să vorbești, concentrează-te pe respirație.

– Nu! Ascultă-mă!

Face o grimasă de durere, din cauza efortului.

– Unde simți durerea? Arată-mi.

Când îmi arată umărul, încerc să-mi dau seama ce ar putea însemna.

– Doar partea aceea?

Ea dă din cap.

Rahat. Semnele ei vitale îmi arată că sigur e mai mult decât o afecțiune musculară. Să fie atunci durere care radiază? Sugerează hemoragie internă, dar unde și de ce? *Gândește!*

– Tim. Sunt... gravidă.

Cel puțin așa mi se pare că a spus. Repet.

– Gravidă?

Dispecerul repetă după mine.

– Kerry e gravidă?

În regulă. Câte săptămâni?

– Asta voiam să... de asta am venit, spune Kerry cu respirația întretăiată.

Închid ochii. *Al meu?* Evident că e al meu. Mă gândesc când am făcut sex ultima dată.

– De Anul Nou?

Dă din cap.

– E sarcină mică, spun operatorului, nu are mai mult de cinci săptămâni.

Trece o pauză lungă și am impresia că dispecerul a ajuns la aceeași concluzie ca mine exact în același timp.

– O să ajungă la tine în curând. O să le spun la ce să se aștepte...

Chirurgul intră în încăpere.

– Domnul Smith e aici?

– Eu sunt. Într-un fel.

*

Domnișoara Eliades se uită mai bine la mine.

– Rahat, ești Tim, nu-i așa? Îmi pare atât de rău, dar ți-am uitat numele de familie.

– Palmer. Nu-ți face griji, au trecut doi ani de când am făcut rotația împreună. Kerry e soția mea. E... a mers totul OK?

– Da. Dă din cap, deși îi citesc precauție în priviri. Să ne așezăm. Hemoragia abdominală a fost semnificativă, dar a primit trei unități și în rest e sănătoasă, așa că mă aștept să-și revină complet. Doar că, ei bine, sunt sigură că știi, din păcate, nu există absolut nici o șansă ca o sarcină ectopică să evolueze favorabil, așa că... Îmi pare rău, dar a pierdut copilul.

Copilul de care nici măcar nu am știut până acum trei ore. Nu spun asta.

– A fost foarte mică, nu-i așa?

– În jur de cinci săptămâni. Trompa uterină din stânga a fost prea distrusă ca să mai poată fi reparată, dar știi bine, cu monitorizare atentă, va putea avea o sarcină normală în viitor.

– Mda.

– Vrei să te duc în salon?

În timp ce mergem pe coridoarele atât de familiare mă întreb dacă Kerry mă va da afară din cauza a ceea ce-am făcut. Dar părinții și sora ei sunt în vacanță în Insulele Canare, așa că sunt eu sau nimeni altcineva, deși cred că o vor vizita destui colegi după ce ajunge în secție.

Asistenta se dă la o parte când mă apropii de pat. Fața nemachiată a lui Kerry îmi amintește de prima dată când am văzut-o, a doua zi după ce ne-am mutat în bungalow și sora ei ne-a udat până la piele cu furtunul, apoi ne-am uscat și am mâncat patru pachete de Wagon Wheels[28] ca să ne simțim mai bine.

– Hei. O sărut pe frunte.

Simt încă pe ea mirosul din sala de operație, dar subtil aproape pot simți gustul de ulei autobronzant de nucă de cocos Tropical Sun și vinilinul cald al piscinei cu apă pentru copii de la Smith...

– Am mers până la tine la spital ca să-ți spun despre copil, spune cu o voce răgușită din cauza intubării. Imediat cum mi-am dat seama, am venit.

– Nu îți face griji. Totul va fi bine, tu...

– Cine e Maria?

– Nu ar trebui să vorbim despre asta acum. Abia ce ți-ai revenit.

Se uită fix în ochii mei.

– Nu sunt chiar atât de ametită. Și nici nu o să uit.

Mă apropii de ea ca oamenii să nu ne audă.

– Maria e o prietenă de la NA.

– Nu credeam că ai alți prieteni în afară de mine.

Au. Nu răspund.

Kerry face o grimasă, dar nu are cum să simtă durere fizică.

– Mi s-a părut că e mult mai mult decât o prietenă. O iubești, Tim?

Întrebarea a atât de rapidă și de directă. Nu am timp să inventez o minciună.

– Nu știu.

Kerry închide ochii și sper că adoarme. Dar îi redeschide și sunt plini de reproș.

– Nu... Nu te-am înșelat, Kerry, pe cuvânt. Suntem apropiați, dar nu s-a întâmplat nimic altceva.

Încă.

Când am văzut-o prima dată pe Maria la întâlnirile NA, am încercat din toate puterile să păstrez distanța. Apoi, când am început să povestim, după

câteva luni, mi-am spus că legătura dintre noi se datorează doar preocupării comune să stăm departe de droguri, nimic mai mult de atât. M-am convins că am făcut schimb de numere de telefon doar ca să ne ținem unul pe celălalt pe linia de plutire, în cazul în care fermitatea noastră slăbea.

Dar sunt unele lucruri pe care nu poți să le ignori. Așa cum este faptul că atunci când suntem împreună sau chiar când vorbim cu orele la telefon, totul este revigorant într-un fel cum nimic din ce mi-au dat vreodată Wilcox și Joel nu m-a făcut să simt.

Când sunt cu ea simt, poate pentru prima dată în viața mea, că totul e bine cu mine.

– De ce te-ai dus la ea când lucrurile au mers prost și nu ai venit la mine?

– Te rog, Kerry.

– Să nu cumva să îndrăznești să amăgești o femeie bolnavă, Tim. Aș putea să mor și atunci cum o să te simți?

– Nu mori... Dar bine. Am mers la Maria pentru că nu am vrut să te dezamăgesc din nou, îi spun într-o doară, urmărindu-i chipul. Pentru că nu spune nimic, adaug. Când îți văd expresia de pe chip după încă unul din eșecurile mele, mă simt îngrozitor.

– Dar Maria te iubește așa cum ești, așa e? spune ea pe un ton sarcastic.

– Nu știu dacă mă iubește, dar mă cunoștea *pe mine* înainte să afle sau să-i pese că sunt doctor.

– Nu e cinstit să spui asta. Și eu te cunoșteam. Nu am vrut decât să te ajut să devii ce voiai *tu*, Tim.

Are dreptate. Dar până la Maria, nu am avut niciodată curajul să spun că nu îmi doresc o viață plină de pacienți, crize și săli comune pline de doctori bârfitori. Că nu vreau deloc să fiu doctor.

Infirmierul intră pe ușile duble, gata să o mute în secție. Tușește.

– Ești gata să te rostogolești? Hai-ho, plecăm acum, plecăm!

Asistenta pregătește perfuzia și monitoarele ca să fie mutate, iar eu mă pregătesc să merg odată cu ele.

– Du-te acasă, Tim. Pari frânt de oboseală și eu am nevoie de somn. Vino mâine. O să am nevoie de tine atunci.

Mă gândesc să o contrazic, dar văd pe fața lui Kerry că nu are nici un rost. Mă aplec să o sărut, dar întoarce capul, așa că buzele mele îi ating ușor obrazul.

Acasă nu m-am mai simțit în largul meu de când a murit mama, chiar deloc, și când descui ușa de la intrare și intru în holul plin de fotografii, încep să tânjesc după minimalismul din casa Mariei. Îmi atârn haina în cuier și observ că la calendarul pe ٢٠٠٥ cu lacuri și castele din Scoția a rămas foaia cu o fotografie cețoasă din iulie trecut, pentru că nici Kerry și nici eu nu am observat că trebuie schimbată.

Fac un duș și îmi torn un pahar mare de coniac pe care îl dau rapid pe gât ca să nu simt prea mult asprimea lui. Dau drumul la apă în cadă și torn niște Fenjal, uleiul de baie preferat al mamei, pentru că o parte din mine vrea să răscolească niște amintiri și să lase toate emoțiile și vina să mă copleșească, acum, că sunt singur.

Am rasolit-o de atâtea ori, începând din noaptea aceea pe Lawns. Examenele picate. Dezgustătorul obicei să iau droguri. Doamna Lomas pe care aproape că am omorât-o cu greșeala mea stupidă. Cariera mea. Viitorul meu. Căsnicia noastră. Copilul nostru.

De ce a durat atât să-mi dau seama că mama s-a înșelat? Ea a crezut că eram menit să fiu grozav, dar mi-a lipsit talentul ăsta.

Casa mă trezește din reverie cu zgomotele ei obișnuite. Sistemul de încălzire scârțâie, corespondența cade prin cutia poștală. Sun la secție: Kerry a avut o noapte liniștită. Îi sun părinții ca să le spun ce s-a întâmplat înainte să îi scriu un mesaj cu bună dimineața. Cum nu primesc răspuns, îmi amintesc că i-am luat telefonul acasă, să i-l reîncarc. Când acesta repornește, ecranul se luminează de câte mesaje pline de îngrijorare a primit de la colegii ei. Veștile circulă repede.

Încep să-i împachetez câteva lucruri într-o geantă: o cutie de cremă Nivea, cartea de pe noptieră. Ceva cu care să înlocuiască oribila cămașă de noapte de spital? Deschid sertarele și caut niște haine vechi pe care nu se va supăra să le arunce după aceea.

Tricoul roșu de pe fundul sertarului e de bună calitate: va fi moale pe piele. Îl desfac. Logoul de față mi se pare cunoscut. Îl întorc.

Lyonshall Manor Mini-Triatlon, Iulie 2004

În secunda următoare știu de ce mi se pare cunoscut. Mi-l amintesc pe Joel în capătul străzii Hazelmere Crescent, cu pieptul lui lat pe care aproape că plesnea un tricou asemănător.

A fost acolo, cu ea. În weekendul în care ea trebuia să se decidă dacă mă părăsește sau nu.

Mă prăbușesc pe pat.

Poate că am știut mereu. Chiar și cineva atât de greu de cap ca mine nu avea cum să ignore scânteile care ieșeau când erau împreună, ca un curent instabil. Aproape chiar am vrut să recunosc lucrul acesta anul trecut, când a venit să aducă felicitarea și am simțit că e ceva mai mult.

Dar aleg să-mi ignor instinctele.

M-a înșelat? Vreau să cred că nu. Dar chiar dacă nu au făcut sex, acum știu că poți să înșeli și numai dacă te ții doar de mâini.

Mă ridic de pe pat, mă învârt rapid prin casă, pun o mașină la spălat, fac ordine în bucătărie. Orice ca să opresc bruiajul din mintea mea. Dar nu funcționează, mintea accelerează, recalibrând trecutul nostru împreună.

Eu, Kerry, Joel, închiși împreună, de la ultimele minute ale lui 1999.

Ar trebui să-i urăsc și pe el și pe ea. În schimb mă gândesc la Maria.

Înainte să o cunosc, eram cât se poate de sceptic față de ideea de destin sau față de ideea că există Acel Cineva pentru fiecare. Nu aș spune că acum împărtășesc ideea, dar pot să accept posibilitatea că unele lucruri sunt menite să se întâmple.

Eu și Maria.

Joel și Kerry?

Oare să-l sun?

Ar vrea să știe că e bolnavă pentru că... ei bine, vrei să știi când iubești pe cineva.

Iau telefonul, mă uit lung la el timp de cinci minute înainte să încep să scriu.

„Joel, Kerry e în spital. Totul e în regulă. Ea e bine. A avut o mică operație, dar totul a decurs bine. Nu m-a rugat să-ți spun și nu știu dacă ați vorbit zilele astea, dar m-am gândit că ar trebui să știi. Brunswick Ward. Cred că va sta acolo câteva zile. Tim“

Un mesaj bâzâie aproape instantaneu: *Mulțumesc*.

Încă aștept să mă părăsească furia. Mă duc în hol și iau corespondența. E o scrisoare pentru mine de la spital, în care mă roagă să sun la resurse umane cât pot mai repede, ca să aranjăm măsurile disciplinare. Nu cred că mă voi mai întoarce acolo vreodată.

Sub maldărul de hârtii neimportante, sunt două scrisori pentru Kerry, amândouă cu emblema NHS. Prima e de la spitalul pe care l-a vizitat în urmă cu două zile... atât de recent? Parcă au trecut luni... și grosimea mică a

plicului alb mă face să fiu sigur că este o scrisoare de respingere, exact cum a prezis ea.

Asta poate să aștepte.

Cealaltă scrisoare însă e într-un plic maro, de format A4, și are greutate, genul acela care vine cu formulare pentru cazare, chestionare despre starea de sănătate și... are cod de Londra.

Unele lucruri sunt menite să se întâmple.

Îmi pun pantofii în picioare, verific dacă am cheile și zbor din casă. Afară este frig și înnegurat și dau să mă întorc să-mi iau haina, dar în loc să fac asta, încep să alerg spre spital pentru că nu vreau să o fac pe Kerry să aștepte nici măcar cu o secundă mai mult decât e nevoie ca să afle că în sfârșit primește ceea ce merită.

Desert din doi biscuiți rotunzi lipiți cu umplutură de bezele și îmbrăcați în ciocolată

Capitolul 48. Joel

8 februarie 2006

Cardiologul meu mi-a spus odată că atunci când inima intră în fibrilație ventriculară, începe să tremure ca piftia, mișcându-se într-o parte și-n alta, dar incapabilă să facă ceva folositor.

Exact așa face corpul meu după mesajul pe care l-am primit de la Tim.

Tata mă găsește plimbându-mă de colo colo prin bucătărie, neștiind ce ar trebui să fac în continuare. Se uită mai întâi la Leo ca să fie sigur că e bine și când îl vede gângurind vesel în scăunelul înalt, se întoarce spre mine.

– Ești în regulă, J?

– Nu. E vorba despre Kerry. E în spital și nu știu dacă să mă duc la ea sau dacă asta o să înrăutățească lucrurile și nu știu ce naiba să fac, tată, eu...

Tata face ușor un pas înapoi.

– E în regulă, putem să rezolvăm asta, liniștește-te.

– Nu putem să rezolvăm nimic. Vreau să o văd, dar s-ar putea ca ea să nu vrea să mă vadă, aș putea să agravez mai mult lucrurile.

– Flori, spune el. Florile ajută în aproape orice situație. Se duce în hol și strigă în sus, pe scări.

– Lynette! Avem nevoie de tine pentru treburi de bunică.

Până să apuc să mă contrazic cu el, tata îmi dă un brânci în mașina 4x4 și pornim spre Seven Dials. Oprește în fața florăriei.

– Ce vrei să-i spui? Să te faci bine repede? Îmi pare rău? Te iubesc? Râde la ultima remarcă.

– Nu vreau baloane.

Dă din cap.

– Nu, vânzătoarea poate alege ce pune în buchete în funcție de mesajul pe care vrei să-l transmiți.

Mă întreb câte buchete „a fost grozav cât timp am fost împreună“ a trimis el amantelor de-a lungul timpului.

– Vreau să știe că înseamnă enorm pentru mine și că îmi pare rău.

– Bine. Vin într-o clipită.

Se face nevăzut în magazin. Să fie modelul patern de rahat motivul pentru care am dat-o atât de tare în bară cu femeile? Nu. Îmi asum în totalitate vina pentru cum am zbârcit-o de data asta.

Își face apariția din magazin cu un aranjament mai mare decât capul lui. Măcar nu sunt baloane. Nu există nici un balon care să zică „Îmi pare rău că ești bolnavă și că eu sunt un fraier“.

– La naiba, tată, cât a costat?

– Banii nu intră în discuție când e vorba despre fata care ți-a salvat viața.

Intră în mașină și îmi dă buchetul. Sunt trandafiri, lalele și lăcrămioare. Parfumul florilor este atât de intens, încât mi se par ireale.

– Știi ce a pățit?

– Nu. Am primit doar un mesaj scurt de la logodnicul ei, Tim. Ți-l amintești? Cel care a fost și el acolo atunci.

– Cel cu moacă de tocilar? Mă mir că s-au cuplat. Mereu am crezut că e ceva mai mult de capul ei. Nu ați fost o perioadă împreună?

Ridic din umeri.

– Nu a fost ceva serios.

– Când ai văzut-o ultima dată? mă întreabă tata.

– Cam acum un an. Nu prea am mai vorbit pentru că... nu știu cum să termin propoziția. *Pentru că am fost un laș care nu a fost destul de bun pentru ea.*

– Știi ceva, J, nu te poți învinovăți că ai greșit, câteodată.

Nu îi văd fața din cauza florilor.

– *După ce s-a întâmplat lucrul acela...*

Tata nu s-a simțit niciodată în largul lui să folosească termenul stop cardiac, spre deosebire de mama care a avut o plăcere deosebită să tot spună: *băiatul meu a fost mort timp de optsprezece minute*.

– Ai fost altfel. Nu știu dacă ai fost și tu conștient de asta, dar m-am documentat. Când creierul este lipsit de oxigen e ca atunci când ai o leziune pe creier.

– Am fost un monstru, spun în șoaptă.

– Nu. Nu ai fost niciodată așa ceva. Ei bine, sigur, au fost câteva situații în care ai etalat într-adevăr câteva comportamente de monstru, dar nu erai tu. Vechiul Joel era egocentric, dar numai când era vorba despre fotbal. Făceai

lucruri în pripă, fără să te gândești, dar din nou a fost din instinct, iar al tău, ca de obicei, a fost bun.

Când semnalizează stânga ca să o luăm spre est, nu știu cum să răspund. Tata nu prea se omoară cu discursurile și cred că nu l-am auzit vorbind atât de mult fără să se întrerupă... ei bine, niciodată.

Cred că l-a ajutat și faptul că nu mă vedea de flori.

– Dar după *eveniment*, ai fost Joel pe steroizi. Egoist, incredibil de iute la mânie. Dar cel mai groaznic a fost să te vedem cum reverși toată furia aceea asupra ta. Chiar am sunat la un număr verde... ei bine, la mai multe. A devenit un fel de obicei. Unul vinovat, vezi tu.

– Au spus că nu e nici o speranță pentru mine?

Pufnește.

– Nu, în general ne-au spus să-ți dăm timp. Deși să ne descurcăm cu asta a fost cel mai greu lucru pe care l-am făcut vreodată și eu și mama ta. Erai într-o pasă de autodistrugere și noi nu puteam face nimic altceva decât să ne uităm neputincioși. Într-o bună zi, când Leo va începe să iasă de unul singur în lume, vei afla cum e. Deși sper că nu va întinde nici pe departe coarda cât ai făcut-o tu.

Nici nu mă pot gândi cum ar fi să-l las singur în lume.

– Mă tem că am pierdut părțile bune din mine când am făcut stopul cardiac.

– Ei bine, dacă s-a întâmplat așa, le-ai regăsit. Se întinde să dea la o parte buchetul ca să se uite în ochii mei.

– Chiar dacă nu suntem genul de familie exuberantă, care-și exprimă sentimentele, nu înseamnă că eu și cu mama nu suntem mândri de ce ai devenit. Felul în care te-ai descurcat în situația cu Leo... cum te străduiești să devii antrenor personal. Imbatabilii. Uneori puțin a lipsit să, dar..

– S-a schimbat culoarea la semafor, tată.

Apasă pe accelerație rapid, înainte ca cineva să claxoneze, și aproape am ajuns în fața spitalului.

– Niciodată nu e prea târziu să te lupți pentru ea, J. Dacă ea e ceea ce îți dorești...

Deschid portiera.

– Da, mersi.

În timp ce parcurg cei câțiva metri de trotuar până la intrarea georgiană, degradată de intemperii, îmi repet cuvintele în minte.

Nu e niciodată prea târziu. Nu e niciodată prea târziu.

Ca să nu apuc să mă răzgândesc, intru repede în holul spitalului și mă opresc la recepție, unde un bărbat cu părul alb se uită încruntat la mine.

– Caut secția Brunswick. Ce tratează acolo?

– E ginecologia. La etajul unsprezece în blocul-turn. Dar nu ai voie să duci flori în secție. Nu mai e voie din 1996.

– Ah.

– Risc de infecție.

Ies din nou afară, întrebându-mă ce naiba să fac cu buchetul. Problema asta mă zăpăcește și am nevoie de încă o părere dacă ar trebui să merg mai departe. Traversez, mă îndrept spre mare și scot telefonul ca să îl sun pe Ant.

Chiar dacă în fundal aud sunetele bine-cunoscute ale haosului dezlănțuit odată cu micul dejun la primele ore ale dimineții, el nu pare să fie stresat sau nervos că îl sun. A devenit cel mai grozav unchi surogat al lui Leo și a cerut-o în căsătorie pe iubita lui, Ellie, parțial și din cauză că Leo l-a făcut să fie îndrăzneț.

– Ce faaaaci, Banana Man?

Îi spun unde sunt și cu ce motiv.

– Sărăcuța de Kerry. E grozav că te-a sunat, totuși, credeam că nu mai țineți legătura.

Ant nu știe cât de mult ne-am apropiat acum doi ani, de Crăciun.

– Ne-am certat dintr-un motiv destul de grav și... mi-a zis că nu mai vrea să audă de mine. I-am scris de atunci, de câteva ori, dar nu mi-a răspuns.

– Ah. Nu mai întreb. Și cum de ești la spital?

– Tim mi-a trimis un mesaj, deci cred că e ceva important. Sunt îngrijorat din cauza ei. Dar nici nu vreau să o supăr.

Aud cum îndeasă cafeaua în mașină și-apoi fâsâitul aburului. E frig aici, pe malul apei. Tânjesc după căldura și după sentimentul de apartenență pe care-l am de câte ori mă duc la Girasol.

– Aș zice... mda, doi biștari, amice, salut... Joel, aș zice s-o faci. N-ai nimic de pierdut, atât timp cât ești pregătit să auzi că o să vrea să pleci. Dacă face asta, Joel? Cum te-ai simți?

– Măcar aș ști că am încercat. Mersi. Aveam nevoie de asta.

Deja sunt pe propriile urme înapoi spre spital. O femeie care arată tare obosită și plictisită își plimbă cockerul ud de apă de mare și când ajung în

dreptul ei îi spun:

– Ați putea să le duceți acasă? Îi dau buchetul fără să mă opresc ca să-i văd reacția.

Bărbatul de la recepție se bate pe sacou când intru din nou, iar eu cred că e un fel de semn de respect arătat de un om mai în vârstă până când mă uit în jos și văd urme de polen și frunze lipite pe hanoracul meu, pe lângă ce a rămas de la micul dejun cu porridge și banană al lui Leo.

Drumul spre blocul-turn îmi este cunoscut și apăs butonul pentru etajul unsprezece. Această clădire e a doua mea casă. La ultimul etaj, Zoë l-a născut pe Leo. Mi-ar plăcea să știu cum îi mai merge. Am angajat detectivi particulari să o caute și ei mi-au trimis adresa unui hostel dintr-un orășel de pe malul mării, din Somerset.

A fost o ușurare să aflu că măcar e în viață și i-am scris o scrisoare în care m-am oferit să o las să-l vadă pe Leo, să plătesc pentru orice i-ar fi de ajutor. Nu mi-a răspuns.

La etajul nouă am zăcut în comă și primul lucru pe care l-am văzut când m-am trezit a fost chipul lui Kerry. La șapte, mi-am revenit după operație și tot acolo m-am întors nu doar o dată când am încercat să mor, dar stimulatorul cardiac mi-a arătat cine e șeful.

– Etajul unsprezece, se deschid ușile.

O iau la dreapta, după indicatoarele spre Brunswick, dar cum trec de colț văd ceva, pe cineva, și îngheț pe loc.

E Tim, la câțiva metri în fața mea. Mă dau înapoi când el apasă butonul de la interfon ca să intre în secție.

Nu e niciodată prea târziu... exceptând cazul în care e prea târziu.

De după colț apare o asistentă care-și trece cardul de intrare prin fanta interfonului, așa că mă strecor după ea, cât să-l văd pe Tim că intră în rezerva din stânga.

O văd și pe Kerry, care stă în fund, pe pat. E prea departe ca să pot să citesc ceva pe chipul ei, dar i-aș recunoaște părul des, castaniu și postura oriunde. Nu se sărută când se văd, dar el are ceva în mână, un plic, pe care ea îl deschide. Sunt mai mult ca sigur că e ceva important pentru că o aud chiuind de bucurie și *acum* se sărută și se îmbrățișează și...

– Te pot ajuta cu ceva?

Asistenta după care m-am strecurat în secție stă în spatele meu. Are atitudinea aceea de „nu te pui cu mine“ pe care sigur o învață în școală.

– A, am venit să vizitez o pacientă. Kerry Smith. Mă dau înapoi, în spatele unui cărucior, astfel încât Kerry să nu mă vadă dacă își ridică ochii.

Asistenta mă privește printre gene.

– Nu e program de vizită, așa că doar rudele apropiate au voie.

Rudele apropiate. Asta înseamnă că s-au căsătorit deja?

De unde stau o aud pe Kerry cât e de încântată e, deși nu deslușesc cuvintele, dar știu că indiferent ce are Tim de spus nu este momentul să-i întrerup.

Am obținut ceea ce am căutat când am venit: știu că ea e bine. Să insist ar însemna să nu-i respect decizia de a încerca să facă lucrurile să meargă cu Tim.

Câteodată chiar este prea târziu.

Capitolul 49. Kerry

14 septembrie 2006

Stau în fața clădirii Asociației Studenților așteptând ca cineva să mă facă impostoare. Dar pe măsură ce trec minutele, îmi dau seama că nimeni nu mă bagă în seamă. Nu sunt judecată, sunt ignorată. S-o ia naiba pe Marilyn. Știam că Săptămâna Bobocilor va fi pierdere de vreme și e vina ei că trebuie să suport așa ceva. Când m-a sunat să mă întrebe cum m-am aranjat în cămin, i-am spus că am de gând să mă culc devreme, ca să fiu singura persoană care nu va suferi de mahmureală în prima dimineață de cursuri adevărate.

A râs cu dispreț.

– Asta ar fi cea mai mare greșeală pe care ai putea-o face! Și ai în palmares câteva rătăciri, să recunoaștem.

– Nu am chef să socializez.

– Ți-ai ieșit din mână doar. Nu e de mirare că ai uitat să te distrezi, dacă te-ai mutat cu Tim cel Plictisitor când încă erai adolescentă. Prinde ocazia acum, soro. Ai douăzeci și patru de ani, nu șaptezeci și patru.

O las să mă convingă, așa că iată-mă, în blugi și în tricou, nimic care să sugereze că mă străduiesc prea mult. Dar chiar în momentul acesta, aș fi preferat să fiu înapoi în bungalow, în Brighton.

– Hei, ce faci aici?

Mă întorc și văd un grup de studenți, două fete și doi băieți, toți cu ochi luminoși și veseli, ca ai unui copil în dimineața de Crăciun. Îi recunosc de la discursurile de încurajare din prima zi, când decanul ne-a spus că, în principiu, toți studenții care nu sunt mediciniști sunt relaxați și că noi suntem cea mai grozavă chestie de la inventarea pâinii feliate, viitorul, suntem cei mai buni dintre cei mai buni.

Detest genul acesta de atitudine, ideea că medicii sunt niște zei, dar nu mi-am dat seama că se începe atât de curând. Experiențele trăite la Serviciul de

ambulanță, privind-o pe Elaine cum se stinge sub ochii mei, internarea mea în spital m-au făcut să fiu hotărâtă să pun pacienții pe primul loc.

– Ai fost la curs, spune fata cu părul negru.

– Am fost, așa e. Salut.

Le fac stingheră cu mâna. *Pot să fac asta*.

– Ne supraveghezi? mă întreabă unul dintre băieți. O să fim cuminți, să știi.

Îmi ia o clipă sau două să-mi dau seama ce vrea să spună.

Ei cred că sunt unul dintre lectori.

– Eu... eu nu sunt unul dintre profesori. Sunt studentă, ca voi.

– Ah. Fata brunetă pare jenată. Îmi pare rău. Te-am recunoscut, dar am crezut că ești lector pentru că ești...

– Mai în vârstă? sugerez eu.

– Poate, puțin. Nu că e un lucru rău să fii mai în vârstă.

– Așa. Ar trebui să fac o glumă acum, să elimin tensiunea spunând ceva de genul *Să mă duc la bar să vă aduc ceva de acolo, pentru că sigur nu aveți vârsta să puteți cumpăra băutură*? Dar nu vreau să se simtă prost.

Se fâțâie puțin înainte să se îndrepte spre bar și după ce se închide ușa îi aud cum izbucnesc în râs. Poate râd de mine. Nu îi condamn. Au sosit aici cu gândul că toată lumea e a lor, că notele lor sunt excepționale, experiența lor impecabilă, medaliile de aur primite cu ocazia programului Ducele de Edinburgh îi va proteja de suferința obișnuită pe care o vor retrăi. Dar știu că nu e adevărat, că suntem la o bătaie de inimă de dezastru. Și de aceea locul meu nu e lângă ei.

În timp ce mă îndrept cu greu spre camera de cămin, încerc să-mi amintesc cum eram la optsprezece ani: aveam aceeași doză de siguranță? Pentru că acum sunt mult mai intransigentă decât mi-ar fi plăcut să fie ea. Până și un divorț de comun acord face ravagii și îmi lipsește Tim: nu ca soț, ci ca prietenul meu cel mai bun.

Singurul lucru pe care îl știu e că odată ce începem cursurile, nu voi mai avea timp să mă simt singură.

La primul curs am senzația de déjà vu.

– Există tot atâtea feluri diferite de a vă gândi la corpul omenesc câte facultăți de medicină și profesori sunt la un loc. Dar o să vă învățăm să priviți corpul omenesc ca pe un set de unsprezece sisteme principale, care funcționează, sau nu, simultan.

Am mai auzit și am mai văzut asta, când îl ajutam pe Tim cu proiectele lui și cu recapitulările. De două ori.

Mă așez în spate și iau notițe puține. După câteva minute îmi dau seama că cineva mă privește intens. Îmi ridic privirea și o văd pe cealaltă fată din fața barului asociației. Frapantă, din Asia de Sud-Est, cu breton lucios care mă face să mă duc cu gândul la Edna din *Incredibilii*. A umplut deja câteva pagini A4 și lângă cot are un teanc de cărți noi-nouțe cu coperte lucioase și strălucitoare.

Mă concentrez demonstrativ la lectorul care ține cursul în timp ce-și spune discursul monoton:

– ...și sistemul endocrin influențează funcțiile corpului cu ajutorul hormonilor, pe când sistemul exocrin…

Și înțelege aluzia.

Mai târziu, fac o cafea în bucătăria comună din cămin când intră în încăpere.

– Cred că ai memorie fotografică. Abia dacă ai scris ceva în timpul cursului.

Încearcă doar să fie drăguță, dar dacă i-aș spune de ce știu majoritatea lucrurilor pe care le știu, acest lucru ar ridica mult prea multe întrebări.

– Da, într-adevăr, am memorie bună.

– Eu sunt Hanna, îmi spune întinzându-mi mâna.

Manichiura franțuzească e proaspăt făcută. Cine are timp pentru asta?

– Kerry.

Apa din ibric a fiert, așa că îi dau drumul la mână și torn apa în cana mea, un cadou din partea lui Ant cu sloganul „Păstrează-ți calmul și continuă. Sunt student la medicină“. Suntem prieteni buni acum: ne-am apropiat când l-am ajutat pe Joel să renunțe la droguri și intru mereu în cafenea când sunt pe lângă malul mării.

Cu Ant nu poate fi vorba de planuri ascunse și, cum nu-i mai am în viața mea nici pe Joel, nici pe Tim, uneori îmi place să aflu punctul de vedere al unui bărbat, la o cafea.

Singurul lucru despre care nu povestim este trecutul. Mă întorc și ea mă privește încă. Ridurile care îi străbat fruntea îmi amintesc de fiica lui Marilyn, Ava, atunci când ceva o nedumirește.

– Am făcut ceva care te-a supărat?

– Nu.

Poate că sinceritatea mea e prea brutală, dar încă fac pe deșteapta după întâlnirea din fața Asociației Studenților.

– Deci, în cazul ăsta, ești doar nepoliticoasă? E bine de știut, înainte să-mi mai pierd timpul fiind prietenoasă.

Nu e chiar timida pe care o credeam. Mă duc după ea pe coridor. E ciudat cum atunci când cineva se lasă greu convins devin mai interesată. Un alt obicei de-al lui Kerry de care trebuie să scap.

– Scuză-mă, Hanna. Ai dreptate. Nu sunt obișnuită cu așa ceva.

Ea se oprește.

– Uite ce e. E evident că ești mai mare, mai înțeleaptă și toate alea. Dar încă nu ești doctor. Tonul vocii e blând, dar direct. Poate ar trebui să iei în considerare faptul că suntem vecine timp de un an și că vom studia cot la cot încă cinci până să mă expediezi doar pentru că mă port frumos cu tine.

Touché.

Pare să se transforme sub ochii mei: ochii ei mari mă străfulgeră acum, iar acele unghii frumoase devin esența bunei îngrijiri pe care suntem încurajați să o adoptăm, să oferim pacienților încredere în calificarea noastră de a practica.

– A fost atât de evident? îi spun, strâmbându-mă.

– Păi, da.

Îi ofer cana mea.

– Pot să-ți ofer o cafea în loc de scuze?

– Ar fi un început, spune ea luând-o și ducând-o în camera ei. Mă aștept ca ușa să se închidă după ea, dar îmi zâmbește. Intri sau ce faci?

– Îți plac bărbații mai tineri. Nu m-am culcat niciodată cu o femeie căreia îi plac bărbații mai tineri.

Am venit acasă cu un bărbat. La drept vorbind, e bărbat.

– Nu sunt decât cu cinci ani mai mare decât tine, îi spun și ne sărutăm din nou, împleticindu-ne în timp ce ne îndreptăm spre patul meu de o persoană.

Totuși, sunt cinci ani. În urmă cu cinci ani, studentul drăguț din anul II de la Geologie avea *cincisprezece* ani. În timp ce eu câștigam bani ca să țin pe linia de plutire doi adulți, el mergea la școală în orașul din Țara Galilor în care a deprins accentul sexy, să bea cidru de calitate îndoielnică și să se giugiulească cu fete în timpul excursiilor cu tematică geografică...

– Haide, îmi spune trăgându-mi tricoul peste cap. Am glumit. Nu pari deloc de treizeci de ani!

Râd. Băiatul acesta, Craig sau Cam, e doar a treia persoană cu care m-am culcat. Aproape că nici n-am lăsat să se întâmple ceva, dar undeva între cel de-al treilea și al patrulea cidru cu Hanna și ceilalți, am hotărât că am ceva de recuperat.

Se simte... ceva nou. Este primul lucru nou pe care l-am experimentat după mult timp. E ciudat. Și simt că mă expun. Sunt suficient de excitată și de băută ca să-mi ignor starea de agitație, dar nu atât de beată cât să nu înregistrez cât de mult mă înfierbânt când începe să mă sărute de la claviculă și coboară încet spre sâni...

Nu te mai gândi atât, Kerry Smith. *Acum nu ești studentă la medicină. Ești femeie.*

– E bine? mă întreabă și ochii îmi sunt complet necunoscuți, dar nu și dorința pe care o citesc în ei.

– Da, da.

După ce terminăm, o adevărată provocare fizică în dormitorul meu ca o chilie-cameră de studiu, adoarme, iar eu stau întinsă lângă el, încercând să nu gândesc prea mult. Mi-e cald și sunt mulțumită. Nu a fost cea mai bună partidă de sex...

Nu te gândi la cea mai bună partidă de sex pe care ai avut-o vreodată.

A fost distractiv. Și toată lumea, începând cu sora mea și terminând cu Mo, de la dispecerat, au insistat că trebuie să mă urc din nou în șa după divorț.

Mă furnică piciorul din cauză că stau într-un unghi nepotrivit în patul meu de o persoană. Vreau să dorm. Singură.

– Ăăă..., spun în timp ce încerc să găsesc o modalitate să-l trezesc fără ca el să-și dea seama că nu-i știu numele. Îl ating pe braț cu degetul și îl trag repede înapoi de parcă m-aș fi ars. Se trezește speriat.

– Hă?

– Te deranjează dacă te duci acasă? Nu cred că vreunul dintre noi va reuși să doarmă bine la noapte.

– Ah. Chiar, da. Mă dau la o parte ca să poată să treacă peste mine.

– Vrei să facem schimb de numere?

Nici sora mea și nici Mo nu mi-au spus cum e mai bine să procedez în situația asta. Îmi întorc privirea când el începe să se îmbrace și simt cum

corpul lui nu îndeajuns de bine cunoscut nu se mai potrivește în spațiul meu.

Ca să nu mai vorbim de jocul de-a aventurile de-o noapte. Vreau să-l mai văd?

E drăguț și atent, în ciuda faptului că bea. Ne-am putea simți bine împreună, am putea chiar să ieșim împreună, dacă așa spun acum cei de optsprezece ani. Cu siguranță nu vreau să-i rănesc sentimentele sau mândria...

Dar ce vreau? Vreau să-l mai văd?

Nu.

– Hai să nu facem asta, îi spun. A fost grozav, dar abia am început semestrul. E o lume nouă pentru amândoi.

După ce pleacă, mă bucur că mi-am recuperat spațiul mai mult decât de sex. Poate că i s-a părut jalnic, dar exact o lume nouă este pentru mine. Una în care pot învăța să fiu egoistă și să cer ce vreau.

În timp ce stau întinsă în pat, încep să-mi fac reguli care să mă ajute să supraviețuiesc în următorii cinci ani: nu fac sex cu nimeni din facultatea de medicină. Distracție, da. Amabilitate, da. Dar nici o relație serioasă cu nimeni. Nimic care să-mi distragă atenția de la premiu.

Nu ne lasă să ne apropiem de pacienți până trecem bine de mijlocul lui 2007, când, într-o zi, ne urcăm într-un autobuz și ne îndreptăm spre primul nostru loc de practică. Ceilalți trăncănesc ca morile stricate, încercând să-și ascundă frica de oameni în carne și oase. Stau cu Hanna mai în față și până și ea pare să nu se simtă bine din cauza drumului.

Dar mă simt ca acasă din secunda în care am ajuns. Acesta este lumea mea.

În timp ce ne împărțim în grupe de seminar ca să vizităm departamente diferite, medicul din primul an de stagiatură care conduce adunătura noastră dezorganizată are obrajii scobiți și o privire chinuită, dar se înviorează când începe să descrie viața înfiorătoare din secție.

– Spunem că secția aceasta e a celor care pășesc pe culoarul morții, șoptește înainte să ne lase să intrăm în secția în care sunt îngrijiți bătrânii. Nici măcar nu e o denumire potrivită pentru că majoritatea nici nu pot să meargă.

Umorul negru este un mecanism de supraviețuire, dar pe măsură ce mergem din rezervă în rezervă, atitudinea lui mă enervează. Spitalul acesta

nu este deloc reprezentativ pentru locul unde se află facultatea noastră, e într-un fund de țară, neglijat, și pacienții din această secție sunt probabil mai neglijați decât majoritatea celorlalți.

– Acum trebuie să iau sânge acestui pacient, spune ghidul nostru, trăgând perdelele în jurul patului. Nu vă deranjează dacă se uită și studenții aceștia, nu-i așa, doamnă Marshall? Trebuie să vedem cum răspunde organismul la pastilele pe care le-am folosit să tratăm virusurile acelea supărătoare care v-au creat atâtea probleme. Tonul lui mă scoate din pepeni, dar doamna Marshall se străduiește să pară veselă.

– Cu cât mai mulți, cu-atât mai bine, doctore.

E îmbrăcată într-o cămașă de noapte roz-deschis și s-a fardat în dimineața aceasta, ceea ce o face să pară mult mai sănătoasă decât femeile din celelalte paturi. Dar este evident că nu o încântă perspectiva mai tare decât pe doctor. Brațul ei uscățiv este plin de vânătăi în nuanțe diferite la încheietura mâinii și la pliul brațului. Sunt sigură că văd cum venele ei se retrag sub pielea subțire a fosei antecubitale în timp ce stagiarul apropie tăvița de ea. Privim cu toții cum o dă în bară. De două ori. Și el și doamna Marshall privesc cu jale la noile semne ce înfloresc.

– Mai încerc încă o dată înainte să rog să vină flebotomistul, spune stagiarul de anul întâi, chiar dacă rimelul pacientei se scurge pentru că a făcut-o să plângă.

În universitatea noastră se crede foarte mult în învățarea prin exercițiu și cum toată săptămâna trecută ne-am luat sânge unii altora de mai multe ori, suntem mai competenți decât el. Dar nici unul nu ar îndrăzni să-l provoace pe acest copil pentru că deja știm cu toții cât de strict e respectată ierarhia în spital. O fi el o plevușcă aici în secție, dar noi nu suntem nici măcar amibe.

Ochii doamnei Marshall se opresc asupra mea și îmi dau seama că mă imploră din priviri.

– Aș putea să arunc și eu o privire? îl întreb, dar regret instantaneu că am făcut asta.

Poate fiindcă sunt mai în vârstă decât el, poate din cauza șocului că l-am rugat, dar ridică din umeri și mă lasă să mă apropii. Brațul ei întins mi se pare atât de expus, așa că îmi așez mâna peste a ei. Degetele ei sunt înroșite din cauza curelei cu care a strâns-o deasupra cotului ca să i se vadă venele.

– Eu sunt Kerry.

– Florence.

Rămân cu mâna peste a ei câteva secunde, ignorându-i pe stagiar și pe colegii mei care se uită la noi. Încep să respir mai rar și aștept ca ea să-și liniștească respirația după mine. Deasupra patului ei observ un desen făcut de un copil, pe care scrie *Să te faci bine repedeee, Buni*, sub un cer albastru cu un soare strălucitor.

– Cine a făcut desenul? o întreb.

– Nepotul meu cel mai mare, spune ea. Are doar șase ani și uită-te ce scris de mână are!

În timp ce ea îmi povestește despre el, mă uit în pliul cotului ei. Trebuie să fie o venă care să fie bună. *Uite-o*. Mă uit la stagiar.

– Este vena bazilică, nu-i așa?

– Nu o să meargă, spune el. Să nu-ți vină vreo idee!

Dar doamna Marshall mă privește plină de speranță.

– Lăsați-o să încerce, doctore. Dacă tot am intrat în horă, trebuie să joc.

– Nu ai autorizație, spune el.

Deși îmi dau seama că ultimul lucru pe care l-ar vrea e să mai încerce o dată. Asta e partea pe care și Tim o detesta cel mai mult.

– Nu o să spun nimănui, spune doamna Marshall pe un ton disperat și hotărât.

Îmi aduce aminte atât de mult de Elaine.

Îmi pun mănușile albastre înainte să pregătesc fiolele de recoltare. Pulsul crește. Aș putea fi dată afară de la curs pentru asta. De ce îmi asum acest risc?

Din cauza dnei Marshall.

Hanna scutură ușor din cap când îmi ridic privirea, dar o ignor. Vena este șterșă, dar văd unde trebuie să intre acul.

– O zgârietură ascuțită, îi spun pacientei, și vârful acului atinge dunga abia vizibilă de albastru și...

Sângele începe să curgă în recipient. Doamna Marshall și stagiarul expiră simultan. Lichidul este de un roșu intens sfidător, culoarea vieții.

– Vă aparține, îi spun stagiarului când așez eprubeta plină înapoi în tăviță. Norocul începătorului, nu?

Acum simt: fiorul. Să știu că ce am făcut a contat pentru această pacientă. În felul acesta mărunt, am liniștit suferința.

– Nu spuneți nimic nimănui, spune el, obținând asentimentul tăcut al tuturor.

În timp ce lipesc cu leucoplast o bucățică de vată în interiorul cotului doamnei Marshall, ea îmi atinge degetele cu cealaltă mână.

– Norocul începătorului pe naiba, scumpo. Poți să mai vii aici.

Nimeni nu mai spune nimic despre asta tot restul zilei, deși la întoarcere, în autobuz, cineva începe să cânte „Bleeding Love“.

Iar a doua zi, Hanna mă informează că mi-am câștigat o poreclă nouă: Doctorul Vampir.

Capitolul 50. Joel

30 martie 2011

Până mi-am revenit din operația care mi-a înlocuit stimulatorul cardiac am primit peste patru sute de mesaje de urări de sănătate, iar abonații canalului meu de YouTube s-au triplat și au ajuns la 12 000.

– Ești în vogă, îmi spune mama.

Nu a făcut parte din planul meu grozav. Nu am vrut inițial să postez nimic, dar nu am fost sigur cât timp voi fi offline și știam că unii dintre abonații mei mai tineri s-ar putea îngrijora.

Așa că noaptea trecută am făcut un scurt film în care am povestit despre „aparatul meu magic", ilustrând mărimile aproximative ale celui care era în mine și al celui ce urma să îl înlocuiască, folosind un pachet de cărți pentru cel vechi și o cutie de chibrituri pentru versiunea nouă, supraîncărcată.

Filmele au fost ideea tatei, o modalitate de a-mi crește afacerea sportivă pe care am demarat-o după ce mi-am luat diploma în științe ale sportului. Am fost de acord doar ca să-l ajut *pe el*. A cam pierdut toate șansele să intre în televiziunea mainstream, așa că s-a reinventat ca agent pentru descoperirea talentelor în mediul digital și trebuia să-și arate talentele, pentru că, după cum spune, oamenii care trăncănesc inutil pe YouTube sunt viitorul audiovizualului.

A început filmându-mă în timp ce făceam seturi de exerciții simple și, în timp ce le făceam, povesteam despre orice îmi trecea prin cap. Nutriție sănătoasă, redobândirea condiției fizice după boală, cum să faci sport când vremea e de rahat.

La început numărul de vizionări a fost mic, dar apoi a început să crească. Americanii par să se dea în vânt după accentul meu, britanicii, după sarcasm. Unghiurile din care mă filmează tata și editările lui mă pun în valoare. Am dezvoltat un soi de farmec al iubirii dure, luându-mă peste picior, transformând totul într-o parodie.

Aseară, totuși, m-am simțit altfel. Teama a contribuit și ea. În plus, am hotărât să înregistrez cu camera de internet, nu să îl rog pe tata să o facă. Mi s-a părut că e mai familiar, mai apropiat.

Am început înregistrarea spunându-le de ce aveam nevoie de operație și despre ce înseamnă defibrilare, dar în curând m-am trezit că intru în mai multe detalii decât am plănuit inițial, vorbind în fața camerei ca și cum în partea cealaltă nu era decât o singură persoană. Poate un băiat sau o fată cum am fost și eu, cu atâția ani în urmă, când nu mă puteam decide dacă să-i las sau nu să-mi pună aparatul acesta în corp. I-am povestit spectatorului meu imaginar cum mi s-a dat viața peste cap după stopul cardio-respirator. De câte ori defibrilatorul m-a adus înapoi de pe marginea prăpastiei cu șocurile lui, chiar dacă, inițial, nu eram sigur că voiam...

Și m-am trezit povestind despre lucruri mai profunde. Am încredințat camerei web statornice că nu am știut ce înseamnă cu adevărat frica până când nu l-am avut pe fiul meu și cum teama de a-l părăsi era mai îngrozitoare decât mi-aș fi imaginat vreodată.

– Aceasta este povestea mea, nu a lui, mai spun. Trebuie să-i respectăm intimitatea, așa că nu o să vă spun mai multe despre el, decât că m-a învățat foarte multe cu drăgălășenia lui, curiozitatea lui și furiile de băiețel.

*

– Dacă nu era el, nu cred că aș fi terminat școala, nu aș mai fi fost cavalerul de onoare la nunta celui mai bun prieten al meu, alături de fiul meu care a fost paj.

– Sincer? Cred că el m-a vindecat. Eram o persoană toxică înainte să-l am. Plin de autocompătimire, gândindu-mă doar la săracul de mine. Dar să ai un copil înseamnă că trebuie să-l pui mai presus de orice.

– Și sunt atât de bucuros că am decis să-mi pun cutia aceea acum câțiva ani pentru că, fără ea, nu ar fi existat el. Este cel mai bun lucru care mi s-ar fi putut întâmpla vreodată.

– Douăsprezece mii trei sute de urmăritori acum, îmi spune mama.

Leo stă pe scaunul de spital cu ochii lipiți de jocul *Super Mario* pe consola Nintendo pe care i-am cumpărat-o când a împlinit șase ani. Nu pare deloc tulburat să mă vadă aici. Ceea e bine în cazul în care are și el nevoie de tratament vreodată...

Nu. Nu te gândi la asta. A fost bine până acum.

Și tu ai fost la vârsta lui.

– Pur și simplu, văd cum se înmulțesc abonații când reîncarc pe telefon pagina canalului tău pe telefon, îmi spune mama.

Râd încercând să o descurajez.

– Se uită la canalul meu ca să scape de toată isteria legată de cum o să fie rochia de nuntă a lui Kate Middleton.

Tata ridică din sprâncene.

– Cred că o să ai o surpriză.

Ofertele încep să curgă încă dinainte să ies din spital. Nu sunt de calibrul lui Zoella, dar producătorii de televiziune care vânează audiențele tinere greu de prins au început să-i telefoneze tatei și, împreună, am ales câteva prezentări la o scară mai mică, să vedem dacă îmi place.

Programele pentru copii nu sunt genul meu: îmi place să mă prostesc doar pentru Leo. Nu mă încântă nici să fiu invitat la un post de radio local unde să fac pe expertul în fotbal. Mă enervez mult prea tare pe jucători și pe mișcările lor stupide.

Emisiunile dedicate însă sunt cu totul altceva. Fac o probă pentru același program regional de documentare care a făcut seria despre Imbatabilii și mă bucur de fiecare clipă. E captivant să faci interviuri cu oameni și experiențele lor, fie că e vorba de o colecție de pitici de grădină, fie de misiuni internaționale de ajutor. Producătorul îmi spune că m-am născut să fac asta.

Încă un lucru pentru care îi sunt recunoscător lui Leo: parcă mi-a regenerat partea de creier care mă face capabil să-mi pese.

Capitolul 51. Kerry

7 iulie 2011

Regulile pe care mi le-am impus în prima săptămână de studenție la medicină mă ajută să termin șefă de promoție cinci ani mai târziu.

– Cu mare bucurie anunț că Medalia Davis pentru cea mai mare notă de la examenul clinic îi revine... (Decanul exagerează de parcă acordă premiul pentru cel mai bun film la Oscaruri, nu un premiu pe care oricum știu că l-am câștigat.) domnișoarei Kerry Smith!

Părinții mei, sora mea, Ant și Tim sunt aici și aplaudă, fluieră și chiuie, împreună cu Hanna care absolvă și ea.

După aceea mergem la un restaurant cu vedere spre Tamisa: orașul nu a arătat niciodată mai grozav și plin de promisiuni. Când încep Jocurile Olimpice anul viitor, intenționez să mă ofer voluntar la Stratford. Să fac și eu parte din ceva. Să simt că aparțin. Tata comandă șampanie. Mă ofer să plătesc, dar îmi face semn cu mâna că nu e nevoie.

– Nici nu se va simți. De-abia dacă o să se simtă vreo pagubă în ce am pus deoparte pentru nunta ta. Sau în cât ne costă Marilyn.

Sora mea pare ușor enervată, dar nu îi trebuie multă șampanie ca să se învioreze din nou.

În sfârșit, au încetat să mai spere că s-ar putea să mă mărit din nou. Am douăzeci și nouă de ani și sunt fericită să rămân domnișoară bătrână, dar nu celibatară. Mi-am păstrat regulile când vine vorba de viața mea sexuală: nici un bărbat care să aibă vreo legătură cu medicina și nu facem relația oficială. Nu am îngăduit nimănui să-mi distragă atenția de la linia de sosire.

– O să fii un medic strălucit, Kerry, spune Tim.

– Știu.

Începe să râdă.

– Îmi place de noua Kerry. Nu ia prizonieri.

Lui Marilyn nu-i vine să creadă că l-am invitat pe Tim, dar cinci ani e o perioadă lungă și-a păstrat promisiunea de a mă ajuta cu studiile. Închiriază

bungalow-ul și îmi trimite jumătate din chirie și asta m-a ajutat în timpul școlii. Acum locuiește în Barcelona cu Maria, făcând cercetare. Chiar m-a invitat la nunta lui vara trecută, dar mi-a fost mult prea greu să fac față. În schimb am văzut fotografiile. Arăta mult mai bine în costumul făcut la comandă decât în cel de la Moss Bros pe care l-a purtat la nunta noastră. Tim va împlini treizeci de ani în septembrie: îi stă bine să fie adult.

Ant stă lângă mine.

– Ai reușit, doctor Smith.

E căsătorit acum și are fetiţe gemene. Nu am fost nici la nunta lui, dar a înțeles. Ne-am apropiat când am avut grijă de Joel și dacă s-a întrebat sau ghicit de ce nu ne-am certat, nu a cerut niciodată să știe povestea. I-am spus că aș prefera să nu vorbim despre Joel și a acceptat fără să pună nici o întrebare. Acesta e stilul lui Ant, relaxat.

– Așa se pare, îi răspund.

– Mereu am știut că te-ai născut pentru asta, chiar după treaba cu sărutul vieții pe Lawns.

Zâmbesc. Nu mă mai doare să-mi amintesc de noaptea aceea. Sau poate că durerea e atât de îndepărtată, încât nu mai știu dacă e reală sau doar un avertisment al neuronilor mei să stau departe de cauza durerii. Corpurile fac asta pentru autoapărare.

Că e iubire, că îți vâri mâna în foc, că ignori o durere de dinți cu o zi înainte să pleci în Cambogia într-o excursie nebunească de medicină în teren, pentru ca apoi să sfârșești în agonie în junglă.

Toate, greșeli pe care nu o să le mai fac niciodată.

Și dacă, ocazional, instinctele mele de supraviețuire mă fac să par distantă și rece, ei bine, e mai bine decât, nu știu, să izbucnesc în lacrimi că un pacient nu a reușit să supraviețuiască. Dacă lași șuvoaiele libere, nu mai poți controla ce iese.

– Și ce urmează, tocilaro? întreabă Ant.

– Rămân în Londra. E cel mai bun loc din lume pentru ce vreau să fac.

Rezultatele mele mă lasă să-mi aleg decanatele pentru următorii doi ani de stagiatură, așa că am aplicat la cel care ține de facultatea care m-a respins acum cinci ani. Trebuie să recunosc, mi-a plăcut și ideea să-i pot arăta două degete acelui medic specialist paternal care m-a desființat la interviu, pentru că a crezut că o s-ajung infertilă și o să bocesc fiindcă mi-a expirat timpul.

Ba pe-a mă-tii, amice! Am o nepoată, un nepot și o meserie pe care o iubesc. Sunt prea ocupată ca să visez să fiu mamă.

Hanna e deja băută.

– O să-mi fie dor de tine, Kerry morocănoasa. Pleacă în Birmingham, sperând să devină medic pediatru, deși amândouă mai avem zece ani în față până să scăpăm de eticheta de medic stagiar. O să fiu începător și când o să am patruzeci de ani.

– Și mie o să-mi fie dor de tine. Cine o să-mi amintească să nu mai fiu nepoliticoasă cu medicii specialiști?

– Știi că e pentru binele tău.

– Pfui! Urăsc partea lingușitoare a medicinei.

Parțial, și din acest motiv am pus ochii pe medicina de urgență ca specialitate, pentru că statutul nu prea contează la urgențe. Trebuie să muncești din greu sau să pui mâna pe defibrilator când pacientul este pe punctul să-și piardă viața.

– Nu te gândi la asta ca la un compromis, ia-o ca pe o... investiție în viitorul tău. Își umple paharul. În cinstea ta, doctor Smith.

– Și a ta, doctor Chang.

Sora mea se ridică, evident sătulă că sunt în centrul atenției.

– Încă nu-mi vine să cred că surorii mele mai mici, stângace și ciudată o să i se dea frâu liber pe oameni *adevărați*.

Tim se ridică și el și se întoarce spre ea. Zâmbește, ca să-și îmblânzească vorbele, dar este imposibil să nu sesizezi tonul tăios cu care sare să-mi ia apărarea.

– Sora ta nu a fost niciodată ciudată sau neîndemânatică. S-a ambiționat mai mult ca nimeni altcineva să ajungă unde își dorește. Nu e de mirare că uneori intră în buclucuri.

– Uneori intră în buclucuri, repet eu.

Cred că mi-ar plăcea asta ca epitaf. Îi zâmbesc lui Tim, persoana care mă cunoaște cel mai bine pe lumea asta. Totul o să fie bine.

Capitolul 52. Joel

31 decembrie 2012

– Ai emoții? mă întorc spre coprezentatoarea mea în timp ce managerul de platou numără descrescător.

– Abia aștept, răspunde mama.

Prima apariție a mamei, după trei ani, ca prezentator s-a întâmplat pentru că cei de la BBC și-au dat seama că este singura persoană din lume potrivită pentru acest rol. Suntem prezentați ca un duo mamă–fiu și este extrem de important pentru amândoi.

Sunt conștient de faptul că majoritatea prezentatorilor ar fi în stare să facă moarte de om ca să fie invitați să prezinte un segment în *Hospital Live*. Dacă iese, aș putea să rămân permanent.

Sunt cuprins de fiori, dar e un sentiment pozitiv. Tot anul a fost o adevărată nebunie, am făcut transmisiuni din culise la Jocurile Olimpice și Paralimpice, plus niște materiale la centenarul Titanicului și la Jubileul de Diamant al Reginei. Industria de televiziune este plină de oameni de vârsta mea și glumim și ne simțim bine, deși uneori mă pun să fac chestii stupide în fața camerei.

Și când apar drogurile după orele de program, faptul că sunt tată este scuza perfectă ca să plec. Nu sunt o persoană cu mare importanță și îmi place. Cocaina nici nu se poate compara cu timpul petrecut în compania lui Leo.

Încă îi place să mă vadă la televizor, exact ca prima dată când m-a văzut în documentarul cu Imbatabilii. Închid ochii și îmi imaginez fața lui, acasă, împreună cu tata în camera de vizionare, cu niște popcorn și cola fără zahăr pe care Buni a insistat să o bea.

Atât timp cât mă concentrez pe poveștile pacienților, pot să mă detașez de emoții.

Aud în cască genericul și vocile celor doi prezentatori principali care introduc programul special de douăzeci și patru de ore de Anul Nou de la

Spitalul Royal Bloomsbury.

– Și ca să-l întâmpinăm pe 2013 cu mare clasă, avem astăzi alături de noi doi prezentatori invitați. Pe unul dintre ei s-ar putea să-l recunoașteți din multele emisiuni live de Anul Nou. Celălalt însă... ei bine, există un motiv pentru care pornim în noul an în secția de copii și de urgențe. Ai legătura, Lynette Greenaway.

Beculețul de la camera principală se aprinde și mama afișează zâmbetul ei strălucitor. E îmbrăcată într-un pulover cu modele scandinave și e în elementul ei.

– Într-adevăr. Aici, în secția de urgențe copii, e o adevărată familie, iar noi nu facem excepție. Pentru că prezentatorul care va fi alături de mine săptămâna viitoare e cineva pe care îl cunosc, aș spune, foarte bine...

– Bună ziua, eu sunt Joel. Citesc de pe prompter. Sunt antrenor personal, fac clipuri video amuzante despre cum să-ți păstrezi condiția fizică și, întâmplător, sunt și fiul lui Lynette. Am trecut prin câteva incidente, dar mama a fost mereu alături de mine.

– Într-adevăr, am avut multe nopți nedormite din cauza acestui tânăr de-a lungul anilor, dar cumva am reușit să o scoatem cu bine la capăt. Imediat vom cunoaște un alt tânăr care parcă a venit de la război.

Camera ne urmărește când ne îndreptăm spre primul nostru pacient, un băiat de vârsta lui Leo care a căzut de pe bicicleta pe care a primit-o de Crăciun. Pe prompter sunt întrebări, dar mama se abate ușor de la scenariu și eu încerc să fac același lucru. Pare riscant după atât timp în care am lucrat cu regizori agitați care practic mi-au pus cuvinte în gură. Dar o emisiune live presupune că oamenii din galerie nu prea au cum să controleze foarte bine ceea ce spunem.

– Când Joel era de vârsta ta, era mereu grăbit, încât am vrut să poarte cască de protecție *în* casă, nu numai când era pe bicicletă.

– Da, mamă, dar numai tu din toată casa ești în stare să-ți fracturezi un os când pui glazura pe tort.

Ne tachinăm, iar asta îi relaxează și pe băiat și pe mama lui într-atât încât în curând încep să facă și ei glume.

În cască, regizorul începe să numere secundele rămase până la ieșirea din emisie a segmentului nostru și intrarea celuilalt prezentator, dar îmi doresc să rămână camerele pe noi pentru că... ei bine, pentru că este amuzant. Nu, mai mult decât atât: îmi dă tot atâția fiori cât îmi dădea fotbalul. După ce se

stinge luminița roșie și îi mulțumim băiatului și îi semnăm ghipsul, schimb priviri cu mama. Dintr-odată, înțeleg cu desăvârșire de ce iubește televiziunea live și îmi dau seama că s-ar putea să fie o trăsătură de familie.

Tocmai mă întorceam spre carul de reportaj când o văd.

Stă cu spatele la mine în fața magazinului mic din hol, uitându-se la sendvișurile dintr-un frigider. Părul îi e tuns scurt, e înfășurată într-un halat verde și, indiferent cât încerc să mă conving că mă înșel, corpul meu știe.

Kerry.

Nu ar trebui să fie aici. Am verificat cu Ant, pentru că știu că au păstrat legătura. El mereu e puțin viclean, chiar mă întreb dacă nu cumva ea l-a rugat să nu-mi spună nimic, dar el mi-a zis că ea aproape s-a specializat și mi-a zis numele spitalului în care lucrează. A fost o mare ușurare când am descoperit că nu e acesta.

Dar s-a înșelat.

Mă lupt cu două instincte care se exclud reciproc: să fug spre ea sau să fug de ea. În timp ce aștept să văd ce hotărăște corpul meu, rămân nemișcat cât să nu fiu observat. Doar că ea se întoarce. *Kerry a mea.* Ține în mână un sendviș, pe degete nu are inel, dar la urma urmelor știu că nu au voie să poarte bijuterii în sala de operații.

A simțit că cineva se uită la ea.

Mă îndrept spre ea.

E neschimbată, cu excepția unor riduri fine pe frunte și a unei coafuri noi care se ondulează la baza urechii. Când mă vede și ea, gura i se întredeschide din cauza surprizei și chiar după tot acest timp, singurul lucru pe care vreau să-l fac e să o sărut și să...

– Ești *machiat*, spune ea nevenindu-i să creadă.

Îmi duc mâna la frunte și simt pudra fină.

– Pentru TV. Fac semn spre o cameră de filmare, rotindu-mi mâna de parcă am juca mima. Sunt aici să lucrez.

Ea scutură din cap și ridurile de expresie îi apar în colțul ochilor, mai adânci decât până acum, dar încă jucăușe. Doamne, ce dor mi-a fost de ea.

– Asta e povestea ta și te ții de ea, nu-i așa, Joel?

– E adevărat. La naiba, cât mă bucur să te văd.

În jurul nostru se plimbă pacienți și personal medical, dar sunt în ceață pentru că îmi pasă numai de ea și de mine. Cum îi spun ei asta?

Se încruntă. De ce se încruntă? Îmi dau seama că ea ar putea crede că am premeditat să fiu acolo.

– Nu am știut că și tu lucrezi aici, altfel niciodată nu aș fi...

Kerry dă din cap.

– Nu-ți face griji. E în ordine. Cum îți mai merge?

– Ei, știi tu. La fel. Mi-am pus un stimulator nou, mult mai mic, și nu am mai avut aritmii...

Mă opresc pentru că ea nu se mai uită la mine și și-a scos telefonul din buzunarul de la pantaloni.

– Îmi pare rău, dar trebuie să mă întorc în secția de chirurgie.

– Chirurgie. Uau. Cum e?

– Intens. Și unic. Nu am foarte multe ocazii să asist în sala de operații, în principal sunt în secție. Dar e bine.

Ochii îi strălucesc.

– Pari complet în largul tău. Nu-mi vine să cred că ai reușit. Chiar ești doctor.

– Mai bine mai târziu decât niciodată.

Clipește și parcă e din nou în starea de serviciu. Dintr-odată, în priviri i se strecoară o umbră de circumspecție.

– Scuze. Suntem cu personalul redus pe perioada Anului Nou, așa că trebuie să plec...

– Ești fericită?

Nici nu știu ce mi-a venit să o întreb asta, dar imediat știu că am greșit.

– De ce nu aș fi?

– Nu că ar fi vreun motiv.

– La mulți ani, Joel.

Se întoarce să plece.

– Kerry! Nu pot să nu mai fac o încercare de reconectare cu cei care am fost odată, cei care trebuie să mai fim, adânc în sufletele noastre. Ce mai fac nesuferitele?

Se încruntă.

– Cum?

– Gluma noastră. Îți amintești, când eram la Terapie Intensivă. Tu mă întrebai despre spasme, ce fac nesuferitele, iar eu îți răspundeam ca și cum ar fi fost vorba despre asistente și... Mă opresc.

De data asta când mijește ochii, seamănă cu Kerry pe care o știam: amuzată, nu iritată. Și-a amintit.

– Doisprezece ani, spune.

Mi se pare că e pe punctul să mai spună ceva, dar clipește și momentul a trecut.

– Mă bucur să te văd că arăți atât de bine. La mulți ani, Joel. Transmite-le salutările mele părinților tăi.

Trece pe lângă mine, cu sendvișul în mână.

– Am putea să bem o cafea, îi spun, încercând să merg pe lângă ea, spre lift. Sunt aici cu treabă peste noapte, dar te pot aștepta până termini...

– Joel, îmi pare rău, dar habar n-am când mi se termină tura.

Kerry întinde mâna, ca și cum ar vrea să mă atingă, dar apasă butonul ca să cheme liftul.

– Mă bucur că ești bine, să lăsăm lucrurile așa.

Ușile liftului se deschid și ea intră. Doar atunci îmi dau seama că era atât de disperată să scape mai repede încât a uitat să plătească sendvișul.

Mă întorc spre car și sunt neliniștit. Nu m-aș fi așteptat să mă întâmpine ca pe iubirea pierdută a vieții ei, dar parcă a fost *mult prea* diferită și distantă. În timp ce în emisie au pus o casetă video, o caut pe documentarista care s-a ocupat să-i aleagă pe medicii pe care ar trebui să-i urmărim în cadrul programului.

– S-a nimerit cumva să vorbești cu cineva pe nume Kerry? Medic stagiar, drăguță. Kerry Palmer. Sau poate e cunoscută cu numele de Smith, numele ei de fată. Probabil lucrează la chirurgie.

Documentarista dă din cap.

– Nu e pe lista scurtă, dar stai să-mi verific notițele... da, am un doctor Smith. Ridică o fotocopie a unui ecuson: în fotografia-portret, Kerry are o față posomorâtă.

– Uite-o, e stagiar în anul doi.

Numele de fată. Încerc să nu descifrez prea multe înțelesuri.

– Ea e. Ai povestit cu ea?

Documentarista se strâmbă.

– Mda. După câte se pare, e foarte deșteaptă. Dar a spus nu imediat. Mi-a zis că nu e de acord cu camere de filmat în spital, că este o risipă de resurse. Când am pomenit despre asta medicului ei specialist, tipa nu a părut deloc

surprinsă. Se pare că doctorul Smith nu prea îi suportă pe fraieri. Există chiar îndoieli că o să treacă de anul de stagiatură.

– De ce?

Ea ia înapoi copia.

– Au fost câteva episoade când s-a certat cu cei din conducere. Nu e chiar cea mai bună soluție când ești la baza piramidei de doctori.

– În regulă, toată lumea pe poziții! strigă managerul de platou.

– Gata pentru segmentul despre cum să nu devii o pacoste la urgențe în noaptea de Anul Nou. Aici intri tu, Joel, nu-i așa?

Intru în fața camerei, dau mâna cu medicul specialist și aștept numărătoarea inversă de la regizor.

De ce s-a schimbat Kerry atât de mult? Nu-mi place să cred că Kerry are probleme. Mereu a fost alături de mine.

E liniște pe platoul de filmare, se aude doar regizorul în casca din urechea mea. Planurile despre cum să o ajut pe Kerry vor trebui să aștepte.

– Intrăm în cinci, patru, trei, doi... intră, Joel!

– Peste câteva minute, o veți vedea pe mama în fruntea unui grup de voluntari din spital care vor face o întrecere de dans în stilul Gangnam. Dar mai întâi, indiferent cât de minunate sunt echipele de medici de urgență, locul acesta este ultimul în care vreți să fiți când ceasul bate miezul nopții. Așadar, cum puteți evita să deveniți cel care strică cheful tuturor? Să-l ascultăm pe medicul responsabil cu...

Ghid pentru lanțul supraviețuirii Partea a patra

AI FĂCUT TOT CE AI PUTUT: SPECIALIȘTII PREIAU DIN MOMENTUL ACESTA.

Așa, deci acesta este momentul în care totul devine personal.

Este posibil să fie nevoie de mai multe șocuri de defibrilator ca o inimă să pornească din nou. În cazul meu a fost nevoie de două. Medicii i-au spus „restabilire a circulației spontane“.

Este un pas uriaș înainte, dar pacientul nu este încă în afara pericolului. Încă e nevoie să-l ajute să respire, iar până când medicii reușesc să afle din ce cauză s-a oprit inima, acest lucru se mai poate întâmpla încă o dată.

Treaba ta ca prim ajutor e gata, acum paramedicii și doctorii de la urgență trebuie să stabilizeze pacientul și să-l transfere la un centru de specialitate, ca să i se pună diagnostic și să fie tratat pentru ce nu a mers bine.

Am petrecut treizeci și șase de ore în comă indusă. În corp mi s-a implantat un aparat ca să trimită șocuri inimii automat, ca să nu depind din nou de un salvator care să fie la locul potrivit în momentul potrivit. Am fost atât de norocos că cineva a știut ce făcea.

Dar nu m-am considerat norocos imediat. Recuperarea nu e simplă. Creierul meu nu mai funcționa ca înainte, ca să nu mai spun de corpul meu. A fost nevoie de ani de ajutor și răbdare ca să mă simt din nou eu însumi. Chiar și acum, încă nu sunt același Joel de pe vremuri.

Ceea ce mulți oameni nu-şi dau seama este că toată lumea implicată poate fi profund afectată. Resuscitarea este un șoc din *atâtea* puncte de vedere.

4. Oferiți-i pacientului acces la medici, asistente, fizio și la multe alte căi care să-l ajute să continue tratamentul în spital și după aceea.

Dar fără salvatori ca voi, acest lucru nu s-ar fi putut întâmpla. Am spus în primul meu material video că oamenii simpli fac diferența, dar am fost salvat de o persoană *extraordinară*. Nu voi înceta niciodată să-i fiu recunoscător sau să uit că acest lucru nu doar că mi-a schimbat mie cursul vieții. L-a schimbat și pe al ei. Am fost „scos din priză“ timp de optsprezece minute. Probabil că ei i s-a părut că au trecut optsprezece vieți, dar nu s-a oprit. Așa că, optsprezece ani mai târziu, vreau să spun mulțumesc din adâncul inimii mele care nu știe să se poarte cum trebuie.

Capitolul 53. Kerry

28 februarie 2013

– Cred că ar trebui să ne oprim. E toată lumea de acord?

În jurul meu, colegii aprobă din cap. Când e vorba despre decese, nu e ceva neașteptat. Pacienta e în vârstă de optzeci de ani și, undeva în sistem, există probabil un ordin de neresuscitare, dar nu a fost timp să-l găsim când ea a făcut stop cardiac în toiul procedurilor de preluare de la paramedici.

Rezerva se golește și o asistentă începe să curețe detritusul după ce se încearcă readucerea cuiva la viață cu ajutorul șocurilor. După toată agitația și zgomotul de dinainte, acum este liniște în spațiul delimitat de perdele, deși dincolo de pânze se aude în continuare freamătul din secția de urgențe ca și cum nu s-a întâmplat nimic.

– Sunt rude cu care să vorbesc? o întreb pe asistentă.

Sophie. Stephanie. Așa ceva. Probabil că ar trebui să știu deja, lucrez cu ea de aproape o lună.

– A venit singură.

– Bine. Am nevoie de o cafea.

Asistenta se încruntă și iese din cameră. Am părut crudă?

Poate ar trebui să mă duc după ea și să-i explic, dar sunt pacienți care se apropie de limita de așteptare de patru ore. *Întotdeauna* sunt mai mulți pacienți. Nu că m-ar deranja. Acum sunt stagiară în anul 2, am început rotația la medicină de urgență și este exact așa cum m-am așteptat și am sperat că o să fie: haosul nemaipomenit, gălăgios, imprevizibilul desăvârșit, provocarea constantă, turele care trec... într-o clipă.

În timp ce mă îndrept să văd cine urmează, îi aud pe colegi făcând planuri pentru seara aceea. Este ziua unui alt medic stagiar, dar eu nu voi merge, iar ei habar n-au că peste patru zile o să fie ziua mea. Nu scrie nicăieri în fișa postului meu că trebuie să stabilesc și să întrețin relații amiabile când stoarcem niște lacrimi, bem ceai sau gin în localul de la colțul străzii. Prefer

să beau singură un pahar de vin; așa, dacă devin indispusă, nu mai chinuiesc și pe altcineva.

Starea mea proastă actuală e doar o fază. Am completat un PHQ-9[29] de curiozitate și scorul a fost ușor crescut, dar nu este depresie în sine. Nu plâng. Într-adevăr, sunt zile când simt că trec prin tot felul de emoții, dar mai sunt și zile când meseria mea îmi face inima să tresalte și simt că zbor de fericire. Cu toate acestea, când a fost ultima dată când am avut așa o zi? Scutur din cap ca să-mi alung gândurile, prea multă introspecție nu este un lucru bun, și mă duc să-mi iau o cafea.

– Dărâmă bungalow-ul?

Nu vin des acasă, așa că nici măcar nu am văzut semnul „de vânzare“. Nu am văzut constructorii și nici să se fi ridicat bariere.

– Ești tristă? mă întreabă mama, din spatele meu, în timp ce ne uităm din hol la ce a mai rămas din clădire: geamurile au fost îndepărtate, iar tapetul toile de Jouy[30] preferat al lui Elaine se vede prin găurile lăsate în urmă.

E un teritoriu periculos, dar mă verific, nu simt nimic.

– Nu. Deși ne-am bucurat de momente frumoase acolo. Nu m-a deranjat când Tim mi-a cerut părerea dacă să vândă ca el și Maria să poată cumpăra un loc permanent acum, că sunt în mijlocul unui proces de adopție. A insistat să-mi ofere un procent, cu toate că niciodată nu m-am gândit la acel loc ca fiind al meu.

– Kerry, știi că poți să vorbești cu mine despre orice?

Mă răsucesc pe călcâie ca să mă întorc cu fața spre mama.

– De ce spui asta?

Ridică din umeri.

– Păi, îmi fac griji. Este privilegiul unei mame.

– Îți faci griji și pentru Marilyn?

– Ha. Nu. Ea e o carte deschisă.

– Iar eu sunt una închisă. Asta nu înseamnă că între paginile mele zace ceva sinistru, nu-i așa?

– Scuze. Pun lacăt acum.

Mimează, strângând din buze.

– Mamă, sunt bine.

– Mătușă Kerry, haide, vino, facem karaoke, strigă Ava din sufragerie. E versiunea mai mică a surorii mele, dar toate calitățile lui Marilyn care mă

înnebuneau când eram copii, prețiozitatea, dorința de a fi mereu în centrul atenției, par cu totul și cu totul adorabile la nepoata mea.

Deja încarcă „Crazy in Love“ pe Wii. Le-am spus părinților că nu vreau multă agitație de ziua mea, dar o iert pe Ava. Îi plac petrecerile la nebunie și am ratat petrecerea ei „fabuloasă“ de opt ani anul trecut în noiembrie, alături de multe alte aniversări ale ei, aniversarea extravagantă de treizeci și cinci de ani de căsnicie a părinților și nenumărate multe altele. Familia mea a renunțat să mă toace cu criticile pe tema asta, deși sunt sigură că Marilyn crede că o fac intenționat.

Poate că o fac...

Și nu doar programul imprevizibil mă izolează de oamenii normali. Uneori mă simt ca un soldat care se întoarce de la război, care nu poate să explice ce a văzut, care e incapabil să se bucure de rutina zilnică a familiei Smith. Cum pot să le spun că indiferent cât de plăcut e acasă, pare monocrom în comparație cu munca pe care m-am născut să o fac.

Aș putea încerca să povestesc familiei mele câte ceva despre detaliile zilnice: răni debridate, interpretare de radiografii, localizare de sângerări, cheaguri sparte, mistere rezolvate. Ar râde la ceea ce noi am numit efectul celor *Cincizeci de umbre ale lui Grey*: creșterea tot mai mare în weekenduri a numărului de cazuri de iritare prin frecare, la pacienții care încearcă să improvizeze cătușe din ce găsesc prin casă.

Cu puțin efort, aș putea chiar să fiu în stare să-mi amintesc și câțiva dintre oamenii din spatele simptomelor. Bărbatul băut, mai tânăr decât tata, a cărui clătinare s-a dovedit să nu fie din cauza alcoolului, ci a presiunii subtile a unei tumori pe creier. Femeia de vârsta mea care a ales pastilele greșite pentru strigătul ei de ajutor și a fost trimisă la o unitate cu dependență ridicată ca să vadă dacă îi pot oferi puțin confort în timp ce organele îi cedează pe rând.

A fost o alegere deliberată să nu las emoțiile să-mi întunece judecata, dar nici măcar eu nu am crezut că aș putea fi atât de eficientă. A determinat apariția celei mai recente porecle: în loc de Vampirul, acum sunt Robodoc. O vreme m-am prefăcut că e afectuos, dar pe cine păcălesc?

Bețele și pietrele îmi pot rupe oasele, dar cuvintele nu mă vor răni câte zile voi trăi.[31]

„Crazy in love!“

„Crazy in love!“

Însă în timp ce împreună cu Ava dăm frâu liber unui final de piesă fals, arunc o privire spre bungalow când bila pentru demolat distruge un colț al clădirii printr-o lovitură puternică. Dezvăluie grădina din spate, unde e leagănul pe care l-a ridicat tatăl lui Tim cu câteva luni înainte să-și ia tălpășița, lăsându-l pe fiul său să o îngrijească singur pe Elaine și să-i fie sacul de box emoțional.

Și mă încearcă pentru prima dată senzația necunoscută a unui spasm chinuitor provocat de o pierdere.

Ochii mi se umplu de lacrimi și trebuie să-mi ascund cu un strigăt vocea frântă de emoție.

Pare că până la urmă pot și eu să simt.

Înainte să plec, mama îmi întinde o grămadă de materiale primite prin poștă, ca să citesc în tren, în drum spre Londra. Mi-am schimbat adresele în care am stat cu chirie de șase ori în ultimii ani, așa că tot ce e important merge spre Brighton, împreună cu tot mai multe broșuri irelevante legate de medicină.

Când m-am făcut comodă în tren, îmi sare în ochi unul dintre plicuri: A4, cu numele meu scris de mână în față. Sunt destul de curioasă ca să-l deschid pe loc, dar este doar o altă broșură. Sunt pe punctul să o adaug grămezii ce urmează să fie reciclate, când văd că scrisoarea prinsă de ea cu agrafă de birou este personalizată.

Dragă Kerry,

La mulți ani!

Nu arunca asta la gunoi. Nu este o simplă reclamă, este o ocazie unică în viață ca să înveți să zbori.

Scutur iritată din cap când văd rahatul ăsta comercial. Îmi arunc ochii peste restul notiței.

Ai primit cadou trei ore de zbor personalizate cu un aparat Piper PA28 din partea unui binefăcător care dorește să rămână anonim.

Este șansa ta să te apuci de zbor. Mulți dintre elevii noștri s-au înscris mai departe pentru examenul de obținere a brevetului de pilot particular, unii chiar își câștigă existența acum ca piloți comerciali.

Voucherul tău este valabil șase luni, așa că NU întârzia.

Abia așteptăm să te ajutăm să profiți la maximum de acest cadou minunat.

* * *

O sun pe mama imediat.

– E drăguț din partea voastră, dar de ce nu mi l-ați dat personal?

Se face că nu știe despre ce e vorba și când îi citesc scrisoarea, insistă că nu au nici o legătură cu asta.

– Nu ne-am permite așa ceva. probabil că a costat câteva sute. Ai un admirator secret?

– Mă îndoiesc foarte mult.

– Un pacient recunoscător? E mai ceva decât o cutie de Milk Tray.

– Nu au de unde să-mi știe adresa, plus că nu sunt genul *acela* de doctor.

– Ce vrea să însemne asta?

– Sunt prea mică. Și prea rece ca unii să-mi ofere cadouri. Nu pot să accept.

– Aiureli, Kerry. Îți plăceau cascadoriile.

Mă simt învăluită de o emoție care mă face să plutesc undeva sus, în afara vagonului îmbâcsit, într-un loc în care îmi amintesc când de mult îmi plăcea să zbor ca să sar cu parașuta. Cât de grozav m-aș simți ca de data aceasta să stau pe locul pilotului.

– S-ar putea să fie fain.

– Ei bine, atunci... Munca fără distracție a transformat-o pe Kerry într-o fată posomorâtă. Și dacă nu te duci tu, o să merg eu!

Mă gândesc cum conduce mama.

– E datoria mea față de cetățenii din sudul Angliei să mă asigur că nu se va întâmpla așa ceva.

Mai trec două săptămâni până ajung din nou în Sussex pentru prima mea lecție. Încerc să-l conving pe instructorul meu, Des, să divulge cine mi-a plătit orele, dar el nu-mi spune decât că știu doar cei de la birouri, iar ei *sunt mai secretoși decât MI5*. În timp ce mă urc în cabină lângă el, simt furnicături în tot corpul, ca și cum sângele ar începe să se subțieze. Am făcut niște zboruri de mi s-au albit degetele de la mâini după opționalul din Africa în timpul studenției, dar acum e diferit. E o sperietură *bună*. Pură.

În timp ce Des rulează pe pistă, îmi explică toate comenzile, dar eu mă concentrez cu greu la ce spune. Vreau să fiu sus, în aerul rece și albastru. Avionul prinde viteză și devin conștientă de greutatea noastră și cea a

fuzelajului din metal. Cu toate că știu legile de bază ale aerodinamicii, mi se pare imposibil că suntem pe punctul să părăsim pista și să decolăm...

Dar asta facem și e atât de bine.

Des vorbește ca o moară stricată despre cum ridic și trag de manșă și bineînțeles că asta contează dacă e să o fac și eu vreodată... și vreau. Cu toate acestea, mi se pare aproape un sacrilegiu să întrerupi un asemenea moment.

– Te rog, se poate doar să...

– Ești aici ca să înveți și...

În cele din urmă tace. Motoarele huruie, dar, în afară de asta, momentul este perfect. Atât de perfect, că nu-mi vine să cred.

Cine mi-a oferit asta? În definitiv, poate că e într-adevăr din partea unui străin căruia i-am salvat viața. Doar că de unde ar ști un străin că *așa* îmi imaginez eu Paradisul?

În depărtare văd Brightonul. Bietul dig vechi pare să se facă tot mai mic în bătaia valurilor hrăpărețe care mușcă din scheletul de metal. Departe de mare, acoperișurile turcoaz ale cabinelor de pe plajă formează o dungă, iar verdele aprins al promenadei Lawns, o alta. Încerc să ignor numele care îmi vine în minte. E ridicol.

Și totuși a părut la fel de șocat ca și mine când l-am reîntâlnit de Anul Nou. Este un mod de a-și cere iertare, de a spune mulțumesc sau...

– Îmi e îngăduit să vorbesc din nou? întreabă Des.

– Da, îmi pare rău. E din cauză...

Nu găsesc cuvinte ca să descriu de ce totul e atât de desăvârșit. Poate pentru că nimeni nu mă poate deranja aici. Nu există așteptări. Nu există pretenții. Doar cerul, pământul și marea. Și noi între ele.

– E special, nu-i așa? spune Des.

– Nici nu ai idee cât de nemaipomenit mă face să mă simt.

* * *

După ora de zbor, mă întâlnesc cu Ant să bem o cafea la Girasol. A rebranduit locul și acum se numește *Floarea-soarelui ametitoare* și a intrat pe un segment superior de piață, totul organic, comerț legal și restul. Soția lui, Ellie, coace niște torturi incredibile și au gemene în vârstă de trei ani, Lola și Mia, care arată de parcă au coborât direct din revista de modă *Boden*.

– Cum a fost? mă întreabă

– Senzațional. Imaginea pe care ți-o oferă e incredibilă.

– Unde ți-e selfie-ul?

Dau din cap.

– Of, ce atâta nebunie cu selfie-ul ăsta? Nu am nevoie de o fotografie pentru că nu o să uit niciodată cum m-am simțit.

Îmi ridic privirea spre cer și îmi spun că e acum sau niciodată.

– Ant, crezi că e posibil ca Joel să fi aranjat asta?

Se încruntă.

– Mie nu mi-a zis nimic.

– Sigur că da. O idee prostească.

Știu că Ant și Joel se întâlnesc în mod regulat.

– Mai... mai pomenește de mine din când în când?

Ant pare surprins.

– Mi-ai spus că nu mai vrei să vorbești despre el.

– Nu vreau. Nu chiar. Dar faptul că am fost acolo, sus, și am văzut plaja și Lawns... mi-a trezit amintiri.

– Ei bine, nici el nu prea vorbește despre zilele acelea și de puținele ori când a încercat să vorbească despre asta, am schimbat subiectul. Am crezut că așa ai vrea. Dar face bine. A început să aibă succes cu ce face în televiziune și ia proiecte care nu-l îndepărtează de casă prea des, de dragul lui Leo.

– Leo?

Ant se mă privește fix.

– Fiul lui.

– Ah.

Întotdeauna a spus că nu vrea copii. De aceea a abandonat-o pe fata aceea când a rămas însărcinată. De aceea ne-am despărțit. Tristețea mă copleșește și trebuie să fac mari eforturi ca să nu las să se vadă.

– Drăguț. Mama lui Leo lucrează și ea în televiziune?

– Joel îl crește singur. Nu are nimic în comun cu mama copilului, era cam dată peste cap. Dar Leo a împlinit opt ani de Crăciun și nu-i lipsește nimic, e un copil grozav...

Opt ani de Crăciun... Pentru o fracțiune de secundă simt că mă întorc în timp în acea crâșmă îndoielnică, distrusă de dezamăgirea că Joel nu era bărbatul pe care îl credeam eu că era. Leo trebuie să fie copilul de care voia

să uite. Îmi dau seama că Joel a făcut în cele din urmă ce trebuia și acest lucru ar fi trebuit să fie o ușurare, în schimb mă înțeapă oribil în inimă.

Nu. Mă *arde*.

– E fericit?

Ant zâmbește.

– Da! Îi place la nebunie să fie tată. Copilul are niște probleme pentru că mama lui se droga. Dar îi merge bine. Dă din cap. Mă mir că nu ai știut. Cred că flerul mamei tale pentru bârfă a trădat-o de data asta.

– Probabil că a știut. Dar știe și că nu-mi place să vorbesc despre trecut.

– Aha.

Arată spre felia triunghiulară de tort de nucă din farfuria mea.

– Ellie va fi într-o pasă tare proastă dacă nu termini aia.

– E grozavă, dar... Gâtul mi-e uscat. De la zbor, știi. Am numai fluturi în burtă.

O transferă pe farfuria lui și se bate cu mâna peste burtă, care e rotundă, aproape de vârsta a doua.

– Ca să o păstrez e nevoie de dedicare și clienții nu au niciodată încredere într-un patron de cafenea slăbănog, nu-i așa.

Ia o înghițitură.

– Dar tu, Kerry? *Tu* ești fericită?

– Medicina e grozavă. E tot ce am sperat.

– Nu asta te-am întrebat.

Îmi iau inima-n dinți și zâmbesc, cu toate că veștile despre Joel m-au făcut să vreau să mă cherchelesc.

– Spre asta mă îndrept.

– Bine. Ei bine, am un plan imbatabil care să grăbească lucrurile. Stai să-ți aduc o pungă cu niște brownie cu caramel sărat făcute de Ellie, ca să le iei cu tine; niciodată nu dau greș să inducă fericirea.

PHQ-9, chestionar pentru examinarea condițiilor de sănătate mintală a pacientului, care conține nouă întrebări.

Imprimeu în culori deschise.

Cunoscută lozincă pentru copii, folosită ca autoapărare împotriva poreclelor și bullyingului verbal, menită să crească rezistența psihică și să prevină violența fizică.

Capitolul 54. Joel

25 martie 2013

Sunt pe punctul să îmi pierd orice urmă de speranță când mă întâlnesc cu Olivia.

Ceilalți doi producători sunt genul de oameni în care nu aș avea încredere să facă un ceai, darămite un program ce ar putea schimba totul pentru mine și Leo.

– Uite, știi cum funcționează lucrurile, Joel. Dacă o faci de unul singur, discutăm despre potențialul de obținere a unei audiențe maxime. Altfel, te vei lupta să obții un spațiu de emisie în timpul zilei.

Se strâmbă. Olivia face deja mult mai mult decât programe TV de zi. E cu doar doi ani mai mare decât mine, dar deja devine tot mai cunoscută datorită documentarelor ei sensibile, dar inteligente.

Probabil că felul în care arată îi convinge pe intervievați să-și deschidă sufletele. Ochii aceia imenși, cenușii, exprimă compasiune și oferă promisiunea unui zâmbet pentru care îți dorești să te străduiești să-l vezi. Se îmbracă în tonuri șterse, ascunzând ceea ce pare să fie o siluetă grozavă.

– Deci nu te interesează să lucrezi cu mine? o întreb. Aș prefera să știu acum, scutim timp și energie.

Aștept în timp ce ea se gândește. Bruiajul celorlalte tipuri de media vibrează din pereții de sticlă și lemn de arțar ai clubului privat pe care tata l-a ales pentru aceste întâlniri. Documentarul a fost ideea lui: investigarea problemelor legate de testarea genetică în paralel cu testele medicale pe care le fac împreună cu Leo, ceva ce mă gândesc de ani buni să fac.

Lucrurile au evoluat de când am făcut stopul cardiac acum treisprezece ani. Pe vremea aceea, au spus că e „idiopatic“, nu avea o cauză cunoscută. Dar acum, oamenii de știință au identificat mai multe gene defecte care ar fi de vină. Dacă găsesc una dintre ele în ADN-ul meu, vor putea să spună și dacă i-am transmis-o lui Leo. Propunerea a plăcut deoarece am tot căutat un proiect cu substanță, pe lângă cele ușurele care-mi plătesc noua ipotecă. Dar

există o mare problemă. Dacă îi dăm drumul, va trebui să încerc să vorbesc cu Zoë. Deja îi trimit fotografii noi cu Leo o dată la câteva luni, cu notițe despre ce face și ce mai învață. Întotdeauna mă ofer la sfârșit să aranjăm o întâlnire, dar mi-a răspuns o singură dată, spunând că ne vom vedea într-o zi, *când* o să fiu mai bine.

În schimb, îi trimite felicitări de Crăciun și de ziua lui, semnate: *Mami care te iubește și se gândește la tine în fiecare zi*.

Mi-am făcut griji enorme dacă o să-l deruteze felicitările, dar, într-un sfârșit, e mai bine pentru el să știe că ea se gândește la el. Încerc să fac tot posibilul ca el să nu rateze nimic. Munca îmi îngăduie să fiu alături de el în toate momentele care contează: concerte și programări la spital, zile sportive care au loc exact pe terenul pe care jucam și eu.

– Fii sincer cu mine, spune Olivia în sfârșit. Are legătură cu cariera ta sau cu mesajul?

– Pentru tine asta are importanță?

Se încruntă.

– Da, pentru că nu ai nevoie de asta. Dai bine pe ecran, aud că nu îți dai aere de divă. Ești deja pe un drum al tău. Emisiunea ar însemna că îţi expui viața privată și pe fiul tău.

– Motiv pentru care am nevoie de o supapă, dacă veștile sunt insuportabile.

Ignoră remarca mea.

– Te pregătesc pentru prime time. Emisiuni tip magazin. Dacă lucrezi cu mine, te vei duce într-o altă direcție, spre tipuri de emisiuni mai serioase. Care nici nu sunt la fel de bine plătite. Dacă e să fiu de acord, trebuie să știu că e un proiect aproape de...

Se înroșește când își dă seama ce era să spună.

– De inima mea? râd. Categoric e. Dar nu pot să promit cum voi reacționa dacă rezultatele lui Leo nu sunt bune.

– Mi-ai văzut emisiunile? Nu îndulcesc nimic doar ca să-i fac pe colaboratorii mei să dea bine.

– N-am nevoie de dădăceală, am nevoie de cineva în care să am încredere. Ești acea persoană?

Se apleacă și scoate un carnet mare de notițe cu spirală din geanta ei ca de poștaș și scrie ceva pe prima pagină.

– Asta înseamnă că batem palma, Olivia?

În sfârșit îmi zâmbește discret și mă întreb cum ar arăta un zâmbet din toată inima.

– Joel, eu nu fac niciodată risipă de carnețele. Și poți să-mi spui Liv.

Liv se învârte de un contract în ciuda incertitudinilor, e ca un terier de lux. De asemenea reușește să reducă formalitățile birocratice, începând cu biroul de Relații Publice de la NHS până la medicii de specialitate cu priviri reci ca oțelul.

Liv îmi amintește de mama și, când cele două se întâlnesc, se înțeleg imediat.

E exact genul de femeie de care ai nevoie, mi-a zis mama după ce a plecat Olivia. *Cineva puternic care să nu-ți tolereze toanele.*

Ca producător?

Mama îmi face cu ochiul. *Vom vedea.*

Leo e întotdeauna mai greu de câștigat. Nu o să știu niciodată dacă timiditatea lui are legătură cu drogurile pe care le-a luat Zoë sau așa e personalitatea lui. Dar până și el capitulează în cele din urmă în fața ofensivei de farmec și grație.

Începem să filmăm la începutul lunii mai. Astăzi fac un interviu cu medicul meu specialist despre testele genetice.

– Putem să povestim puțin aici înainte să intri? întreabă Liv.

Ne aflăm într-un parc micuț, lângă Tamisa. Londra e minunată astăzi, dar nu aș putea locui aici. Leo e un copil căruia îi place apa și nu l-aș putea smulge de lângă mare sau de lângă bunici, prieteni sau din viața pe care o trăim amândoi.

Mă așez pe o bancă cu fața spre Liv, care ridică pe umăr camera de filmat.

– Merge banda... Spune-mi, Joel, de ce suntem aici?

– Medicul cu care o să ne întâlnim astăzi este unul dintre cei mai buni experți din lume...

Mă întrerupe înainte să apuc să-mi termin propoziția.

– Ai intrat în starea de vorbit la cameră. Nu mai gândi ca un prezentator și încearcă să-mi spui cum te simți tu, ca tată...

– Chiar e nevoie?

Dintr-odată, mă simt expus.

– Dacă vrei să impresionezi publicul, trebuie să fii om.

Închid ochii în timp ce respir. Simt miros de flori de primăvară. Nu am nici cea mai vagă idee ce flori sunt, dar îmi amintesc de ceva. De un timp.

De o persoană.

– În regulă, Joel, povestește-mi despre procedeul de testare. Ce ar putea însemna pentru tine și fiul tău?

– Așadar, Leo e ce am mai scump pe lume. Aș face orice ca să îl protejez de ce i-ar putea face rău. Așa că trebuie să aflăm dacă are o genă care l-ar putea omorî.

Din nou mirosul acela. Mă uit în jos, unde văd în iarbă clopoțeii albi de lăcrămioare și îmi amintesc de buchetul pe care tata l-a cumpărat pentru mine când am aflat despre Kerry că e în spital.

Mă întreb dacă i-au plăcut orele de zbor. Dacă au făcut-o mai fericită.

Clipesc: acestea nu sunt sentimentele despre care vrea publicul să afle.

– Povestește-mi cum o să iei decizia referitoare la teste, Joel.

– Nu pare ceva complicat. Dacă găsim o genă defectă ar însemna să-i dăm lui Leo medicamentele potrivite, poate chiar propriul său „aparat magic“, așa numim noi, eu și Leo, defibrilatorul pe care îl am implantat. Dar... ezit, căutând cele mai potrivite cuvinte. Dacă aș fi făcut acest test când eram copil? Dacă ar fi știut că aș putea muri pe loc, ai mei m-ar fi ținut izolat, sub un glob de sticlă. Nu aș fi descoperit niciodată fotbalul, nu aș fi fost lăsat să mă antrenez sau să particip la cele câteva meciuri absolut minunate care m-au făcut să simt că trăiesc mai mult decât orice altceva...

Liv nu scoate nici un cuvânt, dar îmi face un semn din cap, îndemnându-mă să mă forțez să continui.

– Încerc să pun în balanță calitatea vieții și cantitatea vieții. Eu am avut noroc, înțeleg acum acest lucru. Am avut ocazia să descopăr ce am fost născut să fac, dar am primit și o a doua șansă. Copiii ca Leo nu merită și ei să crească fără să le fie frică? Genele nu înseamnă destin.

– Așadar, vrei să gândești de două ori înainte?

– De trei ori, de patru ori, chiar și de cinci ori. Cred în dreptul oamenilor de a se testa. Dar este o decizie oribilă când trebuie să o iei în numele propriului tău fiu.

Ea dă din cap și întinde mâna ca să oprească înregistrarea.

– Așa mai merge, îmi spune zâmbind.

– Mă bucur că trauma mea îți oferă material jurnalistic, îi spun.

Ea nu mușcă momeala. Așază jos camera de filmare și zâmbește.

– Nu aș fi insistat dacă nu aș fi crezut că e bine și pentru tine.

Durează o lună ca să primim rezultatele. Am intervievat o altă familie care a descoperit că fetița lor are o genă defectă, așa că am intrat în biroul medicului specialist ca un condamnat.

– În regulă, Joel, în primele noastre teste am identificat variația genetică ce bănuim că a cauzat stopul tău cardio-respirator. Pare să fi apărut spontan, deci nu ți-au transmis-o părinții tăi. Am finalizat și secvențierea pentru Leo și sunt încântat să-ți spun că nu am detectat aceeași variantă. Ceea ce înseamnă...

– Că el nu o are...

Șoptesc cuvintele, nefiind în stare să le cred.

Medicul specialist dă din cap, zâmbind.

– Da, Leo nu o are. Ceea ce nu înseamnă că orice alt viitor copil n-o va avea, dar...

Nu aud restul. Nu văd acum decât chipul lui Zoë, Zoë care i-a dat lui Leo versiunea bună a genei care mie practic mi-a frânt inima. Mi-aș dori să fie și ea aici, am fi putut sărbători împreună.

Dar îi scriu din nou. Merită să știe că băiatul nostru e perfect datorită ei...

Îmi ridic privirea și o văd pe Liv. Ridică din sprâncene, dându-mi de înțeles să ne oprim din filmare. Doar acum îmi dau seama că plâng. Mai târziu Liv pune aparatura în portbagajul mașinii sale, în timp ce eu îmi sun părinții.

Se oferă să mă ducă înapoi în Brighton cu mașina.

– Presupun că nu-ți place cu trenul.

– Ești sigură că nu e din cauză că vrei să mă filmezi când îl văd pe Leo imediat după ce am aflat veștile bune?

Liv mă privește jignită.

– Chiar asta crezi despre mine cu adevărat?

– Eu... nu, îmi pare rău. Sunt un idiot. Nu trebuie să mă duci cu mașina.

– E adevărat. Dar după tot ce s-a întâmplat, mi-ar face plăcere.

Nu vorbim pe drumul de întoarcere, călăuziți de soarele care din albul nemilos se domolește în portocaliu intens. Conduce repede, dar prudent. Cine e Olivia cu adevărat? Știe totul despre mine, iar eu nu prea știu aproape nimic despre ea.

Oprește mașina în fața casei alor mei.

– În caz că tot mai crezi că salt camera pe umăr pe ascuns.

– Îți mulțumesc. Pentru că m-ai adus acasă și că ești alături de mine în povestea asta... Nu aș fi putut să o fac fără tine.

Când Liv se întoarce spre mine, încerc să o îmbrățișez, ceva ce nu am mai făcut până acum, dar după ziua de azi, simt că e bine.

Și când ni se ating buzele, nu știu dacă am fost eu sau a fost ea cea care a inițiat sărutul. Știu doar că nu contează deoarece simt că și asta e bine.

Capitolul 55. Tim

24 iulie 2013

Când chelnerul își face apariția cu *thali*[32] a mea, mă întreb dacă nu cumva m-am înscris din greșeală la un concurs de mâncat.

Kerry începe să râdă.

– Te-am avertizat în legătură cu mărimea porțiilor.

Suntem în localul ei preferat. Mâncarea bună indiană este unul dintre lucrurile care îmi lipsesc în Spania, așa că e în fruntea listei cât timp stau cu ea la Londra. Dar chiar în momentul acesta nu mi-e foame. Înainte să vin aici cu avionul, îmi făcusem în minte discursul. În excursia asta trebuie să rezolv lucrurile lăsate neterminate, începând cu faptul că trebuie să-i spun lui Kerry că știu că s-a apropiat de Joel mai mult decât a recunoscut vreodată. Ședințele de terapie la care am fost ca pregătire pentru adopție m-au ajutat să înțeleg că prefer să fac totul cunoscut. Doar că acum nu mai sunt atât de sigur că acest lucru îi face și ei bine.

Abordez cele opt vase cu curry în sensul acelor de ceasornic, începând cu mâncarea de linte. Gustul îmi aduce atât de bine aminte de cursul opțional, încât închid ochii și mă las pradă amintirilor. Pentru câteva secunde sunt înapoi în spațiu și timp, în acel complex din junglă, absorbit de cercetare, regăsind-o pe Kerry. Cerând-o de soție...

Când deschid ochii, observ că se uită la mine.

– Sunt zece ani de când am fost în India, îi spun.

Ea dă din cap.

– Și eu mă gândeam la același lucru. Nu te-ai schimbat deloc.

Dar *ea* s-a schimbat. Când a venit ieri să mă ia de la aeroportul Heathrow, aproape că nu am recunoscut-o. Maria mă tot tachinează din cauză că-mi lipsește simțul de observație, dar până și eu îmi dau seama că e prea slabă și că fire albe i se întrezăresc în păr. La o adică, și eu dau semne de calviție masculină, așa că nu ar trebui să trag concluzii doar pe baza scalpurilor noastre.

– Ei bine, nu ți-ai pierdut stilul năvalnic, îi spun.

Mi-a povestit despre diversele belele în care a intrat în timpul celui de-al doilea an de stagiatură. E tendința ei obișnuită de a se repezi, dar ce e nou este înfrigurarea cu care vorbește, de parcă e o actriță de comedie care încearcă să strecoare cât mai multe glume în numărul ei.

A început iar să povestească, de data aceasta despre o femeie care s-a dovedit că avea tromboză venoasă cerebrală. Încerc să înghit ceva, dar mi-a pierit pofta de mâncare.

– Cum e echipa?

– Parcă sunt o clică.

Aștept o pauză scurtă în timp ce ea mestecă niște chapatti.

– Sunt sigur că sunt și câțiva ca lumea. Ai nevoie de aliați dacă vrei să fie suportabilă atmosfera la serviciu.

Kerry oftează.

– Cred că ai dreptate. Nici eu nu sunt cea mai plăcută persoană cu care să lucrezi, ca să fiu sinceră, deși am încercat să fiu mai puțin arțăgoasă. Dar uneori e copleșitor și abia reușesc să fiu drăguță.

– Tu ești întotdeauna drăguță.

– Nu știu dacă mai sunt. Simt că am devenit mai dură. Ca...

Își ridică privirea. Îi cunosc atât de bine privirea aceea, e aceea când încearcă să găsească un mod potrivit prin care să explice sentimente profunde cuiva fără inteligență emoțională, așa ca mine.

– Așa. Acum două săptămâni a venit un tip de treizeci de ani. Transpirat, cu pielea alb-vineție și cu dureri intermitente în partea laterală.

Îmi ridic privirea din al doilea vas de curry, cu conopidă și roșii.

– Colică renală?

Ea încuviințează.

– Să-i fi văzut radiografia, sincer. Rinichiul lui parcă era o furtună cu grindină, cu o piatră chiar mare care îi bloca uretra. Exact așa mă simt. Parcă mă calcifiez pe dinăuntru și toate emoțiile îmi sunt blocate. Nu simt nimic în afară de iureșul de adrenalină.

Nu am mai văzut-o atât de vulnerabilă de când a pierdut sarcina extrauterină.

– Știu că ești a naibii de rezistentă, dar mie asta tare mi se pare că e burnout.

– Burnout? De când e chestia asta ceva real?

– De când am pățit-o și eu.

Scutură din cap.

– Aia a fost altceva.

– Mie mi se pare că seamănă foarte bine, Kerry.

– Nu făceai meseria potrivită.

– Și ăsta este visul tău, știu. Dar nu înseamnă că nu poți să ceri ajutor. Vorbește cu mentorul tău. Cere-i sfatul.

– Ha. Am făcut-o deja și mi-a zis: nu există „tu“ în echipă... ei bine, există „tu“ în „tută“.

Mă face să râd, dar mă și indispune. Aceasta nu e Kerry pe care o cunosc eu.

– Trebuie să-ți faci timp să te detașezi. Ai încercat yoga?

Începe să râdă atât de tare, că aproape că îi iese curry-ul pe nas.

– Nu, dar încep Anestezia în două săptămâni, perfectă pentru relaxare. Pacienți inconștienți, program normal de operații.

– O să te plictisești.

– Mda. De fapt, mă gândesc că aș putea să-mi iau un an sabatic după ce-l termin pe ăsta. Poate mă întorc în Africa de Sud...

– Pentru Dumnezeu, nu, Kerry!

Când Kerry și-a făcut modulul opțional într-o secție de urgențe din Johannesburg, mi-am făcut griji toată luna pentru ea, imaginându-mi că a fost implicată în vreunul din incidentele care au transformat acel oraș în locul ideal ca să înveți cum să tratezi plăgile împușcate. Trebuie să fie o altă soluție ca să-ți reglezi nivelul de adrenalină.

– Siria?

Scutur din cap.

– Nu am cum să te conving, nu-i așa?

– Tu ești cel care s-a mutat în altă țară ca să-şi găsească adevărata fericire. Îți lipsește Blighty[33]? Lăsând la o parte curry-ul.

Când am ajuns ieri la Londra m-a încercat sentimentul că vizitez o țară străină. Prima pagină a tuturor ziarelor era pavoazată numai cu fotografii ale noului bebeluș al familiei regale, de parcă asta e mai important decât ce se întâmplă în Orientul Mijlociu. Chiar dacă Maria nu ar fi fost spaniolă, nu știu dacă am fi vrut să creștem un copil în Anglia.

– Îmi lipsesc felurile de mâncare de-a gata de la Marks and Spencer. Și servicii publice administrative măcar pe jumătate eficiente. Vizita din

această dimineață la Registrul de Evidență a Populației din Islington mi-a amintit de ce Marea Britanie este cea mai mare birocrație din lume. Procedurile de adopție din Spania seamănă cu o bălăceală în dulceață de lapte condensat caramelizat, plină de rechini.

– Chiar vă admir pe amândoi că mergeți pe calea aceasta.

– Nu. Nu ne admira. Suntem doar... încăpățânați. Ne place să facem lucrurile așa cum vrem. Ne-a luat destul timp amândurora să ne rezolvăm toate problemele, dar decizia să adoptăm a fost comună. Nici eu și nici Maria nu credem în ideea că sângele apă nu se face. Suntem de acord: există copii care au nevoie de părinți, iar noi putem oferi iubire complementară. Versiunea Mariei tinde spre demonstrarea sentimentelor, iar eu pot oferi siguranța pe care nu am avut-o niciodată, liniștea că voi fi mereu lângă copil, și la bine și la rău.

– Avem multe de luat la pachet, spune Kerry.

Își dă seama că deja mi-e greu să mai mănânc și curry-ul numărul patru, o combinație cumplită de sfeclă roșie și spanac. Plătim, iar ei ne dau patru tăvițe pline cu resturi de mâncare. Când le pun în frigiderul ei după ce ajungem în apartament, observ că rafturile sunt aproape goale.

– Nu mănânci suficient.

– Sunt bine. Ține minte, e altfel când trăiești de unul singur. Nu că ai ști.

Are dreptate: nu am fost niciodată singur, cu toate că mă văd ca o inimă singuratică.

– Și nu e nimeni la orizont?

– Din nou, nu sunt ca tine. Mie chiar îmi place să am patul dublu numai pentru mine, să nu trebuiască să adun șosetele altcuiva. Nu dau nume.

O știu de atât timp și, cu toate acestea, nu pot să-mi dau seama ce e adevărat și ce e lăudăroșenie. Știu doar că vreau să fie fericită. Asta e sigur.

Kerry face un pas în față și mă ia în brațe.

– Da, o să ajung și acolo, în cele din urmă, îmi spune ea.

E prietena mea cea mai bună. Motiv pentru care trebuie să-i spun că știu totul. Mă desprind din brațele ei și mă așez pe salteaua japoneză.

– Ascultă-mă puțin, trebuie să-ți spun ceva.

– Nu pare de bine.

Pentru că nu-i răspund, se așază lângă mine, turnându-și un pahar de *cava* pe care i l-am cumpărat ca să sărbătorim sfârșitul anilor de stagiatură.

– Este despre Joel Greenaway.

Face o grimasă.

– Ce e cu el?

– E ceva ce nu ți-am spus niciodată și care nu-mi mai iese din cap. A venit acasă la noi mai demult, ca să-ți aducă o felicitare de ziua ta.

– Cum? Când?

Pare nerăbdătoare și îmi cam dau seama cum ar fi să lucrezi cu ea.

– În anul în care a murit mama. Deși a fost înainte să aflăm că era bolnavă. Scutur din cap. Înainte să aflu eu, cel puțin.

Zâmbește trist.

– Acum opt ani? De ce îmi spui despre asta acum?

– Am avut o discuție.

– Despre ce?

– Despre ce mai face el, ce mai facem noi. Mi-a spus că făcea un curs ca să devină antrenor personal.

Îmi vine în minte tricoul lui de triatlon și mă opresc ca să-i dau ei ocazia să-mi spună adevărul.

Știu că nu ar trebui să conteze după atâția ani, dar contează.

Poate pentru că întotdeauna este un anumit ton în vocea lui Kerry ori de câte ori vorbește despre Maria, de parcă ea ar fi cumva de vină pentru tot ce nu a mers bine. Sau poate că mintea mea are nevoie de ordinea exactă în care s-au întâmplat evenimentele. Nu îmi place incertitudinea.

Kerry ridică din umeri.

– Asta e tot?

– Nu. Nu ți-am dat felicitarea, am aruncat-o, chiar dacă mi s-a părut că era importantă.

Își întoarce privirea. În cele din urmă, îmi spune:

– Joel are un fiu. Știai asta?

– Cred că am văzut o fotografie într-o revistă.

Știu că am văzut pentru că imediat am dat pagina.

– Are opt ani, continuă ea și pentru o clipă mă întreb dacă nu cumva ar putea fi copilul ei, dar acum opt ani locuiam împreună și, cu toate că eram preocupat de examenele de final, aș fi observat dacă ar fi dus o sarcină la termen.

– Cât de îndepărtat pare totul, nu-i așa? Noi înșine eram copii. Așa să fie? Nu-mi amintesc să mă simt ca un copil.

– Oricum, îmi pare rău.

Mă privește în ochi. Oare vede ce am nevoie în schimb de la ea?

– Pentru că nu mi-ai dat felicitarea? Fii serios. Am și eu partea mea de rahaturi pe vremea aceea. Pentru niște oameni inteligenți, ne-a luat al naibii de mult timp ca să ne dăm seama că eram meniți să fim cei mai buni prieteni, nu soț și soție. Nu-i așa?

– Presupun că așa e. Dar nu-mi dezlipesc privirea din ochii ei.

Când începe din nou să vorbească, se aude doar o șoaptă.

– Știi, și mie îmi pare rău.

Îmi dau seama că mi-am ținut respirația. Când expir, mă simt mai ușor decât eram când m-am întors în Anglia.

Kerry duce paharul la buze, își termină vinul și cască ostentativ.

– Am nevoie să trag un pui de somn. La fel și tu, mâine trebuie să fii în formă.

E aproape dezarmant cât de puțin s-a schimbat. Fizic e diferit: a pierdut deja câțiva centimetri în înălțime și e complet chel. Asta o să mă aștepte și pe mine, bănuiesc. Emoțional însă...

A făcut rezervare în locul care îi place *cel mai mult*, un bufet cu lemn de stejar, unde aveau părți de animale și în meniul de desert. Din momentul în care dăm mâna, nu intră în discuție să ne îmbrățișăm, nu este stilul Palmer, știu că această întâlnire nu îmi va oferi ceea ce speram.

Ceea ce nu e același lucru să mă gândesc că e o greșeală.

Tatăl meu vorbește despre el tot timpul: parteneriatul lui, clubul de navigație, noua lui familie, două fete care i-au dăruit deja trei nepoți. Nu le-am cunoscut niciodată, nici pe fete, nici pe cea de-a doua soție, și nici nu vreau. Își amintește să adauge câteva comentarii despre cât de greu i-a fost financiar când fetele erau mici, poate ca să-și justifice zgârcenia de care a dat dovadă față de mine și de mama, dar nu văd să-i fi fost chiar atât de greu. De câteva ori, când povestește despre cum se joacă împreună cu nepotul său, strălucirea din ochii lui îmi amintește de rarele ocazii când era tatăl amuzant, care se zbenguia cu mine în grădina din spate.

Trece rapid peste orice ar putea fi jenant, faptul că i-am cerut să nu vină la înmormântarea mamei, propriul meu eșec că nu am terminat anii de stagiatură. Acum are o casă lângă Kingston-upon-Thames. *Așa că amândoi locuim lângă apă, nu, o fi în ADN-ul nostru.*

Îmi dau seama încă dinainte să ne aducă aperitivele că nu vreau să-i mai spun lucrurile verde în față așa cum am exersat în mintea mea de când ne-a părăsit. Este impenetrabil. Singura persoană care ar avea de suferit aș fi eu.

– Păstrăm legătura, îmi spune după ce plătește foarte teatral, fără să lase bacșiș. Cine știe, poate într-una din zile s-ar putea să apar în Barcelona!

Aerul de afară este încărcat, anunțând o furtună ce stă să înceapă.

Mă uit la el cum strigă după un taxi și mă hotărăsc să mă întorc în apartamentul lui Kerry, chiar dacă e la mai bine de șase kilometri de unde sunt. Când începe să plouă, încep să râd. În loc să mă ascund într-un magazin, o las să mă ude până la piele, o las să mă facă leoarcă, să-mi distrugă costumul pe care nu îl port decât la înmormântări sau la întâlniri cu rude foarte îndepărtate și dezamăgitoare.

Mâine plec cu avionul spre casă, la slujba care contează și la familia pe care vrem și știu că putem să o avem împreună în ciuda tatălui meu, nu din cauza lui.

Platou rotund pe care se servesc diferite feluri de mâncare indiană.
Termen neoficial pentru Anglia, folosit de soldați în timpul celor două războaie mondiale

Capitolul 56. Kerry

17 martie 2014

Sunt acasă. Înapoi în orașul meu, pe strada mea, în vechiul meu pat.

Când am început rotația la Anestezie vara trecută, m-am străduit să scap de reputația pe care o aveam. Dar odată ce ai un renume prost, e aproape imposibil să îl faci uitat cu timpul. Am ascultat casete de relaxare și am citit cărți despre comportament asertiv. Ba chiar am luat taurul de coarne și am încercat yoga, deși stresul că m-am chinuit să nu dau vânturi a anulat orice beneficiu meditativ.

Nouăzeci și cinci la sută din timp am fost stagiarul specializării perfect. Dar din cauza reputației mele chiar și numai o privire încruntată sau câteva cuvinte spuse în barbă ridicau din sprâncene deasupra măștilor în sala de operație. Conversațiile se opreau când intram în vestiar și se reluau în șoaptă după ce plecam. Era dureros. Când m-am dus să vorbesc cu medicul meu specialist, acesta mi-a zis în principiu că dorm așa cum mi-am așternut. Spre marea mea oroare, ochii mi s-au umplut de lacrimi. Eram amândoi atât de disperați încât s-a oferit să tragă niște sfori și după o săptămână a anunțat că exista varianta să mă transfer pentru a doua rotație a stagiaturii pe specializare.

Noul meu început avea să însemne că am ajuns înapoi acolo unde a început totul.

De fapt, ultimele șase săptămâni au fost mai bune decât mă temeam că o să fie. Brighton este un sătuc cu pretenții de oraș, așa că mă tot întâlnesc cu vechi colegi de la Ambulanță, prieteni din școală, vecini atât pe stradă, cât și pe coridoarele spitalului.

Îmi scot zâmbetul la înaintare când trec pe lângă ambulanțele din parcare ca să intru în urgențe pe ușile automate. Simt în preajmă un miros de fum de țigară adus de vânt și, pentru o fracțiune de secundă, mi-l imaginez pe tatăl lui Joel, exact în acel loc în noaptea mileniului, înainte să știm dacă fiul lui va trăi sau nu.

Gata! Aceste flashbackuri sunt inevitabile, dar, din fericire, se întâmplă rar. Într-una din zile pot să jur că mă voi întâlni cu Joel de-adevăratelea și va fi mult mai greu. Nici măcar nu am putut să-i urmăresc documentarul luna trecută, cu toate că i-am citit articolul despre testarea genetică în *The Times*. Mă bucur că băiețelul lui e sănătos. Am încercat să nu analizez prea mult faptul că nu a pomenit de nici o parteneră de viață...

– Am făcut brioșe de Saint Patrick, spun trântind cutia de plastic pe blatul de la urgențe. Colorantul verde este nouăzeci și nouă la sută natural, cu toate că nu garantez pentru unu la sută rămas.

Talentele culinare pe care mi le-am perfecționat când m-am jucat de-a mama și de-a tata cu Tim și cu Elaine îmi pică numai bine acum. Orice urmă de suspiciune pe care ar avea-o colegii mei față de încercarea mea nerușinată de a-i mitui dispare după prima înghițitură.

– Am nevoie de asta, spune medicul rezident. A fost o zi nebună și bănuiesc că ne vom primi rația de zâne și spiriduși mai târziu, dar deocamdată coa... Se oprește înainte să termine cuvântul „coadă“ ca să nu cobească. Suntem încă aglomerați, dar ne descurcăm. Mie îmi convine că suntem aglomerați. Când începe să facă predarea, lista pacienților și prezentarea fiecăruia dintre ei îmi oferă ceva concret de care să mă agăț.

– Ne vedem dimineață, îi spun în timp ce rezidentul se târăște înapoi la vestiar.

Primul meu pacient din seara asta este un om al străzii. Îl miros dinainte să trag perdelele. Colegii cu o natură sau cu nas sensibil își pun Wicks în nări, dar eu am învățat cum să respir pe gură.

E o ea, nu un el. Arată mai degrabă a un vraf de rufe, nu a persoană. Un alt vraf, de data aceasta de sacoșe pline de lucruri, stă în echilibru precar lângă patul ei. Văd din însemnări că nu e de mult timp aici. Mai puțin de o oră.

– Așadar, domnișoară... (mă uit în foaie) Allsop, eu sunt doctorița Smith. Îmi puteți spune cu cuvintele dumneavoastră care este problema?

Se uită la mine și îmi zic în minte: *te cunosc*. Sunt ochii. Sunt limpezi și mai tineri decât restul corpului. Verific data nașterii din dosar. Are doar treizeci și patru de ani.

– Sunt pe moarte.

Vorbește împleticit. Cred că e băută, dar pot fi droguri sintetice sau ce altceva ar fi putut folosi ca să-și facă viața pe străzi suportabilă.

Totuși, asta nu înseamnă că *nu* moare. Uneori pacienții deslușesc ceva cu mult înaintea medicilor. Iar rata decesului celor care dorm pe străzi e cu douăzeci și cinci la sută mai mare decât la restul oamenilor.

– Hai să încercăm să vedem ce e cu tine. I-ai spus asistentei de la triaj că ai simțit o durere în burtă și la spate. Să începem de acolo. Întinde-te ca să pot să te examinez.

Mă avertizează din priviri când încerc să-i ridic straturile de haine și o face ea. Mirosul devine mai pregnant, cu toate că respir încă pe gura deschisă. Aproape că simt pe limbă izul ascuțit al mirosului ca de grădină zoologică. Pielea ei, din ce pot vedea, e maro-închis din cauza murdăriei.

O recunosc oare pentru că am mai văzut-o la urgențe?

Nu sunt prea multe informații în fișa ei, dar probabil că a folosit un nume fals. Mulți fac așa, ca să încerce să pună mâna pe opioide. Se strâmbă când o palpez.

– Spune-mi, dacă poți, unde te doare cel mai tare.

Nu pare în stare să articuleze ceva.

– Ai sângerat când te-ai dus la toaletă? Sau din vagin?

– Nu.

Încă vorbește cu mine, dar eu nu o mai aud pentru că simt cu degetele că ceva pulsează și inima începe să-mi bată mai tare.

Încerc să găsesc alte explicații posibile, pentru că vreau să mă înșel. Instinctul însă îmi spune că am găsit ce căutam.

Trag perdelele ca să-mi strig colegii.

– Cred că acest pacient trebuie resuscitat urgent. Suspiciune de ruptură de anevrism aortic abdominal. Avem nevoie de *computer tomograf* și putem chema chirurgul specialist cardio-vascular ACUM.

În zâmbet i se citește o satisfacție sumbră.

– Mor, nu-i așa?

Majoritatea pacienților cu ruptură de anevrism aortic abdominal mor după operație.

– Trebuie să-ți facem niște analize acum, dar dacă este ceea ce cred eu, vei avea nevoie urgent de operație. Mă tem că e foarte grav. Putem suna pe cineva?

Întinde mâna.

– Nu. O să stai cu mine totuși, nu-i așa, Kerry?

Îngheț pe loc. Am avut dreptate. Ne-am mai întâlnit. Mă cunoaște.

– Nu-ți pot promite asta, dar vom avea grijă de tine, domnișoară Allsop.

Mă uit în fișa ei, îi caut prenumele fiindcă numele de familie pare atât de necomunicativ și rece când te adresezi unei persoane care se confruntă de una singură cu moartea. Zoë.

Și-acum știu cine e.

Când o iau ca să o ducă la CT, rămân după perdelele rezervei ca să mă gândesc un minut cum să procedez.

Zoë e fosta lui Joel. Mama lui Leo. Dacă ar fi vrut să îl sun pe Joel, m-ar fi rugat.

Cu toate acestea, este cert că nu există nimic mai rău decât să mori de unul singur.

Să urmez procedurile sau ce-mi spune inima. Să-i încalc dreptul la confidențialitate ar fi o contravenție disciplinară gravă, iar eu oricum am ajuns aici cu un dosar dubios.

Aș putea fi concediată.

Dar uneori medicina nu înseamnă să urmezi doar reguli, ci să faci și ceea ce e bine. Știu deja ce trebuie să fac.

Mă duc pe coridor să îl sun pe Ant de pe mobil.

– Joel e în Brighton?

În fundal le aud pe gemene strigând că mai vor ceva. O poveste de noapte bună, probabil.

– Cred că da. De ce?

– Fosta lui e aici, în spital. Zoë, mama lui Leo. E grav, s-ar putea să nu mai aibă mult de trăit. M-a recunoscut, așa că sigur știe că îl cunosc pe Joel, dar nu m-a rugat să îl sun. Oare el ar vrea să știe? Ea nu are pe nimeni altcineva.

– Rahat. Rahat. Săracul Leo. Da, cred că Joel ar vrea să știe. Hai că îl sun acum.

– Mersi, Spune-i să meargă direct în secția de gastro, Zoë merge în sala de operație, deci nu mai e pacienta mea. Plus că dacă ne vedem, doar complicăm lucrurile.

– Chiar și acum? întreabă Ant, așa că mă întreb ce știe sau ce bănuiește.

Ezit. Indiferent de ce se întâmplă în seara asta, lui Joel nu-i va fi ușor.

– Bine. Spune-i... spune-i că sunt aici dacă are nevoie de mine.

E trecut de miezul nopții când simt furnicături pe tot corpul și știu că el e în spatele meu.

Am terminat de consultat o pacientă care și-a luxat glezna la beție, în toiul unui dans irlandez, și e un adevărat chin să-mi păstrez calmul cu amicii ei și cu refrenele lor din „Danny Boy“.

Mă întorc și-l văd pe Joel cu expresia pe care o au pe chip rudele și prietenii care așteaptă să se întâmple ce e mai rău oamenilor pe care îi iubesc.

În același timp însă arată bine. Sănătos, mai ales fără machiajul ridicol de televiziune. Tot îmi crește pulsul când îl văd, dar nu mă duc spre el ca să-l îmbrățișez sau să-i strâng mâna.

– Hei, Joel. Ai fost în secție, presupun. Ce face?

– În operație. Ochii lui nu se dezlipesc de ai mei, de parcă ar întreba ceea ce el se teme să pronunțe: O să moară?

Mă uit pe listă, îi spun asistentei că am nevoie de două minute ca să vorbesc cu o rudă și îl duc pe Joel în camera unde stau membrii familiilor. A fost renovată de când am mai fost aici cu Tim și Ant, acum paisprezece ani, dar uneori îmi amintesc exact cât de îngroziți am fost.

– Doctorii ți-au explicat ce s-a întâmplat cu ea.

– Ceva s-a spart în vasul de sânge care vine de la inimă?

Încuviințez.

– Da. Încearcă să-l repare prin operație. Dar nivelul sângerării arată că sunt riscuri mari să nu supraviețuiască. Îmi pare tare rău.

Joel scutură din cap.

– Cum s-a întâmplat?

– E rar în cazul persoanelor de vârsta ei, dar istoricul familiei sau fumatul ar putea fi un factor. S-ar putea să nu fi fost multe simptome. Când a ajuns la noi, anevrismul era deja rupt.

El nu schițează nici un gest.

– Nici măcar nu știam că s-a întors în Brighton. I-am scris încontinuu, i-am trimis fotografii cu Leo la adrese diferite. Weston-Super-Mare. Hartlepool. Îi place să fie lângă mare.

– Îmi pare rău, Joel.

– Am văzut-o ultima dată când mi-a zis că vrea să facă întrerupere de sarcină. Se oprește. Nu știu ce să fac cu Leo.

Aștept să spună mai multe. Secundarul ceasului descrie un cerc complet până vorbește din nou.

– Leo nu a cunoscut-o deloc pe mama lui de când era bebeluș. Asta ar putea fi ultima lui șansă.

Dau din cap.

– Câți ani are acum?

– Tocmai a împlinit nouă ani.

Nouă ani de când totul s-a sfârșit între noi. Cum e posibil să am impresia că s-a întâmplat acum zece ani *și* ieri în același timp?

– Vrei să-mi spui la ce te gândești?

– Eu... mă răzgândesc de la o secundă la alta. Dar în principal mă gândesc că... nu ar trebui să îi dau o șansă să o cunoască? Dacă o să crească și o să creadă că nu l-am lăsat?

Trag aer adânc în piept. Am văzut copii târâți din pat în toiul nopții ca să-și ia la revedere de la părinți sau de la bunici. Cine știe dacă îi ajută sau nu în anii care urmează?

– Știi ceva, s-ar putea ca Zoë să fie încă în operație. Îi e frică de spitale?

Joel scutură din cap.

– Nu. Am fost la controale din cauza Sindromului Abstinenței Neonatale. Apoi a venit lejer la mine în vizită după ce mi-am înlocuit stimulatorul. Dar... nu o *știe* pe mama lui. O să fie într-o stare proastă? Adică știu că va fi, dar o poate vedea când își revine?

Pacienta pe care am văzut-o mirosea, era murdară și pierdută. Probabil că au spălat-o și curățat-o înainte de operație, dar și așa...

– Locuia pe străzi, cred. Era într-o stare jalnică.

– Kerry...

Ridică mâna și vreau să i-o strâng.

– Ce ai face?

Este întrebarea la care nu trebuie să răspundem. Dar ce sunt eu acum, medic sau prieten? Îmi cobor privirea și fixez podeaua gri-albastră.

– Asta nu este o părere medicală, Joel. Eu, una, însă aș aștepta până dimineață, când o să știm mai multe. Ține cont că nici măcar nu m-a rugat să te sun. Dacă își revine, o poți întreba chiar tu ce își dorește.

Dă din cap.

– Așa mi-a spus și Liv.

Liv. Urăsc numele acesta încă dinainte să știu cui îi aparține.

– Liv? Încerc să par degajată.

Pe neașteptate, își ridică privirea spre mine. *Cu vinovăție?*

– Ei bine... „prietenă“ pare atât de aiurea la vârsta noastră. Ne-am cunoscut la serviciu. E o chestie destul de recentă.

– E important să ai pe cineva lângă tine. Ca să ai cu cine povesti.

Joel dă din cap.

– Trebuie să mă întorc în secție.

Zâmbesc.

– Da, și pe mine mă așteaptă pacienții. Dar mai rămâi aici un minut dacă simți nevoia să fii singur. Iar chirurgii sunt excelenți. Pentru că e tânără, s-ar putea să fie bine...

Când mă întorc, mă atinge pe braț și toate senzațiile pe care el mă făcea să le simt mă năpădesc din nou, de parcă o mașină a timpului m-a dus înapoi în adolescență.

– Mai e ceva, înainte să pleci. Trebuie să-ți mulțumesc, Kerry.

– Pentru ce?

– Pentru că mi-ai spus cât de netrebnic am fost că nu voiam să-l caut pe Leo. Fără asta, aș fi pierdut atât de multe. Am încercat să îți spun, nu la mult timp după ce ne-am despărțit, dar...

– Kerry, avem nevoie de tine la resuscitare!

Joel îmi dă drumul.

– Te duci să salvezi o viață?

– Mai degrabă e ceva ce implică secreții ale corpului.

Ies din încăpere înainte să spun ceva stupid.

Capitolul 57. Joel

18 martie 2014

Au mai fost nopți nedormite cu Leo, zeci la număr. A fost un bebeluș morocănos și pe măsură ce a crescut ne-am confruntat cu coșmaruri, cu crizele de la doi ani și cu situații când vomita ca un zombi din filmele de groază pe care le urmăream în adolescență.

Dar această noapte nedormită este diferită. Fiecare minut pare încărcat de frică, amintiri și ocazii pierdute.

În timp ce aștept vești, o asistentă îmi oferă o felie rămasă dint-un tort de Saint Patrick și îmi amintesc: era de ziua Saint Patrick, în 2005, când Zoë m-a căutat ca să-mi spună că nu s-a mai drogat. Dacă i-aș fi ignorat mesajul, Leo nu ar mai fi existat.

Ar fi trebuit să fac mai multe pentru Zoë. Aș fi putut să o salvez. Dacă scapă de data asta, nu o să mai accept să mă refuze. O să o urmăresc pas cu pas. O să-i trimit scrisori, mesaje și fotografii cu fiul nostru, ca să o conving că viața *chiar* merită trăită. Doar că...

Nu a funcționat când oamenii au încercat să facă același lucru cu mine. I-am ignorat pe toți: medici, asistente, paramedici, prieteni, părinți...

Kerry.

E fericită acum? Părea mai calmă decât ultima oară când am văzut-o în timpul primei mele transmisii live de pe teren. Dar a fost profesionistă, a pus sentimentele mele pe primul loc.

Cum a făcut întotdeauna.

– Domnul Greenaway?

O femeie în halat intră în sala de așteptare.

– E în viață? Zoë e în viață?

– Da. Medicul chirurg va veni la noi mai târziu, dar am vrut să știți că ieșit cu bine din operație, deși a pierdut mult sânge. O mutăm în ATI și imediat după ce e instalată puteți să o vedeți, deși e sedată.

Se întrevăd zorii zilei când mă lasă să intru în același salon în care am revenit la viață. Să fie un semn? Miracolele se întâmplă.

– Of, *Zoë*.

Respiră, dar nu e conștientă. Probabil că e bine, pentru că încep să plâng când o văd. Nu din cauza aparatelor și a monitoarelor, ci din cauza a ceea ce a ajuns: zbârcită, îmbătrânită înainte de vreme. Când luam droguri, oamenii treceau pe lângă mine pe stradă sau pe plajă și vedeai în privirile lor dezgustul față de ce mi-am făcut, față de pierderea propriei demnități. Cu toate acestea, pentru mine a fost altceva. Chiar și în cel mai deplorabil stadiu în care aș fi ajuns, aș fi putut merge acasă și să-i rog pe părinții mei să mă ajute.

Dar Zoë a fost respinsă și lăsată să se descurce singură chiar de mică. A supraviețuit datorită neobrăzării, istețimii și extraordinarului ei talent de a imita.

Are un tub în gât ca să o ajute să respire și vreau să i-l smulg ca să aud unul din accentele pe care le imita cel mai bine: acel Cockney obraznic, cel de cântăreață spaniolă de cabaret, ba chiar și pe cel de reprezentant al spitalului, așa cum s-a prefăcut că e cu atâtea Crăciunuri în urmă, când m-a sunat să-mi spună că sunt tată...

Îmi înghit nodul din gât.

– Hei, Zoë. Nu am știut că te-ai întors în oraș. Ar fi trebuit să mă suni. Știu pe cineva care și-ar dori mult, mult să te cunoască.

Nu răspunde.

– S-ar putea să te audă, îmi spune asistenta de la ATI care trece pe lângă noi.

– Chiar?

Eu nu am auzit nimic cât am fost în comă, dar asta nu înseamnă că Zoë nu ar putea auzi. Asistenta îmi face semn cu degetul să mă îndepărtez de pat și când vorbește din nou, o face în șoaptă:

– Este unul dintre ultimele simțuri care dispar.

Încerc să înțeleg ce spune.

– Asta înseamnă că e pe moarte?

Și vocea mea păstrează un ton jos, ca să nu risc ca Zoë să-mi audă întrebarea.

Asistenta mă privește fără să clipească.

– Medicul chirurg v-a spus riscurile? Șocul este principala îngrijorare, dar și organele care pot începe să cedeze din cauza hemoragiei de dinainte de operație. Gestionăm totul cât putem de agresiv, dar și asta vine cu propriile riscuri.

– Am înțeles.

Iau un scaun și mă întorc la Zoë. E trecut de 6 dimineața, dar ceva din lumina din jurul patului îmi amintește de cum îi citeam lui Leo în fiecare seară până a crescut și nu am mai făcut-o. Întind mâna să o ating pe partea de braț care se vede printre tuburi și fire și cămașa de noapte de spital. Mă surprinde că e caldă, deși nu ar trebui. E în viață, încă.

– Să-ți povestesc despre fiul tău, Zoë. Despre minunatul băiețel pe care l-ai făcut. Cel mai important lucru despre el: e *neînfricat*. Îi spunem Regele Leu și datorită numelui, dar chiar că are o inimă de leu. Știe că există lucruri de care îți e frică, m-a văzut în spital și își face griji despre încălzirea globală și uragane, dar cel mai mult se teme că nu va crește suficient de repede ca să le rezolve.

Asistenta aruncă o privire înspre mine, apoi se uită în altă parte.

– Apoi, e un imitator al naibii de bun, ca tine. Ascultă. Scot iPhone-ul din buzunar și caut înregistrarea mea preferată cu el, în care pretinde că e Pharell Williams și cântă și dansează pe piesa „Happy“, cu mâinile și picioarele aruncate în toate direcțiile și cu voce nazală ca americanii. Fața îi este încordată și plină de cute de la atâta concentrare ca să-și amintească toate cuvintele și ratează niște pași, dar piesa parcă a fost scrisă pentru el.

– Așa este el. Acesta e al treilea lucru. E fericit. Cred că așa s-a născut, în ciuda a tot ce s-a întâmplat. Eu am toane, după cum bine știi, așa că trebuie să te fi moștenit pe tine. Imaginează-ți că ai fi avut părinți care să-ți ofere tot ce meritai, atunci și tu ai fi fost ca el...

Mă opresc pentru că nu știu dacă este chiar ce ar trebui să audă. Nu-i mai este de nici un folos.

– Leo e perfect. Te poate vindeca, tot așa cum m-a vindecat pe mine, și cum te faci mai bine, pot să-l aduc, să te cunoască și...

Alarma începe să sune și cu toate că îmi dau seama că e de la unul dintre monitoarele ei, încerc să mă conving că un alt pacient cedează, nu ea.

Nu ea.

Chiar și atunci când personalul medical vine în fugă la patul ei și unul dintre ei mă dă la o parte, îmi spun că mai are o șansă.

Dar în adâncul sufletului, știu că nu e adevărat.

Capitolul 58. Kerry

19 martie 2014

Intru la ATI când ajung la serviciu pentru ultima tură din săptămână și cei de acolo îmi spun că Zoë a făcut stop cardio-respirator la câteva ore după operație și nu au putut să o aducă înapoi.

Nu simt nimic. Tura mea este fără evenimente, cu toate că fac trei examene abdominale și de fiecare dată mă aștept să simt aceeași pulsație care nu are ce căuta acolo și care anunță o catastrofă.

– Ce vrei să faci în zilele tale libere? mă întreabă rezidentul când predau tura a doua zi.

– Zbor.

Începe să râdă.

– O avem în secție pe propria noastră Amelia Earhart.

– Sper că nu. A dispărut la jumătatea zborului.

– Mda. Ai dreptate. Și cine ți-ar acoperi schimburile în weekend?

Mă simt extenuată în timp ce mă schimb și am senzația că oboseala e mai profundă decât cea obișnuită după mai multe nopți de gardă. Ideea că m-am întors aici în weekend și apoi zile, săptămâni, luni și ani mă face să simt că-mi vine să leșin.

Dar după ce dorm puțin, sunt gata să zbor. Pe partea noastră de țărm, cerul este cenușiu, dar decolez, iar linia de coastă are o luminiscență care mă ispitește. Mă îndrept în direcția aceea. Amorțeala psihică ce mă încearcă de când am auzit că Zoë a murit e diferită de detașarea pe care suntem învățați să o adoptăm, ca să ne protejăm de suferința provocată de previziunile evoluției stării pacienților.

În momentul de față mă simt ca și cum aș fi fost anesteziată. Parcă mâna de pe manșă aparține altei persoane. Zbor singură de anul trecut, cât de des îmi permit. Iată un lucru pozitiv că sunt acasă, am mai mulți bani pentru orele de zbor. De obicei caut aici, printre nori, frumusețea și liniștea sufletească, dar astăzi nu sunt mângâiată de nici una dintre ele. Huruitul

motorului și rafalele vântului de afară se topesc în ecouri de voci pe care încep să le disting tot mai clar: a lui Zoë, a lui Joel și a mea. Aici, sus, toate consecințele infinitezimale ale altor decizii pe care aș fi putut să le iau trec în viteză ca niște nori. Resuscitarea lui Joel îmi revine vie în minte, cum am simțit corpul lui, violența manevrei. În toți acești ani mi-am amintit-o ca pe un triumf. Acum nu-mi mai amintesc decât frica. Încerc să o gonesc din minte, dar acum mă revizitează alți pacienți, toți sunt oameni pe care nu am crezut că o să mi-i amintesc. Nenumăratele situații în care m-am felicitat că am reușit să blochez tot ce era rău, când de fapt nu așteptau decât să mă atace cu sentimente pe care ar fi trebuit să le înțeleg la momentul respectiv. O văd până și pe Elaine și prin ce a trecut...

Un banc de nimbostratus îmi obturează vizibilitatea și sunt ametită. Vreau să plâng, dar trebuie să-mi vin în fire pentru că *pilotez un nenorocit de avion*.

O spărtură în nori lasă să pătrundă o rază orbitoare de lumină. E tot mai mare și strălucește tot mai puternic, inundând totul în jur ca apele ce se revarsă printr-un baraj.

– Turnul de control din Shoreham, aici Piper PA28 Dougal, solicit permisiunea să aterizez.

– Piper PA28 Dougal, aici Turnul de control din Shoreham, e vreo problemă?

Nu e nici o problemă cu avionul, dar eu am probleme.

– Turnul de control din Shoreham, aici Piper PA28 Dougal, negativ, dar cer permisiunea pentru aterizare.

În timp ce primesc permisiunea, nu mai pot controla lacrimile sau teroarea că mă dezintegrez bucățică de bucățică. Reușesc să aterizez înainte să mă pierd complet cu firea. În lacrimi, rulez pe pistă spre zona de parcare, știind că am nevoie de altcineva care să mă ajute să mă adun.

Numele psihologului meu este Earl, e de aceeași vârstă cu mine și are multe piercing-uri. Camera în care ne întâlnim este la fel de tipică Brighton cum e și el, cu perne decorate cu tehnica tie-dye și cu miasme de bețișoare parfumate. Mă așez pe un scaun IKEA care este identic cu unul din a doua cameră cu chirie în care am stat în Londra. Când Earl zâmbește, șurubul din obrazul lui zvâcnește și îmi vine în minte câte piercing-uri infectate am tratat de-a lungul anilor.

Cu o jumătate de oră în urmă aveam totul sub control. Toți pacienții pe care i-am tratat în tura mea respirau încă, nici unul nu a depășit limita de așteptare. Acum...

– Cum funcționează? îl întreb.

– Cum vrei tu.

Asta e tot? Dau patruzeci și cinci de lire pe o ședință de cincizeci de minute, bani pe care aș putea să-i folosesc ca avans pentru ore de zbor sau chiar pentru un apartament, iar acest așa-numit expert îmi împinge toată responsabilitatea înapoi în cârcă?

– Cât durează de obicei până când sunt din nou bine?

Zâmbetul nu îi dispare de pe buze.

– Nu e o perioadă anume. Fiecare e unic. Ar putea dura câteva ședințe sau luni. Chiar ani.

Închid ochii. Îmi doresc certitudine: un prognostic clar, un plan agresiv de tratament.

– Oamenii încep de obicei să-mi povestească ce i-a adus la mine.

Deschid ochii din nou. În fața scaunului meu e o fereastră și în depărtare un copac se profilează pe cerul albastru. Este o zi frumoasă și mi-aș dori să fiu oriunde altundeva, nu aici... Sunt pe punctul să spun asta când revine valul de dezintegrare care m-a copleșit în avion. Vreau să-mi găsesc cuvintele ca să-i povestesc despre asta, dar încep să plâng și lacrimile curg cu atâta putere, încât nu știu dacă cincizeci de minute vor fi suficiente ca să le dau frâu liber.

Capitolul 59. Joel

12 iunie 2015

Nimeni nu se ceartă cu Olivia Coombs. Este una dintre calitățile care o fac un producător și un regizor strălucit. De asemenea, o face un partener al naibii de ciudat în viața particulară.

– Trebuie să vrei să riști, Joel. Altfel, care mai e rostul să fim împreună?

Închid ușa de la balcon ca vecinii să nu audă. Am o presimțire că discuția se va încinge și chiar dacă sunt la litera Z pe lista celebrităților, nu există nici o garanție că cineva nu va posta cearta noastră în social media.

– Liv, nu spun nu niciodată. Dar nu sunt pregătit acum. Nu încă.

– Probabilitățile genetice nu se vor îmbunătăți, nu-i așa? Și fertilitatea mea scade an de an. Este logic să începem să încercăm acum. Asta, dacă nu cumva nu vrei copii cu mine.

Răspunsul cinstit este nu sunt sigur că mai vreau copii cu oricine altcineva.

Necazul este că o iubesc. Vreau să fie fericită pentru că și ea mă face fericit, iar Leo o adoră. După ce a murit Zoë anul trecut, vina a fost copleșitoare, dar Liv m-a ajutat să înțeleg că, la urma urmei, Zoë a făcut niște alegeri pe care nimeni altcineva nu le-ar fi putut schimba...

Și că Leo are nevoie ca eu să-mi vin în fire chiar mai mult decât înainte.

– Știi că nu e atât de ușor pentru mine.

– Ei bine, uite cât poate fi de simplu. Suntem împreună de un an de zile, ceea ce e suficient ca să știi dacă e să ne îndreptăm într-o direcție sau în cealaltă. Până una-alta, vreau un copil, am treizeci și cinci de ani, și dacă nu vrei și tu unul, probabil că trebuie să caut pe cineva care vrea. Vocea ei este calmă, dar când se întoarce să plece din apartament, văd că este roșie la față de nervi.

Ar trebui să-i spun să aștepte, ca să mai discutăm. Doar că nu știm ce ne așteaptă. Nu este vorba că eu vreau o vacanță la mare și Liv vrea o excursie

într-un oraș, într-un weekend. Am trăit exact acest scenariu și am ajuns în Stockholm, pentru că ea m-a convins, cum face de obicei.

Deschid ușile duble și mă uit peste balcon, privind-o cum merge cu pași hotărâți pe strada Gardner înainte să se facă nevăzută. Se îndreaptă spre mare, unde va bea un espresso dublu în cafeneaua ei preferată, mă va înjura în barbă, va arunca razant câteva pietre cu o precizie de speriat și se va întoarce calmă...

Am putea încerca terapia? Nu sunt mulți psihologi pe măsura spiritului autoritar al lui Liv. Ant îmi spune uneori că sunt sub papuc. Eu prefer îndrumat: eu și Liv lucrăm destul de des împreună, așa că e firesc ca ea să decidă și acasă și când filmăm pe teren. Lăsând însă gluma deoparte, Ant e de părere că încă un copil mă va ține și mai bine cu picioarele pe pământ. În plus, fetițele lui iubesc bebelușii.

E prea seducătoare ideea ca de data aceasta să fac totul mult mai bine: să fiu alături de Liv când face testul de sarcină, analizele, să mergem împreună la cumpărături și să zugrăvim camera copilului. Apartamentul de lux de la ultimul etaj în care locuim are lift pentru cărucior și balcon pentru moțăieli la umbră în zilele calde de vară sau am putea să-l vindem și să ne mutăm în Hove.

Mi-o și imaginez pe Liv, înfofolită ca într-un cocon, în scaunul atârnat, în fața mea, hrănind bebelușul, o fetiță, cred, împreună cu Leo, mândru să fie frate mai mare.

Cu toate acestea, nu pot să fac abstracție de teamă. A fost altceva că Zoë a născut un copil pe care nu l-am așteptat. E foarte diferit să încerci să concepi unul, știind că există un risc uriaș ca noua persoană pe care o concepem să fie nenorocită de o boală ce-i poate pune viața în pericol. Doar pentru că nu i-am transmis lui Leo gena defectă, asta nu înseamnă că nu e posibil să o transmit altui copil. Și nu este o opțiune să luăm în calcul varianta screening-ului prenatal: anormalitatea pe care au identificat-o e atât de rară, că nu a fost încă autorizată să fie testată in vitro.

Dar mă tem și să n-o pierd pe Liv. Lucrăm împreună, locuim împreună, ne iubim și sunt mai fericit decât mă așteptam să fiu vreodată în mijlocul familiei noastre neconvenționale. Nu vreau să se schimbe nimic. Ce mă sperie mai mult? Sa fiu fără Liv, sau să îmi asum un risc ce ar putea să-mi aducă fericire și durere în egală măsură? Când simt că nu mai știu ce să fac,

mi-o imaginez uneori pe Kerry care încearcă să-mi bage mințile în cap. Cred că mi-ar spune că riscul face parte din viață.

– Crezi că este ceva diferit de sexul prin care facem copii? îmi șoptește Liv în ureche după ce ne recăpătăm suflul.

Eu râd.

– E fără prezervativ?

– Nu doar asta, prostuțule. E mai... nesăbuit. După toți anii în care am fost atentă să *nu* rămân însărcinată, simt un fior în plus când jucăm ruleta bebelușului.

– Este felul naturii umane de a ne oferi ceva la care să privim în urmă când suntem proaspăt părinți și sexul nu e decât o amintire.

– Pe naiba. Niciodată nu voi putea să fiu în același pat cu tine fără să vreau să ți-o trag, Joel Greenaway. Și la nouăzeci de ani, tot te voi hărțui pentru o partidă de sex.

– Amărâtul de mine. O sărut, ideea de a îmbătrâni alături de Liv adăugând și mai multă strălucire însuflețirii ce ne desfată. Bineînțeles că ea are propriul fel de a încerca să facă un copil. Acum sunt cu totul de acord cu planul și vreau să mă bucur cât mai mult de căldura...

– Tati, Livvy! E timpul să vă treziți!

Leo dă buzna în cameră, sărind în mijlocul patului, chiar dacă la zece ani și crescând văzând cu ochii, ar putea foarte ușor să ne rănească sau să strice rama patului.

– Da, așa e, Rege Leu, dar din când în când avem și noi voie să dormim mai mult, spune Liv, făcându-mi cu ochiul. Tati îți va face micul dejun, apoi, ce zici, mergem pe plajă?

Înșfac boxerii de pe jos și îi trag pe mine pe sub plapumă înainte să îl duc pe Leo în bucătărie. Soarele scaldă încăperea prin ușa dublă și am sentimentul că suntem într-o reclamă pentru un produs sănătos, poate iaurt bio, pentru că așa ar trebui să fie cele mai grozave momente din viață. Mă apuc să-i fac lui Leo micul dejun preferat, frigănele, o mâncare ce a fost și preferata mea când eram de vârsta lui.

Liv intră în halatul de casă, mirosind a gelul de duș care îmi amintește de prima vacanță împreună, și deja abia aștept să se facă timpul ca Leo să plece la întâlnirea lui cu alți copii în după-masa aceasta, pentru că vom avea mai mult timp să încercăm să facem un bebeluș...

Am făcut un interviu cu un guru al pozitivității pentru emisiunea pe care o fac, *Secretele stării de bine*, și el a spus că deseori ne dăm seama că am fost fericiți doar retrospectiv, după ce se întâmplă ceva rău. Și că momentul-cheie al mulțumirii sufletești este să observi momentul prezent și să fii recunoscător.

Așa că îmi spun în mine: *Aceasta este fericirea*.

Capitolul 60. Kerry

31 iulie 2015

– Chiar crezi că sunt pregătită să plec?

– Tu ce crezi, Kerry? E decizia pe care trebui să o iei tu.

Ca de obicei, Earl îmi aruncă înapoi cea mai dificilă întrebare.

– Relația noastră a durat aproape cât căsnicia mea. Mă sperie când mă gândesc cum va fi când nu te voi mai avea pe tine ca plasă de siguranță.

– Ce anume pot eu să fac și tu nu poți de una singură?

Mă uit pe geam, afară, la frunzele care foșnesc în copaci. Este a doua mea vară în care le privesc de pe nenorocitul ăsta de scaun IKEA. În prima vară, când am simțit că o iau razna, păreau mai degrabă o pată neclară, verde, pentru că după atâția ani în care am refuzat să plâng, brusc, nu mă mai puteam opri. Am povestit despre cât de singură mă simțeam, despre cum nu m-am gândit niciodată să recunosc acest sentiment față de cineva: nici față de Tim, nici față de Ant, nici măcar față de Hanna, în anii de studenție.

Când a venit toamna, frunzele au devenit ruginii și lamentările mele s-au transformat într-o mâhnire profundă. Acela a fost momentul în care m-am îndreptat spre medicul meu generalist. A vrut să-mi dea liber două săptămâni pe motiv de depresie și să dea timp pastilelor pe care mi le-a prescris să-și facă efectul. Am făcut un compromis pentru șapte zile și pe rețeta mea nu era menționat cuvântul „depresie“. Nu am muncit pe brânci nouă ani ca să-mi distrug cariera din cauza unor suspiciuni despre starea mea mentală.

Earl mi-a spus că răspunsul meu arăta că eram încă în stadiul de negociere al durerii. Dar ce pierdusem? În iarnă copacii erau goi și antidepresivele mă țineau la suprafață când am început să înțeleg. Împreună cu Earl am mers înapoi. Am negat toate pierderile suferite: moartea lui Elaine, sarcina mea extrauterină, divorțul. Totuși, nu pot să dau vina în întregime pe aceste evenimente. Când am făcut conexiunile, am fost copleșită de „accese de frică“, după cum le numeam (săptămâni întregi când viața mea a pălit și a

devenit cenușie), din vremea adolescenței mele târzii. Am considerat că dacă mă fac doctor o să mă vindec. În schimb, mi-am blocat emoțiile, într-o încercare de autoapărare. Dar față de ce aveam nevoie de apărare?

Mi-am dat seama în această primăvară, când muguri roz au început să dea din crengile moarte și când într-un final am vorbit despre noaptea mileniului: despre acele optsprezece minute în care am încercat să bag cu pumnii viața în cineva și despre cele cinci luni care au urmat. Euforie, iubire, respingere, eșec. De atunci m-am învârtit constant în aceeași secvență.

Până când ședințele de terapie m-au constrâns să recunosc că nu pot salva pe toată lumea. Că uneori până și legea de bază a unui medic, să nu faci rău, este o provocare aproape insurmontabilă.

– Kerry?

– Scuze. Mă gândeam la întrebarea ta.

– Și?

– Eu... Aproape îmi pierd curajul să-i spun că încă mai am nevoie de el, când îmi amintesc de un pacient din weekend. Am întâlnit o femeie sâmbătă. Mai tânără decât mine. A fost doborâtă de pe bicicletă. A făcut stop cardiac în ambulanță; am preluat resuscitarea. Am continuat multă vreme pentru că se vedea că e într-o formă fizică bună, capabilă să supraviețuiască multor lucruri. Dar nu a funcționat. Când i-am dat casca jos, ne-am da seama de ce nu ar fi reușit să supraviețuiască: tot capul, mă rog, rănile nu erau compatibile cu viața. Pentru prima dată în viața mea, am știut că nu mai era nimic ce am mai fi putut face. Am întocmit un raport și când l-am dus pe cel mai nou membru al echipei într-o cameră alăturată (era prima ei resuscitare), i-am spus că e în ordine să plângă. Și am vorbit serios.

Earl dă din cap.

Mă aștept să plâng din nou, dar nu se întâmplă.

– Am terminat.

Este prima sâmbătă din august și Tim a venit la Londra pentru o conferință: este vorbitorul principal, cu o lucrare despre ce pot învăța țările în curs de dezvoltare alte națiuni despre sănătatea mamei. Mă îndoiesc că delegații l-ar recunoaște în el pe Tim care tocmai a dansat non-stop pe piesele celor de la The Human League.

Suntem la o paradă Pride, cu o pereche de prieteni medici de la urgență. Capsule metalice[34] zac împrăștiate ca niște gloanțe peste tot în parc și îmi pare rău pentru colegii care mai târziu se vor ocupa de efectele lor.

– Invitat special *și* te miști și bine, îi spun când ceilalți doi se duc să mai aducă bere.

– Mda. Cine-i cel mai tare?

– *Tu* ești cel mai tare!

Și chiar este. Tim și Maria au devenit în sfârșit părinți anul trecut în septembrie, când i-au adoptat pe Julia, în vârstă de trei ani, și pe fratele ei mai mic, Andreas. E prima lui noapte departe de ei. A luat primul avion spre Londra și se întoarce acasă mâine-dimineață.

– Am și riduri cu care să mă mândresc.

Se hlizește.

– În timp ce ești zen și strălucești de parcă tocmai ai coborât de pe platourile de filmare de la *Anatomia lui Grey*.

– Ha. Puțin probabil. Dar chiar că mă simt mai bine.

– Terapia te-a ajutat?

– Uriaș. Singura mea problemă e că zilele astea o să încep un șut în ATI, ceea ce bănuiesc că o să fie o combinație mortală de plictis și groază.

Tim râde.

– Am vrut să-ți spun, ți-am găsit specializarea *perfectă*.

– O să fiu bine după ce revin la sângele și măcelul din urgențe.

– Dacă ai putea avea sânge, măcel *și* elicoptere?

– Nu, am încercat la ambulanța aeriană acum câțiva ani, dar trebuie să fii medic specialist, încărunțit sau medic de armată ca să faci asta.

El scutură din cap.

– S-a schimbat. Am citit într-un număr din *BMJ*[35]. Medicina de urgență prespitalicească devine o specializare în sine. Adrenalină, ierarhie zero. Fără relații de lungă durată cu pacienții. Meseria visurilor tale.

Dau căutare pe Google în telefon. Are dreptate. În timp ce citesc condițiile speciale, mintea mea zbârnâie deja de tot ce trebuie să fac pentru ca scrisoarea de intenţie să iasă în evidență: rezistența mea fizică la oboseală, puterea de concentrare, portofoliul, devotamentul față de specialitate. Sunt doar câteva locuri libere în fiecare an și nu îndeplinesc toate criteriile.

Încă.

Chiar dacă noua doctoriță Robodoc a devenit mai sensibilă, încă are în minte numai sânge. Imediat după ce ajung acasă deschid o listă cu ce trebuie să fac ca să devin candidatul ideal.

Muncesc din greu, dar încep și să joc dur. Pe Marek îl cunosc la o seară cu colegii în primăvara următoare... ceva ce am suportat, nu că mi-a plăcut, înainte de terapie. Un concert de muzică și lumini în parc într-un loc împădurit, tipic pentru Brighton. Instalațiile sunt ascunse printre copaci, păsări uriașe cu voci eterice, o harpă ce cântă de una singură, coardele fiind mișcate de niște degete invizibile.

– Cuiva îi place de Kerry..., cântă lângă mine o stagiară de anul întâi suficient de tare cât să se audă până la spital.

– Pe naiba!

Dar îmi ridic privirea și... s-ar putea să aibă dreptate. Tipul nu-și ia ochii de la mine și nu cred că e un fost pacient pe care l-am cusut greșit.

Bărbatul e prea drăguț pentru mine, are un aer care-mi aduce aminte de Edward din *Twilight*, e înalt cu părul brunet și tenul atât de palid în luminile albastre, că l-aș fi dus la raze ca să verific dacă are TBC dacă ar fi intrat pe ușa departamentului.

Vine la mine înainte să am timp să mă ascund după un exponat.

– Îți place spectacolul?

– E plăcut, îi răspund. Ție?

– Plăcut. Da. Cred că ar fi și mai plăcut dacă m-aș plimba pe aici împreună cu tine? Eu sunt Marek.

Dau să răspund politicos că nu, la urma urmei sunt cu colegii de la serviciu. În schimb îi spun:

– Kerry. Da, să mergem.

În timp ce ne plimbăm prin poieni, îmi spune că e polonez și că e în Brighton pentru o săptămână ca să-și caute un loc unde să stea, înainte să accepte o poziție în Departamentul de Arheologie de la universitate.

– Permanent?

– Pentru doi ani universitari doar.

Mă simt ușurată. Indiferent de ce se întâmplă, știu deja că se întâmplă ceva, nu trebuie să mă distragă de la munca mea. Mi-l imaginez pe Earl lăsându-se pe spătarul scaunului său de la IKEA pe care stă în timpul ședințelor de terapie, făcându-mi cu degetul. Încep să râd.

– E ceva de râs?

– Mă gândeam că e perfect dacă ești aici doar pentru maximum doi ani pentru că așa nu va fi nimic serios între noi... Încep să râd și mai tare. Râd de mine pentru că nici nu ne-am sărutat încă.

Marek se încruntă.

– Deci, asta pot să remediez pe loc.

Se apleacă și ne sărutăm pe malul unui iaz magic, unde broscoi-prinți dansează pe apă și pe muzica făcută de clopoței de vânt puși în mișcare de lumina lunii, unde nici o melodie nu va fi cântată de două ori la fel vreodată.

Îmi pierd colegii prin pădure. Îl întreb pe Marek unde stă în noaptea asta, îmi spune numele hotelului și îi sugerez să merg cu el.

– Prea curând, Kerry. Ca arheolog, cred că cele mai bune lucruri au nevoie de timp, ca să se dezvolte.

Mă relaxez și mă bucur de cea mai lejeră relație pe care am avut-o vreodată.

Fac împreună cu el lucruri pe care le fac de obicei cuplurile, așa cum obișnuiam să fac cu Tim, lucruri pentru care eram prea tânără la douăzeci de ani, dar care acum sunt mai potrivite la treizeci și trei.

La cinele în familie, Marek îi vrăjește pe sora mea și pe soțul ei, glumește cu Ant și cu soția lui. Se joacă împreună cu toți copiii, dar după aceea suntem amândoi de acord că e o ușurare să-i dăm înapoi părinților.

De multe ori pleacă la săpături pe șantiere, dar separarea și înfrigurarea revederii sunt parte din plăcere. Mă dezlănțui în pat așa cum nu m-am mai simțit în stare să o fac din primăvara lui 2000. Pe vremea aceea eram nebunatică, sinceră și fără teamă pentru că nu știam cât de rău te simți când ești rănit. Acum știu că durerea face parte din viață și îi poți supraviețui.

Timpul este elementul secret care ajută relația dintre mine și Marek. A trecut aproape un an deja, dar se apropie două momente care ne vor separa la un moment dat. Eu încep specializarea pentru PHEM[36] în august și el se întoarce în Polonia primăvara viitoare. De câte ori ne întâlnim știm că doar ne distrăm.

Nimic, nici măcar monedele și vasele pe care le scoate Marek din pământ, nu durează la nesfârșit.

Gaz ilariant
Revistă medicală săptămânală

Pre-Hospital Emergency Medicine, în original: Medicină de urgență prespitalicească

Capitolul 61. Joel

11 februarie 2017

Ne mutăm în casa care va fi a noastră pentru totdeauna în weekendul dinaintea zilei de Sfântul Valentin. Eu și Liv am glumit ani de zile pe tema acestor case: cu terasă fermecătoare în liniștitul cartier Poet's Corner. Are caracteristici victoriene, o grădină însorită și trei dormitoare, unul pentru noi, unul pentru Leo și unul care va fi camera perfectă pentru un nou-născut.

– Nu mai avem nevoie decât de un Labradoodle și viața noastră va fi completă, spune Liv în timp ce ne trântim pe fotoliul uriaș de puf în formă de pară care e pe post de canapea până sosește cea făcută la comandă, cu catifea, pe care a comandat-o din Italia.

Un Labradoodle și un copil: lucrul despre care nu vorbim, elefantul din camera nouă de zi, cu spațiu deschis.

Când s-a îndrăgostit de casa asta în septembrie, iar eu m-am conformat, poate am crezut amândoi, în secret, că va urma concepția, pentru că am creat spațiu pentru copil. Încă fac emisiunea de stare de bine la BBC2 și un expert în organizarea spațiului ca să fie curat și ordonat, cu care am povestit, a insistat că lucrurile pe care ţi le dorești sosesc atunci când faci loc pentru ele.

Cu toate acestea, iată-ne acum, două case tranzacționate și cinci luni mai târziu, și tapetul cu rățuște, ales de foștii proprietari, din camera copilului, mă face să vomit. În loc de lucruri pentru copii, în cameră sunt numai cutii cu lucruri cărora nu le-am găsit încă loc.

De ce nu se întâmplă?

În frigider e o sticlă cu suc acidulat de struguri și mă ridic să o aduc. Liv se abține total de la băutură ca parte a unui regim organic, raw, creat ca să încurajeze concepția. Dar cum mecanismul nu a dat roade, am trecut și pe partea medicală. Infertilitatea amândurora este inexplicabilă. Pasul următor este FIV, nu pentru că există vreun motiv medical pentru care specialiștii

din laborator ar trebui să reușească ceea ce noi nu am reușit, ci pentru că medicul nostru spune că deseori funcționează.

Dopul sare ușor, ceea ce e bine pentru că Leo tocmai a adormit după ce și-a aranjat camera cea nouă exact cum și-a dorit: și-a instalat lampa de veghe Darth Vader, și-a aliniat perechile de tenișI așa cum trebuie.

– Noroc. Pentru noi, spun în timp ce umplu paharele.

– Pentru amândoi la numărul douăzeci și doi.

După ce am ciocnit, ia calendarul cu evenimente locale pe care ni l-a lăsat cealaltă familie. Lună de lună, detaliază activitățile comunitare pentru care cartierul nostru este renumit.

Cu un creion mare, roșu, începe să le încercuiască pe cele la care vom merge: petreceri de stradă, grătare în parc și concursul anual de vâslit lângă dig, în iulie. Oare va fi însărcinată până atunci?

Am vorbit despre alte feluri în care vom întâmpina ultimul membru al familiei noastre. Mottoul nostru va fi echilibrul între viața de familie și muncă, deși nu se prea potrivește cu ipoteca pe care o avem ca să luăm casa aceasta și nici cu faptul că Liv a acceptat un contract pentru regia celui de-al doilea sezon al documentarului despre pompieri pentru care a primit un BAFTA. Îmi întinde calendarul și îmi dau seama că nu vom mai avea niciodată un weekend liber.

– Aici ni se vor întâmpla lucruri interesante, Joel. O să vezi. Aceasta este prima zi din restul vieții noastre. Sper că Ursitoarele ascultă fiindcă Liv nu este femeia pe care să o ignori. O sărut și ea îmi răspunde cu pasiune și facem dragoste, pasional, ca doi adolescenți, pe podelele vopsite în culori de la Farrow & Ball.

Să începem așa cum vrem să continuăm...

Durerea se ivește din senin.

Atât de acută și de intensă încât țip și închid ochii ca să mă izolez de tot ce e în jurul meu. Parcă am un cuțit înfipt în piept.

Suntem pe plajă, uitându-ne cum se întrec cei care fac surf, cei care vâslesc cu placa și înotătorii îmbrăcați în vikingi în jurul vechiului dig.

E o zi minunată să mori.

– Liv! Mă prăbușesc...

Brațele ei mă susțin și deschid ochii când mă conduce spre o bancă. Gravitația mă face să cad lat; nu e destul de puternică să oprească asta.

Durerea e prezentă.

Un șoc de la defibrilatorul meu?

Nu. Ceea ce simți atunci nu se poate confunda și e brutal și durează o clipă. Durerea aceasta groaznică și înțepătoare pare să se agraveze.

Instinctiv încep să respir superficial și durerea crâncenă pare să se domolească. Leo mă privește fix și groaza din ochii lui este insuportabilă.

– Leo. E în regulă. Ia-mă de mână.

Mă prinde de mână și devin conștient de cât de caldă e pielea lui în comparație cu a mea. Simt cum picături de transpirație încep să-mi iasă din toți porii și cu toate că încerc să mă țin tare, ochii mi se închid în timp ce Liv strigă în telefon:

– Ambulanța? Am nevoie de o salvare pentru partenerul meu, suntem la concursul de vâslit în jurul digului. Cred că face stop cardiac...

*

Nu pot să consider acest episod una din morțile mele pentru că deși mi-a pus viața în pericol, inima nu s-a oprit.

– În ordine, deci, se pare că unul dintre cablurile stimulatorului cardiac a perforat mușchiul inimii și trebuie să rezolvăm problema acum până nu face mai multe stricăciuni.

– A perforat? Cum s-a întâmplat, așa, din senin?

Liv a intrat în modul agresiv de parcă bietul medic stagiar ar fi fost cel responsabil.

– Liv, ne ocupăm de asta mai târziu, bine?

Vocea mi-e slabă, deși încerc să zâmbesc de dragul lui Leo. Părinții mei se întorc din vizita pe care voiau să o facă unor prieteni din Londra ca să-l ia, dar știu că dacă mă mai vede mult timp așa, ne va fi îngrozitor de greu amândurora.

Îi fac semn să se apropie. Costumul lui de Fred Flinstone este singurul lucru capabil să mă mai facă să zâmbesc acum.

– Leo, amice, o să fie bine. E doar o problemă cu un fir care s-a îndoit greșit, nu-i așa, doctore?

Doctorul dă nesigur din cap.

– E puțin mai grav decât atât...

Îl avertizez din priviri. *Înțelege aluzia.*

– Leo, nu vrei tu să te duci cu Liv să căutați magazinul spitalului și să-mi luați o ciocolată pentru mai târziu?

– O ciocolată Lion!

– Da, câte una pentru fiecare. Și una pentru doctor. Dar dă-mi mai întâi repede un pupic.

Când se apleacă, vreau să-l trag lângă mine pe targă și să-l țin în brațe până în ultimul moment când îmi pun masca peste față. Dar nu sunt atât de egoist.

– Te iubesc, Lion!

– Te iubesc, tati!

Liv se apleacă să mă sărute.

– Da' știu că mă pot baza pe tine să strici prima sâmbătă liberă după săptămâni întregi. Rebelule!

Mi-ar plăcea să cred că a spus-o cu afecțiune. Dar ca să fiu sincer, simt o ușoară nuanță de arțag în vocea ei.

Îl ia de mână pe fiul meu și se fac nevăzuți, înapoi la viața normală de dincolo de perdea.

– Vă ducem în sala de operație imediat. Veți primi tratament de VIP: nu vrem să fim noi cei care îl scot pentru totdeauna din emisiune pe unul dintre starurile de la *Hospital Live*.

Îl scot pentru totdeauna din emisiune? Se dorește o glumă, dar cuvintele îmi ricoșează de colo colo în minte, în timp ce încerc să rămân complet nemișcat, temându-mă că și cea mai adâncă respirație va face ca firul să-mi pătrundă imediat în inimă.

În afară de aparatura care-mi înregistrează pulsul și respirația și Dumnezeu mai știe ce altceva, sunt singur pentru prima dată după câteva ore. Singur cu amintirile despre acest loc: aici m-am trezit din comă, aici am fost internat după toate încercările mele de suicid. *Aici am văzut-o pe Zoë murind.* Frica este firească. Înțeleg asta, dar în seara asta mi-e mai frică, mult mai frică decât mi-a fost vreodată de când m-am îmbolnăvit și singura persoană la care mă pot gândi că îmi poate risipi fricile e Kerry Smith.

S-ar putea să fie chiar în această clădire, de serviciu, chiar acum. Dacă este, e ocupată să salveze viața cuiva, așa că o invoc lângă mine pe Kerry pe care am cunoscut-o când mi s-a făcut rău prima dată, fata care m-a scos pe furiș din secție și mi-a cumpărat cartofi prăjiți. Singura persoană de pe planetă care, în afară de mine, înțelege gluma cu nesuferitele.

Dacă aș putea să dau timpul înapoi, să fim din nou aici, în 2000, cu restul anilor înaintea noastră. Aș face cu totul altfel...

Termină chiar acum cu rahaturile astea sentimentale, Joel Greenaway. Îi ai pe Leo și pe Liv, care îți amintesc în fiecare zi că ai pentru ce trăi. Ei sunt destul.

Voi trece cu bine peste această operație, voi face orice să nu uit cât de norocos sunt.

Capitolul 62. Kerry

1 august 2017

N-aș recunoaște acest lucru niciodată în fața unui civil pentru că pare de prost gust, dar la numai câteva ore de când am început pregătirea pentru serviciul medical aerian, mă încearcă un sentiment ce aduce a liniște sufletească.

E mult prea curând. Formatorii noștri nici nu au terminat bine de prezentat programele cursurilor, dar instinctul îmi spune că Tim a avut dreptate: o să-mi vină mănușă de latex, mărimea XS.

– Prioritatea noastră este să vă ajutăm să fiți competenți în orice situație se ivește. Chiar dacă faceți asta pentru zece, douăzeci de ani, tot va exista un pacient sau un scenariu în care vă veți simți complet nepregătiți, veți simți teamă sau că vă scapă lucrurile de sub control.

– În acest an, doctorii PHEM și colegii lor s-au confruntat cu câteva dintre cele mai solicitante incidente din ultimii zeci de ani, la Westminster, la Podul Londrei, la Manchester Arena. Niciodată nu puteți fi pregătiți pentru așa ceva. Dar v-am ales pe voi pentru acest program pentru că noi credem că aveți acele calități de care e nevoie ca să-i ajutați pe cei care au nevoie, chiar și în circumstanțe extreme. Pe teren, nu sunteți decât voi, echipa, pregătirea și instinctele voastre. Să transcendenți frica pentru a schimba ceva e un privilegiu incredibil.

E atât de adevărat. Aceștia sunt oamenii mei. Aici trebuie să fiu.

După ce o lună de zile am sorbit cu nesaț toate cunoștințele posibile și abilitățile necesare, sunt trimisă înapoi la baza ambulanței aeriene. Din capul locului trebuie să vă spun că sunt efectiv ca valiza în drum în acel elicopter, călătorind alături de echipe, dar incapabilă să fac ceva în afară de sarcinile elementare.

Întâi mă împrietenesc cu piloții; pot să vorbesc cu ei despre aerodinamică și să bâigui ceva despre comenzile avionului, apoi îi câștig de partea mea pe paramedici cu bunăvoința de a strânge dezastrul din elicopter după ce am

făcut transferul primului pacient. În plus, ei și-au dat seama că pot să pun o branulă sau să intubez și în somn.

Gwen, medicul specialist, e o persoană mai dificilă, totuși nu e nici pe departe atât de înfricoșătoare ca un manager de secție. Plus că e remarcabilă. Aș fi fericită dacă apuc să ajung vreodată pe jumătate medic la fel de bun ca ea.

Viața la bază înseamnă să fii mereu pregătit ca o Fată Ghid, dar în toată firea, sau un cadet de la Saint John: aprovizionare, reaprovizionare, calcule, așteptări. Dar când telefonul roșu sună, schimbarea este instantanee.

În primele dăți când se întâmplă, reacția mea este fizică: gură uscată, fiori, ușoară tahicardie. Corpul meu se pregătește pentru necunoscut și ne urcăm în elicopter.

– Coliziune în trafic. Derivația Dorking. Un vehicul articulat, trei automobile.

Pe drum, încerc întotdeauna să-mi imaginez cu ce urmează să ne confruntăm, un fel de model mental. Când ne apropiem de accident, pilotul evită riscurile create de cablurile de energie electrică, trece peste șirurile de case ca să aterizeze pe terenul de sport. Gwen coboară din avion cu Lars, paramedicul ei preferat, iar eu sar imediat după ei. Instinctul să alerg mai întâi și după aceea să gândesc este probabil cea mai mare slăbiciune a mea, dar încerc să învăț de la Gwen care e rezervată, evaluează ce găsește la fața locului și stabilește sarcinile.

– Salut, ce avem? îl întreabă pe pompier.

– Mașină versus autocamion. Câteva mașini deviate în spate.

Pasagerii din Honda sunt cel mai grav răniți. Două femei, pasagera arată rău și e însărcinată.

Patru ani de zile am avut de-a face cu consecințele acestor accidente de tipul David și Goliat în cadrul spitalului. Dar pe măsură ce ne apropiem, pare să fie un miracol că cineva ar fi putut supraviețui în interiorul resturilor deformate ale micului automobil de culoare albastră.

Abdomenul pasagerei și airbagul au aceeași rotunjime ce seamănă cu o pernă, dar totul în afară de asta este tare și ascuțit, unghiurile mașinii sunt un amestec confuz.

Gwen se apleacă.

– E în regulă, scumpo, eu sunt Gwen. Sunt doctor. O să te scoatem de aici cât mai repede și o să te ducem la spital. Unde te doare?

În timp ce Gwen lucrează, eu fac propria evaluare a situației și în curând ea se întoarce spre mine.

– În regulă, doctore, ce ai face acum?

– Pulsul și saturația par OK, dar chiar și așa, trebuie să verificăm dacă sângerează când echipa de pompieri începe să taie. Și are nevoie de analgezice. Ketamină. E OK pentru o femeie însărcinată. Nu-i așa?

– Atunci nu mai sta aici, du-te și adu tot ce ne trebuie.

Împreună cu Gwen administrăm ketamina în timp ce pompierii încep să facă mașina bucăți, să taie acoperișul și să dea la o parte bordul. E suficient ca pacienta noastră să nu se mai neliniștească din cauza durerii. În schimb, începe să pălăvrăgească veselă, spunându-i lui Gwen că o iubește, *chiar* o iubește. Trece mai mult de oră până când pacienta se îndreaptă spre centrul de urgențe, cu Gwen gata să intervină în orice clipă dacă are nevoie de tratament pe drum. Eu mă întorc înapoi la bază împreună cu Lars și Carrot, pilotul nostru. Când decolăm, peisajul redevine un sat în miniatură: viața altor oameni în miniatură.

– Bună treabă acolo, Kerry, spune Lars. Începe să te placă.

– Nu prea văd să se întâmple.

După ce se întoarce, Gwen mă întreabă dacă pot să mai rămân puțin după ce îmi termin tura. Abia dacă încăpem amândouă în biroul înghesuit: ambulanța aeriană este filantropică, așa că facilitățile sunt chiar mai modeste decât la NHS.

– Așadar, Kerry. Botezul focului, nu-i așa?

– E o provocare, dar îmi place la nebunie.

Râde și expresia feței i se îmbunează.

– Nu e un interviu.

– Atunci ce e?

– E o... încercare neînsemnată de a-ți cere scuze. Se pare că am fost destul de dură cu tine.

Mă uit în ochii ei, pur și simplu fără cuvinte.

– Lars mi-a atras atenția că majoritatea medicilor noștri sunt specialiști în momentul în care ajung la noi, așa că nu e deloc surprinzător că încă nu ești suficient de competentă. Dar ce-ți lipsește ca experiență începi să compensezi cu entuziasm. Uneori cam mult entuziasm, așa că mai controlează tendința de a te repezi mereu. Dar una pesta alta, te plac.

– Chiar? Am crezut că m-ai rugat să vin aici ca să-mi spui că ar trebui să mă întorc la medicina de spital.

Gwen mă privește peste ochelari.

– Nu cred, draga mea. Cheltuim o avere ca să te pregătim și e plăcut să mai am în preajmă o femeie, mai ales una competentă. Dar nu asta e preocuparea mea cea mai mare.

– Hm?

– Trebuie să bagi viteză. Să demonstrezi că poți să faci asta, mai precis, că poți să-mi ții locul în decembrie. Pentru că altfel trebuie să-mi anulez călătoria prin Myanmar și asta mă va enerva *la culme*.

Așadar, în decembrie va începe adevăratul botez al focului.

În lunile care urmează învăț mai multe decât în ultimii patru ani. Mă pricep la asta. Și o să fiu foarte, *foarte* bine.

Marek pleacă acasă de Crăciun, așa că îl duc la Gatwick dis-de-dimineață pe 24, înainte să-mi înceapă tura. Locuim împreună. S-a mutat în apartamentul meu acum șase luni după ce a plecat din locuința de la universitate. Ne e bine, deși o parte din mine abia așteaptă să aibă spațiul întreg la dispoziție cât timp e plecat.

Stăm pe scaun în zona de plecări și bărbații de la securitate ne măsoară din priviri, încercând să-și dea seama dacă punem la cale ceva mai sinistru în afară de a ne lua rămas-bun. Marek arată foarte chipeș în costumul pe care-l poartă ca să-i facă pe plac mamei sale, care-l va aștepta la sosire.

– Vor fi așa de supărați că nu te-am luat cu mine pe post de cadou de Crăciun pentru ei.

I-am cunoscut pe părinții lui Marek când am fost în Varșovia în octombrie. Au fost amabili, evident deloc lămuriți în legătură cu mine sau cu relația noastră pasională, dar nu foarte serioasă.

Nu sunt singurii. Chiar țin la el, dar dacă ar fi să aleg între el și carieră, aș alege cariera. Cred că și el ar alege ruinele. Sau...?

– Un Crăciun polonez e o idee grozavă!

– Anul viitor, spune el.

I-a scăpat sau e un test?

La anul trebuie să plece definitiv din Marea Britanie și noi nu vorbim decât despre ce se întâmplă peste o lună sau două. Nu am făcut din asta o regulă; așa au evoluat lucrurile. Încerc să mă obișnuiesc cu ideea plecării anul viitor. E... drăguță. Iar el e bine văzut în cadrul departamentului, așa că

e posibil să-i prelungească șederea. Singurul lucru care nu e negociabil e pregătirea mea: nu o să las pe nimeni să stea în calea ei.

Bărbatul de la paza aeroportului îmi bate în geam:

– Nu aveți voie să staționați, îmi spune când cobor geamul.

Marek se apropie de mine și mă sărută. Când dă să se tragă înapoi din nou, îl țin lângă mine, deși nu-mi explic de ce.

– Hei, spune Marek. Ești bine?

– Mda, îl mint.

Nu sunt superstițioasă, dar brusc simt o teamă că nu o să-l mai văd niciodată.

O alung rapid. Sunt obosită, asta e tot.

– Mă întorc curând, *zabka. Broscuță*. Deja mi-e dor de tine!

– Sunt sigură că le spui asta tuturor fetelor.

La bază atmosfera e de sărbătoare, am adus cu mine niște plăcintă cu carne tocată făcută în casă și nu primim decât un apel de dimineață, o femeie care ieșise la plimbare și s-a prăbușit în zona Downs. O transportăm la spital cu elicopterul pentru că din cauza aglomerației de pe șosea din Ajunul Crăciunului i-ar lua ambulanței de trei ori mai mult timp. Începe să se întunece chiar înainte de ora patru și toți sperăm ca asta va fi tot pe ziua de azi. E mult mai greu să zbori și să aterizezi pe întuneric, iar astăzi ploaia este neînduplecată. Îngheț când sună telefonul, convinsă fiind că și numai dacă mă gândesc, apare o problemă.

– Deraiere de tren, lângă Haywards Heath.

Stacey, programatorul cazurilor, repetă detaliile. Temperatura din magazie pare să scadă brusc cu zece grade.

– Am crezut că afurisitele de trenuri s-au oprit deja, șoptește Lars.

Rămân la telefon pentru coordonate. Eu și Carrot suntem deja în elicopter, cu căștile la urechi, pentru că încep să curgă noi informații. Patru vagoane ale trenului de Londra au deraiat la 32 de kilometri nord de Brighton.

– E grav, spune Carrot.

Pot să fac asta?

– Ești pregătită, spune el, răspunzându-mi la întrebarea pe care nici nu am apucat să o spun cu voce tare. Lars urcă în față, își trage pe cap căștile și Carrot se pregătește de decolare.

– Ceilalți încearcă cu greu să pătrundă la locul accidentului. S-ar putea să fim primii care ajungem la câteva vagoane.

Se întoarce.

– Haide să trecem în revistă secvențele de bază.

– Evaluare inițială, apoi triaj de urgență. Nu tratăm pe nimeni până când nu știm dacă scena accidentului este sigură și că toată lumea a fost evaluată.

– Poate să fie al naibii de dificil să nu sari rapid în ajutorul cuiva ca să-l ajuți, Kerry. Dar ține-te de protocol. Chiar este singurul mod de a ține sub control un incident major.

Din aer, pământul parcă e decorat de Crăciun: ghirlande galbene se întind în zigzag, în toate direcțiile, mașinile de pe autostradă și de pe străzile principale pâlpâie ca niște beculețe colorate, neclare din cauza ploii dese. Carrot zboară bazându-se doar pe instrumente, dar pe măsură ce ne apropiem, observăm un grup de lumini albastre care ne arată drumul.

Nu sunt nici pe departe suficienți oameni la locul accidentului.

Lars și Carrot discută despre cel mai sigur loc pentru aterizare, așa că mă concentrez să înțeleg ce văd. Indiferent ce a provocat deraierea trenului, aceasta s-a petrecut în cel mai prost loc posibil, la marginea câmpului, într-o zonă cu multe șanțuri și pâraie. Ultimele două vagoane par doar ușor avariate, ca și cum ar fi băut prea mult vin fiert, și în zona aceea văd mișcare, răniți care merg. Cele două vagoane din față însă sunt răsturnate pe terasament, torsionate ca un tren de jucărie al unui copil.

Plouă torențial și majoritatea autovehiculelor de urgență, două mașini de pompieri, trei ambulanțe, par să fie blocate de cealaltă parte a câmpului.

Cu siguranță suntem cei mai aproape.

Carrot aterizează și eu împreună cu Lars ne pregătim să coborâm din elicopter.

– Rămânem unul lângă celălalt, bine, Kerry?

Adrenalina face să dispară orice emoție. Sunt zeci, poate sute de oameni care au nevoie de mine. M-am pregătit pentru momentul acesta timp de unsprezece ani. Poate de când mă știu.

Capitolul 63. Joel

24 decembrie 2017

Suntem acasă la părinții mei, la o nouă petrecere extravagantă a mamei, iar formația de muzică tradițională pe care a angajat-o se pregătește să cânte. Mă simt atât de obosit că îmi vine să mă duc în camera din curte, singur, și să dorm până în 2018.

– Ești bine? mă întreabă Liv când îmi întinde un pahar de suc de struguri acidulat.

– Da. Dar nu cred că o să stau până târziu.

Zâmbește ușor forțat. Nu are veleități de asistentă medicală și suntem amândoi sătui că sunt bolnav. Prima perforare m-a afectat teribil, apoi am mai avut un episod în Noaptea Focurilor de Tabără. În dimineața asta mi-am dat seama că răcesc. Probabil că nu ar fi trebuit să merg la procesiunea cu torțe Burning the Clocks[37] care marchează solstițiul de iarnă, dar Leo și-a confecționat propriul felinar în forma unei mașini sport și nu am vrut să rateze ocazia...

O răceală nu e ceva grav, exceptând doar că la fiecare acces de tuse sunt extrem de îngrijorat în caz că mișcarea din pieptul meu scoate încă un cablu al stimulatorului cardiac. Mă face să mă simt ca un bătrân.

Trupa începe să cânte „Fairytale of New York“. Vocile lor sunt răgușite și puternice, dar și așa auzim cu toții telefonul lui Liv a cărui sonerie a dată la maximum. Iese din cameră ca să răspundă, ceea ce mă enervează. *E Ajunul Crăciunului.* Channel Four, sau cine o fi, sigur mai poate să aștepte.

Se întoarce în cameră, cu ochii mari, cu obrajii aprinși și imediat mă simt vinovat.

– Ce s-a întâmplat?

Tatăl ei e mai în vârstă decât al meu și a avut o cădere în toamnă care aproape că i-a fost fatală. Trăim cu spaima unui alt telefon de genul acela și mă pregătesc să fugim în Hereford.

– A avut loc un accident.

– Rahat. E bine?

Ea scutură din cap.

– Nu e vorba despre tata. Au fost cei de la controlul incendiilor. E un accident feroviar, la Haywarth's Heath. Un incident foarte grav. Mai mulți morți.

Expresia de pe chipul ei nu este șoc, este anticipare.

Nu trebuie să-mi spună că merge. Știu deja că nu poate să nu o facă. Filmările pentru sezonul doi din *Into the Fire* tocmai au început. Asta ar putea să contribuie la succesul documentarului, iar faptul că totul se întâmplă în ajunul Crăciunului face ca tot evenimentul să aibă o încărcătură emoțională și mai mare.

Deja Liv se îndreaptă spre ușă.

– Mă scuzi tu în fața părinților tăi?

– Cunosc bine situația.

– Salut! Deja a intrat în atitudinea de lucru. Cum naiba o să mai găsesc pe cineva în seara asta?

– Aș putea veni eu cu tine pentru sunet?

Vorbesc fără să mă gândesc, dar cum îmi ies cuvintele pe gură, îmi dau seama că e exact ce trebuie. Leo e înconjurat de prietenii lui. Ieri a fost ziua lui, a împlinit treisprezece ani și e un copil popular, spontan și amuzant. Mai târziu se vor duce cu toții să se uite la o versiune piratată de la *The Last Jedi* în camera de vizionare a tatei, așa că nici nu va observa că suntem plecați. Poate că asta este exact ceea ce trebuie ca să ne apropiem din nou, eu și Liv.

– Ești sigur? Face un semn spre pieptul meu. Mi-ai spus că ești obosit și...

– Adrenalina o să-și facă efectul.

Zâmbește și de data asta este sinceră.

– Da, la naiba, te rog.

Eu sunt la volan în timp ce ea sună după întăriri. Producătorii ei care și filmau și asistenții de producție s-au împrăștiat în toate colțurile insulelor britanice pentru reuniuni de familie. Cei trei freelanceri pe care se mai bazează uneori sunt toți la aceeași petrecere de încheiere a filmărilor undeva în Brighton, prea băuți ca să conducă. Reușește să prindă o echipă din Londra, dar după ce termină de vorbit la telefon, îmi spune:

– Nu cred că va ajunge aici mai devreme de zece. Așa că am rămas noi doi, ca pe vremuri.

Putem face să renască vremurile trecute când eram împreună tot timpul și tot nu ne săturam unul de celălalt? În prezent nu prea mai facem echipă și până și în timpul pe care-l petrecem împreună acasă suntem mai mult preocupați să-l facem pe Leo fericit. Orice, numai să nu recunoaștem că avem probleme. Nu doar din cauza perforației cardiace. Doi ani de încercări pentru a face un copil ar aduce presiune în orice cuplu, dar nu a ajutat nici atitudinea mea ambiguă față de fertilizarea in vitro. Liv a aflat chiar că am putea adăuga problema mea genetică pe lista de screening permis, ceea ce ar însemna că embrionii noștri pot fi verificați. Dar am avut rețineri și față de această idee.

Conduc fără să scot vreun cuvânt, în timp ce ea își așază camera de filmat pe genunchi ca să o pregătească pentru filmare de noapte. Cum să explic reținerea mea? Am încercat să o întorc pe toate fețele. Poate vreau ca un singur lucru măcar din viața mea să se întâmple *fără* intervenție medicală. Dar ăsta nu este un motiv să o lipsesc pe Liv de copilul pe care și-l dorește cu disperare.

Leo îmi e de ajuns. Nu cred că voi putea iubi un alt copil la fel de mult cum îl iubesc pe el. Și totuși, dacă nu o iubesc pe Liv suficient de mult cât să fac asta, poate că nu ar trebui să fim împreună. Arunc o privire în stânga. Se uită la mine, dar imediat se preface că umblă la o setare la cameră. Uneori mă întreb dacă nu cumva așteaptă să mă refac complet ca să mă părăsească pentru totdeauna. Nu aș învinovăți-o. Dar i-ar frânge inima lui Leo.

Sistemul de navigare ocolește ambuteiajele de pe autostradă și ne duce aproape de locul accidentului în mai puțin de patruzeci de minute.

– Cât mai avem?

Luminile pe care le vedem în fața noastră îi răspund la întrebare. Liv nu e ușor impresionabilă de obicei, dar până și ea rămâne fără cuvinte când ajungem și vede numărul de mașini și de salvatori de la fața locului. Câmpul este deja o mocirlă prin care oamenii au trecut cu bocancii și mă epuizează, numai că trebuie să merg după ea până la cea mai apropiată autospecială de pompieri. Încearcă să găsească una dintre echipele cu care a filmat pentru serial.

– Sunt lângă șina de cale ferată, spune ea. Uite ce e, o să fie macabru. Nu trebuie să vii.

– Crezi că nu fac față?

Liv oftează.

– Nu are legătură cu cât de macho ești, Joel. Ai fost bolnav. Și chiar dacă te descurci din punct de vedere fizic, o traumă care să-ți dea coșmaruri e ultimul lucru pe care să ți-l dorești.

– Ce te face să crezi că am coșmaruri...

– Nu e momentul. Deja a pornit-o, cu pași mari, pe urmele știrii. Fă ce vrei. Mereu faci așa.

Într-adevăr, am coșmaruri. Au început înainte ca Leo să vină să locuiască cu mine și majoritatea au legătură cu el. Dar nu i-am spus lui Liv niciodată. M-a văzut zvârcolindu-mă în pat? Este un alt subiect despre care nu putem discuta?

O urmez fiindcă, indiferent de ce se întâmplă în viitor, ea are nevoie de mine acum.

Am petrecut mult timp filmând în spitale, dar nu am mai fost niciodată la locul unui accident major. Liv e cea înnebunită după evenimente cu încărcătură dramatică, ceea ce înseamnă că eu rămân la chestiunile legate de știință și stil de viață ca să pot să petrec mai mult timp cu Leo, deși acum, că e la gimnaziu, nu mai are atâta nevoie de mine. Liv e cea cu geamantanul mereu pregătit și cu camera mereu la încărcat.

Locul accidentului este extrem de aglomerat, în ciuda faptului că e departe. Paramedicii, poliția, pompierii, toți știu exact unde să meargă, ce să facă, dar răniții se târăsc cu greu, apoi se opresc. Unii dintre ei sunt îmbrăcați cu paltoane, dar majoritatea au pe ei doar hainele de zi, ca și cum ar fi fost lăsați în mijlocul câmpului de la birou sau din sufragerie. Le observ rănile: o fată în rochie de seară cu încheietura mâinii dată peste cap. Un bărbat stă pe un scaun de campanie în lumina palidă și cred că poartă șosete de culori diferite până când îmi dau seama că cea de culoare verde e șosetă, dar cea roșie e de fapt piciorul lui gol, însângerat. Cum reușește Liv să filmeze, mă depășește. Măcar eu pot să-mi îndrept privirea în altă parte când simt nevoia, dar ea trebuie să focalizeze pe detalii. Pompierii reușesc să salveze un bărbat rănit tăind metalul vagonului. Chinul lui e de nesuportat.

O admir pe Liv pentru hotărârea ei, dar mi-e tot mai greu să fiu aici. Victimele au fost în locul nepotrivit la momentul nepotrivit. Salvatorii își fac datoria.

Dar noi? Ce datorie avem noi de îndeplinit aici, serios vorbind?

Bine, am folosit eu însumi argumentele când am discutat cu cei care au contribuit la emisiunile pe care le-am făcut: despre beneficiile educaționale ale televiziunii, despre distrugerea miturilor și, mai presus de orice, șansa de a spune ceva important.

Dar unde se termină educația și unde începe voyerismul?

Poate nu mă simt în largul meu din cauza cadourilor împachetate de Crăciun care zac împrăștiate peste tot sau din cauza sticlelor festive de șampanie care se scurg pe podeaua vagonului. Dar am sentimentul că în seara aceasta Liv depășește limita.

Un rănit este preluat în secunda în care deschiderea este suficient de mare pentru a oferi acces... Vorbea, dar acum se pare că s-a oprit.

În timp ce mergem după ei spre ambulanță, privesc în urmă. Vagonul a fost tăiat exact pe mijloc și sclipește în lumina vehiculelor de salvare ca un pește care a fost filetat.

Burning the Clocks, în original, Arderea ceasurilor, festival al solstițiului de iarnă care se desfășoară anual în Brighton începând din 1993. Procesiunea cu felinare și costume, condusă de trupe locale cu atmosferă de carnaval, traversează centrul orașului Brighton până la malul mării, unde festivitățile culminează cu un foc de felinar, însoțit de artificii. Costumele includ toate un cadran pentru a reprezenta trecerea timpului.

Capitolul 64. Kerry

Îl zăresc pe Joel înainte ca el să mă vadă.

Tocmai m-am întors după primul transfer, o victimă cu o hemoragie de proporții catastrofale. L-am dus la Saint George, nu la Sussex, iar acum ne-am întors și locul accidentului este mai bine organizat decât când am ajuns prima dată.

Sute de oameni sunt aici cu un singur scop: să salveze vieți. În mijlocul durerii generale, gândul acesta îmi dă energie.

Dar apoi îl văd pe el. Are căști pe urechi, la fel ca acelea pe care le purtăm noi în elicopter, dar ale lui sunt conectate la un microfon, o chestie ridicol de mare acoperită cu blană falsă, de culoare gri.

Merge în urma unei femei care are o cameră cu care filmează cum un pacient este extras din locul în care rămăsese blocat de o echipă de pompieri. Se apropie cu camera atât de mult de el, încât e aproape obscen.

Îmi vine să dau peste ei, să-i întreb pe amândoi ce naiba cred că fac de împiedică misiunile de salvare și filmează oameni care nu sunt în stare să-și dea consimțământul.

Nu. E risipă de energie, nu de asta sunt aici.

Mă întorc și mă îndrept spre al doilea vagon.

Carrot trebuie să se întoarcă la bază pentru că orele lui de zbor sunt strict controlate, dar eu și Lars rămânem aici. Nici nu se pune problema ca vreunul dintre noi să plece.

Sunetele sunt diferite acum. În loc de gemete și strigăte, câmpul vuiește de generatoare, motoare și zgomote de stație. Nu este nici haos, dar nici ordine, iar sistemele se adaptează la scara acestei catastrofe.

Îmi vine greu să mă adaptez la magnitudinea lucrurilor pe care a trebuit să le fac azi: nu am vrut niciodată să mă joc de-a Dumnezeu, dar în seara asta nu am avut de ales, am mers încet printre pacienți, ca să-i găsesc pe cei care aveau mai întâi nevoie de mine. Ignorându-i pe cei care nu mai puteau fi ajutați...

Victimele cu prioritate 1 și 2 au fost toate transferate, așa că trebuie să mă întâlnesc cu Lars în zona în care îi tratează pe cei care se pot ține pe picioare. Centrele de traumă regionale nu primesc decât pacienții grav răniți, așa că-i ajutăm aici, pe câmp, ca să nu se aglomereze clinicile. În plus, trebuie să îi urmărim îndeaproape pe acești pacienți de prioritate ٣, ca să fim siguri că au fost clasificați corect și nu ne-a scăpat nimic mai grav.

Ce-a fost asta?

Plânsetul ascuțit slab și acoperit de celelalte zgomote. Oare îmi joacă imaginația feste?

Probabil e un animal de fermă: behăitul unei oi al cărei teritoriu a fost invadat. După tot ce am văzut aici, nu m-ar surprinde ca vigilența mea excesivă să mă facă să percep pericol acolo unde nu este cazul...

Doar că, iată, se aude din nou.

E un sunet uman? E un telefon sau un aparat pentru muzică scăpat de vreun pasager?

Mă îndepărtez de tren și de proiectoarele care marchează zona accidentului. Dau să mă întorc și de data aceasta sunt sigură că ce aud este o voce.

– Bunica? Mami?

Mă opresc, încercând să îmi dau seama de unde vine sunetul. Mă apropii cu grijă de zona mocirloasă care se întinde pe lângă șinele de tren.

– Alo? strig. E cineva acolo?

– O vreau pe mami!

Lanterna mea frontală luminează chipul unei fetițe. Are cinci sau șase ani. De unde stau nu văd dacă are hemoragie, dar este foarte palidă. Acum începe să plângă de-a binelea.

– E-n regulă, scumpa mea, nu plânge. Sunt aici. Încerc să mă strecor spre ea. Dacă mă vede, va prinde curaj; în plus, voi putea face o evaluare la prima vedere înainte să chem ajutoare prin stație. O să te scoatem curând...

O secundă picioarele îmi sunt pe pământ, iar în următoare alunec, cad în față, în șanț...

Mă pregătesc pentru ce e mai rău. Mă lovesc întâi cu umărul de pământul îmbibat cu apă și în timp ce mă rostogolesc simt o durere fierbinte care mă fulgeră în tot corpul. Este exact genul de durere pe care am simțit-o când am căzut din copac în curtea din spatele casei lui Tim...

E nevoie să treacă o secundă sau două ca șocul să scadă, ca să pot să înțeleg ce s-a întâmplat. OK: sunt în apă rece ca gheața până în talie. Când vreau să-mi mișc brațul, ochii mi se umplu de lacrimi. O fractură și o luxație. Întind mâna care nu mă doare, prin apă, ca să iau stația. Ecranul e mort. Nu se poate așa ceva. Se presupune că sunt rezistente la apă. S-a stricat când am căzut?

Aștept câteva secunde să văd o lumină: roșie, portocalie, verde. Oricare. Dar nu. E moartă.

Atunci mă gândesc la telefon. E în celălalt buzunar. Doar că atunci când mă răsucesc ca să-mi introduc degetele prin cutele materialului, nu găsesc nimic. Neîncrederea mă face să mai încerc de două ori, de trei ori, până să accept că nu e acolo.

Gândește-te. Primul lucru pe care trebuie să-l fac e să ajung la fetiță. Cineva acolo sigur o caută. *Ne caută*. Lanterna mea frontală nu mă ajută să-mi dau seama cât de departe e și brațul afectat începe să mă împiedice să avansez, așa că mă înarmez cu curaj ca să încerc să-mi reduc luxația la umăr. O durere cumplită mă cuprinde din toate părțile când împing cu putere să pun umărul la loc în articulație. Urlu fără să vreau.

Fata scâncește. Măcar știu că e aproape.

– Șșș, e în regulă. Sunt aici. Spune-mi ce-ai făcut astăzi...

Încep să mă târăsc în direcția vocii ei și în același timp îmi dau seama că mă doare și glezna.

– Noi am plecat... la cumpărături... în tren.

Nu-mi place cum se aude respirația ei.

– Drăguț. Aproape am ajuns lângă tine, doar că noroiul ăsta e atât de lipicios. Spune-mi cum te numești, scumpo!

– Emily...

– Și unde locuiești, Emily?

Încearcă să-mi spună adresa completă, dar nu înțeleg toate cuvintele. Aproape că am ajuns lângă ea, mușcându-mi buzele în timp ce mă târăsc.

– Vezi, Emily, sunt aici. Hai să ne ținem de mână, sunt sigură că ți-e frig.

Când o prind de mână, îi verific pulsul radial. Mare, deși pielea ei e rece și lipicioasă. Să fie de la apă sau de la ceva mai grav?

Vreau să o așez la mine în brațe ca să o încălzesc, dar mai întâi încerc să îi fac verificarea ABCDE. E greu să pun lampa într-o poziție în care să mă ajute să văd ceva, așa că urechile și simțul tactil trebuie să țină loc de ochi.

Chiar și când nu sunt de serviciu evaluez automat toate persoanele pe care le întâlnesc, la coadă sau la bar: ochii, culoarea pielii feței, mersul îmi pot spune atâtea lucruri. Acum sunt în beznă, în adevăratul sens al cuvântului.

Secvențele protocolului mă ajută să mă concentrez. Hemoragie? Nimic extern, din câte îmi dau seama... dar când îi ating abdomenul, Emily strigă.

– Emily, unde te doare? Arată-mi cu mâna ta?

O țin de mână în timp ce ea mă conduce: glezna stângă, șoldul stâng.

– Cel mai tare mă doare aici, îmi spune și îmi strânge mâna în pumnul ei jos, în partea stângă.

Ruptură de splină. Dacă am dreptate, are nevoie de operație ca să oprească hemoragia înainte să intre în șoc hipovolemic, dacă nu a intrat deja. Dar nici nu se pune problema să o operez în șanț. Nu pot decât să încerc să am grijă să rămână stabilă până când vine cineva.

– O să îmi pun mâinile în jurul tău, ca să te iau frumos în brațe. Bine, Emily? Ca să ne ținem de cald una celeilalte. Mă doare umărul, dar ea nu spune nimic, așa că bănuiesc că pe ea nu o doare.

– Ce s-a întâmplat, Emily?

– Trenul... a luat-o strâmb... eram cu bunica și... Începe să plângă.

– Nu plânge, scumpo. Acum ești în siguranță. *Și plânsul îți afectează respirația.* Spune-mi cum s-a întâmplat de ai căzut și ai ajuns aici?

– Era o gaură în tren... m-am cățărat prin ea, dar era tare întuneric... și ochelarii mi s-au spart... adulții plângeau... m-am speriat și am început să fug și mi s-a părut că oamenii... dar... am alunecat.

– Cu cât timp în urmă?

Nu-mi răspunde.

– Rămâi trează, Emily. Cu cât timp în urmă crezi că ai căzut?

– Nu știu...

Începe să plângă. Nu vreau să-și consume energia.

– Ce cântece știi, Emily?

Îmi spune câteva titluri pe care nu le recunosc. Interesul meu legat de muzică a dispărut în anul în care am început să studiez la medicină. Încerc să-mi amintesc cântece care le plac copiilor lui Marilyn și când mă gândesc la Ava, frica mi se strecoară în suflet, la fel de rece ca apa.

Nu mai fi așa nesigură, îmi spun. Sigur că o să-i mai vezi. S-o fi sfârșit cariera mea înainte să înceapă pentru că am fost o idioată iresponsabilă, dar voi reuși să ies cu bine din șanțul ăsta, iar Emily va reuși și ea.

– Ce zici de „Happy“?

Emily începe să fredoneze. Mă iau după ea, cântând cât pot de tare, sperând ca vocea să mi se audă dincolo de șanț.

Cineva trebuie să ne audă în curând.

Am terminat toate cântecele.

– Să începem din nou, de la început.

Dar Emily începe să respire greu și i se face tot mai frig.

– Unde e... mami?

– Va veni aici curând. Trebuie să mai fim curajoase încă puțin.

Nu-mi răspunde. Trebuie să o țin trează.

– Ce-ar fi să te învăț un cântec? Unul pentru Buni.

– Un cântec amuzant? mă întreabă printre lacrimi.

Nici măcar nu m-am gândit la unul, dar îmi vine în minte ca fulgerul. Cântecul pe care l-am învățat cu Tim în urmă cu mulți ani la întâlnirile voluntarilor de la Ambulanța Saint John: un cântec care are ritmul perfect în care să faci resuscitarea.

– Știi *Nellie Elefantul*?

– Nu...

– Bunica ta o să-l știe. Este despre un elefant care fuge.

– De unde?

– De la circ.

– African sau... indian?

– Nu știu. pe care îl preferi:

– Pe cei indieni. Au urechile mai mari.

– Bine, să spunem că e un elefant indian. Să te învăț cuvintele?

Emily nu răspunde, așa că încep oricum.

– Începe așa: „Nellie Elefantul și-a împachetat trompa...“

Capitolul 65. Joel

– Nu mai pot să fac asta, Liv.

Aștept până are suficient material video pentru un segment complet despre victimele pe care le-am filmat.

– Ți-e greu?

Da. Dar nu are legătură cu sănătatea mea, ci cu faptul că facem ca situația aceasta să fie și mai îngrozitoare.

– Nu mă doare nimic, dar trebuie să mă duc să stau puțin în mașină. Ajutorul tău nu poate să fie prea departe, nu-i așa?

– Să vin cu tine?

Se oferă doar pentru că simte că așa ar trebui, dar eu scutur din cap.

– Sunt bine. Continuă.

Mă pierd de ea în marea de jachete fosforescente. Când mă întorc la mașină, recunosc că simt o durere, dar nu se compară cu durerea ascuțită agonizantă din iulie, când un fir liber aproape că mi-a străpuns inima.

Încă plouă, dar starea de șoc i-a transformat pe oameni în statui umane care nu par să observe că se udă până la piele. Mă întreb dacă nu aș putea aduce pături sau să-i conduc pe oameni la adăposturi. Să fac ceva ca să fiu de ajutor. O femeie mă trage de haină. E îmbrăcată într-un impermeabil în culori deschise, fața și părul îi sunt ude, machiajul de la ochi i se scurge pe obrajii.

– Nu o găsesc pe nepoata mea.

– Vreți să vă ajut? Cred că organizează un transport de la cortul acela. Sunt sigur că vă așteaptă sau au dus-o la spital.

– Am fost deja acolo, am verificat toate listele. Ceva nu e în regulă.

– Când ați văzut-o ultima dată?

– După accident. Nu era rănită. O vânătaie, două, la fel ca mine. Ne-am dat peste cap puțin când s-a răsturnat trenul pentru că eram în picioare ca să coborâm la stația următoare, dar era atât de aglomerat, că eram prinse la mijloc. Dă din cap. Emily? EMILY! Unde ești?

În timp ce strigă îmi dau seama că este în panică și vreau să o liniștesc.

– Câți ani are Emily?

– Șase.

Îmi imaginez cum ar fi să-l pierd pe Leo. Cu toate că are de două ori vârsta acestei copile, cred că aș fi înnebunit.

– Ascultați-mă, sunt sigur că cineva o să aibă grijă de ea, dar haideți să ne asigurăm. Eu sunt Joel.

– Barbara, spune ea și când îmi întinde mâna ei rece simt că am încheiat un contract.

Ne întoarcem împreună în zona unde se tratează răniții sub acoperișul din foaie de cort. Le explicăm că suntem în căutarea unui copil și, deși nu-i spun nimic Barbarei, se declanșează rapid o reacție în lanț când personalul medical și cel de intervenție încep să verifice și de două ori dacă cineva a găsit o fetiță.

– Nu știu ce s-a întâmplat cu ea, spune Barbara. După accident, am tot strigat-o, dar cred că a ieșit prima din tren...

În spatele ei, o zăresc pe Liv care vine sub foaia de cort și îmi dau seama că cineva i-a spus că a dispărut un copil. Ultimul lucru de care are nevoie Barbara este să i se pună o cameră de televiziune în față.

– Haide să o găsim, bine?

O împing pe Barbara în direcția opusă, ca să nu o vadă Liv. Plouă tot mai tare. Cercetează cu atenție prin întuneric și se oprește brusc.

– Acolo.

Inima mi-o ia la galop.

– Ce e? o întreb.

Pe măsură ce ochii mi se obișnuiesc cu întunericul, reușesc să văd picioarele albe ale unor cai pe câmp, după un șanț.

– Călărim amândouă, uneori. E obsedată de cai. Dacă a crezut că mă găsește acolo?

Mie nu mi se pare plauzibil, dar măcar așa o țin departe pe Barbara de ghearele lui Liv. Mergem ținându-ne de braț ca să nu alunecăm. Mă conduce, trăgându-mă ușor în direcția opusă în care se îndreaptă poliția. Știu că este în zadar, un copil n-ar avea nici un motiv să se îndepărteze atât de mult. Dar dacă l-aș pierde pe Leo, aș vrea să fie căutat peste tot.

– Auzi ceva?

Mă chinui, dar nu disting nimic în afară de dorința Barbarei de a-și găsi nepoțica. Lanterna telefonului meu dă lumină slabă, dar ne ajută să ocolim băltoacele și resturile împrăștiate. Cu cât ne îndepărtăm mai mult de echipajele de intervenție de urgență, cu atât avem mai puțină lumină și zgomot...

– Acolo, spune din nou Barbara. Nu pare să fie nimic în partea dreaptă în afară de întuneric.

Și două voci.

– „Nellie Elefantul și-a împachetat trompa...“

Nimeni nu mai cântă cântecelul ăsta, poate părinții mei să-l știe de când erau mici.

– Emily?

Barbara încearcă să mă tragă în față. Îmi plimb lanterna de la telefon deasupra pământului ca pe o lumină de căutare, în arc de cerc. Cântatul pare să devină tot mai slab pe măsură ce mergem.

– ...nu pot.

Clar, e o voce de fetiță.

– Poți, Emily. Frumos și tare, haide...

– Kerry?

Vocea mea, propria mea voce este înghițită de hăul negru și de sunetul ploii. Nu se poate să fie ea. Sigur mi se pare. Cu toate acestea, e undeva aici.

– Kerry, tu ești?

– Joel?

– Da. Eu sunt. Spune-mi unde ești.

– Aici, jos. Dar e alunecos și abrupt, am căzut. Nu te apropia mai mult. Mă poți ajuta? Stația mea a murit.

– Am telefonul. Deja formez, îi spun în timp ce o sun pe Liv, dar tu ești bine?

– O să supraviețuiesc. Dar spune-le că fetița care e cu mine e Prioritate 2, spune-le asta.

Liv răspunde.

– Sper că ai un motiv bun să mă suni, Joel! Sunt cu echipa, căutăm un copil...

– Am găsit-o. Lângă câmpul unde sunt caii. E un doctor cu ea și spune că fetița e Prioritate 2. O să aibă nevoie de o mașină care să le scoată, terenul

este mocirlos și înșelător...

O aud pe Liv strigând după cineva căruia să-i transmită ce i-am spus, apoi îmi zice:

– Joel, îți dau la telefon un pompier, rămâi, nu o să dureze mult.

– În regulă, amice, unde te găsim?

În timp ce îi descriu locul, Barbara îi povestește nepoatei ei cum Moș Crăciun o să coboare pe horn mai târziu.

Fiecare celulă din corpul meu mă împinge să cobor și să o aduc pe Kerry afară, în siguranță, dar știu că nu ar trebui să înrăutățesc situația și mai mult, să-i pun pe salvatori în situația să salveze trei persoane în loc de două. Așa că îngenunchez, simțind cum noroiul dens și rece se îmbibă în blugii mei ridicoli de 300 de lire și, după ce îi dau telefonul meu Barbarei, îmi cobor pieptul la pământ.

Kerry a început să cânte din nou, dar nu aud ca fetița să i se mai alăture. Mă târăsc cu precauție pe pământul ud până când nu mai simt pământ. Capul și gâtul sunt deasupra unui șanț. Pieptul mă doare. Inima îmi bubuie. Conturul luminos al unei lanterne luminează chipul fetei și bustul unei persoane care o ține în brațe.

– Kerry?

– Joel? Ești chiar tu?

Încep să râd, în ciuda situației.

– Mda. Sunteți în regulă?

– Eu sunt bine. Dar avem nevoie de ajutor.

– Ajutorul e pe drum.

– Ai auzit, Emily? spune Kerry. Ți-am spus că ne ajută să cântăm. Cel de acolo, de sus, e Joel, un prieten foarte, foarte vechi de-al meu.

Încerc să-mi duc brațul de lângă mine spre marginea șanțului, ca să-i fac cu mâna. E greu din unghiul acesta.

– Bună, Emily. Mi-a plăcut cum ai cântat.

Abia răspunde și respirația ei pare în neregulă.

– Haide, Emily, rămâi trează pentru mine, spune Kerry. Știi că pot să pilotez un avion? Și asta se datorează lui Joel. El a plătit ca eu să pot să învăț. Își ridică privirea. Tu ai fost, nu-i așa?

Zâmbesc.

– Ți-au spus ei sau ai ghicit singură?

– Am ghicit... O văd cum o mângâie pe fetiță pe cap. Ține ochii deschiși, Emily... Sunt aproape?

Îmi răsucesc capul.

– Barbara?

– Îi văd. Văd faruri de mașină. Oameni cu lanterne, spune ea. Grăbiți-vă, vă rog, strigă în telefon.

– Ce cauți aici, Joel?

Aș putea să-i spun despre Liv și despre filmare. Dar nu cred că acesta este răspunsul pe care îl așteaptă. Zarva pe care mașinile de prim ajutor o fac e tot mai puternică, dar încă par să fie prea departe. Îmi duc celălalt braț de lângă corp peste cap și încep să mă trag cu unghiile prin noroi ca să mă propulsez înainte de parcă aș înota într-o piscină. Nu vreau decât să o iau pe Kerry de mână și să stăm așa până când o să fie în siguranță. Sau poate pot să fac mai mult decât atât?

Au.

Ceva mă înțeapă, lângă inimă. Iarăși a ieșit vreun fir?

Nu acum. Ea are nevoie de mine de data asta. Mintea și corpul strigă la mine să nu mă mai mișc. Dar nu renunț. Când prind cu mâinile ceva solid în noroi, mai avansez doi centimetri și durerea se oprește. Probabil a fost o creangă care mă împungea, nimic altceva. Prind cu pumnul o rădăcină și mă trag mai aproape de margine.

– Sunt aici.

Lanterna frontală îmi luminează ochii și ea își întinde mâna. Mă împing precaut, în ciuda durerii provocate de faptul că stimulatorul cardiac se freacă de altă creangă uscată.

Degetele ni se ating. Ea e atât de rece. Avansez puțin câte puțin, cât să pot să-mi împletesc degetele cu ale ei și ea mi le strânge.

– De ce *tu*, Joel?

– Pentru că tu ai fost alături de mine.

Capitolul 66. Kerry

25 decembrie 2017

Mă trezesc într-o dimineață mohorâtă de iarnă și Joel e aici: o sperietoare de ciori acoperită de noroi.

– Crăciun fericit, Kerry Smith.

– Crăciun fericit, Joel Greenaway.

– Cum te simți?

– Cam ruptă de realitate. Ai dormit aici? Nu era nevoie să stai.

– Da, și ba da. Zâmbește. Dar trebuie să plec acum dacă te-ai trezit; Leo are treisprezece ani, dar încă îi place să-l aibă pe tatăl lui alături când deschide cadourile.

Zâmbesc.

– Cui nu-i place?

Dar nu vreau să plece. Nu vreau să-l mai scap niciodată din priviri.

– Ai ceva noutăți?

– M-am interesat despre Emily, îmi spune, a avut o noapte liniștită.

Micuța avusese ruptură de splină în accident, dar din cauză că șocul s-a manifestat târziu, a avut timp să se rătăcească. Se va simți mult prea rău ca să sărbătorească Crăciunul, dar familia e în secție alături de ea și cu siguranță Moșul va face un drum special pentru ea când se va simți mai bine.

Am avut dreptate și în legătură cu umărul meu fracturat, probabil că va trebui operat, dar mi-a scăpat, în combinație, glezna dislocată și așa am câștigat o noapte în secția de ortopedie, ca să țină sub observație circulația sângelui. Părinții au venit în vizită împreună cu Marilyn și au început să se certe din nimic, când, de fapt, în secret, erau furioși pe mine.

Nu la fel de furioși cât sunt eu pe mine însămi. Mă fac mică numai când mă gândesc la ce am făcut. În contextul unui incident major în care au murit patru persoane, rănile mele ar fi putut distrage atenția de la cazuri mult mai

grave. Faptul că am plecat așa cum am făcut-o este o încălcare serioasă a protocolului. Vor fi consecințe la serviciu...

Joel se apleacă și mă sărută pe obraz și cearșaful se face gri de la noroiul și mizeria din părul și de pe hainele lui.

– Vrei să mă întorc mai târziu?

– Da. Oh, da.

După micul dejun vin în secție doamnele de la organizația caritabilă WRVS[38]. Au căciulițe de Moș Crăciun și oferă cutii de pantofi învelite în hârtie de Crăciun și pline cu săpun de lavandă și cremă de mâini. Le mulțumesc. Tragedia de ieri m-a făcut să apreciez orice gest de bunăvoință.

Deocamdată stau în pat, umărul și glezna încep să pulseze, în curând trebuie să iau din nou analgezice. Totul pare să se întunece, pe măsură ce durerea devine tot mai profundă.

S-a terminat cu Marek. În momentul în care i-am auzit vocea lui Joel când zăceam în șanț, am înțeles de ce nu m-am implicat serios în nici o relație cu altcineva. I-am trimis un mesaj lui Marek de la telefonul surorii mele, în care i-am zis că m-am rănit în timpul serviciului, dar nu atât de grav cât să-și scurteze vacanța. Când o să ajungă acasă, o să încerc să-i explic. Țin la el, dar nu e Joel.

Întotdeauna a fost Joel.

Doar dacă nu e să fie chiar așa, chiar și acum? Dacă e cu altcineva? Gândul acesta e mai rău decât durerea. Când a murit Zoë, a spus că a întâlnit o femeie, dar asta a fost acum trei ani. Închid ochii. Te rog, fă să fie liber după tot acest timp...

– Doctor Smith.

Deschid brusc ochii. Rahat. E directorul organizației caritabile de ambulanță aeriană, care s-a așezat lângă patul meu. De când stă acolo?

L-am întâlnit doar de două ori și după figura pe care o are îmi dau seama că nu e aici ca să-mi aducă un cadou de Crăciun.

– Domnule Sawyer. Bună ziua. Sper că nu ați venit special să mă vedeți pe mine.

Am gura uscată și limba cleioasă, cuvintele ies greu și neclare.

– A fost o noapte grea la serviciu pentru toți, spune el. Ai dureri, Kerry?

– Medicamentele le țin sub control.

– Foarte bine. Păi, în orice caz, o să-ți las o scrisoare în caz că memoria ți-e afectată. Mă tem că am venit să-ți spun că ești suspendată temporar.

Rămâne de discutat, date fiind rănile tale, dar o să vrem să investigăm și să luăm o decizie cât se poate de repede.

Gwen și paramedicii mereu spun despre el că este tipicar, dar nu îl învinovățesc că e furios

– Îmi pare tare rău, îi spun. Știu că e greșit ce am făcut, ar fi trebuit să chem imediat ajutoare.

– Sau să nu o iei razna de una singură pe câmp, în primul rând. Regulile există cu un motiv, după cum ai descoperit. Și-acum ești la toate canalele de știri, unde îți ridică osanale de parcă ai fi nu știu ce erou, și-așa noi, ceilalți, părem niște idioți afurisiți. De aici și clauza de discreditare din scrisoare.

– Scuze, ce?

– Nu ai văzut încă? Ah, stai, mi-am amintit. Ți-ai distrus stația și telefonul din cauza acțiunilor tale imprudente. Îmi aruncă în față, pe măsuța de mâncare, iPhone-ul lui, de parcă ar fi fost contaminat.

– Haide, caută-te pe internet.

Când încep să îmi scriu numele cu o singură mână, Google îmi completează căutarea cu numele „Joel Greenaway“. Primul rezultat mă duce la un video pe YouTube, căruia îi trebuie o veșnicie să se încarce. Dau înapoi, la un articol postat de BBC Online. Imaginea nu e clară, dar vocea se aude bine.

„În toiul momentelor cumplite după deraierea trenului de Sussex azi-noapte, am avut parte și de un crâmpei impresionant de speranță. Medicul din ambulanța aeriană Kerry Smith a localizat un copil mic care a căzut într-un râu periculos de umflat după ce s-a pierdut de bunica sa în tot haosul creat.“

Înregistrarea se tot oprește, dar văd suficient cât să-mi dau seama că e o filmare din aer transformată în prim-plan.

Mă recunosc, o țin pe Emily de mână în timp ce e așezată și imobilizată pe targa rigidă, gata să fie transportată.

Cum naiba au reușit să filmeze asta?

„Doctorița Smith a căzut de pe mal și a suferit fracturi care nu i-au mai permis să urce înapoi și să dea alarma. Dar într-o întorsătură fericită de situație, prezentatorul TV Joel Greenaway, aflat acolo ca să filmeze un documentar despre pompieri, a fost primul care le-a localizat pe doctorița Smith și pe micuța ei pacientă.“

„În această filmare remarcabilă vedem operațiunea de salvare, vedem cum doctorița Smith a ajutat-o pe micuță în ciuda rănilor sale.“

Mă uit la Sawyer.

– Dar nu am știut că filmează cineva...

El dă din cap.

Imaginile se schimbă din nou și mă forțez să urmăresc în continuare.

„Imediat cum imaginile au fost postate pe social media, publicul și-a amintit de o altă legătură între doctorița Smith și domnul Greenaway, care prezintă *Secretele stării de bine* pe BBC2.

În urmă cu optsprezece ani, cei doi, atunci adolescenți, au ajuns pe prima pagină a ziarelor, când Joel a făcut un stop cardio-respirator în orașul său natal, Brighton, și doctorița Smith, care pe vremea aceea învăța pentru examenele de nivel A, i-a salvat viața.“

Mă fac mică în timp ce văd un fragment îngrozitor din emisiunea de la televizor din urmă cu atâția ani. Totul se termină cu un *trailer* pentru noul episod din emisiunea lui Joel, iar eu abia mă stăpânesc să nu arunc telefonul în celălalt colț al încăperii.

Cum îndrăznește să transforme o tragedie într-o ocazie să-și facă publicitate? Ieri a fost vorba despre eroism, sunt sigură de asta, dar care categoric nu m-a implicat pe mine.

Acesta a fost motivul pentru care a fost ieri la locul dezastrului, nu-i așa? Nu a fost o închidere mistică a cercului vieții. Nu s-a plătit nici o datorie. În schimb, el a obținut un soi de promovare care îi va ajuta lui în carieră și care s-ar putea să o termine pe a mea.

– Domnule Sawyer, nu pot decât să spun că îmi pare rău.

Își ia telefonul înapoi.

– Este o situație extrem de nefericită. Este destul de neplăcut că nu ai respectat sănătatea și siguranța, dar să transformi această eroare de judecată într-un circ media ne face de râsul lumii. Acuzația de discreditare are în vedere încetarea contractului și trebuie să-ți spun că eu voi recomanda acest lucru.

Se ridică.

– Însănătoșire grabnică, doctore.

Nu o să plâng. Situația mea e o nimica toată în comparație cu suferința celor patru familii ale pasagerilor din tren care au murit. Dar sunt furioasă. Îmi doresc... îmi doresc să nu-l fi iubit niciodată pe Joel, să nu fi avut

niciodată încredere în el. Îmi doresc să nu-i fi salvat niciodată afurisita de viață.

WRVS, în original Women’s Royal Voluntary Service

Capitolul 67. Joel

Mă grăbesc să ajung acasă de la spital, cu toate că pieptul și brațele mă dor și ochii mă pișcă de nesomn.

– Crăciun fericit! le urez tuturor celor pe lângă care trec pe stradă. Să aveți o zi minunată.

A fost *mâna destinului*. Nu cred în destin, dar ce altceva ar fi putut fi?

În timp ce merg, mintea mea învârte pe toate părțile ce s-ar fi întâmplat dacă eu nu m-aș fi dus la locul accidentului sau dacă nu aș fi decis să nu o mai ajut când a mers prea departe.

Liv.

Da, mă simt vinovat. Dar pe bune, chiar va fi distrusă dacă se încheie relația noastră? Nu am mai fost fericiți de luni de zile, poate chiar ani. Problemele de fertilitate au devenit singurul lucru care ne mai ținea împreună. Mintea mi-e prinsă în vâltoarea evenimentelor când apăs butonul care deschide poarta casei părinților mei și pornesc pe alee. Ușa se deschide. Dar în prag, în locul lui Leo, nerăbdător să-și deschidă cadourile, e tata, cu o figură tristă.

Frica face ca inima să o ia la goană. *Nu Kerry.* Nu acum.

– Au sunat cei de la spital? I s-a înrăutățit starea?

El scutură din cap.

– Nu, Kerry e bine, sunt sigur de asta. E vorba despre Liv. Ai vorbit cu ea?

– Nu, ne-am trimis mesaje; a rămas toată noaptea la locul accidentului, nu-i așa?

– Nț, nț, spune dezaprobator. Cred că vei afla că a avut timp să intre și în cabina de montaj. Vino să vezi ce a făcut.

O sun pe Liv după ce urmăresc materialul video.

– De-a ce naiba crezi că te joci?

– Mda, sărbători fericite și ție, Joel. Ai plecat de lângă patul de spital al iubitei tale special ca să mă suni?

Orice dubiu pe care l-aș fi avut că nu a știut ce face dispare.

– Tu ai făcut asta... de ce?

În fundal aud cum cineva o strigă: s-a întors la locul accidentului.

– Oamenii își doresc speranță în momente ca acestea, Joel. Nu cred că o să strice nici carierei tale și nici serialului meu. Un semn de mulțumire că m-ai ajutat azi-noapte. Sunetul e de slabă calitate, dar acțiunile tale în timpul salvării compensează *din greu*.

– N-ai nici cea mai vagă idee ce ai făcut.

– Așa să fie oare, Joel? Până să mă gândesc cum să răspund, ea vorbește mai departe: Lumea întreagă adoră o poveste de dragoste de Crăciun. Nu-ți face griji, dacă vine cineva să mă întrebe, o să mint. O să le spun că eram deja despărțiți și că vă doresc numai bine.

Pentru moment nu știu ce să spun.

– Liv, eu...

– Nu ai putut niciodată să mă iubești cu adevărat. Am crezut că e din cauză că inima ta s-a oprit. Sau din cauza dependentei ăleia care aproape l-a distrus pe Leo. Dar nu a fost din cauza asta. Știi, e amuzant, un vizor al camerei de filmare te ajută să focalizezi, taie toate rahaturile neesențiale, iar eu am în sânge compoziția unui cadru. Am văzut. O iubești. Poate m-ai iubit puțin, în felul tău. Nu ești o persoană rea. Dar felul în care te-ai uitat la ea când a fost scoasă din șanțul acela... La mine nu te-ai uitat niciodată așa.

Când se oprește din vorbit, nu mai sunt furios. Nu am nici un drept. Felul în care țin la Kerry a fost marea constantă din viața mea de când aveam șaptesprezece ani. De câte ori am încercat să-mi ignor sentimentele, am rănit-o pe ea, pe mine, pe alții: Zoë și acum și pe Liv. Iubirea are consecințe.

– Liv, nu mi-am dat seama de ceea ce simt până noaptea trecută. Dacă aș fi...

– O să încerc să țin minte asta când o să fiu în salonul ultimei șanse la o fertilizare in vitro. Te mai rog doar un singur lucru.

– Dacă este vorba de casă, o să găsim o soluție. Nu vreau să îți creez și mai multe probleme pentru că nu e vina ta.

– Nu-mi pasă de casă. Promite-mi doar că o să-l mai văd pe Leo.

Știu că despărțirea de Liv e cel mai bun lucru pentru mine, dar Leo nu trebuie să piardă o persoană pe care o iubește, care i-a ținut loc de mamă.

– Poți să-l vezi când vrei.

Mă gândesc la el, că încă așteaptă să-și despacheteze cadourile. El e pe primul loc. Stau până când se satură de noul său joc *The Legend of Zelda*, apoi mă întorc la Kerry, la spital. Parchez peste drum de spital: este singura zi din an când supraveghetorii traficului din Brighton nu sunt cu o falcă în cer și cu cealaltă în pământ. Mă îndrept spre spital și atmosfera acolo pare sigură. Spitalul în care s-au petrecut majoritatea dramelor din viața mea. Kerry va fi supărată din cauza filmului, dar poate reușim să răsucim informația și să ajutăm să strângem bani pentru ambulanța aeriană. Fără îndoială, ce contează după atât timp este că ne-am regăsit. Senzația acidă pe care o simt în stomac e de la emoții, nu de la teamă. *Nu-i așa?*

Când intru în separeul ei, cortinele sunt trase.

– Kerry? Ești îmbrăcată?

Mi-o imaginez goală. Mă gândesc cum va fi când vom face din nou dragoste după atât de mult timp.

Liniște.

Kerry?

Știu că e acolo, îi aud respirația. Și pe a mea.

Întind mâna ca să dau perdelele la o parte câțiva centimetri.

Mă privește, expresia de pe chipul ei este chinuită.

– Dumnezeule, ai dureri, pot să te ajut cu ceva, să chem o asistentă?

– Da. Am niște dureri îngrozitoare, dar ai făcut deja destul. Clipul tău video simpatic? Din cauza lui o să fiu concediată. Pun pariu că nu te-ai gândit la asta când te străduiai să-ți faci fanii fericiți.

– Nu eu am făcut-o, îți jur. Dar de ce ai fi concediată?

– Pentru că ce am făcut când am găsit-o pe fata aceea a fost nesăbuit și periculos. Deloc eroic. Deloc isteț.

– Dar ai salvat-o.

Pufnește.

– Nici nu am de gând să-mi mai răcesc gura de pomană. Pleacă sau chem asistenta.

Intru pe după cortină.

– Nu, așteaptă.

Kerry ține în mâna sănătoasă butonul de apel.

– Număr până la trei. Unu...

– Se poate rezolva.

– ...Doi...

– Te rog, Kerry.

– *Te rog, Kerry*, mă îngână. Nu. De data asta nu, Joel. E adevărat că mi-au trebuit optsprezece ani, dar am înțeles *în sfârșit* că ești o otravă. La revedere.

Apasă butonul.

Acasă, joc teatru în fața lui Leo și a părinților mei, mă joc *Zelda* până îmi vine să arunc consola pe geam și îmi vâr pe gât mâncarea de Crăciun. Rahat, mi-aș dori să mai beau alcool.

A doua zi mă duc să mă întâlnesc cu Ant. Dacă există cineva care să știe cum să îndrept lucrurile, atunci el e. Mama lui a venit în vizită din Spania și organizează brunch-ul din a doua zi de Crăciun pentru cei înnebuniți deja de familiile lor.

– Ți-l împrumut doar pentru douăzeci de minute, maximum, spune Ellie, dar doar cu condiția să-mi iei și fetele de pe cap.

Așa că traversăm strada și coborâm scările care duc spre plajă, unde plătesc pentru Lola și Mia să se dea în carusel.

Ant a văzut deja clipul video, dar îi povestesc despre cum i-a creat probleme lui Kerry.

– E aiurea să o concedieze pentru că a fost o eroină, dar ea n-a fost niciodată persoana care să exagereze. Iar acum nu vrea să mă mai vadă niciodată.

– Afurisită treabă, ai rămas același magnet de necazuri, nu-i așa, Banana Man?

– Trebuie să rezolv chestia asta.

– Poate că nu reuşeşti...

– Dacă *tu* spui asta, Ant, atunci sunt în rahat până în gât.

Fetele se învârt pe căluții lor colorați în auriu și melodia veselă a caruselului mi se pare că e dintr-un film de groază.

– Nu ai cum să controlezi ce publică Liv. Nu ai cum să controlezi nici dacă șefii lui Kerry o vor acuza de ceva. Și cu siguranță nu o poți face să se răzgândească dacă ea crede că ții mai mult la cariera ta decât la ea.

Dau din cap.

– Acum, dacă ai spus toate astea, presupun că sunt cu adevărat terminat.

– Unchiule Joel, mai putem să ne dăm o dată?

Plătesc ca să reia cursa. Este o zi însorită, anormal de caldă, dar eu simt că am frisoane și că sunt dezorientat. Ce se întâmplă acum?

– Știi, uneori mă întreb dacă nu cumva ar fi fost mai bine pentru toată lumea dacă Kerry nu m-ar fi resuscitat...

Ant îmi aruncă o privire bizară.

– Nu-ți mai plânge atât de milă. Ar fi fost mult mai rău dacă ar fi încercat și nu ar fi reușit.

– E lumea un loc mai bun dacă trăiesc eu? Ce pot să fac, Ant?

Caruselul încetinește și fetele coboară din el.

– Aș vrea să știu. Nu mai ai cum să ștergi clipul video, nu-i așa? Toată treaba a devenit virală. Nu mai poți decât să aștepți să apară următoarea senzație care să o întreacă pe a ta la audiență. Așa că dacă nu găsești o rață care să se dea cu skateboardul sau un câine care să cânte ca Rihanna, va trebui să ai răbdare.

Nu schițez nici un gest. Cuvintele lui se rotesc ca un vârtej. Fetele îl îngroapă în sărutări și îmbrățișări și el se ridică.

– Ar trebui să mă întorc la cafenea. Intri să bei o cafea, Joel?

Mă uit la el și în același timp ceva face clic în mintea mea.

– Ești un geniu. Cred că s-ar putea să știu ce e de făcut.

Capitolul 68. Kerry

31 decembrie 2017

Nu e suficient că sunt externată, mă mai întorc și singură în apartament.

Părinții mei au venit cu mâncare de la Crăciun și eu joc teatru cât pot mai bine. Ei încearcă să mă convingă să mă duc la Petrecerea de Anul Nou a Jucătorilor de la dig, tema din acest an fiind *Stranger Things*, așa că au scos din mansardă treninguri originale din 1980, dar au renunțat fără să insiste prea mult.

După ce mama și tata pleacă, mă așez la geam și mă uit cum cerul devine cenușiu, apoi albastru-închis, apoi negru. Vântul începe să sufle cu putere.

Încep să-i scriu un mesaj text lui Marek la mobilul nou pe care mi l-a luat sora mea. Îmi este greu să-mi imaginez chipul lui, deși el este bărbatul alături de care m-am trezit în ultimele șase luni.

„Salut. O să mă culc devreme în seara asta. Să ai o seară minunată și ne vedem în 2018."

De obicei adaug xxx fără să ezit, dar în după-masa aceasta mi se pare că ar fi incorect. Scriu la sfârșit Kerry și nu adaug nici un sărut.

Ca să fiu sinceră, aștept să mă sune, dar îmi răspunde cu un mesaj.

„Te sun mâine. La mulți ani, zabka. Mx"

Mă îndrept șontâc-șontâc spre bucătărie și-mi torn un gin dublu din cel aromat pe care mi l-a făcut Marilyn cadou de Crăciun. Nu am apă tonică, așa că îl beau sec. Hibiscus? Mai degrabă Hibiscrub pentru mâini.

Îmi mai torn un pahar când îmi sună telefonul. Număr internațional. Escrocii nu-și iau liber de Anul Nou? Răspund – și numai pentru că nu m-ar deranja să înjur pe cineva.

– Alo?

– Kerry?

– Gwen?

Acum chiar îmi doresc să nu fi răspuns și mă pregătesc pentru săpuneala vieții mele. Sunt sigură că e într-o criză de apoplexie dacă mă sună din

Myanmar.

– Fii atentă. Sawyer mă bombardează cu e-mailuri și link-uri, deși nu pot să deschid nimic când sunt la jumătatea drumului spre vârful muntelui Phongun.

– Am dat-o în bară rău de tot, îmi pare rău.

– Da, așa e. Mai rău de atât, ai reușit să te lași și filmată în timpul ăsta. Prima regulă: să nu fii prins. Am primit mesaje de la ceilalți. Lars, mai ales, e foarte supărat pe tine.

Când m-a sunat Lars, a fost plin de compasiune, dar nu mi-a scăpat tonul ușor tăios din voce. Dacă nu te sprijină colegii, atunci chiar că ai încurcat-o.

– Și eu sunt furioasă pe mine.

– Așa trebuie. Convorbirea asta mă costă cam cinci lire pe minut, așa că trec direct la subiect. Ai gafat în stil mare, Kerry, dar e vorba de bani până la urmă, nu am nici cea mai mică intenție să-l las pe înțepatul de Sawyer să te dea cu forța afară și să irosim banii investiți până acum. Sunt *sigură* că putem găsi o soluție să îndreptăm lucrurile, iar tipul acela, Joel, chiar a sugerat câteva idei...

– Te-a sunat Joel?

– Drăguț băiat. Nu știu cum a reușit, dar oamenii de televiziune au ei resursele lor, nu-i așa? În orice caz, a sugerat cum am putea întoarce situația în avantajul nostru. Deci, consideră-te mustrată, dar nu-ți face griji. Nu o să te aruncăm din elicopter, nu încă. Bine?

– Păi. Da. Da. Bine. Mulțumesc.

– O să ai timp să-ți răscumperi păcatele, nu te îngrijora. La mulți ani, Kerry. Ah. Aproape am uitat. Joel m-a rugat să-ți spun că a urcat ceva pe canalul lui, ca să încerce să distragă atenția oamenilor de la filmarea cu tine în șanț.

– Cum?

– N-am idee. Nu am semnal aici. Trebuie să o șterg, mă întorc pe 12. Și, te implor, ferește-te de echipele de televiziune, bine, Kerry?

Termin de turnat al doilea pahar de gin. Parcă e mai bun de data asta. Îmi deschid laptopul, deși nu știu dacă sunt în stare să mă uit la ce a făcut Joel. Nu se poate îndrepta nimic.

Canalul lui de YouTube are 1,3 milioane de urmăritori. Nu știu dacă asta e bine sau e rău. De obicei nu-mi pierd timpul uitându-mă la chestii online. Dau clic pe secțiunea „recente“, pregătindu-mă să văd filmarea despre

salvare sau să-i văd fața. Doar că nu e nimic legat de accident. De fapt, nu sunt decât patru clipuri video noi postate luna aceasta, mai precis, ieri. Fiecare are în loc de imagine un număr mare, alb, pe fond negru. Titlul playlist-ului este: CUM SĂ SALVEZI O VIAȚĂ – URMĂRIȚI ÎN ORDINE

DAR, **VĂ ROG**, URMĂRIȚI-LE PE TOATE AZI

Dau clic pe 1, deși nu mă prea trage inima.

Când apare chipul lui Joel, mi se taie respirația. Este extenuat. Chiar și când închid ochii, îi văd figura pe care a făcut-o când m-au scos din pârâu.

Începe să vorbească la cameră:

„Imaginați-vă o încăpere în care sunt o sută de oameni: poate fi o cârciumă ticsită, plină de oameni pe care îi cunoști și care-ți sunt dragi.

Unul câte unul, pe neașteptate, toți, prieteni, rude, încep să cadă la pământ. În cele din urmă, doar șase sau șapte mai rămân în picioare.

Acesta este adevărul despre stopul cardiac. Fără ajutor urgent, mai puțin de o persoană din zece supraviețuiește.

Se poate întâmpla oricui, oriunde.

Și-atunci când se întâmplă, începe numărătoarea inversă. Inima nu mai pompează sângele spre creier și organism și privează organele de oxigen.

Cu ajutorul cuiva ca tine, mult mai mulți pacienți pot supraviețui. Imaginați-vă că treizeci de persoane la care țineți se ridică înapoi în picioare și se șterg de praf, sunt vii și nevătămate, gata să se bucure de a doua șansă primită.

Oamenii simpli, ca noi, nu doctorii, se nimeresc să fie în preajmă atunci când se întâmplă ce poate fi mai rău. La birou, în parc, acasă, chiar și într-un bar.

Șansa de recuperare a unei persoane depinde de ce urmează să se întâmple, iar asta depinde de tine.“

Mă uit la toate cele patru clipuri video de două ori. Poate din cauza ginului sau a oboselii, dar încep să plâng înainte ca primul clip să se termine, retrăind ceea ce am făcut atunci și tot ce s-a întâmplat după aceea.

Și, cu toate că nu-mi folosește numele, în ultimul clip, am senzația că vorbește direct cu mine.

„Am spus în primul clip video că oamenii obișnuiți pot să contribuie la schimbarea unei situații, dar eu am fost salvat de o persoană *extraordinară*. Îi voi fi recunoscător mereu și întotdeauna pentru ce a făcut și nu voi uita

niciodată că nu doar mi-a schimbat cursul vieții. I l-a schimbat și pe al ei. Am fost «scos din priză» timp de optsprezece minute. Cred că ei i s-au părut optsprezece vieți, dar nu s-a oprit.

Așa că, optsprezece ani mult mai târziu, vreau să-ți spun mulțumesc din adâncul inimii mele care nu știe să se poarte cum trebuie.“

Pun pe pauză și mă uit la fața lui. Simt că nu am aer.

Îmi ia un minut până să fiu în stare să derulez pagina în jos. Deja sunt peste două milioane de oameni care au văzut clipurile și când reîncarc pagina apar comentarii noi:

Niciodată nu mi-am închipuit că șansele sunt atât de mici, scrie cineva, *ești un miracol*.

Alții au scris poveștile propriilor lor reîntoarceri la viață sau despre cum au făcut masaj cardiac cuiva care și-a revenit sau nu.

Altcineva scrie simplu: *Acum știu ce trebuie să fac*.

Eu știu ce vreau să fac, adică să-l sun. Dar nu o voi face pentru că sunt ametită de băutură și copleșită de emoții și mâine voi vedea mult mai clar lucrurile.

Cu toate acestea, prea am stat închisă în casă toată ziua și e aproape miezul nopții. Apartamentul e atât de aproape de malul mării, încât îmi zic că mă descurc să ajung în cârje până acolo. Ginul mi-a domolit durerea din umăr și picior, dar când pășesc peste pragul ușii comune, mă simt ca Dorothy în mijlocul unui uragan. Cartoane de mâncare dansează de-a lungul trotuarului. Până și pescărușii stau aproape de pământ, de parcă sunt speriați că vor fi luați pe sus și lăsați apoi în Oz.

În seara asta se vor pierde în valuri și mai multe bucăți din Digul de Vest și turnul de observație i360, cu platforma lui în formă de gogoașă, este închis. Dar pe Hove Lawns este un grup de copii care joacă fotbal sub felinarele victoriene. Trebuie să se ferească de resturile rămase din cabinele de pe plajă care nu au supraviețuit furtunilor. Dacă închid ochii pe jumătate, îmi închipui că unul dintre jucători e Joel, deși nici unul dintre ei nu are eleganța sau stilul lui.

Stau unde am stat cu Tim atunci, în Noaptea Mileniului, și mi-e drag de fata care eram atunci, așteptând mileniul și viața să înceapă.

L-am salvat pe Joel; el m-a salvat pe mine. Suntem chit. Expresia asta de demult mă face să râd. Viața nu poate fi așezată în coloane una sub alta și

făcută adunarea. Cruzimea și suferința sosesc nemeritate. Suntem la mila zeilor, a sorții sau a norocului chior.

Vântul mă ia pe sus și doar cârjele ce mă mai țin în picioare.

Mă uit la ceas. Mai sunt cinci minute până la miezul nopții. Plaja mă ademenește. Mă duc până la barierele ruginite până îmi amintesc că pietricelele și cârjele nu fac pereche bună. Îmi ridic privirea. Norii se iau la întrecere, trecând în fugă pe lângă stele cu câteva milenii mai sus de ei.

Au mai rămas două minute.

Aud un sunet puternic și mă întorc în momentul în care o bucată mare de lemn dintr-o colibă de pe plajă începe să patineze de-a lungul asfaltului de pe faleză.

Un băiat traversează Lawns. Seamănă atât de bine cu Joel, că mi se taie respirația, corpul e pregătit să facă ce a făcut acum optsprezece ani dacă se prăbușește din nou la pământ.

Un bărbat vine pe urmele băiatului și-și aruncă unul celuilalt mingea. Bărbatul își ridică privirea și ochii săi îi întâlnesc pe ai mei.

Mă opresc.

Bărbatul îl îmbrățișează pe copil, îi șoptește ceva și când copilul începe să se joace cu mingea pe peretele unei colibe de pe plajă, se îndreaptă spre mine. Simt cum încep să primesc mesaje la telefonul din buzunar. Artificiile încep să se audă din toate colțurile orașului.

A ajuns lângă mine.

– Vii des aici?

– Ah, în general cam o dată la optsprezece ani.

– Ca să vezi. Acum optsprezece ani, pe vremea asta, am murit, îmi spune el.

– Acum optsprezece ani, pe vremea asta, am readus pe cineva la viață, îi șoptesc.

– A meritat?

– Cred că da, în cele din urmă. Vreau să îl prind de mână, în schimb îi ating încheietura ca să-i verific pulsul: egal și puternic. Dar mai întreabă-mă o dată peste optsprezece ani, ca să fim siguri.

Capitolul 69. Joel

1 ianuarie 2018

Astăzi este a optsprezecea mea zi de re-naștere, deși am treizeci și cinci de ani.

Am o cutie de metal în piept, iar la anul trebuie să înlocuiesc din nou bateriile. Cablurile care o conectează au prostul obicei să mă înțepe în inimă când mi-e lumea mai dragă. Sufăr de o ușoară hipoxie cerebrală care mi-a cam dat peste cap concentrarea, așa că nu o să câștig niciodată *Mastermind* și trebuie să iau pastile tot restul vieții.

Sunt al naibii de norocos.

Nu am de unde să știu când îmi va bate inima pentru ultima dată. Nimeni nu știe.

Dar când mă uit la fata care nu a renunțat la mine, mă simt din nou adolescent.

Și o sărut.

Nota autoarei

Această carte este dedicată salvatorilor de pretutindeni, celor care dau piept cu pericolele ca să-i salveze pe cei care au cel mai mult nevoie de ei.

Și tu ai putea salva o viață...

Iată cum.

Cartea este inspirată de noaptea în care am salvat o viață: Halloween 2013.

Lanțul supraviețuirii a funcționat perfect. A început cu dispecerul de la 112 care și-a dat seama că e nevoie de resuscitare cardio-pulmonară și mi-a spus ce trebuie să fac. A continuat cu trimiterea unei echipe de cinci paramedici și tehnicieni de la Serviciul de Ambulanță South East Coast Ambulance Service. Aceștia au ajuns imediat după miezul nopții și au făcut manevre de resuscitare douăzeci și șase de minute, care au părut o veșnicie până să îi repornească inima partenerului meu. Și s-a încheiat la Spitalul Royal Sussex din Brighton, unde echipa de medici l-a stabilizat, i-a răcit corpul ca să îi protejeze creierul și a așteptat și a sperat și a sărbătorit împreună cu noi când el a ieșit din coma indusă și s-a trezit bine.

Ei sunt eroii mei.

Inimă salvată este și despre drumul plin de obstacole spre recuperare: șocul, exaltarea, eforturile care urmează unui eveniment care-ți schimbă viața. Tratamentul are ca scop vindecarea corpului, dar atât în cazul pacienților, cât și al salvatorilor, mintea se vindecă cel mai greu.

Am făcut un curs de prim ajutor în 2002, dar nu aș fi visat că o să am nevoie de el. Sunt complet lipsită de coordonare, dar am fost în stare să dau bine primul ajutor, așa că știu că și tu ai putea.

Vă invit să intrați astăzi pe evacarter.net pentru mai multe informații; nu vă ia decât câteva minute ca să învățați cum să faceți practic resuscitarea cardio-pulmonară și veți descoperi cursuri de prim ajutor din zona voastră pe care să le urmați.

Mulțumiri și recomandări pentru lecturi

Această carte este un rezultat al iubirii, dar și un monstru însetat de documentare, așa că dacă uit pe cineva, îmi cer scuze dinainte!

Pe frontul cercetării, vreau să mulțumesc lui Sue Hampshire, de la Resuscitation Council UK, dr. Tom Keeble, Leigh Keeble, Kate Kennedy, Carli Poxon, Cath Quinn, dr. Harriet Sanders, Chris Solomons, Pete Sortwell, dr. Stuart

Strachan, Mark Wendruff și membrilor grupului de pe Facebook intitulat *Sudden Cardiac Arrest UK*, creat de Paul Swindell, care este o inspirație pentru toți. Recomand tuturor celor interesaţi site-ul și podcastul lor: www.suddencardiacarrestuk.org.

Orice greșeli care s-au strecurat mi se datorează mie...

Dacă vreți să aflați mai multe despre măsura în care sunt medicii și salvatorii afectați de munca lor, vă recomand din suflet *Also Human* de Caroline Elton, *Direct Red* de Gabriel Weston și *Seven Signs of Life* de Aoife Abbey.

Vreau să le mulțumesc și aliaților mei creativi: Angela Clarke, Julie Cohen, Rowan Coleman, Miranda Dickinson, Araminta Hall, Stephanie Lam, Jill Mansell, Janie Millman, Tamsyn Murray, Jane Lythell, Sarah Rayner, Cally Taylor, Phil Viner, Laura Wilkinson, Mickey Wilson, Andrew Wille și Araminta Whitley.

Mulțumiri din suflet și agenților mei, Hellie Ogden și Allison Hunter, de la Janklow & Nesbit, pentru recomandările lor excepționale și pentru încurajări.

Trimit mulțumirile mele și lui Kate Longman, Rebecca Carter, Ellis Hazelgrove, Kirsty Gordon, Kate Longman, Zoe Nelson și Emma Winter.

Sunt incredibil de norocoasă să o am pe Sam Humphreys ca editor extraordinar la Mantle – am citit atât de multe cărți editate de ea și a fost o încântare să-i ascult sfaturile pline de substanță și precise când am lucrat împreună la carte (alături de Hilary Teeman, editorul din SUA, cel de-al

treilea muschetar). Mulțumesc tuturor celorlalți de la Mantle, inclusiv Elle Gibbons, Alice Gray, Kate Tolley, Ami Smithson, Rosie Wilson și Natalie Young.

Și-acum să trecem la documentarea practică, pe care aș fi preferat să nu o fac.

Doi prieteni au lăsat totul când cel mai rău lucru s-a întâmplat, în ciuda faptului că aveau servicii noi și drumuri îngrozitor de lungi cu mașina: Geri și Jenny, sunteți niște salvatori. De asemenea, mulțumiri celor de la Kitties pentru serviciile de urgență online.

Toată dragostea mea surorii mele, Toni, tatălui meu, Michael.

Toată iubirea lui Richard, pentru că a demonstrat că două zile de naștere pe an sunt mai bune decât una singură.

Mama a murit cu puțin timp înainte să termin această carte. Dar cartea e inspirată de poveștile vesele, adunate timp de o viață ca asistentă la urgență începând din 1960, și de pasiunea sa pentru lectură.

Am trimis cartea *Inimă salvată* editurilor în ziua în care ar fi trebuit să fie ziua ei de naștere. Cred că i-ar fi plăcut această întâmplare.

Nu în ultimul rând, ajung la voi: vă mulțumesc din suflet că citiți. Puteți afla mai multe despre povestea adevărată din spatele cărții pe evacarter.net sau mă puteți saluta pe Twitter, Instagram sau YouTube, la @katewritesbooks.

Mi-ar plăcea să-mi spuneți ce mai faceți.

Puteți să aflați chiar și de ce am două nume...

Eva (și Kate)

În colecția Blue MOON au apărut:

Jojo Moyes, *Ultima scrisoare de dragoste*
Danielle Steel, *Învingătorii*
Elin Hilderbrand, *Zvonul*
Jacqueline Susann, *Valea păpușilor*
Tatiana de Rosnay, *Se numea Sarah*
Jojo Moyes, *Înainte să te cunosc*
Nora Roberts, *Obsesia*
Jojo Moyes, *Fata pe care ai lăsat-o în urmă*
Danielle Steel, *Daruri de preț*

Danielle Steel, *Sub acoperire*
Kristin Hannah, *Privighetoarea*
Jojo Moyes, *După ce te-am pierdut*
Danielle Steel, *O viață perfectă*
Danielle Steel, *Jocuri de putere*
Martha Hall Kelly, *Când înflorește liliacul*
Danielle Steel, *Fiul risipitor*
Danielle Steel, *Aripile destinului*
Kristin Hannah, *A doua șansă*
Barbara Taylor Bradford, *Cavendon Hall*
Jojo Moyes, *Un bărbat și o femeie*
Jodi Picoult, *Pactul*
Nora Roberts, *Secrete și minciuni*
Jojo Moyes, *În căutarea unui destin*
Tracy Brogan, *Nebunie de-o vară*
Jojo Moyes, *Silver Bay*
Danielle Steel, *Moștenirea secretă*
Danielle Steel, *Blue*
Margaret Mitchell, *Pe aripile vântului* (vol. I-III)
Kristin Hannah, *Aleea cu licurici*
Tatiana de Rosnay, *Vieți secrete*
Jojo Moyes, *Eu, și totuși alta*
Lucinda Riley, *Secretul Helenei*

P.Z. Reizin, *Algoritmul fericirii*
Lucinda Riley, *Trandafirul nopții*
Gill Paul, *Soția secretă*
Jojo Moyes, *Un bilet pentru Paris*
J.P. Monninger, *Harta care mă duce la tine*
Kristin Hannah, *Un nou început*
Sofia Lundberg, *Caietul cu nume pierdute*
Jodi Picoult, *Al zecelea cerc*
Carolyn Brown, *Secrete și speranțe*
Jodi Picoult, *Povestitorul*
Kristin Hannah, *Grădina de iarnă*
Kerry Lonsdale, *Viața pe care am visat-o*
Elin Hilderbrand, *În seara asta, vorbește-mi de iubire*
Rosie Nixon, *Stilista*
Beth O'Leary, *Dragoste în contratimp*
Elin Hilderbrand, *Paradisul de la malul mării*
Lucinda Riley, *Cele șapte surori. Povestea Maiei*
Jodi Picoult, *Nouăsprezece minute*
Chiara Gamberale, *Caruselul iubirii*
Lauren Willig, *Soția engleză*
Kate Quinn, *Rețeaua Alice*
Miranda Beverly-Whittemore, *Vacanță în paradis*
Tatiana de Rosnay, *Anotimpul ploilor*

Helen Simonson, *Dragostea târzie a doamnei Ali*
Martha Hall Kelly, *Trandafirii pierduți*
Lori Nelson Spielman, *Mâine e o nouă zi*
Roxanne Veletzos, *Fetița pe care au lăsat-o în urmă*
Kristin Hannah, *Dincolo de stele*
Jessica Shattuck, *Văduvele de la castel*
Jojo Moyes, *Bazarul visurilor*
Jodi Picoult, *O scânteie de viață*
Nora Roberts, *Eclipsa*
Katherine Pancol, *Ochii galbeni ai crocodililor*
Gill Paul, *Fiica pierdută*
Jojo Moyes, *Dragoste într-o zi ploioasă*
Katherine Pancol, *Valsul lent al țestoaselor*
Nina George, *Mica librărie de pe Sena*
Kristin Hannah, *Drum în noapte*
Deborah Harkness, *Cartea pierdută a vrăjitoarelor*
Deborah Harkness, *Școala Nopții*
Deborah Harkness, *Cartea vieții*
Deborah Harkness, *Fiul timpului*
Kim Liggett, *Anul de grație*
Jojo Moyes, *Darul stelelor*
Pam Jenoff, *Fetele dispărute din Paris*
Emily Giffin, *Tot ce ne-am dorit*

Lucinda Riley, *Sora furtună. Povestea lui Ally*
Kristin Hannah, *Culorile vieții*
Jojo Moyes, *Vara în care te-am întâlnit*
Lucinda Riley, *Grădina cu lavandă*
Sylvia Day, *Aripi de brumă*
Santa Montefiore, *Primăvară în Toscana*
Sarah Jio, *Toate florile Parisului*
Nora Roberts, *Profeția*
Sofia Lundberg, *Un semn de întrebare e o jumătate de inimă*
Ana Johns, *Femeia cu chimono alb*
Pam Jenoff, *Povestea unui orfan*
Kristin Hannah, *Frontul de acasă*
Beth Morrey, *Dragostea lui Missy*
J.P. Monninger, *Șapte scrisori*
Kate Clayborn, *Dragostea e scrisă în semne*
Imogen Kealey, *Eliberare*
Rachel Winters, *Caut suflet pereche*
Lucinda Riley, *Sora umbră. Povestea lui Star*
Meg Waite Clayton, *Ultimul tren spre Londra*
Janet Skeslien Charles, *Biblioteca din Paris*
Nora Roberts, *Aleasa*
Sarah Dessen, *O dată pentru totdeauna*

Carolyn Brown, *Hanul cu Magnolii*
Kristin Hannah, *Între surori*
Alyson Richman, *Soția pierdută*
Rhys Bowen, *Copilul din Toscana*
Lucinda Riley, *Îngerul de la Marchmont Hall*
Kate Quinn, *Zbor în trecut*
Nicholas Sparks, *Respirație în doi*
Sarah Dessen, *Un cântec pentru tine*
Kristin Hannah, *Totul pentru dragoste*
Jojo Moyes, *Muzica nopții*
Lucinda Riley, *Sora perlă. Povestea lui CeCe*
Nicholas Sparks, *Întoarcerea acasă*
Lia Louis, *Dragă Emmie Blue*
Victoria Hislop, *Cei ce sunt iubiți*
Ellen Alpsten, *Țarina*
Leila Meacham, *Zborul libelulei*
Santa Montefiore, *Vremea dragostei și a războiului*
Leila Meacham, *Trandafiri*
Jenny Ashcroft, *Întâlnire la Bombay*
Nicholas Sparks, *Jurnalul unei iubiri*
Santa Montefiore, *Casa de la malul mării*
Kristin Hannah, *Cele patru vânturi*
Lucinda Riley, *Camera cu fluturi*

Marianne Cronin, *Cei o sută de ani ai lui Lenni și Margot*

Nicholas Sparks, *Dragă John*

Tracy Rees, *Misterul fetei de zăpadă*

Trish Doller, *În derivă*

Jojo Moyes, *Dans în arenă*

Santa Montefiore, *Farul cu secrete*

Lucinda Riley, *Sora lună. Povestea lui Tiggy*

Kristin Hannah, *Un moment magic*

Pam Jenoff, *Soția diplomatului*

Emily Henry, *Două cărți și o vacanță*

Kristin Harmel, *Ultima geană de lumină*